

Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng

Contents

Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng	2
1. Chương 1: Mượn Bụng Sinh Con	3
2. Chương 2: Cút Khỏi Vương Phủ	10
3. Chương 3: Đường Yêu Ta	12
4. Chương 4: Phải Làm Nha Hoàn	14
5. Chương 5: Nha Hoàn Xấu Hổ	16
6. Chương 6: Mười Một Khổ Hình	18
7. Chương 7: Thoát Khỏi Ma Chưởng	20
8. Chương 8: Sát Thủ Loài Chim	22
9. Chương 9: Âm Dạ Mị Ảnh	24
10. Chương 10	25
11. Chương 11: Ôn Nhu Thô Lỗ	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13: Bóng Đêm Câu Hồn	33
14. Chương 14: Vừa Hư Vừa Thực	36
15. Chương 15: Từng Có Con	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17: Không Giống Bình Thường	43
18. Chương 18: Ôn Nhu Uy Hiếp	46
19. Chương 19	48
20. Chương 20: Sẽ Không Nhận Không	50
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23: Nụ Hôn Bất Ngờ	56
24. Chương 24: Triển Vãn Lộ Ôn Nhu	58
25. Chương 25: Địch Công Tử	60
26. Chương 26: Bí Mật Nhìn Lén	62
27. Chương 27: Nam Nhân Tối	65
28. Chương 28	67
29. Chương 29: Ôn Tồn Như Vậy	70
30. Chương 30: Nữ Nhân Xinh Đẹp Kỳ Quái	72
31. Chương 31: Sương Mù Thật Dày	74
32. Chương 32: Bớt Hoa Mai	76
33. Chương 33: Người Thân Nhận Nhau	78
34. Chương 34: Cậu Ta Muốn Người	81
35. Chương 35: Muốn Giáo Huấn Người	83
36. Chương 36: Lời Thề Vĩnh Viễn Không Thay Đổi	85
37. Chương 37	88
38. Chương 38: Ánh Mắt Âm Dạm	90
39. Chương 39: Thừa Nhận Vợ Chồng?	92
40. Chương 40: Nụ Hôn Nhớ Nhưng	94
41. Chương 41: Đùng Để Hấn Chạm Vào Người	96

42. Chương 42: Hâm Lại Giác Mộng Cũ	98
43. Chương 43: Không Thể Yêu	101
44. Chương 44: Mê Tình Phản Bội	103
45. Chương 45: Cuộc Chiến Đoạt Thành	105
46. Chương 46: Ly Biệt Trong Lửa	108
47. Chương 47: Ôn Tình Sau Cuộc Chiến	110
48. Chương 48: Đổ Kị Bốc Lên Trong Lòng	113
49. Chương 49: Lần Đầu Tiên Đau Lòng	115
50. Chương 50: Đột Nhiên Hiểu Được Tâm Ý	116
51. Chương 51: Lời Của Tử Hàm	118
52. Chương 52: Cự Tuyệt Nụ Hôn Của Người	121
53. Chương 53: Cầu Kiếm	122
54. Chương 54: Thu Trang Chủ	125
55. Chương 55: Lòng Đỗ Kỵ	129
56. Chương 56: Yêu Thật Sự Rất Khó Sao?	130
57. Chương 58: Lạnh Nhạt Sau Khi Phá Thành	132
58. Chương 59: Tương Đối Không Lời	134
59. Chương 60: Đường Về Mê Loạn	137
60. Chương 61: Vãn Ca Uống Trà	139
61. Chương 62: Lòng Chua Xót Ân Ái	141
62. Chương 63: Không Cần Mập Mờ	144
63. Chương 64: Đêm Mỹ Diệu	146
64. Chương 65	149
65. Chương 66: Cho Người Trở Thành Của Ta	149
66. Chương 67: Bạo Ngược Triều Miên Đồ	152
67. Chương 68	159
68. Chương 69	159
69. Chương 84	160
70. Chương 85: Chương 85 Đến 102	165
71. Chương 103: Đại Kết Cục	166
72. Chương 104: Đại Kết Cục 2	170
73. Chương 105: Đại Kết Cục 3	174

Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng

Giới thiệu

Nguồn : diendanlequydonChuyện tình yêu vốn dĩ không có bắt đầu cũng chẳng có kết thúc, không th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-thiep-bi-bo-cua-vuong-gia-manh-tuong>

1. Chương 1: Mượn Bụng Sinh Con

Mở đầu: Không thể yêu

Vết chân đi tới chân trời mênh mông, trên một con đường nhỏ, một chiếc xe ngựa đang cấp tốc chạy trốn.

Phía trước xe ngựa, cùng phía sau đều có hai người nam nhân mạnh khoẻ cưỡi ngựa lớn đi theo, bên thân có đeo đao kiếm.

Trên cang xe ngựa, là một người nam tử mặc y phục bằng vải thô, tuy rằng diện mạo bình thường, nhưng ánh mắt tinh nhuệ, vừa thấy đã biết là gia đình lão luyện.

Nhưng điều đáng chú ý nhất chính là, trên xe ngựa còn có mấy người trên người dính những vết máu loang lổ.

Bọn họ đang lẩn trốn, trốn tránh những tay sát thủ, giống như đã gần thoát khỏi những người đuổi giết này rồi.

Trời dần dần tối sầm, mặt trời chiều tàn hồng, vì mặt đất và bầu trời mênh mông, cũng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Người ta nói trời chiều vô cùng tốt, nhưng giờ phút này làm cho người ta có cảm giác dữ tợn, giống như là máu tươi nhuộm đỏ mặt đất phía chân trời.

Vào lúc đoàn người cấp tốc chạy trốn, thì ở giữa con đường trước mặt, lại có một đứa nhỏ mặc quần áo màu trắng đang đứng, nhìn qua, cũng chỉ có mười tuổi.

Trời chiều tàn hồng, giống như sắp nuốt chửng những con người trên mặt đất, lúc hai người ở phía trước nhìn đến đứa nhỏ đứng giữa đường, trong lòng có một loại cảm giác quỷ dị.

Quần áo của đứa nhỏ kia, trắng toát không nhiễm chút bụi trần nào, một đứa trẻ nhỏ như vậy, đã có một mái tóc dài đến thắt lưng, đen như thác mực, mượt mà như gấm vóc, thẳng tắp buông xuống, nhưng cũng che mất gương mặt đứa nhỏ kia.

Có tuần mã cùng xe ngựa đang đi đến, nhưng đứa nhỏ kia không hề có ý muốn nhường đường, chỉ còn vài bước, phỏng chừng sẽ bị chết ở dưới vó ngựa.

“Tiểu hài nhi kia, mau tránh ra!” Một nam nhân mặc hắc y trên mặt có chòm râu, lớn tiếng hét to lên.

Chính là đứa nhỏ kia vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích như trước, chỉ có mái tóc dài đen nhánh kia, chậm rãi đong đưa theo gió nhẹ, nhưng vẫn như trước không thấy rõ mặt nàng, khiến cho người ta có một cảm giác quỷ dị.

Con ngựa được ghìm cương lại, đứng cách đứa nhỏ kia không xa, dù là đang gấp nhưng cũng không thể cho ngựa băng qua đứa nhỏ được.

“Phát sinh chuyện gì?” Một đạo thanh âm hùng hậu của một nam nhân tuổi trung niên vang lên bên trong xe ngựa.

“Không có việc gì, chỉ có một đứa nhỏ chặn đường đi.” Đúng vậy, chỉ là một cái đứa nhỏ, hơn nữa là một tiểu cô nương, bởi vì không có nam hài nào lại để tóc dài như vậy.

Nàng cúi đầu, ngón tay xanh nhạt, bắt đầu đùa bỡn mái tóc dài nghịch ngợm của nàng, quấn vào ngón tay rồi buông ra, rồi lại cuốn vào.

“Ai, tiểu hài nhi, không muốn chết thì mau tránh ra, không nên ngăn trở đường đi của chúng ta.” Đại hán có chòm râu kia, không kiên nhẫn gầm lên một tiếng. Mà một nam nhân có gương mặt trắng nõn, mặc y phục màu xám bạc bên cạnh hắn, tay đã cầm chuôi kiếm, mắt gắt gao nhìn chăm chăm đứa nhỏ kia, chỉ cần có cái gì không đúng, hắn liền rút kiếm đâm tới.

“Ta lạc đường !” Đứa nhỏ kia vẫn nghịch sợi tóc như trước, thanh âm kia, tựa như chim hoàng oanh, nhưng cũng mang theo vài phần trẻ con.

“Lạc đường? Mặc kệ người là lạc đường hay là sai đường, tránh ra cho ta.” Tất cả mọi người nhận thấy có điểm không thích hợp, một đứa nhỏ như vậy, sao lại xuất hiện ở nơi trước không có thôn trang, sau không có khách điểm này.

Đứa nhỏ kia, ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen bóng chống lại mặt của hai nam nhân. “Không cho!” Đứa nhỏ giống như đã nổi giận.

“Không cần tranh hơn thua với một đứa nhỏ, Trương Được, để cho nàng lên xe, tối thiểu đưa nàng đến một địa phương có người, rồi tính toán tiếp.” Thanh âm hùng hậu bên trong xe lại vang lên lần thứ hai.

“Không được!” Nam nhân mặc y phục màu xám bạc kia, sắc mặt lạnh lùng cương nghị, không đồng ý cách mà người bên trong xe nói, đứa nhỏ này lai lịch không rõ, chỉ cần có một chút nguy hại, không thể tùy tiện xem nhẹ.

“Ta đi đem nàng qua một bên!” Nhìn thấy đứa nhỏ kia vẫn giằng co đứng ở nơi đó, không chịu di chuyển, nam nhân có chòm râu lớn kia xuống ngựa, đi đến chỗ đứa nhỏ, giờ phút này ánh trời chiều đã hết, sắc trời đen sẫm.

Đại hán kia mới vừa hùng hùng hổ hổ tiêu sái vài bước, thân thể cao lớn lại bùm một tiếng, ngã xuống trên mặt đất.

“Trương đại ca!” Nam nhân mặc y phục màu xám bạc, kinh hô một tiếng, rút kiếm ra, nhảy xuống ngựa.

Mà hai gã nam tử phía sau xe cũng phát giác có điều lạ, nhìn mọi nơi xung quanh, phòng thủ xe ngựa một cách nghiêm ngặt, có thể nhìn ra được, bọn họ rất coi trọng người bên trong xe ngựa.

Nam nhân mặc y phục màu xám bạc, vội vàng đi đến bên cạnh Trương Được, xem xét hơi thở của Trương Được, vừa đau vừa tức, Trương Được đã chết.

Cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà chết, hẳn một chút đều không có nhận thấy được, là ám khí gì. “Chết tiệt, ta giết người, nhất định là người, tiểu quỷ này giở trò !”

Nam nhân mặc y phục màu xám bạc nắm kiếm trong tay, chém tới bóng dáng màu trắng khả nghi nhất trước mặt kia.

Hắn là người có võ công tốt nhất trong vài người này, một kiếm chém qua, đối thủ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, huống chi là một đứa nhỏ.

Nhưng bóng dáng vừa nhảy lên, đột nhiên lại ngã xuống mặt đất, kiếm cũng rơi xuống theo, phát ra tiếng va chạm.

“Không tốt!” Nam nhân lái xe hét lớn một tiếng, vội quay xe ngựa lại, muốn thoát đi, lại đột nhiên từ trên xe ngựa ngã quỵ trên mặt đất, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu rên, sau đó là im lặng không còn tiếng động, xe ngựa thể nhưng còn chưa xoay kịp, chỉ mới tiến một bước.

Mà đứa nhỏ kia vẫn như trước đứng ở nơi đó không nhúc nhích, trong bóng đêm, có thể nhìn đến bóng dáng màu trắng của nàng, vẫn thản nhiên đùa nghịch tóc đen như trước.

Hai gã nam tử vẫn đang canh giữ ở phía sau vì sợ có người đánh lén, vội đi lên phía trước xe.

Nhìn ba người bạn đã chết phía trước, trong lòng vừa vội vừa sợ, hô: “Đại nhân đi mau.” Nói xong bóng dáng hai người từ trên ngựa bay lên, muốn giết đứa nhỏ kia, ánh đao trong đêm tối vẫn như cũ phát ra luồng khí lạnh lẽo.

Đứa nhỏ kia không tránh, chỉ là bẻ gãy mấy cọng tóc, cánh tay nhỏ bé vung lên, hai người kia liền rơi xuống đất, vẫn không nhúc nhích.

“Cha, cha, ta sợ!” Bên trong xe một đạo thanh âm của đứa nhỏ mang theo vài phần khiếp sợ vang lên.

“Đừng sợ.” Nam nhân an ủi đứa nhỏ, nhưng tâm cũng có chút lo sợ không yên, hẳn chết cũng không sao, nhưng con hắn mới chín tuổi, hắn không thể để cho con của hắn chết theo hắn.

Nam nhân nhìn bóng dáng nho nhỏ trước mắt này, thật sự không thể tin được, một đứa nhỏ mới lớn như vậy đã giết chết ba hộ vệ của hắn. “Trời muốn diệt ta, người đã muốn giết ta, mạng của ta người cứ lấy, trả hài tử của ta, nó là vô tội.”

Chu đại nhân vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm thấy được ngực một trận đau đớn, liền không còn tri giác, thân thể thẳng tắp té trên mặt đất, ánh mắt lại trợn to.

“Cha. . . . Cha!” Đứa nhỏ bên trong xe, khóc lên, thân thể nhỏ bé đi ra từ trong xe ngựa, nghiêng ngả lảo đảo ngã nhào trên mặt đất, té xuống bên người Chu đại nhân đã chết, “Người vì sao lại giết chết cha ta, cha ta là người tốt, vì cái gì muốn giết chết cha ta.”

“Hắn là người xấu!” Ngự khí của nữ hài tử kia chắc chắn, nàng giết người xấu.

“Người mới là người xấu, người là đứa nhỏ hư hỏng, người giết chết cha ta, người mới là người xấu.” Tiểu nam hài kia khóc hô, ánh mắt bi thống nhìn bóng dáng màu trắng trước mắt, muốn nhìn rõ ràng kẻ thù giết chết phụ thân, nhưng cái gì lại cũng không nhìn thấy.

“Người đã luyện tiếu hắn như vậy, người cũng nên đi theo đi.” Trong mắt tiểu cô nương kia lộ ra một cổ lạnh lẽo, vô tình, tay nhỏ bé vung lên, nam hài đang khóc kia liền không còn sự sống.

Đã chết, đều đã chết, thi thể của người lớn và đứa nhỏ đều nằm trong đêm tối yên tĩnh, mà bóng dáng màu trắng của cô gái kia cũng nhẹ nhàng rời đi.

Một hồi giết hại, cuộc quyết đấu này im hơi lặng tiếng chấm dứt, không có máu tươi không có đánh đấu.

Chỉ có thắng bại cùng với sinh tử!

Khương vương triều, hoàng đế Triển Bình Khang yếu đuối ngu ngốc, tin lời gièm pha, trọng dụng bọn gian thần, trung thần bị xa lánh.

Tuy rằng là một cái triều đại không chịu nổi như thế, nhưng vẫn có không ít các trung thần.

Xuất sắc nhất trong số đó là vương gia Triển Vân hoàng đệ của hoàng đế đương triều, hắn vì quốc gia lập không ít công lao hãn mã, uy danh hiển hách, hoàng đế tuy rằng vô năng nhưng vẫn rất ý lại vào vương đệ của mình.

Vương phủ của Triển Vân, tọa lạc ở một nơi yên tĩnh trong kinh thành, hắn làm việc yên lặng, thái độ làm người quái đản, cũng không lưu luyến nơi phong hoa tuyết nguyệt.

Vân vương phủ rất lớn, xây dựng cũng rất đẹp, theo đạo lý mà nói một người Vương gia như vậy, bên trong phủ nhất định mỹ nữ như mây, chính là toàn bộ mọi người trong kinh thành đều biết, nữ chủ nhân của Vân vương phủ chỉ có một người, đó là Vân vương phi chính thất của Vân vương gia.

Lúc bóng đêm buông xuống, Vân vương phủ đầu đầu cũng im lặng như vậy, trong tấm lâu rộng lớn có nhiều ngọn nến sáng lay động.

“Vân ca, yêu ta được không?” Trên chiếc giường gỗ lim thật rộng, màn trướng khẽ che, một nữ nhân xinh đẹp thanh tú nhẹ nhàng ôm cổ nam nhân bên cạnh, mắt mị động lòng người, hơi thở như lan, môi đỏ mọng cũng in lên đôi môi mỏng khêu gợi của nam nhân.

Vân ca cảm thụ được đôi môi của thân người mềm mại trong lòng ngực, thấp mê nói: “Có thể chứ. . . . Tâm Nhi, thân thể của nàng. . . .”

Tâm Nhi liên tục hôn môi Vân ca, liêu lĩnh nói: “Ta mặc kệ, ta sẽ, ta muốn chàng yêu ta.”

Nam nhân nguyên bản có chút chần chờ chống đỡ, nhưng đôi môi của dáng hình mềm mại trong lòng người kia, tựa hồ làm cho định lực của hắn tan rã, hắn không khỏi hôn trả Tâm nhi thật sâu, thanh âm khàn khàn nói: “Tâm Nhi, ta cũng muốn nàng.”

Nghe được thanh âm thấp mê (trầm và mê ly) của nam nhân kia, nụ hôn của Tâm Nhi lại thêm nóng bỏng, hai người ôm nhau, thỏa mãn khát vọng của bản thân, bọn họ hôn nhau .

Đột nhiên hô hấp của Tâm Nhi trở nên dồn dập, ngực phập phồng không ngừng, nụ hôn đòi hỏi cũng ngừng lại.

Vân ca nhận thấy được không thích hợp, không khỏi rời đi môi của Tâm Nhi, đôi mắt mờ mịt sau khi nhìn đến sắc mặt của Tâm Nhi trắng bệch, không khỏi biến mất, thay vào đó là sốt ruột và lo lắng.

Nàng là bệnh cũ phát tác, hẳn vội ngồi dậy, đem Tâm Nhi ôm vào trong ngực, vội vàng lấy ra một viên thuốc trong chiếc bình sứ nhỏ cạnh gối đặt ở miệng Tâm Nhi, “Tâm Nhi nàng thế nào?”

Tâm Nhi uống thuốc, sắc mặt như người chết mới giảm bớt, cũng nhẹ ôm cổ Vân ca, cúi đầu bật khóc, “Thực xin lỗi, Vân ca, Tâm nhi thật vô dụng, thật vô dụng.”

Vân ca nhẹ vỗ về lưng Tâm Nhi, an ủi nói: “Hừ. . . Tâm Nhi không có sai, là ta không tốt.”

Trên mặt Tâm Nhi đều là lệ, khổ sở nói: “Vân ca, ta muốn sinh một đứa nhỏ cho chàng. . . Nhưng ta ngay cả hôn đều không chịu nổi, thật sự rất vô dụng.”

“Đừng nói vậy, đừng nghĩ những việc này nữa.” Cánh tay hữu lực của Vân ca gắt gao ôm Tâm Nhi, nhẹ giọng an ủi.

Trong mắt Tâm Nhi loé lệ quang, khổ sở nói: “Ta biết, thân thể này của ta là phế đi, đừng nói là sinh đứa nhỏ, ngay cả thứ cơ bản nhất của nữ nhân ta cũng không thể cho chàng, chàng cưới ta, so với làm hoà thượng có gì khác biệt, Vân ca lòng ta đau, không bằng chàng nạp thiếp đi, như vậy đối với chàng đối với ta đều tốt.”

Vân ca sắc mặt tối sầm lại, quát lớn nói: “Nàng nói bậy bạ gì đó, ta nói rồi cả đời này chỉ cần một mình nàng, ta sẽ chiều cổ nàng cả đời.”

Bàn tay mềm mại của Tâm Nhi nhẹ vỗ về gương mặt của nam nhân mà nàng yêu nhất, ôn nhu nói: “Vân ca, ta không thể ích kỷ như vậy, khiến cho chàng vô hậu, ta ái ngại, nghe ta một lần được không?”

Vân ca kiên quyết nói: “Không cần nói, ta sẽ không làm như vậy.”

Tâm Nhi nhú mày, vội vàng nói: “Vân ca, liền lúc này đây nghe ta có gì không tốt.”

“Ta nói, không cần hơn nữa.” Vân ca có chút tức giận buông lỏng ra bả vai Tâm Nhi, xoay người sang chỗ khác.

Tâm Nhi cũng không tính bỏ qua chuyện này, kéo Vân ca quay lại đối mặt với mình, khuôn mặt xinh đẹp có lo lắng cùng bất đắc dĩ, khuyên: “Ta muốn nói, vì cái gì chàng không chịu nghe ta, ta biết chàng rất tốt với ta, chính là ta cũng muốn đối tốt với chàng, nhưng ta đối với chàng thật là tốt, cũng khiến chàng phải hi sinh, chàng muốn ta làm sao sống an tâm.” Tâm Nhi càng nói càng kích động, sắc mặt tái nhợt, tay ôm ngực, xem ra đau đớn khó nhịn.

“Tâm Nhi, lại đau có phải hay không? Không nên gấp gáp, ta đang nghe nàng nói.”

Tâm Nhi nổi giận nói: “Ta không cần bình tĩnh, sẽ sốt ruột, chàng nếu không đáp ứng, ta hiện tại sẽ chết ở trước mặt chàng.”

Vân ca cúi đầu trách mắng: “Tâm Nhi, không nên tùy hứng.”

Tâm Nhi lại một phen ôm lấy thắt lưng rắn chắc của nam nhân, khóc nói: “Vân ca, nghe ta đi, nạp thiếp cho chàng nối dõi tông đường.”

Vân ca vẻ mặt lạnh lùng, cúi đầu nói: “Không có khả năng.”

Tâm Nhi ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nước mắt, năn nỉ nói: “Vây. . . Chúng ta đây ngẫm lại biện pháp khác.”

Vân ca ngồi xổm thân mình xuống, vươn tay vì Tâm Nhi lau đi nước mắt, cúi đầu gọi: “Tâm Nhi...!”

Tâm Nhi ôm Vân ca của nàng, do dự nửa ngày, từ chối nửa ngày, mới nói: “Chàng không chịu nạp thiếp, vậy. . . Vậy nếu không, nếu không chúng ta tìm một người nguyện ý, chúng ta sẽ cấp cho nàng rất nhiều tiền, sau khi sinh đứa nhỏ cho chàng, thì làm cho nàng rời đi, làm như vậy được không?”

Vân ca tức giận hô: “Hoang đường!”

Tâm Nhi nhìn mặt Vân Ca, không bỏ qua đích nói: “Đây là biện pháp tốt nhất, trừ phi chàng chịu nạp thiếp.”

Sắc mặt Vân ca xanh mét, nhìn ra được thực sinh khí, hần quả nhiên nói: “Ta sẽ không đáp ứng nàng, chuyện này dừng ở đây.”

Lời nói của Vân ca, làm cho Tâm Nhi lại cúi đầu khóc lên, một trường xuân sắc biến mất hầu như không còn, bên trong không ai nói gì.

Mà ở trên đình phòng, một đạo bóng đen lặng lẽ ẩn nấp, sau khi nghe xong đối thoại của người bên trong, bóng dáng thần bí kia dùng tốc độ quỷ mị rời đi.

Linh sơn tọa lạc tại phía bắc kinh thành, non xanh nước biếc cảnh sắc di nhân (khiến người vui), nhưng thế núi hiểm trở, người thường không thể lên đỉnh, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều như thế.

Ở giữa sườn núi trên đỉnh núi, có một cái hang động, mặc dù là có người đi lên núi, nhưng không có khả năng nghĩ đến cái hang như vậy, hơn nữa cửa hang rất khó tìm, chỉ có vài người biết.

Trong nham động, có suối nước nóng bốc khói mờ mịt, còn có hoa nở, tiến vào bên trong giống như tiên cảnh. Xuyên qua mấy hang nhỏ địa thế phức tạp, sẽ tiến vào một cái hang động thật rộng.

Ở chỗ bằng phẳng, bày một cái ghế đá thật lớn, mặt trên phủ da thú, một nam nhân mang mặt nạ đứng phía trước ghế, mà giữa hang, có mấy người trẻ tuổi đứng

Nam nhân mang mặt nạ lớn tiếng hỏi: “Nhiệm vụ lần này, đã rõ ràng chưa?”

“Thuộc hạ đã rõ.” Mọi người chấp tay, cùng kêu lên trả lời, rất là cung kính.

Thủ lĩnh mở miệng nói: “Tang Tử, nhiệm vụ lần này giao cho ngươi.”

Một nữ tử tuổi lớn một chút vội vàng nói “Thủ lĩnh, nhiệm vụ lần này không thể chối từ sao, để cho sư muội đi, sẽ ảnh hưởng nhiệm vụ về sau của nàng. . .” Nhưng lời còn chưa dứt, ánh mắt thủ lĩnh phát lạnh, một chưởng phá ra, nữ tử nói chuyện kia bị một chưởng gió sắc bén của hắn đẩy ra xa, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thủ lĩnh vung ống tay áo nói: “Từ khi nào không có quy củ như vậy, người không nghe lời chỉ có chết.”

“Thủ lĩnh, ta đi.” Một nữ tử vẻ mặt hồn nhiên mang theo vài phần quyền rũ vội chắn phía trước nữ tử bị đánh.

Diện mạo của nữ tử này, thật là đẹp, một mái tóc đen được búi lên đơn giản, tóc thừa thì buông xõa ở thắt lưng, vài phần thanh thuần, vài phần xinh đẹp, nàng xuất hiện, ngăn lại chưởng thứ hai của thủ lĩnh.

Sát khí trong mắt thủ lĩnh biến mất, gật đầu nói: “Tốt lắm, Tang Tử, ta sẽ an bài hết thảy cho ngươi, đều giải tán đi.” Thủ lĩnh nói xong, vung ống tay áo, biến mất ở cánh cửa ngấm phía sau ghế dựa, ly khai nơi này.

“Sư tỷ ngươi không sao chứ.” Tang Tử tiến lên đỡ lấy sư tỷ Vô Song, vẻ mặt trầm tĩnh, tuy rằng lời nói ân cần thăm hỏi, nhưng không mang một tia độ ấm.

“Sư muội, là sư tỷ vô năng. . .”

“Đi chữa thương đi.” Tang Tử cũng không nói năng rườm rà, nói đơn giản, nàng đã quen với phương thức nói chuyện như vậy, lạnh lùng mà không mang theo độ ấm.

Vô Song gật đầu, ôm ngực, chậm rãi rời đi.

Gương mặt thuần mỹ của Tang Tử hiện ra sự lạnh lùng, mà phía sau nàng, một đôi mắt như sói mang theo ẩn nhẫn đau đớn nhìn bóng dáng của nàng.

Nàng là Tang Tử, một sát thủ đứng đầu tổ chức ám sát, sau khi nhận được nhiệm vụ, nàng thành công trà trộn vào vương phủ, thân phận mới của nàng là một công cụ làm ấm giường trong vương phủ, hơn nữa tên gọi Đồng Tử Hàm.

Đương nhiên, âm giường là thứ yếu, được ân huệ của Vương phi, vừa lúc lấy thân báo đáp, trở thành một công cụ mang thai, kỳ thật đây là thứ yếu, quan trọng chính là, nàng là nằm vùng!

Ngay tại ngày hôm qua, nàng hóa thân trở thành một cô gái diễn xiếc cùng ông nội ở trong trà lâu làm xiếc, bị những nam nhân hạ lưu đã an bài trước phi lễ, ông nội đáng thương bị người xấu đánh chết, nàng lại cơ khổ không nơi nương tựa bị khi dễ, thời điểm bất lực nhất, thực trùng hợp được Vương phi ra tay cứu giúp.

Tất cả đều là thuận theo tự nhiên như vậy, nhưng nàng biết, tất cả đều là một tay thủ lĩnh an bài tốt, như vậy nàng mới có thể thuận lợi tiến vào vương phủ, cũng không bị người hoài nghi.

Trong vương phủ to như vậy, nàng tựa hồ có chút nhỏ bé, nàng biết Vân Vương phi sẽ đưa ra yêu cầu, làm cho nàng trở thành công cụ sinh ra đứa trẻ, đây là bi ai của nữ nhân, hay là hạnh phúc?

Xem là sát thủ dễ làm, hay là một người nữ nhân mang thai dễ làm hơn, nàng đang chờ đợi Vương phi truyền lời, để xác minh những điều nàng đang chờ đợi . . .

Quan hệ của người với người trong Vương phủ rất đơn giản, một Vân Vương gia, một Vân Vương phi, còn lại là hạ nhân, đây là tin tức sớm đã biết, nàng bị an bài vào ở tại Phỉ Thuý các phía sau của vương phủ.

Ngày hôm qua lúc tiến vào vương phủ, vội vàng thấy được Vương gia liếc mắt một cái, đó là một nam nhân lạnh nhạt mà tuấn mỹ, bất quá ấn tượng sâu nhất chính là, ánh mắt hắn nhìn nàng có chút sắc bén, sắc mặt lạnh lùng, nhìn ra được là người nói năng cẩn trọng, rất khó ở chung.

Nguyên bản Vân Vương phi phái hai nha hoàn hầu hạ nàng, nhưng bị nàng uyển chuyển cự tuyệt, nàng đang đóng chính là một người bị lưu lạc, không cần người tới hầu hạ, tất cả đều phải tự thân đi làm, nhận ân huệ của người, không thể há mồm chờ cơm, quần áo tự lo, như vậy mới tính là bình thường.

Tử Hàm đang suy tư, thì nha hoàn Hương Thảo của Vân vương phi đến truyền lời, bảo nàng đi Lan Hoa các một chuyến, chuyện nên tới cuối cùng cũng tới.

Tử Hàm vẻ mặt khổ sở, bi thương, bởi vì ông nội thân nhất của nàng đã chết, nên bi thương một chút, khổ sở một chút, theo nha hoàn Hương Thảo đi ra Phỉ Thuý các, đi qua một con đường nhỏ bằng đá, sau một phen cong cong queo queo, rốt cục đi tới Lan Hoa các.

“Tử Hàm thỉnh an vương phi.” Tử Hàm cúi đầu khom người, nhu thuận hành lễ, tuy rằng giống như làm trò, nhưng nàng là một người nghèo, cấp bậc lễ nghĩa phải chu đáo.

Vân Vương phi khoát tay, rất nhã nhặn nói: “Ngồi đi, không cần giữ lễ.”

“Đa tạ Vương phi.” Tử Hàm nói lời cảm tạ rồi nhẹ nhàng ngồi ở trên cái ghế đá màu trắng đối diện vương phi không xa.

“Các người đều lui ra đi.” Vân Vương phi đột nhiên phất tay, ý bảo một nha hoàn hầu hạ bên cạnh lui ra.

Đôi mắt xinh đẹp của Vân vương phi nhìn Đồng Tử Hàm xinh đẹp hơn nàng rất nhiều, do dự một chút mới mở miệng nói: “Hôm nay tìm người đến, thật sự là có một chuyện muốn nhờ.”

Tử Hàm ngẩng đầu, bày ra một bộ dáng đau khổ nhu nhược của nữ tử, nói: “Vương phi mời nói.”

Trên gương mặt thanh lệ của Vân vương phi rất là khó xử, cắn môi, tựa hồ không biết mở miệng từ đâu, cuối cùng rốt cục hạ quyết tâm, giọng điệu có chút ưu thương nói: “Tin tưởng người cũng nhìn ra được, thân thể của ta không tốt, cần nhờ thuốc để duy trì sinh mệnh, ta cùng Vương gia thực yêu nhau, nhưng không cách nào vì hắn sinh một đứa nhỏ, để duy trì đời sau, mà hắn bởi vì yêu ta, lại không chịu nạp thiếp, nhưng không thể bởi vì điều này, làm cho đời sau của vương gia bị chặt đứt.”

“Vậy. . . . Tử hàm có thể làm cái gì.” Ánh mắt hồn nhiên của Đồng Tử Hàm làm cho người ta nhìn không được muốn đến hôn môi nàng, chớp động chân thành tha thiết, trong giọng nói cũng là tràn đầy thành khẩn.

Vân Vương phi nghe xong lời nói của Đồng Tử Hàm, lộ ra một mặt nan giải chua xót, “Bệnh của ta không thể chữa được.”

“Vậy ý tứ của ngài là. . . . ?” Đồng Tử Hàm nghi hoặc nhìn Tâm Nhi, trong lòng biết nàng muốn nói gì, lại muốn đợi Vân Vương phi đứng ra giải thích.

“Vương gia không chịu nạp thiếp, cho nên ta nghĩ tìm một người nguyện ý sinh cho vương gia một đứa nhỏ, hơn nữa sẽ không tham gia cuộc sống chúng ta, nói trắng ra chính là một người thiếp không cần danh phận.” Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tâm Nhi mang theo một tia chờ mong, ánh mắt hỏi thăm nhìn Đồng Tử Hàm, nàng nói như vậy, đối phương hẳn là minh bạch.

“Ngài là nói. . . . Tìm một người vì Vương gia sinh đứa nhỏ, sau đó đem đứa nhỏ lưu lại, nàng rời đi.” Không riêng gì không cần danh phận, đứa nhỏ cũng không được, nàng thật sự không muốn hỏi vấn đề ngu ngốc này, chính là thân phận này không thể không hỏi như vậy, kỳ thật biết rõ chuyện tình, lại đi hỏi, thực không thú vị.

“Tử Hàm, ngươi là người thông minh, ta biết làm như vậy thực quá mức, nhưng ta cũng không có cách nào.” Tâm Nhi nói xong đứng dậy, đi tới bên cạnh Đồng Tử Hàm, cầm tay nàng, chờ đợi mà lại có chút kích động nói: “Tử hàm, ngươi nguyện ý không? Ngươi có thể giúp ta việc này không?”

“Không. . . Vương phi, ngài như thế nào có thể có ý nghĩ như vậy, không thể được, ta không thể làm như vậy.” Tử Hàm giống như bị rần rần, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt giãy khỏi tay Tâm Nhi ra, sắc mặt bối rối, thân thể liên tục lui về phía sau.

Tâm Nhi nhìn thấy Tử Hàm phản ứng như thế, nóng vội không thôi, bất kể thân phận quý gồi trước mặt Tử Hàm, đau xót nói: “Tử Hàm, xem như ta cầu ngươi được không, nể tình ta cứu ngươi một lần, đáp ứng ta được không, đứa nhỏ ngươi sinh ra, ta sẽ xem như con ruột của mình.”

Đồng Tử Hàm giống như bị Tâm Nhi đang quỳ trên mặt đất làm cho hoảng sợ, trong lòng lại lạnh lùng cười, nàng, lúc người khác đang nhìn nàng diễn trò, thì nàng đang xem diễn.

Tử Hàm xoay người quỳ gồi trước mặt Tâm Nhi, đỡ lấy Tâm Nhi, ra vẻ bối rối nói: “Vương phi không được, người mau đứng lên.”

Vân Vương phi Tâm Nhi lại khóc rống lên, nước mắt theo hai má nhỏ xuống trên tay Tử Hàm, nàng bị thương nói: “Tử Hàm, ta van cầu ngươi, ta tìm thật lâu đều không có người thích hợp, ở lúc ta cần nhất, bất lực nhất, ngươi xuất hiện, là ông trời làm cho chúng ta gặp nhau, đây là thiên định, ông trời cho ngươi đến cứu vớt ta, ngươi nếu không đáp ứng, ta sẽ quỳ mãi.”

Nói đích thực hay, diễn cũng diễn thật là tốt, tâm Tử Hàm lãnh khốc, một chút cũng không cảm giác được sự đau khổ của Tâm Nhi, bởi vì lòng của nàng đã sớm tỉnh mịch, hơn nữa yêu cầu này của Vân vương phi thực ích kỷ, cũng thực vô tình, có ai làm mẫu thân lại bỏ cốt nhục của mình được?

Không! Trên đời là có cha mẹ như vậy, nàng lúc đó chẳng phải là cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ sao, trên đời này cái gì đều cũng có thể

“Tử Hàm, van cầu ngươi, van cầu ngươi, ngươi không phải nói, làm trâu làm ngựa để báo đáp ta sao, ta không cần ngươi làm trâu làm ngựa, chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện này của ta. . .” Đây tựa hồ so với làm trâu làm ngựa còn khó hơn.

“Vương phi, ngài đứng lên trước, đứng lên nói sau, hơn nữa không cần kích động, thân thể của ngài không thể kích động quá mức.” Tử Hàm nhìn gương mặt ôn nhu của Vân Vương phi, trong lòng lại không có một chút hảo cảm, chỉ có khi diễn trò, nàng mới có thể thân thiết nói chuyện như vậy, trong lòng đều cảm thấy rất giả dối.

“Tử Hàm. . . . Van cầu ngươi đáp ứng ta, ta. . . . Ta dập đầu cho ngươi, ta dập đầu cho ngươi.” Tâm Nhi cúi đầu khóc, làm bộ phải dập đầu, bị Tử Hàm ngăn lại, rất là bất đắc dĩ nói: “Vương phi không cần như vậy, được. . . . Ta đáp ứng ngươi, ta đáp ứng ngươi.”

Tâm Nhi nghe được lời của Tử Hàm, trong lòng vui vẻ, trong hai mắt đầm lệ mang theo vui sướng, vội vàng chứng thực. “Tử Hàm, ngươi thật sự đáp ứng rồi, thật tốt quá, ta cam đoan, ta sẽ đem đứa nhỏ xem như thân sinh, hơn nữa sẽ khiến cho cuộc sống về sau của ngươi không phải lo cơm áo.”

Trên mặt Tử Hàm không nhìn ra biểu tình gì, kia hẳn là một loại biểu tình thực phức tạp.

Nếu không phải nàng mang vai diễn đặc thù này, sao có thể có bộ dáng của nữ tử vì bạc bỏ con mình đây?

Trong lòng Tử Hàm lạnh lùng cười, cười trên đời này chính là cá lớn nuốt cá bé, có tiền liền coi như có thể quyết định hết thảy, thật giống như nàng, chỉ cần thủ lĩnh sai sử nàng sẽ lập tức đi giết những người không cường đại (mạnh mẽ), lúc nàng cười, không biết có người đang cười nàng hay không.

Mà gương mặt mang lệ của Tâm Nhi, cũng lộ ra tươi cười thản nhiên, rốt cục cũng có người vì vương gia mà làm chuyện này.

Không phải là không thể kiếm được người, nhưng người vì tiền, sẽ không dễ dàng đem đứa nhỏ lưu lại, người như vậy nhất định sẽ vọng tưởng ở lại vương phủ, như vậy sẽ là phiền toái rất lớn.

Mà Tử Hàm, có thể đáp ứng nàng, đa số là vì báo ân, người như vậy nàng mới yên tâm.

2. Chương 2: Cút Khỏi Vương Phủ

Tử Hàm đáp ứng yêu cầu của Tâm nhi, làm cho Tâm nhi rất là vui vẻ, vĩnh viễn không có người chen vào giữa Vân ca và nàng, Vân ca vĩnh viễn là của một mình nàng.

Tối hôm đó, sau bữa ăn tối, Tâm nhi hạ quyết tâm đem chuyện Tử Hàm đáp ứng nói cho Triển Vân, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tâm nhi tràn đầy không yên, cẩn thận nói: “Vân ca, tối hôm nay chàng không thể nghỉ ngơi ở chỗ ta.”

Triển Vân nhú mày lại, trầm giọng nói: “Tại sao vậy?”

Tâm nhi nhẹ nhàng ôm thắt lưng Triển Vân, ôn nhu nói: “Vân ca, Tử Hàm đã đáp ứng điều kiện của ta rồi, nguyện ý giúp chúng ta sinh một đứa nhỏ. . .”

“Nàng điên rồi có phải hay không.” Triển Vân một phen đẩy Tâm nhi ra, tức giận gầm nhẹ.

Tâm nhi vội vàng giải thích: “Vân ca, ta là thật sự, chỉ cần sau khi nàng sanh ra đứa nhỏ, sẽ rời đi, đến lúc đó hai người chúng ta sẽ vui vẻ sinh hoạt cùng nhau như trước, chúng ta cũng không có tổn thất cái gì, đúng hay không.”

Con người đen của Triển Vân âm trầm, sắc mặt xanh mét, gần từng chữ một: “Nàng chẳng lẽ một chút cũng không để ý ta ở chung một chỗ với nữ nhân khác.”

Sắc mặt Tâm nhi tái nhợt, cúi đầu nói: “Ta để ý, ta đương nhiên để ý, nhưng đây chỉ là tạm thời, ta chỉ biết rằng trong lòng chàng yêu ta là được rồi, Vân ca tối nay chàng liền đi qua đó được không?”

Sắc mặt Triển Vân âm trầm dọa người, hẳn không có nói thêm gì, chuyển qua nỗi giận dưng dưng tiêu sái đi ra ngoài.

*

Tử Hàm yên lặng qua mỗi một ngày, làm một ít chuyện vặt không quan trọng chút nào để giết đi thời gian, nàng thừa dịp sắc trời còn không có hoàn toàn tối, đi vào phòng chất tạp vật, nàng muốn một cái chậu hoa, để trồng một chậu hoa lan trong phòng của mình.

Nàng thích cảm giác thanh nhã, tinh khiết của hoa lan, tựa hồ có thể rửa sạch tâm hồn tội ác của kẻ địch, hoặc là nói có thể cho khỏi tâm hồn âm độc bập bênh của nàng có một loại cảm giác vui sướng.

Nàng đẩy cửa ra, trong căn phòng âm u có ánh sáng mỏng manh chiếu vào, nhưng cặp mắt thấu tích của Tử Hàm vẫn có thể nhìn rõ tất cả tình huống trong phòng như trước, hơn nữa bên tai cũng nghe được tiếng động không đồng dạng.

Nàng bất động thanh sắc đi vào bên trong, tùy ý tìm kiếm một ít đồ vật này nọ, rồi sau đó đi đến trước một cái lỗ lớn, thân thể dò xét hướng vào bên trong nhìn một cái.

“Ai?”

Tử Hàm thấy được một người, cuộn mình ở nơi nào, ánh mắt người nọ lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Đồng. . . Đồng cô nương, là ta, Hương Thảo.” Người cuộn mình chậm rãi đứng lên.

“Hương Thảo người trốn ở chỗ này làm cái gì?” Tử Hàm khó hiểu hỏi, Hương Thảo là nha đầu hầu hạ Tâm nhi, sao lại không hầu hạ chủ tử thật tốt mà lại trốn ở đây, chẳng lẽ là rảnh rỗi.

Hương Thảo đi tới quỳ gối trước mặt Tử Hàm, thấp giọng khóc cầu xin: “Đồng cô nương, van cầu người, không cần nói cho bất luận kẻ nào là nhìn thấy nô tỳ trong này, bằng không nô tỳ chỉ có một con đường chết.”

A, thật sự là kỳ lạ, người trong vương phủ này cả nhà hoàn đều kỳ quái như vậy, Tử Hàm nhìn Hương Thảo, chỉ thấy quần áo nàng có chút rách nát, hình như là dấu vết bị người quất roi vào, trên mặt cũng có những đạo vết thương, rõ ràng là đã bị người đánh.

“Hương Thảo người làm sao?” Tử Hàm nói xong cũng nâng Hương Thảo dậy.

Về mặt Hương Thảo sợ hãi, cúi đầu nói: “Đồng cô nương, người vẫn là đừng hỏi, biết được đối với người không có lợi, người chỉ cần nhớ kỹ, ngàn vạn lần không cần nói cho người khác đã gặp ta ở trong này, hơn nữa không cần nhắc tới với chủ tử, van cầu người Đồng cô nương.”

Tử Hàm thấy trong mắt Hương Thảo tràn đầy vẻ sợ hãi, đành phải không hỏi tiếp, mở miệng đáp ứng: “Hảo, ta không nói, người yên tâm.”

“Đa tạ, đa tạ đồng cô nương.” Hương Thảo cảm kích liên tục nói lời cảm tạ, nhưng thân thể đang co rúm lại.

Tuy rằng trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng Tử Hàm không có hỏi nhiều nữa, việc của người khác muốn nàng quản, cũng phải xem tâm tình nàng.

Hương Thảo nhìn Tử Hàm, thanh âm run rẩy hỏi: “Đồng cô nương, người tới tìm đồ vật phải không?”

Tử Hàm gật đầu nói: “Uh, ta đến tìm một chậu hoa, trồng hoa lan.”

“Chậu hoa, ta giúp người tìm.” Hương Thảo một mặt là cảm kích Tử Hàm, một mặt cũng là hy vọng Tử Hàm tìm được thứ mình muốn rồi rời đi, vội cúi đầu đi tìm chậu hoa, nơi này đặt thứ gì nàng rất quen thuộc, bởi vậy không mất bao nhiêu công phu đã tìm được một cái chậu hoa đẹp cho Tử Hàm.

“Đa tạ!” Tử Hàm nói lời cảm tạ, sau đó xoay người rời đi, nàng biết giờ phút này Hương Thảo nhất định hy vọng nàng nhanh rời đi, bởi vì nàng không hy vọng có người phát hiện sự tồn tại của nàng.

Tử Hàm nhú mày đi khỏi phòng, khi sắp về chỗ của mình thì, đột nhiên cảm giác được có người đứng ở phía trước của nàng.

Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, là hắc nam nhân cả người tản mát ra hơi thở lạnh lùng kia, ánh mắt sắc bén, gương mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn của hắc nam nhân mang theo một loại cảm giác áp bách, đứng ở trước mặt của nàng, tựa như một pho tượng chiến thần uy vũ, đây là lần thứ hai sau khi vào vương phủ nhìn thấy hắc nam nhân.

“Dân nữ tham kiến Vân Vương gia.” Tử Hàm ra vẻ khiếp sợ cuống quýt hành lễ, tâm tư mẫn cảm của nàng đã cảm nhận được trên người Vân vương gia mang theo một cỗ tức giận.

Vân Vương gia không có ra tiếng trả lời nàng, trả lời nàng là một bàn tay như kim sắt, gắt gao bắt lấy cánh tay của nàng, nàng bị đau “A!” một tiếng, con người hồn nhiên, mang theo vài phần bối rối cùng sợ sệt, sợ hãi nhìn Triển Vân. “Vương. . . Vương gia.”

Con người đen của Triển Vân lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm, tay hắc nam nhân càng thêm dùng sức, có loại hương vị bức cung, thanh âm trầm thấp mang theo hơi thở khiến người ta hít thở không thông, chất vấn: “Ngườirất cuộc muốn làm cái gì?”

“Ta. . . Ta chỉ muốn. . . Chính là tìm một cái chậu hoa.” Hắc nam nhân nói không đầu không đuôi, nàng giả ngu ngây ngốc, đây mới là biểu hiện hợp lý nhất.

Tay kia của Triển Vân dùng sức vung lên, ‘ba’ một tiếng, đem chậu hoa trong tay Tử Hàm đánh rơi xuống mặt đất, vỡ thành những mảnh nhỏ, Triển Vân dữ tợn nói: “Đừng đùa giỡn với ta, hôm nay cứ ra vương phủ cho ta, bằng không ta bóp chết người.”

Tử Hàm làm ặt mình trần ngập biểu tình sợ hãi, thanh âm run rẩy nói: “Vương gia, ta không rõ người vì cái gì tức giận như vậy, là ta làm sai cái gì sao?”

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Triển Vân nhìn thấy bộ dáng vô tội của Tử Hàm, không có tính toán rời đi, nữ nhân này lai lịch không rõ, hẳn nhận định nàng là có dụng ý khác.

Tức giận lại kéo lên, trên gương mặt lạnh lùng tràn đầy thần sắc giận dữ, cánh tay cầm tay Tử Hàm dùng thêm chút sức, xem Tử Hàm giống như bao cát lòi ra cửa vương phủ.

“Vương gia. . . Ngài làm đau ta , thỉnh ngài buông tay. . . .” Tay hắn rất có lực, siết đến tay nàng sắp gãy, thật sự là một người hai mặt, ở trước mặt Vương phi thì cực kỳ ôn nhi, bộ dạng hiện tại thì giống như bạo quân, về mặt Tử Hàm thống khổ, bị kéo đi ra ngoài.

“Vân ca!” Sau một tiếng kêu gọi vội vàng, một đạo bóng dáng mảnh mai, cũng xuất hiện trước mặt Triển Vân và Tử Hàm.

Tử Hàm nghe được thanh âm Tâm nhi, cầu cứu nhìn Vương phi, trong lòng nghĩ, nam nhân đang nổi giận này sẽ giết chết mình, vội vàng cầu cứu Tâm nhi. “Vương phi. . . Cứu ta. . . Cứu ta.”

“Vân ca. . . . chàng đang làm cái gì, mau buông Tử Hàm ra.” Về mặt Tâm nhi hoảng sợ, muốn chạy tới, Triển Vân lại quát: “Đứng ở nơi đó đừng nhúc nhích.”

Tâm nhi vội ngừng cước bộ, ngây ngốc nhìn Triển Vân, nàng bị dọa rồi, lần đầu tiên nhìn thấy Triển Vân phát giận như vậy.

3. Chương 3: Đờng Yêu Ta

Tâm nhi nhìn Triển Vân đang tức giận tận trời, sợ hãi hô: ”Vân ca. . . chàng không nên tức giận. . .

Con người đen của Triển Vân nhú lại, mang theo tức giận nhẹ nhàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng thật muốn ta cùng nữ nhân này sinh một đứa nhỏ sao?” Nói xong cũng đem Tử Hàm túm đến phía trước.

Tâm nhi nhin không được khuyên: “Vân ca. . . Ta biết làm như vậy, tất cả mọi người thực khó xử, nhưng ta cũng muốn tốt thôi, hơn nữa Tử Hàm cũng đáp ứng rồi, sau khi sinh đứa nhỏ, sẽ không tham gia cuộc sống của chúng ta, chàng vì cái gì không đáp ứng, ta sẽ không trách chàng.”

“Nhất định phải làm như vậy?” Tay Triển Vân nắm cánh tay Tử Hàm lại dùng sức, giống như muốn đem tất cả tức giận đối với Tâm nhi đều phát tiết ở trên người Tử Hàm.

Tâm nhi khỏ sở nói: “Vân ca, lòng ta chàng thật sự không hiểu sao?”

“Tốt lắm, ta liền làm theo ý nguyện của nàng.” Bàn tay to của Triển Vân dùng một chút lực, đem Tử Hàm túm đến trước ngực, rồi sau đó ôm chặt thân thể mảnh mai của Tử Hàm, làm cho hai chân của nàng thoát ly mặt đất, thanh âm hung ác: “Nữ nhân, tối nay ngươi phải hầu ta.” Dứt lời xoay người đi về hướng Phỉ Thúy Các.

“Vương phi cứu ta. . . . Cứu ta.” Tử Hàm sợ hãi la lên, nàng thật sự sợ hãi hay không, đúng vậy, phải sợ chuyện kế tiếp sẽ phát sinh, đó là chuyện nàng chưa từng trải qua.

Mà Tâm nhi thì thần tình thống khổ đi về phía trước hai bước, cuối cùng che mặt khóc, có chút thất thần xoay người, quay về hướng tấm lâu, bóng dáng mảnh mai ẩn trong bóng đêm.

Dưới ánh nền mỏng manh trong Phỉ Thúy Các, Tử Hàm bị Triển Vân gắt gao ôm ở trong ngực.

Mặt nàng mang nét bối rối, giãy dụa suy nghĩ muốn chạy trốn khỏi sự ôm ấp của Triển Vân, nhưng Triển Vân cũng không cho nàng cơ hội, thân thể cao lớn đè nàng xuống, đem nàng vây ở trong khuỷu tay của hắn.

Tử Hàm kinh hô: “Vương gia, thỉnh Vương gia buông tay!”

“Sao vậy, muốn đổi ý sao?” Triển Vân thần tình tà mị, trong mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm, nhìn nàng chằm chằm, làm cho đáy lòng Tử Hàm nhin không được run rẩy.

Triển Vân thực vừa lòng phản ánh của Tử Hàm, tiếp tục nói: “Không phải quyết định sinh một đứa nhỏ cho ta sao, sao hiện tại thoát nhìn người lại rất không tình nguyện?”

Tử Hàm giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, con ngươi đen nhìn mặt Triển Vân chăm chăm, không kiêu ngạo không siểm nịnh (nịnh hót, xua nịnh) nói: “Vâng, dân nữ đáp ứng yêu cầu của Vương phi, nhưng đáp ứng rồi cũng không đại biểu bị Vương gia vũ nhục và khi dễ như vậy, mặc dù là một hồi giao dịch, tối thiểu cũng phải có sự tôn trọng, không phải bị người mang theo tức giận phát tiết như vậy.”

Triển Vân sắc mặt lạnh lùng, nhìn không ra là tức giận hay thế nào, lạnh lùng nói: “Hừ, nhìn không ra một nữ nhân nghèo túng, còn có lá gan như vậy, cũng dám tranh luận với bốn vương.”

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật.” Người dám đối ta thế nào, nhìn dáng vẻ của người, cũng là cái thê tử quả nhiên (gần như sợ vợ), Văn Vương phi vừa khóc người liền không có lực chống đỡ, dù sao người cũng không dám đánh ta, giết ta, ta chính là người Văn Vương phi vất vả tìm được.

Triển Vân vẻ mặt cười âm nhu, thần tình nổi giận nguyên bản giờ phút này đã muốn bình phục xuống nhiều, con ngươi đen thâm trầm như mực, đầu ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích hai má non mịn của Tử Hàm, thanh âm trầm thấp ầm ập mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ, “Cởi quần áo đi, sớm sinh một chút là người có thể cút đi.”

“Cởi quần áo?” Tử Hàm nhin không được núm vạt áo của mình, mặc dù là nàng đáp ứng Văn Vương phi rồi, cũng không tính được thật sự sẽ thất thân cùng người như vậy, lão nương hôm nay khó chịu, không muốn làm, “Vương gia phải hướng dân nữ giải thích trước.”

“Hừ, từ chối như vậy, chẳng lẽ người nói phải giúp ta sinh đứa nhỏ, là nói dối, như vậy thành thật nói cho ta biết người ở lại vương phủ, có phải còn có mục đích khác hay không?” Khuôn mặt tuấn tú của Triển Vân càng ngày càng gần sát Tử Hàm, hô hấp ầm ập phả trên gương mặt của nàng, cặp con ngươi đen thâm trầm giống như muốn hút nàng vào nơi vạn kiếp bất phục, “Làm cho ta xem thành ý của người.”

Tử Hàm nhìn con ngươi sâu thẳm kia, cảm thụ được đầu ngón tay ở trên mặt mình của hắn mang đến từng đợt cảm giác tê dại, nam nhân này quả nhiên thực mất tuệ sâu sắc, hắn đích thực đối nàng tràn ngập hoài nghi, hắn nói rất đúng, nàng là có mục đích riêng mới có thể lưu lại, nhưng phải làm như thế nào mới có thể làm cho đối phương không hoài nghi.

Tử Hàm trấn định tâm thần, cúi đầu nói: “Dân nữ không hiểu Vương gia nói gì, tuy rằng đáp ứng yêu cầu như vậy của Vương phi, cũng chỉ là xuất phát từ sự báo đáp cho Vương, nhưng hiện tại dân nữ còn không có chuẩn bị sẵn sàng để đem thân thể của mình giao ột nam nhân xa lạ, thỉnh Vương gia cho... dân nữ chút thời gian nữa.”

Tay của Triển Vân từ hai má Tử Hàm đi tới sau đầu của nàng, một phen kéo mái tóc của nàng, làm cho đầu nàng nâng lên gần sát hắn thêm chút, đôi môi cương nghị mà xinh đẹp của hắn, gần trong gang tấc. Dung nhan như điêu khắc lại bởi vì tới gần quá mức, mà trở nên mơ hồ, chỉ có mùi nam tính của hắn là rõ hơn, Tử Hàm đột nhiên cảm giác đầu mơ màng.

Triển Vân cười lạnh nói: “Người cho người là ai, muốn bốn vương cho người thời gian, nếu đã quyết định, cũng đừng làm kiêu nữa, để cho bốn vương nhìn xem người đối Vương phi rốt cuộc có bao nhiêu cảm kích.”

“Nếu Vương gia kiên trì, dân nữ đành phải tòng mệnh, nguyên lai Vương gia thích dùng sức mạnh, dân nữ hôm nay mới biết được.” Tử Hàm nói xong nhắm hai mắt lại, không hề nhìn tuấn nhan làm người ta mê muội của Văn Vương gia nữa, vì nhiệm vụ, một giọt lạc hồng thì tính cái gì, chẳng lẽ nàng còn trông cậy vào người như nàng lại có thể tìm một nam nhân cùng trải qua cuộc sống an tĩnh sao.

Triển Vân nhìn Tử Hàm nhắm nghiền hai mắt, lông mi thật dài giống một cây quạt nhỏ che đi mí mắt ở dưới, hai má bóng loáng non mềm ở dưới ánh nến được bao phủ bởi một quang sáng trong suốt, môi anh đào hồng nộn (đỏ, đầy đặn) mê người hơi hơi cong lên, tóc đen bị hắn nắm loạn, như thác nước chảy chiếu vào giường thượng, nàng quả thật rất đẹp, đẹp đến làm cho người ta cảm giác không muốn hủy diệt nàng.

Tử Hàm nhắm mắt lại cũng có thể mãnh liệt cảm nhận được ánh mắt cực nóng của Triển Vân đang nhìn nàng chăm chăm, làm cho thân thể của nàng không được tự nhiên, nàng không khỏi vươn đầu lưỡi khẽ liếm

đôi môi có chút khô khốc một chút, dĩ vãng lãnh khốc như nàng, chưa từng gặp qua tình hình như vậy, cũng không có trải qua cảm giác như vậy.

Động tác hoàn toàn không cố ý này của nàng, lại làm cho Triển Vân bị ma xui quỷ khiến hôn lên, hần muốn bắt đầu lưỡi hồng nộn kia lại, cùng nàng dây dưa, nhưng trong nháy mắt, phản ánh trực tiếp nhất trong đầu, hần muốn bắt trụ đầu lưỡi hồng nộn kia.

Ý niệm kia trong đầu một lát, cũng làm cho Triển Vân trả giá bằng hành động, đôi môi nam tính nháy mắt in lên môi cánh hoa mềm mại của Tử Hàm, đầu lưỡi hồng nộn cũng bị môi Triển Vân gắt gao hấp lại, đầu của nàng ầm ầm nổ một tiếng, hần đang hôn nàng.

Phản ứng đầu tiên chính là muốn đẩy thân thể cực nóng kia ra, nhưng thân thể kia giống như ngọn núi lớn không thể lay động.

Hần hôn càng ngày càng mãnh liệt, giống như con sói đói khát hồi lâu đoạt lấy con mồi, làm cho Tử Hàm không khỏi ưm một tiếng.

Tiếng ưm kia ở bên tai Triển Vân, giống như ma chú câu hồn, làm cho dục vọng giấu trong cơ thể đã lâu của Triển Vân giống như mãnh thú toàn bộ bộc phát ra tại một khắc này.

Đầu Tử Hàm choáng ngất, lý trí còn sót lại, làm cho nàng bắt được khe hở, dồn dập la lên: “Vương. . . Vương gia.” Nàng sẽ không thật sự thất thân như vậy chứ?

Thân thể Triển Vân đột nhiên cứng đờ, nụ hôn cuồng liệt cũng cứng đờ ở bên môi Tử Hàm, hần bị làm sao vậy, hần đang làm cái gì? Lâu lắm không có hoan ái sao?

Tay đột nhiên đẩy Tử Hàm ra khỏi ôm ấp của mình, con ngươi đen nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, hai mắt mê ly, trong đầu cũng nổi lên nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi

Gương mặt nguyên bản tràn ngập mê loạn nháy mắt biến thành âm trầm, thân hình cao lớn xoay người, lạnh lùng nói: “Đừng yêu ta, ta cũng sẽ không yêu người, nhớ kỹ bốn phận của người, đừng vọng tưởng nhiều.”

Triển Vân nói xong, phát tay áo rời đi, chỉ còn lại Tử Hàm hô hấp dồn dập, đầu óc tràn ngập dấu chấm hỏi.

Yêu? Cái gì yêu không yêu?! Nàng là ai?! Nàng mới không yêu hần, cái đồ nam nhân vừa khó hiểu vừa tự kỷ.

4. Chương 4: Phải Làm Nha Hoàn

Tử Hàm biết, Triển Vân căn bản là không muốn cùng nàng sinh đứa nhỏ, cho nên nàng cho rằng mới vừa rồi Triển Vân bắt quá là muốn dọa nàng, tuy rằng trong lòng cho rằng như thế, nhưng lại muốn làm ra phản ánh nên có.

Cho nên, nàng đổ (đặt cược), cho rằng Triển Vân sẽ không dám làm gì nàng, lại không dự đoán được Triển Vân sẽ hôn nàng, nụ hôn kia thật mãnh liệt, làm cho nàng không thở nổi, thiếu chút nữa liền. . . Về sau vẫn là cẩn thận mới tốt, nhớ rõ Cô Lang từng nói qua với nàng, nam nhân đều là động vật có tính người thích dùng nửa người dưới để suy nghĩ, nàng lên vào vương phủ, vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn vì ai sinh một đứa nhỏ.

Đầu óc Tử hàm chậm rãi tỉnh táo lại, nhắm mắt lại nằm ở trên giường, cố gắng làm cho chính mình đi vào giấc ngủ. Đột nhiên bên tai nghe được phù một tiếng, có cái gì bắn vào trong phòng.

Tử Hàm vội đứng dậy, dựa vào lỗ tai thính, phi thân một cái, bắt được đồ vật bay tới kia, rồi sau đó quay về đứng vững trên mặt đất, dựa vào ánh nền mở lòng bàn tay ra, thấy được một tờ giấy gấp thành hình mũi tên, Tử Hàm mở tờ giấy ra chỉ thấy trên mặt có hình đầu lâu cùng với bốn chữ: Lại Bộ Thị Lang.

Sau khi Tử Hàm xem xong, sắc mặt biến thành lạnh lùng, không còn sự hoạt bát mềm mại của nhiều ngày nay nữa, đặt tờ giấy kia trên ánh nền, nháy mắt đã hóa thành tro tàn.

Đêm, đêm giết người!

Dưới chòi nghỉ mát trong hoa viên vương phủ, Tử Hàm cùng Vân vương phi ngồi đối diện nhau, sắc mặt Vân vương phi không tốt lắm, ánh mắt sưng đỏ, tựa hồ đêm qua đã khóc.

Mà Tử Hàm thì trầm mặc ngồi ở đó, cứ một ngụm một ngụm uống trà thơm, nha hoàn bên cạnh Vương phi đã được đổi, Hương Thảo tránh ở trong gian phòng kia, vài ngày không thấy, Vương phi cũng không tìm nàng sao?

Không biết Hương Thảo thế nào, cả người nàng đều bị thương, lại không dám cho người biết, không có ăn không có uống, nhất định sống không nổi.

Lúc này Vân Vương phi sâu kín thở dài nói: “Ai, gần đây việc lạ đặc biệt nhiều, nghe nói đêm qua Lại Bộ Thị Lang vô duyên vô cớ chết ở trong nhà, triều đình mất đi một vị quan tốt.”

“Vô duyên vô cớ?” Trong mắt Tử Hàm đều là không tiếp cùng nghi hoặc.

Tâm nhi nhíu mày nói: “Uh, nghe Vương gia nói, trên người của người chết tìm không thấy vết thương, cách chết kỳ quái này thật ra có chút giống với Chu đại nhân đã chết năm ngoái.”

“Chu đại nhân?” Tử Hàm tựa hồ càng nghi hoặc.

Tâm nhi lại cười nói: “Xem ta, ngày tựa hồ rất nhàm chán, cùng người nói việc này, người cũng không hiểu.”

Tử Hàm ngượng ngùng cười nói: “Ta không hiểu lắm, bất quá sức khỏe Vương phi ngài không tốt, hẳn là nên nghỉ chuyện vui vẻ không cần nghĩ người chết v.v..., thật đáng sợ.” Kỳ thật hết thảy, bọn ta hiểu, trong lòng tiếp tục cười lạnh.

Tâm nhi cười, nói sang chuyện khác nói: “Đêm qua người cùng Vương gia. . . . Ta nghĩ đến việc này đêm qua đã thành.” Tâm nhi tựa hồ đối với đêm qua không có hoàn thành chuyện kia mà có chút thất vọng cùng tiếc nuối, ánh mắt đều là mất mát.

Tử Hàm có chút xin lỗi nói: “Vương phi, Vương gia thực chán ghét Tử Hàm, đừng nói giúp ngài hoàn thành tâm nguyện, chính là không cho hẳn vừa thấy mặt liền bóp chết ta, không chết đã là chuyện tốt, xem ra Tử Hàm làm cho ngài thất vọng rồi.”

Tâm nhi cầm tay Tử Hàm nói: “Không cần gấp, ta không trách người, chuyện này không thể quá mau, từ từ sẽ đến.”

Từ từ sẽ đến, tốt, dù sao nàng thật đúng là không vội, Tử Hàm nghĩ trong lòng, gật gật đầu nói: “Vì tâm nguyện của Vương phi ngài, Tử Hàm nhất định sẽ cố gắng.”

Tâm nhi cao hứng cười nói: “Cám ơn người Tử Hàm, thân thể này của ta chưa từng có khả năng vì Vương gia làm cái gì, ta nghĩ mấy ngày sau người quan tâm cuộc sống của Vương gia nhiều một chút, Vương gia thích uống trà Long Tĩnh, thích đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch. . .”

Tử Hàm đánh gãy lời nói của Vân Vương phi, nhíu mày nói: “Vương phi. . . Ngài nói những việc này, chẳng lẽ là muốn Tử Hàm nghĩ biện pháp đi lấy lòng Vương gia?”

“Tử hàm. . . .” Tâm nhi còn muốn nói cái gì, Tử Hàm lại liên tục lắc đầu. “Không cần. . . Không cần, muốn ta đi lấy lòng Vương gia, còn không bằng để cho ta bị hấn bóp chết.”

Tâm nhi vội hỏi: “Làm theo ta nói, người trước làm nha hoàn bên người Vương gia, chỉ cần Vương gia chậm rãi quen với người, tiếp nhận người rồi, chuyện này liền thành, đến lúc đó người sinh hạ Lân nhi sớm một chút, cũng có nơi tốt để đi, có phải hay không?”

Tử Hàm khó xử nói: “Đúng, ta không thể luôn ở nơi này, ta phải sớm sinh đứa nhỏ một chút, sau đó có thể làm một vài chuyện chính mình thích, có lẽ còn có thể tìm một lang quân lành, đương nhiên là muốn người ta không chê ta nữa, chính là. . . Ai. . . . Quên đi, vậy Tử Hàm hết sức thì tốt rồi.” Nhất định làm hết phận sự của nha hoàn.

Tâm nhi cổ vũ nói: “Cho nên Tử Hàm phải cố gắng, sau khi sinh xong đứa nhỏ, ta nhất định tìm cho người một gia đình trong sạch, đặt mua thật nhiều đồ cưới cho người, cho người cuộc sống hạnh phúc.”

Tử Hàm vẻ mặt thẹn thùng, cúi đầu nói: “Này. . . Này về sau nói sau.” Lớn như vậy, không triển lộ qua biểu tình ghê tởm như vậy, trong lòng Tử Hàm không khỏi có một trận nôn ọe.

Tâm nhi nhợt nhạt cười nói: “Yêu, Tử Hàm thẹn thùng rồi.”

Tử Hàm xấu hổ nói: “Vương phi ngài giấu cợt Tử Hàm.”

“Nô tỳ khấu kiến Vương gia.”

Lúc đang nói, chợt nghe truyền đến tiếng hành lễ của nha hoàn cách đó không xa, Tử Hàm cùng Tâm nhi đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Vân chậm rãi tiêu sái tiến vào.

Trong đầu Tử Hàm không khỏi nhớ tới nụ hôn nóng bỏng đêm qua, khiến cho nàng thiếu chút nữa hít thở không thông, mặt cũng bắt đầu có chút nóng lên, vội đứng dậy nói: “Tử Hàm tham kiến Vương gia.”

Mà Triển Vân cũng đã đi tới, tầm mắt dừng ở trên người Tâm nhi, đối Tử Hàm tùy ý phát phát tay nói: “Người đi xuống.”

“Vâng!” Tử Hàm vội cúi người với Vân vương phi nói: “Tử Hàm cáo lui trước.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Tử Hàm không có quay về chỗ ở của mình, mà là đi phòng bếp, xem bốn bề vắng lặng, liền cầm một ít điểm tâm và nước, đi đến gian phòng tạp vật (như nhà kho á) kia.

Sau khi gõ gõ cửa, nàng liền đẩy cửa mà vào, trong ánh sáng mờ mờ, nàng xem thấy Hương Thảo đang cuộn mình ở phía sau cái hộc lớn.

Tử Hàm nhỏ giọng hô: “Hương Thảo, đừng sợ là ta.” Nàng tốt như vậy là có nguyên nhân, sau mỗi một lần giết người, bọn họ sẽ hết sức đi làm một việc thiện tối thiểu là một chuyện tốt, Hương Thảo gặp được nàng xem như may mắn.

“Đồng cô nương, người tới nơi này làm cái gì.” Hương Thảo nghi hoặc hỏi, thanh âm có chút suy yếu.

Tử Hàm nhẹ giọng nói: “Ta mang chút đồ ăn và nước đến cho người.”

“Vì cái gì. Phải giúp ta.” Hương Thảo nhìn thức ăn trong tay Tử Hàm, cảm giác đói khát dân lên mãnh liệt.

“Tóm lại ta không có ác ý, nơi này có một ít thức ăn và nước uống, còn có chút thuốc trị ngoại thương, ta để lại cho người, người xem rồi giải quyết, ta đi đây.” Tử Hàm để xuống những thứ đó, không hề nhiều lời, liền xoay người đi về phía cửa phòng.

“Đồng cô nương. . . Cám ơn người.” Hương Thảo cảm thụ được, Tử Hàm là không có ác ý.

“Không cần cảm tạ.” Tử Hàm nói xong, liền đi khỏi phòng, đóng cửa lại. Khi quay về chỗ ở, trong lòng tổng cảm thấy được vương phủ này là lạ, Vân vương phi kia cũng là lạ.

Tử Hàm liên tục lắc đầu.

5. Chương 5: Nha Hoàn Xấu Hổ

Trong phòng ở tầng lầu của Triển Vân có một ngọn đèn đang sáng, Tử Hàm cố lấy dũng khí rồi đi vào, hai sườn cao cao ở đại sảnh phòng ngoài có thấp những cây nến lớn, chiếu sáng cả phòng ở, đi tiếp vào bên trong thì chính là nội thất.

Tử Hàm đứng ở trước cửa thông vào nội thất, cách bức rèm che hành lễ nói: “Nô tỳ Tử Hàm, tiến đến hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi.”

Nói xong rồi, bên trong lại im ắng không người trả lời, Tử Hàm không khỏi đề cao giọng, lớn tiếng nói: “Nô tỳ Tử Hàm, tiến đến hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi.”

Kỳ quái, bên trong như trước không có người trả lời, Tử Hàm nghĩ thầm, ‘Lại nói một lần, nếu vẫn là không ai trả lời, nàng liền đi’, đôi mày thanh tú nhường một cái, hướng vào bên trong thăm dò, cũng nhìn không tới cái gì, liền đề cao thanh âm hô lần nữa: “Nô tỳ Tử Hàm, tiến đến hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi.”

Tốt lắm không ai ở, nàng thật cũng được thanh nhàn, trở về nghỉ ngơi.

“Người ở trong này làm cái gì!”

Tử Hàm nghe được thanh âm, vội xoay người, lại nhìn đến Triển Vân thẳng tắp đứng ở nơi đó, đầu nàng chỉ có thể nhìn thẳng đến bả vai của hắn, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn mặt Triển Vân. Mày kiếm nhẹ nhàng nhíu lại, trên gương mặt lạnh lùng có biểu tình, con ngươi đen mang theo ánh sáng lạnh lẽo không tốt nhìn nàng.

Đôi mày thanh tú của Tử Hàm nhíu lại, vội nói: “Bẩm Vương gia, nô tỳ là tới hầu hạ ngài đi ngủ.”

“Hầu hạ ta đi ngủ?” Mày kiếm của Triển Vân nhíu lại, con ngươi đen cũng nhíu lại, chân dài bước bước, bước về phía Tử Hàm.

“Đúng vậy Vương gia, từ hôm nay trở đi nô tỳ chính là nha hoàn của ngài.” Con ngươi hồn nhiên của Tử Hàm chớp vài cái, vội lui ra phía sau từng bước.

“Không phải hoài niệm nộ hôn đêm qua?” Triển Vân tiếp tục tới gần từng bước, cúi người, thanh âm trầm thấp mang theo vài phần mỉa mai.

Hoài niệm nộ hôn kia, a, Tử Hàm cười lạnh trong lòng, lại lo sợ không yên lắc đầu.

“Không nghĩ để cho ta quăng người ra, tự mình cút đi thôi.” Triển Vân nói xong đi về phía trước.

Đáng giận, nếu có thể nàng sẽ cầm lấy vật áo của hắn, hung hăng thả ra, làm cho hắn làm mẫu một chút cút đi là như thế nào, đáng tiếc một thân võ công, phải làm nha hoàn ăn nói khép nép như vậy.

“Vương gia, ngài sao có thể nói như vậy, nô tỳ làm sao cút đây . . .” Tử Hàm vừa nói vừa đi, dưới chân... không ... cẩn thận đạp lên váy của mình, ‘ a ! ’ sau một tiếng, thân thể không xong nhào vào phía sau lưng của vương gia đang đứng cách xa.

“Thật sự là ngu ngốc.” Thanh âm lạnh lùng của Triển Vân mang theo trào phúng rõ ràng, khiến cho trong lòng của Tử Hàm có một trận bực mình, nếu nàng không giả bộ không có võ công, sớm đã có một cú bay vọt xinh đẹp đứng vững vàng.

“Nô tỳ không phải cố ý.” Tử Hàm vội đứng thẳng thân thể, xoa xoa cái trán tê tê vừa đập vào trên lưng Triển Vân, nàng là làm sao vậy, giống như thật sự biến thành ngốc, bất quá, lưng nam nhân này thật cứng, có cơ hội, sẽ dùng kiếm của nàng thử một lần, xem nó có thể chặn kiếm hay không?

Triển Vân vung tay áo xoay người, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Tử Hàm. “Hừ, nữ nhân yêu thương nhưng nhớ bốn vương đã gặp nhiều.”

“Nô tỳ không ý tứ này, Vương gia ngài nghĩ nhiều.” Yêu thương nhưng nhớ? Ta xem người là tự mình đa tình, nam nhân này không chỉ riêng tính tình không tốt, còn tự cao tự đại muốn chết.

“Nếu không phải, vậy còn không mau cút đi.” Triển Vân tựa hồ không có nhân nhả tiếp tục nói với Tử Hàm, phần nộ quát: “Không cần khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, bằng không ta cũng không cam đoan sẽ phát sinh cái gì.”

“Vâng, nô tỳ lập tức đi ra, bây giờ đi.” Tử Hàm nói xong cúi người đi xuống, nàng thực may mắn không cần hầu hạ hắn.

Tử Hàm nhân dịp bóng đêm cầm thức ăn nước uống, tìm đến Hương Thảo, nhìn ra được tinh thần Hương Thảo đã tốt hơn chút.

“Đồng cô nương, cảm ơn người.” Hương Thảo nhỏ giọng nói xong, cũng ăn thức ăn Tử Hàm đem tới.

“Người còn muốn trốn ở chỗ này bao lâu, vì cái gì phải trốn tránh như vậy, là ai đánh người thành như vậy?”

“Đồng cô nương, nô tỳ không thể nói.” Hương Thảo giống như đang e ngại cái gì, cúi đầu ăn thức ăn trong tay.

Tử Hàm nhỏ giọng nói: “Người cũng đừng gọi ta Đồng cô nương, gọi ta Tử Hàm là được, dù sao ta và người hiện tại đều là nha hoàn, địa vị ngang nhau.”

Hương Thảo ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Tử Hàm, “Nha hoàn? Vì cái gì?”

Tử Hàm không có giấu diếm nói: “Bởi vì Vương phi muốn ta hầu hạ Vương gia, làm nha hoàn bên người vương gia.”

“Cái gì!” Hương Thảo cúi đầu kinh hô một tiếng, kinh ngạc đến bánh mì trong tay cũng đánh rơi trên mặt đất.

“Làm sao vậy, sao lại giật mình như vậy.” Tử Hàm rõ ràng biết, thân phận của nàng vào trong phủ làm nha hoàn, sẽ không làm cho người ta giật mình như vậy, đây nhất định là có nguyên nhân gì.

“Không. . . . Không có việc gì.” Hương Thảo bối rối giấu diếm bộ dáng thất thố của mình, nhặt lên cái bánh mì kia phải phải đất dính trên mặt, không bỏ qua mà tiếp tục ăn, nhưng vẻ khiếp sợ trên mặt, như trước rơi vào trong mắt Tử Hàm.

“Hương Thảo, người rốt cuộc làm sao vậy? Có phải có việc gạt ta hay không?” Tử Hàm cảm thấy có việc rất lạ, người luôn có lòng tò mò, làm cho nàng muốn biết một ít chuyện ẩn giấu bất thường, nhưng Hương Thảo làm sao cũng không mở miệng. Tử Hàm đành phải bắt đắc dĩ nói: “Vậy người ăn đi, ta đi.”

Hương Thảo không nói gì, chính là ngồi ở chỗ kia, cúi đầu, rốt cuộc thấy không rõ biểu tình trên mặt nàng.

Tử Hàm đi ra ngoài đóng cửa lại, trong đầu vẫn là quanh quẩn bộ dáng giật mình vừa rồi của Hương Thảo.

6. Chương 6: Mười Một Khổ Hình

Làm người khó, làm nha hoàn càng khó, đây là nhận thức sâu sắc nhất của Tử Hàm sau vài ngày làm nha hoàn.

“Vương gia, thỉnh rửa mặt.”

Sáng sớm Tử Hàm bưng tới một chậu nước lớn, ai ngờ nam nhân kia cũng không thèm nhìn tới, liền nói, “Nước rất lạnh.”

“Nhưng Vương gia ngài. . . .” Tử Hàm còn chưa nói xong, đã bị triển vân đánh gãy, “Đổi nước lại đây.”

“Vâng!” Tử Hàm không tình nguyện kéo dài âm điệu, bưng nước đi ra ngoài, kỳ thật nàng muốn nói, Vương gia ngài thử cũng chưa thử liền ngại nước lạnh, đây rõ ràng là làm khó dễ thôi, hơn nữa bây giờ cũng không phải mùa đông, có lạnh cũng không chết người.

Tử Hàm đi được một nửa đường, đột nhiên lại xoay người trở về, dù sao hắn không có lấy tay thử qua, lạnh không lạnh, nóng không nóng hắn cũng không biết, Tử Hàm theo đường cũ trở lại tắm lâu, đi vào trước mặt Triển Vân về mặt lạnh lùng, cúi đầu nói: “Vương gia, nước đổi tốt lắm, thỉnh Vương gia rửa mặt đi.”

Hai mắt Triển Vân nhú lại, không chút khách khí nói. “Người muốn bồng chết bốn vương sao, đi đổi.”

Đây rõ ràng là làm khó dễ mà, Tử Hàm rốt cục nhẫn nại không được, bực mình nói: “Vương gia, ngài thử cũng chưa thử, làm sao biết nước nóng hay không ngài tiếp tục như vậy không sợ chậm trễ lâm triều sao? Nghe nói lâm triều mà đến phải bị đánh mấy bản tử.”

Triển Vân vừa nghe, mày kiếm nhú lại, trên trán nhăn như điêu khắc tràn đầy giận dữ, hai tay để ở sau người, hai mắt tức giận quát: “Lớn mặt, một tiểu nha hoàn, thế nhưng dám tới đây quấy rối bốn vương, hôm nay bốn vương phải tử hình người tại chỗ.”

Tử Hàm quỳ trên mặt đất, đáng thương hề hề nói: “Vương gia bớt giận, nô tỳ không dám, Vương gia không cần giết nô tỳ, bằng không. . . Bằng không Vương phi hội khổ sở tức giận.”

Mặt Triển Vân âm trầm, tức giận quát: “Tốt, thế nhưng ngay cả Vương phi đều đem ra, hảo, xem ở mặt mũi của Vương phi, bốn vương không giết người, nhưng không xử phạt người khó giải tức giận trong lòng bốn vương.”

Tử Hàm ngẩng đầu, con ngươi loé ra nước mắt, bộ dáng thoát nhìn diễm đạm đáng yêu, làm cho lòng người ta thương xót, Triển Vân lại hừ lạnh một tiếng, xoay người, tùy tay lấy một cái bình hoa trên bàn đi đến trước mặt Tử Hàm.

Tử Hàm nhìn Triển Vân vẻ mặt lạnh lùng, nghĩ thầm, chẳng lẽ muốn dùng bình hoa đập đầu của nàng. Đang nghĩ ngợi, Triển Vân lại đem bình hoa đặt trên đỉnh đầu của nàng, tiện đà mở miệng uy hiếp: “Người phải đội thật tốt, bình hoa này giá trị hai mươi vạn bạc trắng, nếu làm bể, ta liền đem người bán vào kỹ viện, có biết hay không! Còn có, nếu người dám tự tiện để xuống, để cho bốn vương biết liền phạt nặng.”

“Vương gia. . . !” Vương gia này thật biến thái, kẻ có tiền nhiều trò như vậy?

Gương mặt tuần mỹ của Triển Vân mang tà ác tới gần mặt Tử Hàm, cả giận nói: “Muốn vào kỹ viện có phải hay không?” Sắc mặt Triển Vân lạnh lẽo, nhìn ra được không phải đang nói giỡn.

“Không muốn, không muốn.” Tử Hàm vội trả lời, cũng không dám... lộn xộn nữa, kỳ thật đừng nói đội một cái bình hoa, cho dù đội một cái chậu lớn cũng khó làm ngã nàng.

Triển Vân nhìn bộ dáng thuận theo của Tử Hàm, lúc này mới vừa lòng, sau khi tự mình rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề liền ra tắm lâu, để lại Tử Hàm đáng thương, đội một cái bình hoa lớn quỳ trên mặt đất, âm thầm ai oán. Nghĩ thầm, chờ người đi rồi, ta lấy bình hoa xuống, ai ngờ mới vừa nghĩ như vậy chợt nghe đến Triển Vân vừa ra cửa liền phân phó người bên ngoài: “Phúc Yên, canh chừng người ở bên trong cho bốn vương, dám lộn xộn liền báo cáo cho bốn vương.”

“Vâng! Nô tài đã biết.”

Lòng Tử Hàm chợt lạnh, thiếu chút nữa phải khóc đi ra.

Tử Hàm đội bình hoa quỳ gối nơi đó, nô tài được Vương gia phân phó kia, vẫn nhìn nàng, muốn nhàn hạ là không thể, cảm giác thời gian qua thật rất chậm, sắp đến buổi trưa, mới nghe được tiếng động có người vào.

“Vương gia ngài đã về rồi.” Nô bộc kia nhìn thấy hần, phát ra âm thanh trước.

Thanh âm Triển Vân lạnh lùng nói: “Uh, người đi xuống đi”

“Vâng!”

“Thế nào, tư vị dễ chịu không?” Thân thể cao to của Triển Vân, ngồi ở trên ghế một bộ nhàn nhã.

Tử Hàm gương mặt nhìn thoáng qua Triển Vân, nhỏ giọng nói thầm: “Vương gia thử xem sẽ biết.”

“Người nói cái gì.” Triển Vân đề cao thanh âm, mang theo mùi của ngòi nổ.

Tử Hàm thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Nô tỳ nói, Vương gia ngài giờ cao đánh khê, đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho nô tỳ đi.”

Cặp con ngươi đen của Triển Vân tự nhiên nhìn ra được, trong mắt Tử Hàm không có sợ hãi, không có thần sắc cầu xin tha thứ, giống như cầu xin tha thứ bất quá là đang diễn trò.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Trần Thăng: “Khởi bẩm Vương gia, Lí Trắc thị lang cầu kiến.”

Con ngươi đen của Triển Vân thâm trầm, lớn tiếng nói: “Bảo hần đợi ở phòng khách.”

“Vâng!” Trần Thăng ở ngoài cửa trả lời một tiếng liền lui ra.

Triển Vân nhìn Tử Hàm vẻ mặt trầm tĩnh, mở miệng nói: “Còn không đi pha trà tiếp đón khách.”

“Phải . . . Vâng!” Tử Hàm vội lấy tay nâng bình hoa, đứng dậy, muốn đem bình hoa đặt ở trên bàn, ai ngờ quỳ thật lâu, đi đứng tê tê, lảo đảo một cái, ghé vào trên mặt đất, bình hoa sang quý kia loảng xoảng choang một tiếng, bể nát. Tử Hàm thất kinh nhìn Triển Vân, lớn tiếng nói: “Thực xin lỗi Vương gia, nô tỳ không phải cố ý.”

Triển Vân nhìn bình hoa bị bể kia, giận dữ hét: “Người muốn chết có phải hay không.”

Tử Hàm vội đứng lên, thanh âm mang theo vài phần sợ hãi liên tục nói: “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta đi pha trà, sau đó quét tước, Vương gia ngài bớt giận, bớt giận.” Tử Hàm liên tục nói xong, nhìn thấy Triển Vân vẻ mặt giận dữ, nàng đã muốn giống con chuột chạy trốn ra ngoài. Sợ nắm đấm bằng sắt của Triển Vân nện lên trên đầu nàng.

“Người đứng lại đó cho ta.” Triển Vân ở phía sau nàng rống giận, người cũng đuổi theo.

“Vương gia, ngài không thể đánh nô tỳ, nô tỳ thực không phải cố ý, hơn nữa là ngài muốn đem bình hoa đặt ở trên đầu nô tỳ, Vương gia tha mạng.” Tử Hàm vừa chạy vừa giải vây ình, nhìn thấy Vương gia một cổ tức giận đuổi theo, nàng mặc kệ, dừng lại mới không có trái cây tốt để ăn. Tử Hàm đang không đầu không đuôi chạy về phía trước, đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm, phanh một chút dừng vào cái gì.

“Cô nương người không sao chứ.” Một đạo thanh âm ôn hoà vang lên bên tai Tử Hàm.

Tử Hàm vội ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy mình đụng vào người, đối phương là một thiếu niên nhã nhặn, sắc mặt như ngọc, tuấn nhã bất phàm, Tử Hàm đẩy ra ôm ấp của thiếu nhân kia, vội nói: “Ta không sao.”

Nói xong nhìn lại Vương gia đang nổi giận phía sau, vừa muốn đi, lại cảm thấy được sự căng thẳng quỷ dị, người cũng không tự chủ lui về phía sau.

“Ta cho người chạy!” Thanh âm Vương gia như diêm vương vang lên bên tai nàng.

“Vương gia. . . .” Tử hàm cúi đầu gào thét, bị bắt lại rồi.

“Vương gia ngài. . . Ngài đây là. . .” Thiếu niên kia chưa bao giờ gặp qua Vương gia không để ý hình tượng như vậy, không nói một cái Vương gia có hành động lạ thường ở trong vương phủ truy một tiểu nữ tử, chỉ nói về mặt giận dữ của Vương gia kia cũng đủ làm cho thiếu niên kia kinh ngạc, ở trong ấn tượng của hắn, Vương gia vẫn là lạnh như băng, rất ít khi nhìn thấy Vương gia nổi giận như vậy.

Triển Vân giận dữ hét: “Người tới làm cái gì.”

Thiếu niên bị một tiếng bạo rống của Triển Vân, dọa đến phục hồi tinh thần lại, gấp gáp hướng Vân Vương gia hành lễ, nói: “Tại hạ có chuyện quan trọng viếng thăm Vương gia.”

7. Chương 7: Thoát Khỏi Ma Chưởng

Lí Trác đến xem như cứu vớt Tử Hàm, Triển Vân một tay đẩy nàng ra, đen mặt nghiêm giọng quát nàng: “Bổn vương có chuyện quan trọng, trước tha cho người lần này.

Nói xong liền xoay người rời đi, cái người kêu Lí Trác cũng rời đi theo.

Tử Hàm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, một đường quay về chỗ của mình, đi được không xa, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Trần Thăng.

Tử hàm vội đuổi theo, hỏi: “Quản gia ngài đi đâu vậy?”

Trần Thăng thấy Tử Hàm, cau mày lắc đầu thở dài nói: “Con vệt này của Vương gia đột nhiên không ăn không uống, cũng không nói chuyện chọc cười, ta mới vừa mang đi ra ngoài tìm người nhìn xem.”

Tử Hàm không khỏi nhớ tới Hương Thảo không ai quan tâm, bật thốt lên nói: “Con vệt này quý giá hơn cả người a.”

“Vương phi thích nghe nàng kêu, Vương gia tự nhiên coi trọng gấp bội” khuôn mặt Trần Thăng u sầu nhìn con vệt vô tình kia, tựa hồ sợ hãi con vệt xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì liên lụy hắn bị Vương gia trách phạt.

Tử Hàm nghĩ mình làm bể bình hoa của Vương gia, nếu có thể khiến cho con vẹt này mở miệng nói chuyện, ăn vài thứ, như vậy Vương gia sẽ vì con vẹt quý báu này mà nhất định cao hứng phát thiện tâm không truy cứu nàng nữa, trên mặt Tử Hàm lộ ra tươi cười vui vẻ, “Quản gia, con vẹt này giao cho ta chiều cố, ta cam đoan làm cho nó mở miệng nói chuyện, hơn nữa làm cho nó ăn uống no nê nữa.”

“Người?” Ánh mắt quản gia hoài nghi đánh giá Tử Hàm.

Tử Hàm ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin tràn đầy nói: “Quản gia đừng xem thường, trước kia ông nội của ta chính là cao thủ nuôi vẹt, ta là cháu gái ông nội tất nhiên cũng sẽ không kém.”

“Nhưng. . .” Quản gia vẫn có điều hoài nghi, nhưng Tử Hàm đã đoạt qua lồng vẹt trong tay quản gia, sau đó hướng người quyết định xua tay nói: “Ta đi, quản gia yên tâm đi.” Tử Hàm có sức sống liên vọt vọt vàng vàng rời đi.

“Uy uy. . .” Quản gia đuổi tay, muốn ngăn cản lại không còn kịp rồi, Tử Hàm đã bước nhanh rời đi, Trần Thăng nghĩ thầm, rằng ngựa chết làm như ngựa sống chữa bệnh sau, nghĩ xong cũng nhanh chóng đi làm chuyện của mình.

*

Tử Hàm dẫn theo vẹt đi về phòng mình, nàng xem thấy cái khay đựng thức ăn chuyên dụng cho vẹt vẫn còn đầy, nhưng con vẹt kia nhìn cũng không nhìn một cái.

Tử Hàm hai tay vòng ngực, nhìn con vẹt, giáo huấn nói: “Cuộc sống của ngươi còn tốt, ăn đồ tốt như vậy, ngươi còn kiêu ăn.”

Vẹt đối với lời nói của Tử Hàm mắt diếc tai ngơ, cúi đầu mổ lông chim của mình vài cái.

Tử Hàm vươn tay chỉ chỉ vẹt, “Xem ra ta phải giúp ngươi .”

Tử Hàm nói xong cũng động thủ lên, một tay giữ lấy miệng con vẹt, khiến cho vẹt mở miệng ra, rồi sau đó dùng tay kia bốc lên thức ăn của vẹt, từng chút từng chút nhét vào miệng của con vẹt.

Vẹt bắt đầu dĩ vỹ dĩ cánh, muốn thoát khỏi ma chướng của Tử Hàm, bắt đầu dĩ Tử Hàm đã hạ quyết tâm, phải uy (đút, móm...) nó ăn, làm sao cũng không buông tay, tùy ý nó vỹ như thế nào cũng không dừng lại.

Tử Hàm nhìn miệng vẹt đầy thức ăn, tựa hồ nuốt không xong, nàng bưng chén trà trên bàn, dùng sức uy nước vào miệng vẹt, sau đó lại tiếp tục uy thức ăn.

Quả nhiên làm như vậy hiệu quả tốt lắm, thức ăn từng chút từng chút được đưa vào miệng vẹt, Tử Hàm vui vẻ nói: “Tốt, vẫn là ta có biện pháp, chúng ta tiếp tục. . .” một người một chim ở nơi đó đấu tranh.

Sau khi Triển Vân và Tâm Nhi cùng nhau dùng bữa tối, Tâm nhi nhỏ giọng hỏi, “Sao lại không thấy nha đầu tử Hàm kia?”

“Để ý nàng ta làm cái gì.” Triển Vân ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ vì lỡ làm vỡ bình hoa mà âm thầm trốn đi, thật sự là một người nhát gan, trong lòng Triển Vân không khỏi âm thầm cười nhạo.

Tâm nhi quay đầu hỏi Trần Thăng đứng bên cạnh, “Quản gia, người có biết nàng đi nơi nào không? Đang làm cái gì, làm nha hoàn mà không phục vụ chủ tử thì sao có đạo lý.”

Trần Thăng suy nghĩ một chút nói: “Có thể. . . Có thể là đang uy vẹt.”

“Uy vẹt?” Tâm nhi khó hiểu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Trần Thăng.

“Đúng vậy, con vẹt mà Vương phi thích nhất, hai ngày nay không biết làm sao mà không ăn không uống, nô tài mang đi ra ngoài tìm người chuyên nuôi vẹt xem qua cũng không có kết quả, lúc trở về vừa gặp Tử Hàm, nàng nói trước kia trong nhà nuôi vẹt, nàng có biện pháp, cho nên liền đem vẹt lấy đi uy .”

Tâm nhi vừa nghe, mỉm cười, đôi mắt long lanh ôn nhu nhìn tuần nhan của Triển Vân, ôn nhu nói: “Là như vậy sao, vậy Vương gia chúng ta đi qua nhìn một cái, ta đang muốn đi ra ngoài một chút.”

“Người muốn đi, vậy đi thôi.” Triển Vân không có dị nghị, chỉ cần chuyện Tâm nhi muốn làm, hẳn cũng không phản đối.

Cứ như vậy Triển Vân, Vương phi còn có Trần Thăng, Hương Thảo đi về chỗ ở - Phi Thuý Các của Tử Hàm.

Tử Hàm đang hăng say uy vệt, nghe được tiếng đập cửa, vội đi mở cửa, chỉ thấy Vân Vương gia còn có Vương phi đứng ngoài cửa.

Tử Hàm không đoán được Triển Vân cùng Tâm nhi sẽ đến, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc. “Ách. . . Vương gia Vương phi các người sao lại đến đây?”

“Tử Hàm không thể không có quy củ.” Trần Thăng lên tiếng nhắc nhở.

8. Chương 8: Sát Thủ Loài Chim

Tử Hàm nhìn Trần Thăng một cái, vội khom người nói: “Nô tỳ khấu kiến Vương gia Vương phi, mới vừa rồi thất lễ.”

Tâm nhi mỉm cười nói: “Miễn, mới vừa nghe quản gia nói, người lấy vệt đi cho ăn, nó ăn được chứ?”

Tử Hàm thở hắt ra, an lòng, nguyên lai không phải truy cứu chuyện bình hoa, vội nói: “Hết thấy đều tốt, ăn uống no nê, lại học được một câu nói mới.”

“Huh, thật vậy chẳng, ta đây thật muốn gặp để xem thế nào.” Tâm nhi nói xong đi vào bên trong. Những người khác cũng đi vào theo.

Tử Hàm thấy được Hương Thảo theo ở phía sau, nàng đã ra khỏi căn phòng tối tăm đó rồi, xem ra thân thể tựa hồ đã khôi phục, vẻ mặt nàng bình tĩnh đi theo hầu hạ bên cạnh Vân Vương phi, tựa hồ chuyện gì cũng không có phát sinh.

Hai người đi theo phía sau Vương gia cùng Vương phi, quay đầu liếc nhau, đối với bí mật lúc trước của hai người, lòng biết không nói ra.

“Quả nhiên. . . . Ăn không ít, bụng nó thật lớn. . . .” Tâm nhi nhìn con vệt trên bàn, không khỏi vui vẻ nói.

“Đúng vậy, còn uống hết không ít nước đấy.” Tử Hàm đặc ý dào dạt nói.

“Nó học được câu nói gì?” Tâm nhi ngồi ở trên ghế hỏi tử hàm.

Triển vân cũng ngồi ở bên cạnh Tâm nhi, con người đen mang theo một cỗ ý lạnh nhìn Tử Hàm một cái, vừa lúc chống lại ánh mắt chột dạ của Tử Hàm.

Tử Hàm vội né tránh ánh mắt, nhìn về phía vệt, nàng khoa tay múa chân bắt tay vào làm phát biểu với con vệt kia: “Nói mau, Vương phi khỏe mạnh trường thọ.”

Vệt ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải, nhưng không chịu mở miệng.

Tâm nhi đứng ở cách đó không xa, lo lắng thúc giục nói: “Nói mau a.”

Vệt vẫn là không chịu mở miệng, ánh mắt Tử Hàm nhìn lướt qua Tâm nhi cùng Triển Vân, chỉ thấy bọn họ đều đang chờ đợi vệt mở miệng nói chuyện, nóng vội đi về phía trước, ai ngờ mới đi được hai bước về phía con vệt, vệt kia vỗ cánh, kêu lên kỳ quái: “Không cần lại đây, không cần lại đây.”

Tử Hàm trừng mắt, tiếp tục đi về phía trước, còn vừa đi vừa nói thảm: “Học không phải câu này, câu này là học được từ nơi nào?”

Vệt kia thấy Tử Hàm tới gần, cánh lại vỗ thật mạnh, kì quái kêu lên: “Không cần lại đây, không cần lại đây.” Trong câu nói của con vệt, thể nhưng mang theo vài phần sợ hãi cùng lo lắng, nhìn Tử Hàm tới gần hình như là thấy được quái thú muốn ăn thịt nó.

“Ta không phải dạy người nói Vương phi khỏe mạnh trường thọ sao?” Tử Hàm đi tiếp vài bước liền đứng nghiêm ở bên cạnh con vẹt.

Mà giờ khắc này, cánh con vẹt kia cũng kịch liệt vỗ vài cái, mắt nhắm lại, đầu méo qua, đuổi người thẳng cẳng nhìn như. . . Đã chết.

“A! Nó làm sao vậy?” Tâm nhi nhú mày kinh hô ra tiếng.

“Ách. . . . Nô tỳ cũng không biết.” Tử Hàm xoay người, tử mĩ ngã vào con vẹt trên bàn, “Hình như là nó đã chết?”

“Đã chết!” Tâm nhi giống như đã bị dả kích trọng đại, sắc mặt tái nhợt càng thêm lợi hại, thân thể cũng bắt đầu phát run.

Bàn tay của Triển Vân nắm giữ tay Tâm nhi, lo lắng nói: “Tâm nhi, nàng không sao chứ?”

Tâm nhi chậm chậm, trong mắt chớp động lệ quang (nước mắt), khóc nói: “Nó đã chết, đã chết, Vân ca, nó đã chết.”

Triển Vân nhìn Tâm nhi thương tâm, tức giận đứng dậy, mang theo ánh mắt phát hỏa nhìn Tử Hàm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, tức giận hô lớn: “Người nói, người cho vẹt ăn như thế nào, đang êm đẹp sao lại chết?”

“Vừa rồi còn hoàn hảo lắm a.” Tử Hàm nhìn Triển Vân nổi giận, lại nhìn Tâm nhi thương tâm vì một con vẹt, đáy lòng từng đợt bất an, lại chọc giận nam nhân kia.

Trần Thăng đi qua, nhìn đến khay đựng thức ăn của vẹt không còn gì, không khỏi hỏi: “Thức ăn này, người cho vẹt ăn xong rồi?”

Tử Hàm gật đầu nói: “Đúng vậy, đều ăn xong rồi.”

Nghe được đáp án của Tử Hàm, mặt Trần Thăng thiếu chút nữa tái đi.

Triển Vân vừa nghe, tiến đi lên trước, nhìn con vẹt hai chân hướng lên trời, bụng căng to sắp bể, con người đen nghiêm khắc lên, hỏi: “Người cho nó ăn như thế nào?”

“Ta. . . . Ta. . . .” Đang lúc Tử Hàm không biết có nên nói ra phương pháp của mình hay không, Triển Vân phần nộ quát: “Nói!”

Tử Hàm bị tiếng hét phần nộ giống như sét đánh của Triển Vân làm hoảng sợ, vội thành thật khai báo: “Ta mở miệng nó ra, cứ như vậy nuốt thức ăn vào.”

Tử Hàm nói xong, ánh mắt mọi người ở đây không khỏi trừng lớn, nhất trí nhớ tới câu nói của vẹt trước khi chết: “Không cần lại đây, không cần lại đây.”

Hiện tại ngẫm lại, vẹt kia nguyên lai bị Tử Hàm làm sợ tới mức, rõ ràng bị buộc nói ra một câu như vậy.

Có thể thấy được phương thức cho ăn của Tử Hàm là khủng bố cỡ nào, cường ngạnh làm ột con vẹt sợ tới mức gọi bậy, không cần lại đây không cần qua.

Phỏng chừng vẹt này không phải bị bội thực chết mà chính là bị Tử Hàm hù chết. Một câu nói kỳ quái của con vẹt kia, ở bên tai mọi người là rõ ràng như vậy, ‘không cần lại đây ,không cần lại đây’, trách không được nhìn thấy Tử Hàm tới gần nó lại sợ hãi như vậy.

Tay Triển Vân giơ lên cao, mắng to: “Người. . . . Người kẻ gây tai họa này, ta. . . .”

Tâm nhi thương tâm nói: “Vân ca, quên đi, dù sao cũng đã chết, Tử Hàm cũng không phải cố ý, chàng không nên tức giận.”

Tử Hàm vội quỳ xuống, áy náy nói: “Vương phi, thực xin lỗi, là nô tỳ có lỗi, nô tỳ chính là muốn khiến cho ngài cao hứng, ai biết hảo tâm lại làm sai việc, xin ngài trách phạt nô tỳ đi.”

“Quên đi, người cũng là một phen hảo tâm, ta không trách người, người đứng lên đi.” Tâm nhi đối nàng khoan dung như vậy, đối một con vẹt cũng rơi lệ, nàng thật là nữ nhân thiện lương.

“Đa tạ Vương phi.” Tử Hàm cảm kích nói lời cảm tạ, người cũng đứng lên, cũng không quên trộm nhìn thoáng qua sắc mặt Triển Vân, biểu tình thật âm trầm. Cái này thù mới hận cũ, nàng sẽ chịu hết.

Tâm nhi lau lau nước mắt, nói với Triển Vân: “Vân ca, chúng ta đi thôi.”

Triển Vân giúp đỡ Tâm nhi, lúc đi qua bên cạnh người Tử Hàm, âm trầm nói: “Đợi lát nữa sẽ tính sổ với người!”

Miệng Tử Hàm không khỏi méo mó, nam nhân tính toán chi li này, thật sự là không dễ chọc, ai!

9. Chương 9: Âm Dạ Mị Ảnh

Sau khi Triển Vân đưa Tâm nhi về Lan Hoa các, lần thứ hai đi vào Phỉ Thuý các, Tử Hàm đã đi mất, con vệt trên bàn cũng không thấy.

Triển Vân xoay người ra khỏi phòng, đi vào trong viện tìm chung quanh nhưng kiếm không thấy bóng dáng của Tử Hàm, nhìn đến mấy người hộ viện (người bảo hộ trong nhà) liền hỏi: “Nhìn thấy Đồng Tử Hàm không?”

Một hộ viện trong đó chỉ chỉ về phía hoa viên: “Bẩm Vương gia, nàng hình như là đi hoa viên.” Triển Vân không có trả lời, bóng dáng cao to rất nhanh liền đi về phía hoa viên.

Trong hoa viên thực im lặng, lại mơ hồ nghe được một trận thanh âm ma sát sột soạt. Triển Vân theo tiếng âm thanh phát ra mà đi, quả nhiên nhìn đến Tử Hàm đang quỳ gối dưới ánh trăng không biết đang làm gì, Triển Vân không khỏi đi về phía trước thêm vài bước. Tử Hàm tựa hồ thực tập trung, đối với việc Triển Vân đến, một chút cũng không có phát hiện.

“Vệ đại ca người an tâm đi đi, tha thứ ta nhất thời thất thủ liền hại chết người, hiện tại ta đem người đi chôn, cũng coi như đối tốt với người, đây là hoa tươi ta hái để làm bạn với người, người ngủ yên đi.”

Triển Vân nhìn thấy hai tay Tử Hàm hợp thành chữ thập lăm bầm niệm mãi, cũng đem những lời nàng nói nghe hết vào trong tai, môi Triển Vân nhin không được giương lên, cười thâm một chút, nhưng trong nháy mắt, ý cười kia liền bị che giấu, hẩn nghiêm nghị hô: “Người đang làm cái gì ở đây?”

“A!” Tử Hàm bị dọa đến sợ hãi kêu lên một tiếng, quay đầu lại, liền nhìn thấy thân hình cao lớn của Triển Vân đang đứng phía sau nàng.

Tử Hàm lắp bắp nói: “Vương. . . Vương gia. . . . Nô tỳ đang bái tế vệ.”

Đôi mày của Triển Vân nhướng lên, mở miệng nói: “Huh? Tính người có tâm, nhớ kỹ về sau buổi tối mỗi ngày, nhớ rõ đi ra dập đầu bái tế với vệ đại ca, biết không?”

“A? Mỗi ngày?”

Triển Vân hung tợn nói: “Như thế nào, lời nói của bốn vương người nghe không hiểu, hay là không muốn nghe?”

“Nhưng. . . Mỗi ngày phải bái một lần. . . Có phải có chút. . . .”

“Vậy nếu không bái hai lần, hoặc là ba lần.” Triển Vân nói xong cúi thấp lưng xuống, dung nhan tuấn mỹ như điêu khắc phóng đại ở trước mặt Tử Hàm.

Tử Hàm muốn trốn xa một chút, cũng không dự đoán dưới chân bị lệch, ngã ngồi trên mặt đất, vừa lúc đem phần mộ của vệ đại ca đè thành bằng phẳng.

Nhưng khoảng cách giữa hai người lại càng gần hơn, hẩn ở dưới ánh trăng, ánh mắt giống như ngôi sao lóe sáng, rồi lại thâm trầm, giống như lốc xoáy sâu không thấy đáy, muốn hút người khác vào trong.

Dung nhan, hơi thở và ánh mắt của nàng, là xinh đẹp cùng mê người như vậy, giống như phải câu đi hồn phách người khác, thật đẹp. . . Làm cho người ta hít thở không thông. Mắt của nàng, môi của nàng đều mê người như vậy, làm cho người ta nhin không được muốn hôn môi, hẩn nhất định là mê muội, mặt càng thêm tới gần nàng, môi của hai người, gần trong gang tấc.

Tâm của Tử Hàm không khỏi căng thẳng, hần muốn . . . Muốn hôn nàng sao, khi vừa nghĩ vậy, chỉ nghe thanh âm Triển Vân vang lên, “Người ngồi sụp phần mộ của vệt đại ca.”

Ách. . . Cái gì? Tử Hàm phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Triển Vân đột nhiên dời khuôn mặt ra, đứng dậy xoay người rời đi.

Tử Hàm vội đứng lên, thu thập tâm tình khác thường của mình, cúi đầu vừa nhìn, thấy phần mộ vừa rời mình xây cho vệt đại ca quả nhiên sụp xuống.

Vương gia này sao lại là lạ, hình như là cố ý chọc ghẹo nàng, Tử Hàm phải phải bụi đất trên người, muốn quay về chỗ ở của mình, mới vừa đi hai bước, đột nhiên một đạo bóng dáng quỷ mị dừng ở trước mặt của nàng.

Hai người đứng đối diện nhau, ánh mắt đan vào cùng một chỗ, ánh trăng chiếu vào trên gương mặt lạnh lùng của bọn họ, lạnh lạnh.

“Cô Lang! Sao ngươi lại đến nơi này?” Trên mặt Tử Hàm một mảnh lạnh như băng, ngay cả thanh âm cũng lạnh lùng không có độ ấm.

“Ta đến xem ngươi.” Trên gương mặt ngang bướng của Cô Lang cũng là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, bọn họ giờ phút này là cùng một loại người, lạnh như băng mà không có độ ấm, Cô Lang không có biểu tình, người cũng như tên, giống như là một con sói trần ngáp sức mạnh và sát khí.

Sắc mặt Tử Hàm trong trẻo nhưng lạnh lùng, đi từng bước về phía trước, đứng ở bên cạnh Cô Lang, “thủ lĩnh biết không, người không sợ thủ lĩnh trừng phạt sao?”

Cô Lang quay đầu, nhìn mặt Tử Hàm, nhỏ giọng nói: “Tang Tử, ta thích nhìn bộ dáng vừa rồi của ngươi, thực hoạt bát, thực có nhân tính.”

Mặt Tử Hàm không chút thay đổi, hai mắt trống rỗng nhìn Cô Lang, lạnh lùng nói: “Kia không phải ta, ta giờ phút này mới là ta chân chính.”

Cô lang xoay người, đối mặt Tử Hàm, “Ta hy vọng ngươi mới vừa rồi mới là người chân chính.”

“Cô Lang, ngươi quên thân phận của mình sao, ngươi đi đi, đừng để bị người khác phát hiện.”

Tử Hàm nhìn nơi sâu trong bóng đêm, âm lãnh nói xong, người cũng muốn rời đi nơi này, tay Cô Lang lại giữ cánh tay nàng lại.

“Nếu nhiệm vụ có khó khăn, ta có thể mang ngươi đi.” Con ngươi của Cô Lang mang theo một loại kiên định, nhìn Tử Hàm, còn có một loại tâm tình không biết tên giấu trong nơi sâu thẳm.

“Ta sẽ không đi, ngươi lập tức rời đi nơi này.” Tử Hàm bình tĩnh đứng ở nơi đó, trên mặt là ánh trăng lạnh lạnh.

“Ta có thể bảo hộ ngươi, vì cái gì không chịu tin tưởng ta.”

Con ngươi lạnh lùng không có độ ấm của Tử Hàm nhìn cô lang, nhẹ nhàng mà giãy tay Cô Lang ra, thấp giọng nói: “Người quên mình là thân phận gì sao.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn mình cả đời như vậy.”

“Chẳng lẽ ngươi không phải sao? Con đường chúng ta đã đi hoàn toàn không có lối về.”

“Tang Tử!”

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được xa xa có người hô lớn: “Ai ở nơi nào?”

10. Chương 10

Một tiếng quát lạnh cách đó không xa khiến cho Tử Hàm và Cô Lang trầm nghĩ không tốt. Bằng kinh công của Cô Lang, hẳn có thể không cần cố sức vẫn chạy trốn được.

Hắn cũng có thể xử lý người sắp tới, nhưng Triển Vân vừa mới đi, biết Tử Hàm ở trong hoa viên, vô cớ giết chết một người, đối với việc Tử Hàm nếu tiếp tục ở lại sẽ bất lợi, cho nên hắn không thể làm như vậy.

Mà nếu bọn họ phát hiện bên cạnh Tử hàm có người, trong phủ nhất định sẽ hoài nghi Tử Hàm.

Tử Hàm cũng hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, hơn nữa phát hiện bọn họ đang đi về phía nàng, Tử Hàm nhanh trí dán sát thân mình vào thân hình Cô Lang, trong âm thanh mang theo sự khiếp sợ: “Không nên, ta chỉ là một nha hoàn, không biết cái gì cả.”

Cô Lang hiểu ý, bóp cổ nàng, âm trầm nói: “Các ngươi đừng tới đây, không ta sẽ giết nàng”

Hộ vệ nghe thấy, từ sau chạy tới.

Trong đó có một người giơ cây đuốc, nghiêm mặt nói: “Người là ai? Dám cả gan xâm nhập vào vương phủ”

“Nếu không muốn chết thì lùi hết ra sau” Cô lang hung ác nhìn những người hành động liều lĩnh kia

” Bản lĩnh không nhỏ, thế nhưng có thể lén vào vương phủ mà không hề gây tiếng động” Một âm thanh lạnh lẽo mà cứng rắn chậm rãi truyền đến, tiếp theo là Triển Vân chậm chậm tiêu sái tiến lên.

Triển Vân nhìn chằm chằm vào Cô Lang đang bóp cổ Tử Hàm, cười nói: “Người muốn dùng nàng để uy hiếp bản vương, người có tính sai hướng hay không?”

Cô Lang lộ ra vẻ âm hiểm cười, cúi đầu ngửi cẳng cổ của Tử Hàm, rồi sau đó ngẩng đầu nói: “Nếu Vương gia không cần đại mỹ nhân này thì ta liền mang đi tiêu khiển vậy”.

“Ta tưởng là người nào, hoá ra là hái hoa tặc” Triển Vân biểu hiện trên mặt như cười nhưng trong mắt hiện lên sự hung tàn, ác độc.

“Tiểu mỹ nhân, theo ta đi đi” Cô Lang cúi đầu đưa mặt sát lại gần mặt Tử Hàm nói.

Người này không phải thừa cơ chiếm tiện nghi nàng chứ, Tử Hàm trong lòng oán giận, miệng nói lấp lửng: “Người cẩn thận tay của người, ta sẽ không theo người đi”

“Ha ha” Cô Lang cười to: “Không phải do người quyết định”. Dứt lời ôm Tử Hàm phi thân rời đi.

”Đừng vội ngang ngược, chỉ bằng người mà muốn mang người của ta đi sao.” Triển Vân gầm lên một tiếng, thân thể to lớn như điều hâu bay tới. Dưới ánh trăng, kiếm trong tay Triển Vân phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cô Lang không đánh trả, chỉ tránh đòn công kích của Triển Vân, mang theo Tử Hàm bay ra ngoài Vương phủ.

Triển Vân cũng dùng khinh công đuổi theo, tìm tới cửa sau rồi đi ra ngoài.

Ở giữa khoảng không tối rộng rãi ở ngã tư đường phía trước, xuất hiện ba bóng dáng: Cô Lang ôm Tử hàm, Triển Vân đuổi theo phía sau.

Một trận truy đuổi nhanh như sấm chớp, ba người tới một khoảng đất trống, không bóng người, bốn phía dày đặc cỏ dại, từng trận gió thổi qua làm cho người ta không khỏi phát lạnh

Cô Lang thật sự muốn bắt đi Tử hàm một đêm, hắn nhớ Tử Hàm vô tận.

Tử Hàm muốn hung hăng cho Cô lang một cái tát, Cô Lang giằng co với Triển Vân là việc nhỏ nhưng khi hắn trở về lãnh địa, Cô Lang nhất định sẽ bị trừng phạt, mà Triển Vân vì cái gì phải cố chấp truy đuổi tới đây?

Triển Vân không nghĩ nhiều, hắn chỉ muốn cứu Tử Hàm từ tay hái hoa tặc.

“Ta chỉ muốn một nữ nhân, người cần gì phải đuổi theo không bỏ.” Cô Lang đã rút bội kiếm ra, nắm trong tay.

“Muốn nàng, người trước hết phải hỏi qua kiếm trong tay ta.” Mắt Triển Vân đầy sát khí, hắn không ai bì nổi, làm sao hắn có thể cho phép mình thất bại.

“A..... thật sự mất hứng ” Mắt Cô Lang ai oán nhìn Tử hàm.

“Này.... người mau thả ta ra” Tử Hàm vẫn còn phối hợp với Cô Lang để diễn trò, tỏ vẻ thực sợ hãi.

“Ta đi giết hần, sẽ không có người quấy rầy chúng ta” Cô Lang đẩy Tử Hàm ra, hần đã cùng Triển Vân giao chiến.

Tử Hàm ngã ngồi trên mặt đất, nhìn hai nam nhân đánh túi bụi, nàng biết Cô Lang sẽ không thua đối thủ nhưng Triển Vân cũng không phải loại yếu.

Ngay khi Cô Lang sắp đâm trúng triển vân, Tử Hàm hô lớn: “Vương gia cẩn thận bên phải”

Triển Vân nghe được tiếng hô tránh được một kiếm, thừa khe hở đâm lại vào bả vai Cô Lang.

Cô Lang bị thương, giữ miệng vết thương, thân hình bay ra xa về phía sau, mắt lạnh lẽo nhìn Tử Hàm, phi thân rời đi.

Nhìn Cô Lang biến mất trong bóng đêm, quay đầu lại thấy Triển Vân gần đuổi kịp, Tử Hàm vội đứng dậy ngăn cản đường đi của Triển Vân, hét lớn: “Vương gia thật lợi hại, không nghĩ võ công của người lại tốt như vậy.”

Triển Vân nhú mày, muốn đẩy Tử Hàm ra nhưng cánh tay lại bị Tử Hàm giữ chặt “Vương gia, dù sao nô tỳ cũng không có việc gì, đừng đuổi theo, Vương phi ở nhà rất lo lắng”

Triển Vân nhìn Tử Hàm có chút tức giận, giống như đang nói, còn không phải tại người

“Vương gia, chúng ta trở về đi, nơi này rất tối, rất đáng sợ” Tử Hàm bất an nhìn bốn phía, gắt gao nắm lấy cánh tay Triển Vân.

Triển Vân kiềm nén tức giận, bỏ tay Tử hàm ra, xoay người hồi phủ.

“Vương gia từ từ chờ nô tỳ” Tử Hàm đuổi theo, không chút do dự nắm lấy ống tay áo Triển Vân.

“Thực phiền toái” Triển Vân không khỏi trách mắng.

Tử Hàm không để ý tới thái độ lạnh lùng của Triển Vân, nhìn bóng đêm đã không còn một tia ánh trăng, thì thào nói: “Trời đột nhiên tối đen như vậy, ánh trăng cũng không thấy, trời sẽ không mưa chứ.”

Tử Hàm vừa nói xong liền có cái gì từng giọt từng giọt, lạnh lạnh rơi trên mặt “A.... Trời thật sự mưa!” Tử Hàm vừa nói xong, mưa ầm ầm đổ xuống.

Tuy rằng ban đêm không thấy gì nhưng Triển Vân vẫn nhìn không được liếc Tử Hàm một cái, buồn bực nói: “Người miệng quạ đen, sao chối.”

Tử Hàm uỷ khuất nói: “Chuyện xảy ra là do ông trời , ta bất quá cũng chỉ tùy tiện nói thôi,”

“Nói nhiều như vậy đều vô nghĩa, còn không mau đi đi” Triển Vân đi nhanh hơn, Tử Hàm bị vấp một cái, té xuống đất.

“Ta chưa gặp qua ai ngu ngốc như người” Triển Vân phát điên, hô to. Cúi xuống nắm lấy y phục nàng, một tay túm nàng đứng dậy, rồi sau đó tiếp tục chạy.

Khi truy đuổi người cũng không cảm thấy đã đi rất xa, giờ phút này mưa to tầm tã, đường lầy lội, dùng khinh công cũng không dễ dàng trở về.

Tử Hàm nhìn bóng dáng Triển Vân phía trước, vội vàng la to: “Vương gia... chậm một chút, ta.....”

“Câm miệng” Triển Vân không kiên nhẫn ngăn chặn lời Tử Hàm muốn nói, mà mưa thì càng ngày càng to, hai người đã ướt đầm.

Mang theo vài phần tức giận, lại không kiên nhẫn, Triển Vân sợ Tâm nhi ở trong phủ sốt ruột, vội vàng đi, không hề phát hiện Tử Hàm có chút không thích hợp.

Khi đã đi được một đoạn đường rồi, không nghe tiếng Tử Hàm huyền nháo, mới quay đầu lại thì thấy phía sau trống trơn, Tử Hàm đâu?

Trong lòng hần không khỏi tức giận, mang theo lửa giận quay lại, chỉ thấy Tử Hàm từng bước từng bước hướng hần đi tới: “Người lại muốn như thế nào đây?”

Thân thể Tử Hàm ướt đẫm, tóc đen dính lên mặt, không có đáp lại, chỉ cúi đầu.

Ánh mắt Triển Vân rất tinh anh, trong đêm đen, nhìn thấy trên chân Tử Hàm có vật gì đó đâm qua.

Hắn cúi người xuống, thấy cành cây đã đâm qua da thịt Tử Hàm, hắn không khỏi nhớ đến vừa nãy Tử Hàm ngã sấp xuống.

“Người là nữ nhân ngu ngốc, tại sao không biết nói mình bị thương, chỉ biết nói những điều vô nghĩa không nên nói” Triển Vân nhìn vết thương của Tử Hàm, cơn tức giận tăng lên, dùng cánh tay đem Tử Hàm ôm vào trong ngực.

“À! Vương gia, thả nô tỳ xuống..... nô tỳ có thể tự đi” Tử Hàm kinh hoảng hô lên một tiếng, không có dự đoán Triển Vân sẽ ôm lấy nàng như vậy, động tác vô cùng thân thiết như vậy làm cho Tử Hàm dâng lên một cảm giác rất kỳ lạ trong lòng có chút không được tự nhiên.

Triển Vân giận dữ quát: “Câm miệng, để người tự mình đi, đi đến hừng đông cũng chưa tới”

“Nhưng...” Tử hàm còn muốn nói cái gì nhưng nghe Triển Vân không kiên nhẫn tức giận quát” Nếu không câm miệng, ta đem người vứt bỏ cho người tự sinh tự diệt”

Tử Hàm không lên tiếng nữa, im lặng nằm trong ngực Triển Vân, cả hai đã ướt đẫm nên thân thể kề sát cùng một chỗ. Mưa rất lạnh nhưng trong ngực hắn thật sự rất ấm áp.

11. Chương 11: Ôn Nhu Thô Lỗ

Thấy cơn mưa quá lớn, hơn nữa chân Tử Hàm bị thương, nếu xử lý trễ, chỉ sợ phải phế.

Triển Vân ôm Tử Hàm đi được không xa, may mắn có một gian nhà tranh cũ nát, tuy rằng tường đổ nát nhưng cũng có thể ngăn trụ chút nước mưa.

Vào nhà, Triển Vân nhẹ nhàng đặt tử Hàm lên mặt đất trần đầy cây cỏ khô, từ trong thất lưng lấy ra hỏa chiết tử (hộp quẹt), chiếu sáng căn nhà cũ nát, hắn nhìn đến tóc đen của Tử Hàm dính vào gương mặt tái nhợt, quần áo ướt sũng dính sát vào người, miệng vết thương trên chân chảy máu như trút.

Triển Vân lạnh nghiêm mặt, ôm lên một đồng cây cỏ khô châm lửa, lại dùng kiếm theo cái lan can trên cửa sổ cũ nát chém xuống vài cây gỗ thô, đốt lửa lớn thêm, lúc này mới trở lại bên cạnh Tử Hàm.

Con người đen của hắn nhìn nàng chăm chăm, ngũ quan sâu sắc bị mưa rửa sạch, có vẻ cuồng dã mà lại mỉa lòng người, con người chớp động như đuốc kia chưa bao giờ từng có ánh sáng nhu hòa, “Ta phải giúp người lấy cành cây trên đồi ra.”

Tử Hàm bởi vì đau mà cau mày, cúi đầu nhìn đến cành cây to bằng ngón cái kia, con người mang theo thống khổ nhìn khuôn mặt cuồng dã của Triển Vân, chậm rãi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Triển Vân không nói hai lời, cầm lấy kiếm, vèo một tiếng, động tác lưu loát cắt vỡ ống quần Tử Hàm, lộ ra da thịt dính đầy vết máu, hắn cũng không vội vã đi nhổ, lại nói: “Nói, buổi tối hôm nay có chuyện gì xảy ra, nam nhân kia là ai?”

Tử Hàm lắc đầu, đau đớn hít không khí, “Không biết, lúc nô tỳ đang muốn trở về đã bị hắn ngăn lại.”

“Phải không?” Triển Vân tựa hồ hơi hoài nghi, con người nhìn ánh mắt Tử Hàm, vươn tay kéo cánh tay Tử Hàm, đặt ở trên bờ vai của hắn.

Ánh mắt hai người trong nháy mắt đối diện nhau, rồi sau đó dời đi, lửa thiêu cháy.

“Vương gia. . . Ngài làm cái gì vậy?” Tử Hàm cúi đầu, muốn buông cánh tay, lại nghe Triển Vân nói: “Nếu đau, người có thể ôm ta.” Triển Vân cúi đầu không nhìn tới ánh mắt mang theo thống khổ lại rất câu hồn người của Tử Hàm.

Bởi vì đau, Tử Hàm cảm giác đầu có chút choáng ngất, cũng chỉ khẽ gật đầu, cánh tay gác ở trên vai Triển Vân, thấp giọng nói: “Ta. . . Chịu được, Vương gia ngài mau động thủ đi!”

“Mạnh miệng!” Triển Vân cúi đầu nói một câu, thừa lúc Tử Hàm không chú ý, tay đã dùng sức rút một cái.

“A!” Theo động tác của Triển Vân, Tử Hàm đau kêu một tiếng, cánh tay không tự chủ được dùng sức vòng ở cổ Triển Vân, phát tiết đi đau đớn tận xương kia.

Bởi vì một khắc đau đớn toàn tâm kia, Tử Hàm ôm thực dùng sức, thực sự dùng sức, Triển Vân vẫn trụ vững thân mình, không nhúc nhích, tùy ý Tử Hàm ôm chặt như sắp ghì chết hẳn.

Hai người duy trì một cái tư thế, ôm nhau thật lâu, thẳng đến cái loại đau đớn toàn tâm của Tử Hàm hơi hơi biến mất, nàng nhớ lại vây quanh mình chính là Triển Vân, lúc này mới xấu hổ buông lỏng cánh tay ra, nghiêm mặt tái nhợt, mỉm cười nói: “Đa tạ Vương gia.”

Triển Vân nhìn Tử Hàm, tổng cảm thấy được ánh mắt Tử Hàm có thể câu hồn người, thân thể của nàng rất mềm mại, mang theo một cỗ hương thơm, mưa cũng không khiến nàng có chút hương vị khó chịu nào, một khắc cánh tay nàng buông ra, trong lòng lại có chút không tha, là rất khát vọng thân thể nữ nhân sao? Lâu lắm không có nữ nhân sao?

Triển Vân trầm mặc, huy kiếm theo quần áo cắt lấy một khối vải bố sạch sẽ, đặt ở bên cạnh đồng lửa quay một chút, sau đó băng bó vết thương cho Tử Hàm.

“Nghỉ ngơi một chút, hết mưa rồi lại đi.” Thanh âm trầm thấp ở trong mưa có vẻ có chút lảng xuống mà khàn khàn.

“Vương gia, ngài vì cái gì phải giúp nô tỳ, tốt với nô tỳ như vậy?” Tử Hàm ngồi ở chỗ kia, đau đớn, cũng không quên hỏi một vài vấn đề này.

Triển Vân hí mắt không kiên nhẫn nhìn Tử Hàm một cái, lạnh lùng nói: “Có lẽ ta nên thả người tự sinh tự diệt.”

“Nhưng nô tỳ đánh rơi bình hoa ngài thích, còn uy chết vết, ngài còn giúp nô tỳ, cứu nô tỳ! Vương gia ngài không trách ta sao?”

Triển Vân lạnh nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Bốn vương là tính toán cứu người, về sau mới hảo hảo tra tấn người.”

“Là như thế này sao?” Trong thanh âm Tử Hàm mang theo nghi hoặc, nhưng cũng có chút cao hứng, “Tóm lại nô tỳ phải cảm ơn Vương gia vì ngài đã cứu ta.”

Triển Vân nhìn vẻ mặt vui vẻ của Tử Hàm, nhưng không có nói chuyện, xoay người nhìn về phía đồng lửa.

Tử Hàm thấy Triển Vân không nói lời nào, cũng chỉ tốt ngậm miệng lại, ngồi ở bên cạnh Triển Vân, ngoan ngoãn không thèm nhắc lại, trong mắt hai người đều toát ra ánh lửa.

Trời mưa càng lúc càng lớn, không có dấu hiệu dừng lại, Tử Hàm cảm giác chân vẫn có chút đau, có thể bởi vì vết thương động đến xương cốt, đầu cũng có chút choáng, quần áo ướt đầm trên người cũng khiến cho Tử Hàm rất không thoải mái, rất muốn nằm trên chiếc giường mềm mại, có cái gì đó dựa vào.

Nàng không tự chủ được nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi một chút, lại mơ mơ màng màng ngủ đi, trong chốc lát người cũng lệch qua ngã lên trên đùi Triển Vân.

Triển Vân cảm nhận được đùi trầm xuống, cúi đầu, nhìn thấy gương mặt thuần mỹ của Tử Hàm, môi hồng bóng, tâm một trận nhộn nhạo, đôi mắt có lông mi thật dài kia, cho dù nhắm, cũng câu hồn như vậy.

Nàng đang ngủ, hay là bởi vì khó chịu mà muốn tìm cái gì đó dựa vào? Tóc đen như mây che khuất nửa bên mặt của nàng, lại không che được sự xinh đẹp của nàng.

Triển Vân không có đẩy cái đầu xinh đẹp kia ra, bàn tay to của hắn không tự chủ được xoa mái tóc đen như mây kia, trơn bóng mà mềm mại, nhưng cũng rất dày.

Hắn chưa từng gặp qua tóc một nữ nhân cũng có thể xinh đẹp như vậy, như tơ lụa, như thác nước, đen sáng, mang theo chút thần bí.

Mưa. Ngừng, trời lộ ra tia nắng ban mai!

Tử Hàm cũng tỉnh, nàng mở đôi mắt buồn ngủ mờ mịt ra, mới ý thức đang ngủ không hề cảnh giác, hơn nữa còn gối lên đùi Triển Vân, đầu dựa vào trong lòng hắn, trách không được trong lúc ngủ mơ từng đợt

hơi thở xạ hương của nam nhân truyền vào trong mũi, Tử Hàm không khỏi xấu hổ một trận, vội đứng dậy, cúi đầu không biết nên nói cái gì.

Trong lòng lại kinh ngạc, nàng lại phạm vào cấp thấp sai lầm như vậy, sát thủ không nên không có cảnh giác như vậy.

“Còn làm cái gì vậy, cần phải đi nhanh.” Ngũ quan sắc của Triển Vân nhìn không ra cảm xúc gì, chính là trong giọng nói có chút phiền chán làm rõ tâm tình của hắn.

“Vâng!” Tử Hàm nói xong đứng lên, chân vẫn đau như cũ, nhưng không còn kịch liệt nữa.

“Đi lên!” Triển Vân cho Tử Hàm một cái lưng dày rộng.

“Ta có thể tự đi một mình, thật sự, vết thương không còn đau lắm.” Vương gia muốn công nàng, không. . . . Tử Hàm không muốn vô cùng thân thiết như vậy, tổng cảm thấy được có việc lạ, vì chứng minh mình thật sự không đau, nàng dẫn đầu đi ra phía ngoài.

Mới vừa đi được hai bước, Tử Hàm liền cảm giác chân kỳ thật rất đau!

“Thật sự là phiền toái!” Triển Vân nhíu mày oán giận nói, lại một phen túm trụ cánh tay Tử Hàm, đem nàng kéo đến trên lưng, công lên rồi đi ra ngoài.

Tử Hàm cẩn thận ghé vào trên lưng Triển Vân, không dám thở mạnh, vì tránh cho ngã xuống, cánh tay mềm mại của Tử Hàm nhẹ nhàng ôm cổ Triển Vân, cảm thụ được sự ấm áp của thân thể hắn, còn có tấm lưng rộng lớn khiến cho người ta có một loại cảm giác kiên định.

Ánh mắt Tử Hàm nhìn bên mặt của Triển Vân, trong lòng không khỏi nghĩ nguyên lai mặc kệ nữ nhân cường đại như thế nào, vai của nàng cũng luôn nhỏ hơn chiều rộng của nam nhân.

Hắn mỗi ngày đối nàng hung thần ác sát, cũng không đoán được cũng có một mặt cảm tính mà ôn nhu thế này, tuy rằng ôn nhu có chút thô bạo, nhưng cũng rất ấm lòng.

Triển Vân công Tử Hàm thi triển khinh công đi rất nhanh, tấm lưng dày rộng, rõ ràng cảm nhận được bộ ngực mềm mại của Tử Hàm kề sát hắn, làm cho tâm thần hắn bất định.

Hai người lặng im không nói, đi được không lâu liền về tới trong thành, trên đường đã bắt đầu có người triều đi lại, người buôn bán nhỏ rao hàng trên phố đã bắt đầu bận rộn bắt đầu một ngày kiếm sống.

Triển Vân nhíu mày, không khỏi đem Tử Hàm xuống đặt ở trên mặt đất, “Con đường còn lại tự mình đi về.”

“Vâng!” Tử Hàm nhìn đám người, trong lòng cũng hiểu được, một Vương gia công một nữ nhân đi ở trên đường cái, rất là quái dị.

Triển Vân đi về phía trước, không hề liếc nhìn nàng một cái, tựa hồ cả người có băng kết, thiếu đi một tia ôn hoà như lúc còn trong căn nhà cũ nát kia.

Tử Hàm theo ở phía sau, Triển Vân càng đi càng xa, mắt thấy Triển Vân ở trong đám người sắp nhìn không thấy nữa, Tử Hàm cũng không gấp, chân tuy rằng đau, nhưng đã tốt hơn rất nhiều, không có đau như ban đêm, chậm rãi hành tẩu cũng không sao cả, dù sao cũng biết đường về.

“A! ăn cướp, có người giật tiền.” Đúng lúc này, Tử Hàm nghe được thanh âm hô to kêu khóc om sòm của một bà lão.

Nàng không khỏi tìm kiếm chung quanh, chỉ thấy một một bà lão cùng một nam nhân thân thể gầy yếu đang lôi kéo một cái túi tiền, nam nhân khí lực lớn, đẩy ngã bà lão trên mặt đất, rồi sau đó nhanh chân chạy trốn.

Người trên đường tựa hồ không có ai chú ý tới tình cảnh của bà lão, vóc dáng bận rộn như cũ, đáy lòng Tử Hàm không khỏi phát lạnh, ngay cả bà lão mà cũng khi dễ.

“Ai nha, thiên sát a, kia chính là tiền cứu mạng con trai ta, trả lại cho ta.” Bà lão kêu khóc om sòm, run rẩy đuổi theo.

Tử Hàm nguyên bản không muốn để ý tới, nhưng khi nhìn thấy bà lão rơi lệ đầy mặt kia, nghe tiếng khóc bi thương của bà lão, Tử Hàm kiên quyết, chịu đựng đau đớn trên đùi cắn răng đuổi theo.

Chân của nàng có thương tích, tự nhiên không dám dùng sức chạy, cố gắng đuổi theo người giết tiền kia quả là nói dễ hơn làm

Tử Hàm nóng vội, nhìn đến bên đường có dựng một cây gậy trúc, không khỏi cầm lấy cây gậy trúc, tiếp tục đuổi theo.

“Đứng lại, tiểu tử ngươi vẫn còn chạy.” Tử Hàm hô to, trong tay cũng quơ cây gậy trúc kia.

Nam nhân giết tiền kia liều mạng chạy, ở trong đám người đánh thẳng về phía trước.

Tử Hàm nhin đau, cước bộ nhanh hơn, mắt thấy cây gậy trúc đang cầm trong tay có thể đánh vào người nam nhân kia.

“Ta cho ngươi chạy, ngay cả bà lão ngươi cũng khi dễ.” Tử Hàm dùng sức chạy lên vài bước, cây gậy trúc giương lên, vung về phía nam nhân kia.

12. Chương 12

Tử Hàm cố hết sức dốc toàn lực, dùng gậy tre nhắm vào nam nhân giết tiền kia, đánh xuống, không biết có trúng nam nhân kia không, nhưng khi nghe tiếng kêu bên tai, rõ ràng là đã trúng.

Tử Hàm tập trung nhìn, đầu ong ong, suýt nữa ngất xỉu, chỉ thấy cây gậy trúc trong tay mình không đánh trúng tên giết tiền, càng không biết vì sao trước đầu gậy trúc có một vật gì đó bén nhọn, đem quần áo mặc ngoài từ thắt lưng xuống phía dưới của một người xé rách ra, lộ ra một mảnh.

Sau khi Tử Hàm nhìn thấy rõ nam nhân phía trước là ai, kinh hoảng vứt bỏ cây gậy trúc, sợ hãi lùi về sau mấy bước: “Vương.. vương gia... Sao ngài lại ở phía trước, ngài... quần áo của ngài?”

Ông trời ơi! Nàng sao lại làm rách quần áo của Triển Vân, còn thấy bộ phận riêng tư của hắn, Tử Hàm xấu hổ đỏ mặt cùng lúng túng, nhưng cái chính vẫn là sợ hãi, sợ hãi Triển Vân thẹn quá hoá giận mà giết chết nàng.

Trên mặt Tử Hàm nóng bừng, lấy tay che kín hai mắt, không dám nhìn. Tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở phía trước chẳng lẽ là đến tìm nàng, Tử Hàm ảo não không thôi, chỉ muốn lập tức chết đi.

Lúc này mọi người trên đường đều không hẹn mà cùng dừng lại quan sát, cũng không ai kinh hô. Vương gia ở trên đường bị một nữ nhân kéo rách quần áo, lại còn lộ ra chỗ không nên lộ nữa.

Rất nhiều nữ nhân đi ngang qua đều kinh hô rồi quay đi, cũng có nhiều nữ nhân trẻ đứng đó che mắt nhưng lại trộm nhìn qua khe hở, trong thành này có rất nhiều nữ nhân thích vẻ tuấn mỹ của Triển Vân, cho nên làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Triển Vân nhìn lại quần áo mình, sắc mặt tối giống mây đen, vội dùng ống tay áo che đi, giờ phút này hắn hận không thể giết sạch mọi người, hai mắt mang theo lửa giận nhìn mọi người xung quanh, tức giận quát: “Các ngươi đều rút hết cho ta, nếu không ta khoét hai mắt của các ngươi, giết các ngươi”

Trong đám người đó không có mấy người không biết Triển Vân, cũng biết vị Vương gia này tính tình không tốt, nên sau khi Triển Vân gầm lên thì ngay lập tức truyền đến một trận tiếng đóng cửa chính và cửa sổ lách cách, đám người đang náo nhiệt trên đường cũng tản ra hết, cửa hàng thì đóng chặt cửa.

Trên đường trống rỗng, chỉ còn lại Triển vân và Tử hàm.

” Vương gia.....Nô tỳ không phải cố ý.....Nô tỳ không biết ngài đứng phía trước” Tử Hàm che mắt, liên tục giải thích.

Triển Vân giữ chức vị cao, lại uy nghiêm, hắn đã rong ruổi ở sa trường, giết người vô số, vô cùng oai phong, chưa từng có lúc tổn hại hình tượng lại mất mặt như vậy, hắn không bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, thế nhưng chuyện này lại xảy ra trên người hắn.

Triển vân xấu hổ, lúng túng, thẹn quá hoá giận, hấn dùng hai tay áo che đi chỗ tư mật bị lộ ra, gân xanh nổi lên, trong mắt tràn đầy lửa giận, thanh âm la to như sấm: “Ta sẽ giết ngươi, đồ ngu ngốc chết tiệt!”

Tử Hàm chậm rãi lui về phía sau, muốn trốn nhưng lại nghe Triển Vân giận dữ hét: “Chết tiệt, trở về cho ta, dám trốn ta sẽ lột da ngươi”

“Nhưng....” Tử Hàm do dự, cuối cùng vẫn ở lại. Trốn đi không bằng ăn năn, quay về trong phủ chịu phạt.

“Lại đây!” Triển Vân tức giận ra lệnh

“Vâng....” Tử Hàm sợ hãi lên tiếng, chậm rãi đi đến bên người Triển Vân, nhỏ tiếng nói: “Thực xin lỗi vương gia, nô tỳ thật sự không phải cố ý”

Triển Vân nhìn vẻ mặt sợ hãi của Tử Hàm, thật sự có loại xúc động muốn xé nát nàng, nhưng cuối cùng lại chính là tức giận hô: “Ngươi là người chết sao? Mau tìm vài thứ, cho ta che lại”

” Vâng, vâng” Tử Hàm liên tục gật đầu, thở dài nhẹ nhõm, liền đi tìm gì đó có thể che, nhìn qua một lượt, buổi sáng đều là bán rau cải, cuối cùng Tử Hàm từ trước một cái quầy hàng, đem một cái rổ tròn đẹp đến bên cạnh Triển Vân.

“Ngươi không có suy nghĩ sao?” Triển vân bị Tử Hàm làm tức giận sắp bất tỉnh.

Tử Hàm cẩn thận nói: “Vương gia,mọi người bị ngại dọa cho sợ chạy hết, ngài dùng đồ cái này một chút, rất nhanh sẽ về phủ”.

Đỉnh đầu Triển Vân đều sắp bốc khói, cũng không biết làm cách nào để phát tiết cơn tức giận trong lòng, thật muốn làm gãy luôn cái chân khác của Tử Hàm.

Tử Hàm quay đầu dùng tay cầm rổ che cho Triển Vân, chột dạ nói: “Vương gia có thể đi rồi”

Ngũ quan anh tuấn sâu sắc của Triển Vân bởi vì tức giận mà có chút biến hình, nhìn rất là dữ tợn.

Cứ như vậy, một người thì cứ nhìn xung quanh, một người thì khắp khiêng, đi về hướng vương phủ.

Vừa mới đi thì những người vừa nãy trốn đi, đều từ trong nhà và chỗ ẩn thân đi ra, nhìn theo Triển Vân và Tử Hàm.

Thế là thanh danh của Vân Vương gia lại lan xa

Trên đường đi, Triển vân cùng Tử hàm không thấy một bóng người, đứng ở cửa vương phủ, Tử Hàm vì chuộc tội nên nói với Triển Vân: “Nô tỳ đi trước xem có ai không?”

Nói xong nắm tay Triển Vân lên, để cho hấn tự cầm cái rổ che chỗ mông bị lộ ra. (#Ami: trời ơi... cái mông mà ta tưởng, ngại quá ngại quá)

Tử Hàm đẩy cửa, ló nửa người vào trong xem xét, hoàn hảo, không có ai, có thể cho Vương gia lặng yên không một tiếng động trở về phòng.

Tử Hàm cao hứng mở cửa phủ xoay người nhìn vẻ mặt u ám của hấn, hướng hấn vẫy tay, nhỏ giọng nói: “Vương gia, không có ai, ngài có thể vào”

Triển vân nghe Tử hàm nói xong liền cất bước đi lên phía trước, Tử hàm cuối đầu kính cẩn nghênh tiếp Triển Vân bước vào.

Hai người vừa bước vào phủ thì liền nhìn thấy không ít người hướng bên này đi đến.

” A, Vương gia đã trở lại” Có người thấy Triển Vân, không khỏi kinh hô ra tiếng.

“Ngươi không phải nói không có ai sao?” Triển Vân nhíu mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Về mặt Tử Hàm suy sụp, gào hét nói: “Vừa rồi không có mà” Ông trời chơi nàng có phải không?

“Đều lui ra” Triển Vân đứng ở cửa, nghiêm mặt ra lệnh.

Mọi người khó hiểu nhìn nhau nhưng vẫn không rời đi, đều quan tâm Vương gia có phải không tốt chỗ nào không?

“Đều lui ra, không có nghe thấy sao?” Triển Vân nổi giận quát một tiếng.

“Vâng” Mọi người hoảng sợ vội lui xuống.

Lúc này Triển Vân mới đi thẳng về phía trước, Tử Hàm vội vàng đi theo phía sau.

Một nhóm nô tài từ một bên đi ra, nhìn bóng dáng Triển Vân cùng Tử Hàm, buồn bực hỏi: “Vương gia ôm cái rổ phía sau làm cái gì vậy?”

“Không biết! Nhưng nhìn dáng vẻ rất tức giận”

“Đều làm việc đi thôi!”

Mọi người bàn tán xong rồi mới tản ra.

Trở lại phòng ngủ, Tử Hàm biết mình phạm phải tội lớn tày trời, nên ngoan ngoãn đứng ở một bên, chờ đợi xử lý.

Triển Vân đã thay một bộ quần áo khác, nhưng vẫn không thể áp chế được lửa giận trong lòng.

Nhìn Tử Hàm cúi đầu, lấy tay chỉ vào Tử Hàm, miệng mấp máy, bộ mặt run rẩy, muốn mắng lại cảm thấy mắng cũng chưa nguôi giận, muốn đánh lại không thể nào xuống tay, cuối cùng vung tay mắng to: “Cút đi, đừng để cho ta thấy người”

Tử Hàm liếc nhìn Triển Vân một cái: “Nô tỳ cáo từ, Vương gia... Ngài..... ngài nghỉ ngơi đi”

Tử Hàm nói xong vội đi ra ngoài, trong đầu không thể tự chủ nghĩ lại chuyện xảy ra vừa rồi, thế nhưng lại cảm thấy buồn cười, âm thầm lè lưỡi.

13. Chương 13: Bóng Đêm Câu Hồn

Tử Hàm bởi vì chân bị thương, tạm thời cũng không có biện pháp hầu hạ Triển Vân, cho nên được Vương phi phê chuẩn nghỉ ngơi trước.

Vân Vương phi còn giúp nàng mời thầy thuốc trị liệu vết thương trên chân, qua mấy ngày, thương thế cũng chậm chậm chuyển biến tốt đẹp.

Dưỡng thương mấy ngày này, Tử Hàm một mực nhớ lại cuộc sống mình trải qua từ sau khi đi vào vương phủ, Vương phi thiện lương mà sức khỏe yếu, Vân Vương gia hỉ nộ vô thường, cùng với Hương Thảo một thân đầy thương tích.

Khiến cho Tử Hàm có ấn tượng sâu sắc nhất chính là Vân Vương gia, nhất là nhớ tới, bộ dáng nổi trận lôi đình của hắn, nghĩ xem hắn vì cái gì lại phần đầu quên mình cứu nàng.

Hắn không phải thực chán ghét nàng sao? Vì sao lại xả thân cứu nàng, còn giúp nàng chữa thương, công nàng trở về thành, trong lòng Tử Hàm tràn ngập nghi hoặc. Không nghĩ ra, lại không khỏi nhớ tới bộ dáng quần bách của Triển Vân lúc bị nàng kéo rách quần, Tử Hàm nhin không được bật cười, cười xong, mới phát hiện, mình sao lại nghĩ tới Triển Vân.

Này không, Tử Hàm ngồi ở trên giường lại bắt đầu bật cười, rồi sau đó khẽ lắc đầu, để mình không cần suy nghĩ bộ dạng xấu hổ của Triển Vân nữa.

Trong lòng lại suy nghĩ đến Vân Vương phi, tuy rằng có điều cầu nàng, nhưng đã nhiều ngày chân nàng bị thương, Vương phi phái người chiếu cố nàng thật cẩn thận, Tử Hàm muốn đi tạ ơn.

Tuy rằng chân còn đau chút, đi đường còn có chút không thuận tiện, bất quá chỉ cần cẩn thận một chút, thì không có trở ngại, Tử Hàm nghĩ thế liền đi về phía Lan Hoa các.

Lan Hoa các thực yên tĩnh, Vân Vương phi tựa hồ không mấy thích có nhiều người hầu hạ nàng, có lẽ là bởi vì thân thể không tốt, nên cần yên lặng.

Tử Hàm vừa muốn bước vào cái cửa hình vòm để vào sân Lan Hoa các, lại nghe ‘ba’ một tiếng, thanh thúy mà vang dội.

Thanh âm này nàng không xa lạ, hẳn là thanh âm bạt tai, ai đang đánh người? Chẳng lẽ Triển Vân đang ở đây?

Tử Hàm đi tới, thân thể không khỏi tránh ở phía sau bức tường, rồi sau đó lặng lẽ thăm dò nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trên lầu hai của Lan Hoa các, tựa hồ có một nha đầu quỳ trên mặt đất, mà Vân Vương phi một thân trang phục xinh đẹp đứng ở nơi đó, Vân Vương phi đang đánh người?

Tử Hàm không khỏi nhíu mày, trong lòng âm thầm cảm thấy được giờ phút này không đi vào là thỏa đáng, đang muốn rời đi, lại nhìn đến vẻ mặt hung ác của Vân vương phi, đưa tay nắm lên con chim nhỏ màu xanh biếc trong chiếc lồng, một tay kéo đầu một tay kéo mình, chim nhỏ màu xanh biếc kia bị Vân Vương phi chia ra làm hai, xác chết để dưới lầu.

Thấy vậy Tử Hàm không khỏi nhíu mày! Tử Hàm lùi lại, thân thể tựa vào trên tường, trong đầu loạn thành một đoàn, Tâm nhi một phen bẻ đầu chim ra chính là Tâm nhi nhu nhược thiện lương kia sao? Là Tâm nhi vì một con vẹt chết đi mà rơi lệ sao? Tử Hàm quả thực không thể tin được sự thật đã thấy trước mắt.

Nếu việc này là nàng Đồng Tử Hàm làm, là nàng bẻ đầu vẹt ra, nói vậy người biết thân phận nàng sẽ không kỳ quái.

Nhưng Vân Vương phi, nàng ngày thường thiện lương như vậy, ôn nhu như vậy, hiện giờ lại để cho Tử Hàm thấy một màn như vậy, có thể nào không kỳ quái.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới Hương Thảo, cả người nàng đầy vết thương, cũng không muốn để cho người ta nhìn đến, tránh ở trong căn phòng tối tăm kia, chẳng lẽ kia cũng là Vân Vương phi đánh sao? Nếu là như thế này, hành vi khác thường của Hương Thảo cũng có thể giải thích.

Bởi vì Vân Vương phi ở trong mắt Triển Vân là một nữ nhân ôn nhu thiện lương, ở trong mắt người trong phủ cũng là như thế đi, cho nên nàng không hy vọng mọi người biết nàng có mặt khác như vậy, nhất là không muốn Triển Vân biết.

Tạ ơn, vẫn là ngày khác đi, Tử Hàm lặng yên ly khai nơi này, trên đường quay về Phi Thúy các, nàng vẫn còn mang bộ dạng suy tư, Vân Vương phi là vì cái gì mà tức giận như thế, thân thể của nàng có thể chịu được tức giận như vậy sao, hay là, là nàng. . . Không có bệnh?

Tâm Tử Hàm lạnh lẽo, tổng cảm giác gió phải nổi lên!

Lúc gặp lại Tâm nhi, vẻ mặt Tử Hàm bình tĩnh, giấu giếm thanh sắc, mà Vân Vương phi vẫn là Tâm nhi ôn nhu thiện lương hòa ái như trước.

Nàng nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp (giường nhỏ mềm), trong tay cầm một quyển sách, trên khuôn mặt hiện ra u sầu, dưới ánh nến làm ặt của nàng lúc sáng lúc tối.

Tâm nhi đem sách đặt ở trên bàn kế nhuyễn tháp, hỏi Tử Hàm “Vết thương trên chân của người đỡ nhiều chưa?”

Tử Hàm đứng ở nơi đó, gật đầu, “Tốt lắm, đa tạ Vương phi quan tâm.” Trước kia cảm thấy được ân cần thăm hỏi như vậy thực ấm áp, hiện tại lại thấy có cảm giác lạnh lẽo.

Tâm nhi nửa ngồi dậy nhìn Tử Hàm, “Người cũng biết Vương gia nhiều ngày nay, vì cái gì lại vội như vậy.”

“Nô tỳ cũng không rõ ràng.” Nàng chỉ là một nha hoàn, sao biết được cái gì, hơn nữa gần đây chân bị thương, cũng không có hầu hạ Triển Vân.

“Phải đánh giặc, qua vài ngày nữa Vương gia phải xuất chinh.” Trên mặt Tâm nhi có mất mát cùng cô đơn, hiển nhiên không phải thực đồng ý Triển Vân xuất chinh.

“Phải đánh giặc sao?” Vẻ mặt Tử Hàm mê hoặc cùng kinh ngạc, đối với chiến tranh, nàng biểu hiện thật mơ hồ.

“Đúng vậy, tính ra người ở vương phủ cũng đã một tháng, lại vẫn chưa hoàn thành tâm nguyện.” Về mặt Tâm nhi thương cảm, trong con người đều là cô đơn, “Tử Hàm, ta hy vọng mấy ngày tới người cố gắng một chút, ở bên Vương gia nhiều hơn, lần này hẳn đi, lại là mấy tháng, thậm chí lâu hơn.”

“Thực xin lỗi Vương phi, . . . Nô tỳ sẽ làm hết sức!” Tử Hàm khấn thị tâm phi (nói vậy mà ko nghĩ vậy) trả lời.

“Tử Hàm, người lại đây.”

Đúng lúc này Tâm nhi ngoắc nàng, ý bảo nàng đi qua, Tử Hàm do dự đi ra phía trước.

Tâm nhi từ dưới gối mềm lấy ra một cái vòng ngọc sáng trong suốt, nâng tay Tử Hàm lên đeo vào, Tử Hàm cự tuyệt nói: “Vương phi không được, nô tỳ không thể nhận.”

“Đây là lòng biết ơn của ta đối với người.” Tâm nhi vẫn đem vòng ngọc đeo vào cổ tay của nàng, Tử Hàm cúi đầu nhìn lại, tựa hồ nhìn đến trong vòng ngọc có một cái gì đó màu đen thoảng qua, trong chớp mắt liền biến mất, quá nhanh, chẳng lẽ là hoa mắt? “Đa tạ Vương phi.” Tử Hàm chỉ có thể nói lời cảm tạ.

Tâm nhi đột nhiên lộ ra một nụ cười, tới gần tử hàm, ghé vào bên tai Tử Hàm nhỏ tiếng nói gì đó, nói thật lâu sau, mới lớn tiếng nói: “Đi thôi, Vương gia cũng nên nghỉ ngơi, người đi hầu hạ đi.”

“Vâng!” Ánh mắt Tử Hàm có chút tan rã, đỡ đỡ trả lời, rồi sau đó xoay người, chậm rãi đi ra phía ngoài.

Đêm có trăng và sao, Tử Hàm từng bước một tới gần tấm lâu nơi Triển Vân ở, cửa đóng chặt, Tử Hàm liền giơ tay gõ vài cái.

Triển Vân đang muốn đi ngủ nghe được tiếng đập cửa liền đi lại mở cửa ra, lại nhìn đến Tử Hàm đứng ở ngoài cửa.

Triển vân nhìn Tử Hàm ngoài cửa, gương mặt xinh đẹp, còn có con người câu hồn luôn là tiêu điểm của hân, “Người tới làm cái gì?”

“Ta tới hầu hạ Vương gia đi ngủ.” Sau khi Tử Hàm trả lời đơn giản, người cũng thẳng tắp xông vào.

Con người đen của Triển Vân nhú lại, trên tuần nhan tràn đầy nghi hoặc, đi nhanh vào trước mặt Tử Hàm, đang muốn bảo Tử Hàm đi ra ngoài, thì Tử Hàm vẫn đứng giữa phòng, tay nhỏ bé cởi bỏ quần áo. . . Quần áo giống như tuyết rơi, rơi trên mặt đất. . . .

Không thể phủ nhận chính là, Triển Vân xem ngây người, thân thể của Tử Hàm cứ như vậy hiện ra ở trước mắt hân, làm cho hân mất hồn, mỗi một bộ phận trên thân thể cũng lặng yên mà đứng, máu cả người đang chạy chồm lên .

“Vương gia!” Tử Hàm chậm rãi đến gần Triển Vân, vươn cánh tay non mịn ôm lấy thắt lưng Triển Vân

Đây là một loại tra tấn!

“Tử Hàm. . . !” Thanh âm Triển Vân trầm thấp áp bách, áp chế cảm xúc nào đó, “Người có biết người đang làm cái gì hay không?”

Tử Hàm không có trả lời, chỉ là kiễng mũi chân, ngẩng đầu hôn môi Triển Vân, làm cho cả người Triển Vân run lên, “Chết tiệt người có biết đang chơi với lửa không?”

Ánh mắt hồn nhiên của Tử Hàm nhìn Triển Vân, cũng trống trơn, đỡ đỡ, hơi thở như lan nói: “Vương gia, tối nay ta là người của người.”

Lòng ngực cường tráng của Triển Vân rõ ràng cảm nhận được sự mềm mại của Tử Hàm, Tử Hàm tựa như một dòng nước nhu tình, phải phần đầu quên mình thắm vào thân thể hân, nhưng, hân không thể. . . . , tay Triển Vân đụng chạm đến bả vai Tử Hàm, muốn đẩy Tử Hàm ra, chính là bàn tay lại chạm đến làn da trơn bóng mềm mại giống như có ma lực, hấp thụ tay của hân.

Chống đẩy biến thành ôm, trong không khí tràn ngập hương vị cháy, trên ngũ quan sâu sắc của Triển Vân, là ấn nhân thống khổ, hân một tay ôm lấy Tử Hàm, đi tới trên giường lớn.

Hai thân thể gắt gao dính cùng một chỗ, Triển Vân quay đầu lại, nhìn cánh cửa đi ra phòng ngoài phía sau, vung tay lên, chướng gió thổi tắt ánh nến trên bàn, trong phòng tối đen một mảnh.

Triển Vân nằm ở bên cạnh Tử Hàm, vươn tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt non mịn của Tử Hàm, còn có môi cánh hoa của Tử Hàm, rồi sau đó cúi đầu hôn đôi môi mềm mại của Tử Hàm, bàn tay to cũng dừng ở nơi mềm mại nào đó, sau khi nhắm nháp tư vị tuyệt vời của Tử Hàm, ngẩng đầu, con ngươi đen trong đêm tối lóe ra, trên tuần nhan lại hiện lên một nụ cười mê hoặc người, thanh âm khàn khàn nói nhỏ: “Người thật sự là vật nhỏ cầu hồn, thiếu chút nữa làm cho ta thất thủ, ta thật sự muốn người, người quá mức mê người . . .”

14. Chương 14: Vừa Hư Vừa Thực

Trong bóng tối Triển Vân giống như hoàn toàn thay đổi, cả người tràn đầy khí tức tà mị. Khuôn mặt tuần mỹ lại động lòng người, môi mỏng khêu gợi của hắn say đắm hôn Tử Hàm, hấp thu hương thơm của nàng.

Mà Tử Hàm chính là mở to đôi con ngươi xinh đẹp mà trống rỗng, si ngốc nhìn Triển Vân, tùy ý Triển Vân đẩy ra môi và răng của nàng.

Nụ hôn của Triển Vân cuồng dã, giống như muốn đem Tử Hàm ăn vào trong bụng, ở trên da thịt non mịn của Tử Hàm lưu lại nhiều dấu hôn, cực kỳ giống đoá hoa nở rộ.

Rất lâu sau, Triển Vân mới ngừng hôn, chớp chớp con ngươi mang ánh sáng bất thường, si mê nhìn Tử Hàm, âm thanh khàn khàn mà ồm ồm nói: “Ta là người thứ nhất nhắm nháp vẻ đẹp của người, đúng không? Thứ càng xinh đẹp càng là độc dược, người khẳng định là loại độc dược độc nhất, nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng sợ độc dược, càng là độc dược ta lại càng vui vẻ, nhưng hiện tại người cần phải làm là. . . Đi ngủ.”

Triển Vân đưa tay điểm vào huyệt ngũ của Tử Hàm. Bên môi lộ ra một chút cười cao thâm khó đoán, thân hình cao lớn từ trên giường đứng lên, ánh mắt có chút không tha từ trên người Tử Hàm dời đi, xoay người biến mất ở trong không gian quỷ dị.

Mặt trời lên, ánh nắng chiếu qua màn cửa sổ khiến cho trong phòng sáng sủa lên, trên tấm trải giường bằng gấm, Tử Hàm bất an vặn vẹo thân thể một chút, gương mặt nhỏ nhắn chui vào trong chăn, sau khi mơ màng, Tử Hàm đột nhiên mở hai mắt ra, thân thể theo phản xạ ngồi dậy.

Ánh mắt của nàng không khỏi nhìn bốn bề chung quanh, trong lòng cả kinh, đây là phòng của Triển Vân, sao nàng lại ở trong phòng của Triển Vân?

Trong lòng Tử Hàm rất là kỳ quái, cũng không kích động, mà là bình tĩnh tự hỏi, bản chất của sát thủ khiến nàng bình tĩnh đối đãi mỗi chuyện tình đột ngột phát sinh.

Trong khi nàng nghi hoặc, cái chăn trước ngực rút xuống, cảm giác chợt lạnh, cúi đầu nhìn lại, thấy được thân thể không một mảnh vải của mình, Tử Hàm cuống quýt túm chăn lên che khuất thân mình, trong đầu là một đám đầu chấm hỏi, cố gắng hồi tưởng rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Đêm qua nàng đi nơi của Vân Vương phi, rồi Vân Vương phi đốc thúc nàng, muốn nàng nhanh chóng sinh đứa nhỏ, rồi sau đó đưa nàng một vòng ngọc.

Vòng ngọc? Tử Hàm căng thẳng trong lòng, cúi đầu nhìn về phía vòng ngọc trong sáng trên cổ tay, ở dưới ánh nắng tựa hồ không nhìn ra cái gì không ổn.

Nhưng sau khi đeo vòng ngọc liền phát sinh chuyện, cái gì nàng cũng không nhớ kỹ, mình làm sao đến nơi của Triển Vân, lại làm sao không mặc cái gì nằm ở trên giường? Nàng cùng Triển Vân phát sinh cái gì sao? Tử Hàm mặc dù là một sát thủ lãnh huyết không có tình cảm, nhưng cũng là một cô nương chưa gả, có thể nào không cần danh tiết của mình, nàng cuống quýt gỡ chăn lên. . . Trên tấm trải giường sạch sẽ không có “lạc hồng” tượng trưng cho thất tiết, thân thể cũng không có cảm giác dị dạng gì.

Hồi tưởng lại, trong đầu lại như ẩn như hiện xuất hiện gương mặt của Triển Vân, mặt ôn nhu, còn có nụ hôn vừa giống thật vừa như giả kia, vuốt ve, còn có Triển Vân tựa hồ đã nói cái gì, nàng không thể nhớ lại.

Khi tập trung nhìn, trước ngực mình, kéo dài tới bụng đều là dấu hôn loang lổ, này đủ để nói rõ, nàng bị người hôn khắp toàn thân, tâm của Tử Hàm bắt đầu tỉnh táo, đột nhiên nhảy lên rất nhanh, hô hấp có chút không thoải mái, tầm mắt dời xuống, thấy được quần áo được cởi ra trên mặt đất, mặt Tử Hàm không chịu thua kém hồng lên.

Triển Vân, hần nhìn qua chừng chạc đằng hoàng vậy mà. . . Thừa lúc nàng không phát giác . . . Làm chuyện như vậy? Thật là một kẻ háo sắc! Tử Hàm vừa thẹn vừa giận, trong đầu cũng thoáng hiện đoạn trí nhớ ngắn, nhưng không cách nào làm rõ ràng, bởi vì quá trình từ nơi của Vân Vương phi đến tấm lâu của Triển Vân chỉ là chỗ trống, trừ bỏ đoạn ngắn thân mật này, chuyện sau này cũng là chỗ trống .

Loại hơi thở không tầm thường, khiến Tử Hàm thật sâu cảm giác được, Vân Vương phi xác thật có vấn đề.

Nàng cuốn chăn xuống giường, cầm quần áo của mình lên, tránh ở sau tấm bình phong, sốt soạt mặc vào sửa sang lại thỏa đáng mới đi ra ngoài, về tới phòng mình.

Nàng phải làm, chỉ có thể yên lặng xem xét!

Quả nhiên, Tử Hàm trở về không bao lâu, Vân Vương phi đi cùng Hương Thảo đi đến Phỉ Thúy các, Tử Hàm một khuôn mặt ủy khuất cùng sợ hãi, hướng Vân Vương phi thi lễ.

Tâm nhi một khuôn mặt mỉm cười, hòa ái nói: “Tử Hàm không cần đa lễ, ngồi đi.”

Tử Hàm đứng dậy, nhưng không chịu ngồi xuống, cúi đầu không nói gì.

Tâm nhi lại tiến lên, giữ chặt tay Tử Hàm, hai người cùng nhau ngồi ở trên ghế, Tâm nhi nhìn dấu hôn trên cổ Tử Hàm, cười hỏi, “Nghe nha hoàn nói, đêm qua người nghỉ tạm ở nơi của vương gia?”

Ánh mắt Tử Hàm giống như nai coi, bất an nhìn Tâm nhi một cái, lại cúi đầu, do dự lên tiếng, “Phải . . . !”

“Vậy các người có làm việc kia hay không?” Tâm nhi kín đáo hỏi, nhưng cũng thực vội.

Biểu tình Tử Hàm có chút mất tự nhiên, có chút thương tâm nói: “Nô tỳ không biết, quên mất, chính là khi tỉnh lại, nhìn đến chính mình nằm ở trên giường vương gia.”

Trên khuôn mặt Tâm nhi vừa vui lại vừa buồn, nhìn dấu hôn trên cổ tay Tử Hàm, cúi đầu nói: “Ta nghĩ, sự tình nhất định đã thành.”

“Thành? Thì phải là nói, nô tỳ đã mang đứa nhỏ?” Mắt Tử Hàm nhìn chằm chằm biểu tình của Tâm nhi.

Tâm nhi cười nói: “Này khó mà nói, chỉ có một lần cũng không biết có thể có hay không.” Đang nói ánh mắt của nàng rơi vào trên bụng Tử Hàm.

Ánh mắt nhạy cảm của Tử Hàm, chú ý tới sắc mặt biến đổi của Hương Thảo, co rúm lại lui về phía sau từng bước.

“Vậy phải mấy lần mới thành?” Đơn giản hồ đồ tới cùng, trong lòng Tử Hàm cười yếu ớt.

“Nếu vương gia thừa nhận người, còn có thời gian mấy ngày, không vội.” Tâm nhi đứng lên, “Người cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” Tử Hàm cũng đứng dậy, cúi đầu ứng đáp.

Bên môi Tâm nhi cười nhạt, xoay người đi ra ngoài, mà bước chân của Hương Thảo lại do dự, lúc sắp đi ra, nhìn không được quay đầu nhìn về phía Tử Hàm, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Tử Hàm xem hiểu được lo lắng của Hương Thảo, tâm cũng không khỏi phát lạnh, trong hồ lô của Vân Vương phi bán thuốc gì?

Còn có thời gian? Ý tứ chính là còn muốn nàng nằm ở trên giường Triển Vân, làm chuyện vợ chồng nên làm.

Mặt Tử Hàm đều tái, nàng cũng không thật sự muốn sinh một đứa nhỏ, phải làm thế nào mới vượt qua được? Không khỏi bắt đầu nghĩ tới đối sách.

Thăng đến ban đêm, nàng mới biết được chính mình lo nhiều, Triển Vân không có trở về, khiến người truyền tin trở về nói, hần đã dẫn đại quân xuất phát, việc này nằm ngoài dự đoán của Tử Hàm và Tâm nhi, xem ra tình huống chiến tranh thực vội.

Lại là một đêm tối vô bờ, Tử Hàm mặc quần áo màu tối, đang muốn lặng yên đi đến chỗ Vân Vương phi tìm tòi kết quả, lại ở lúc này truyền đến tiếng đập cửa, đã trễ thế này lại là ai đây?

“Ai vậy?” Tử Hàm vừa nói vừa rất nhanh bỏ đi áo ngoài, chỉ còn lại áo trong, tiến đến mở cửa.

Ngoài cửa không có thanh âm trả lời, ngược lại càng đập nhanh, Tử Hàm thu thập xong chính mình, liền đi mở cửa.

“Hương. . . .” Sau khi Tử Hàm mở cửa nhìn đến người ngoài cửa, đang muốn nói ra tên người đó, Hương Thảo liền đưa tay bịt miệng nàng lại, đẩy nàng tiến vào phòng ở, rồi mới thở phào bỏ nàng ra, cẩn thận đóng cửa lại.

Tử Hàm nhú mày, đánh giá Hương Thảo, khó hiểu hỏi, “Hương Thảo sao lại thần bí như vậy, người làm trộm sao?”

Hương Thảo muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đơn giản nói: “Tử Hàm, nghe ta, rời khỏi chỗ này.”

“Xảy ra chuyện gì, vì sao nói như thế, Hương Thảo, người nhất định có chuyện gì giấu ta phải không? Cho ta biết được không?”

“Tử Hàm, ta không thể nói, nói ra ta sẽ mất mạng, người chỉ cần rời khỏi chỗ này, đi càng xa càng tốt, không cần hỏi vì sao, ta sẽ không cho người biết.” Khuôn mặt Hương Thảo đầy khó xử và lo lắng, nhìn ra được nàng thực mâu thuẫn.

“Tốt, người không thể nói ta cũng không ép người, nhưng người không nói vì sao, ta không thể rời khỏi chỗ này.”

“Người. . . . Tử hàm, người tiếp tục như vậy sẽ mất mạng?” Hương Thảo có chút hỗn hển .

“Vì sao, ai sẽ hại ta, vương gia hay Vân Vương phi? Sẽ không, mọi người đối ta đều tốt lắm a, nhất là Vương phi, cho tới bây giờ không ai tốt với ta như thế.” Tử Hàm cố ý thử Hương Thảo, cho nên mới nói như vậy, quả nhiên Hương Thảo nghe nàng nói ba chữ Vân Vương phi này sắc mặt liền biến đổi.

“Tóm lại. . . . Ta luôn vì tốt cho người, ta sẽ không nhiều lời nữa, nói tận như thế, người xem rồi làm đi.” Hương Thảo xoay người, muốn rời khỏi, Tử Hàm lại giữ chặt Hương Thảo, “Ta biết người vì tốt cho ta, ta sẽ chú ý, người tự chiếu cố và bảo vệ mình cũng rất quan trọng.”

Hương Thảo nhìn Tử Hàm, cuối cùng gật đầu, “Ta đi về, chính người bảo trọng đi.”

“Uh!” Tử Hàm gật đầu.

Hương Thảo muốn đi, nhưng bước chân do dự, cuối cùng nắm tay Tử Hàm lên, ở trên mặt viết mấy chữ, rồi sau đó bước nhanh rời đi.

Tử Hàm đọc ra ý trong chữ Hương Thảo viết trên tay nàng, trong lòng phát lạnh.

Đêm dài quý dị như vậy, khiến người không rét mà run.

15. Chương 15: Từng Có Con

Triển Vân rời khỏi, đột nhiên khiến Tử Hàm cảm thấy cả người nhàn xuống, bên tai không có tiếng rống giận tào bạo, cũng nhìn không tới khuôn mặt tuần tú đầy tức giận.

Mà ánh mắt Vân Vương phi nhìn nàng luôn bao hàm thần sắc nan giải, chờ mong, ghen tỵ, hận ý, quan tâm, tưởng niệm, ưu sầu, giống như cho dù là bộ dáng gì thì cảm xúc cũng hỗn loạn.

Tử Hàm không hiểu, ánh mắt của một người làm sao có thể phức tạp thành như vậy, hoặc là ánh mắt cũng đại biểu lòng người.

Từ trên xuống dưới vương phủ đều tĩnh lặng kỳ cục, những nô tài và nha hoàn, đều an tĩnh làm việc, cho tới bây giờ đều không có ai lăm miệng nghị luận những chuyện trong nhà.

Tử Hàm cảm thấy ngày có chút nhàm chán, luôn không có việc ở trong phủ đi dạo chung quanh, trong lúc vô tình liền đi tới nơi chuyên môn nuôi vẹt trong vương phủ, nhìn đến Trần Thăng đang tỉ mỉ nuôi nấng con vẹt quý giá.

“Quản gia.” Tử Hàm cúi đầu hô một tiếng.

Trần Thăng xoay người, nhìn Tử Hàm, “Đồng cô nương.”

“Ta lại giúp người uy được không?” Tìm chút chuyện làm, giảm bớt một chút thời gian nhàm chán cũng tốt.

Ai biết Trần Thăng lại lắc đầu liên tục, “Không cần, miễn cho nó lại chết oan uổng, thủ đoạn của người chúng ta đều biết.”

Tử Hàm không khỏi cười, “Quản gia người còn nhớ sự kiện kia à, đừng giấu cợt ta.”

Trần Thăng thật thà phúc hậu cười, “Sao người lại chạy đến chỗ này?”

“Nhàm chán quá, không có chuyện làm.” Tử Hàm buông lỏng tay, khuôn mặt không đường chọn lựa.

“Nếu vậy, có thể ở trong phòng thêu thùa v.v...” Triển Vân đi rồi, nha hoàn như nàng cũng nhàn xuống, Vương phi cũng không dặn dò để Tử Hàm làm cái gì, chỉ nói để nàng hảo hảo nghỉ ngơi, Trần Thăng liền không an bài việc gì cho Tử Hàm

“Thêu thùa? Đám ta còn không sai biệt lắm.” Về mặt Tử Hàm không dám nhận đại.

“Vậy người liền nghỉ ngơi đi, hảo hảo dưỡng thân thể, nếu là. . . Nếu thật có thể vì vương gia sinh một đứa nhỏ, cũng là phúc khí của vương gia.”

“Trần quản gia, người đi theo vương gia đã bao lâu?” Đôi mắt Tử Hàm đảo một cái, hỏi Trần Thăng.

“Vương gia năm nay hai mươi lăm tuổi, từ lúc vương gia mười tám tuổi được phong vương ta liền đi theo bên cạnh vương gia, nhoáng một cái bảy năm liền trôi qua, thời gian qua đích thực mau a!” Khuôn mặt Trần Thăng cảm khái, cảm khái năm tháng không dấu vết

“Vậy vương gia và Vương phi quen biết nhau như thế nào?” Mặc dù tình báo nhận được từng nhắc tới, Vân Vương phi là nữ nhi của thủ lĩnh một bộ lạc, từ nhỏ đã đính hôn với Triển Vân, nhưng Tử Hàm muốn nghe Trần Thăng nói, cũng chỉ có giả bộ như không biết.

“Từ nhỏ đã đính hôn, hai người thanh mai trúc mã, cảm tình cũng tốt, lớn lên tự nhiên liền thành thân.” Trần Thăng trả lời, giống với tình báo của Tử Hàm.

“Trách không được cảm tình của vương gia và vương phi tốt như thế, cũng không chịu nạp thiếp, nhiều năm như thế chỉ có một mình vương phi, ai, bất quá đáng tiếc là đến hiện nay vương gia cũng chưa có con.”

Thần sắc Trần Thăng đột nhiên có chút hoảng hốt, động tác cho vẹt ăn cứng đờ, “Nếu đứa nhỏ còn ở, hiện tại cũng có bảy tám tuổi đi, ai.” Trần Thăng đang nói lắc lắc đầu, đáng vẻ thực tiếc hận bi thương.

“Quản gia, người là nói vương gia từng có đứa nhỏ?” Tử Hàm có chút giật mình hỏi.

“Đó là chuyện rất lâu trước kia.” Trần Thăng không có ý nhiều lời, lắc đầu, xoay người muốn đi khỏi.

Tử Hàm không thuận theo nói: “Di, quản gia, người cho người ta biết đi.”

“Không nói, hôm nay nói thế đã nhiều rồi.” Quản gia lắc đầu liên tục, tựa hồ giấu giếm cái gì, người cũng vội vàng tiêu sái đi ra.

Đứa nhỏ? Là sinh với ai? Vân Vương phi sao? Thân thể của nàng, tựa hồ rất không có khả năng?

Bất quá trong tình báo đã nói, thân thể Vân Vương phi lúc trước tốt lắm, sau này mới bị bệnh này.

Tử Hàm muốn hỏi rõ ràng, nhưng không dám trực tiếp quá, đành phải thôi, vì sao trong tình báo không có nói qua việc này? Hoặc là thủ lĩnh cảm thấy việc này không có quan hệ quá lớn với chuyện nàng cần hoàn thành?

Tử Hàm ngẩng đầu, nhìn một mảnh trời trên đỉnh đầu, đột nhiên cảm giác mây đen dày đặc, vẻ lo lắng cực kỳ.

Mà những chữ Hương Thảo viết trong tay nàng, càng nóng rực lòng bàn tay nàng.

Thời gian trôi nhanh, Triển Vân đi đã được một tháng, lúc Tử Hàm định đi thỉnh an Vân Vương phi thì Vân Vương phi không mời mà đến, Hương Thảo đi theo phía sau, còn có một nam nhân lớn tuổi nữa.

“Nô tỳ thỉnh an Vương phi.” Tử Hàm nghênh đón, cúi đầu thi lễ với Vân Vương phi.

Vân Vương phi kiêu kiêu nhược nhược, nhưng chưa bao giờ để cho nha hoàn đỡ mình, vẫn cứ làm ra bộ đáng kiên cường, nàng thuận theo cười, “Ta mời đại phu lại, bắt mạch cho người.”

Đại phu lớn tuổi gật đầu nói với Tử Hàm: “Phiền ngài ngồi xuống, để lão phu bắt mạch.”

Bắt mạch? Tử Hàm có tâm tư nhảy bén mà kín đáo lập tức ý thức được cái gì, đây không phải là muốn nhìn xem nàng có mang hay không sao?

Người đã được mời tới, nàng có thể như thế nào? Lập tức lộ ra một bộ biểu tình mờ mịt, xoay người đi tới trước bàn, ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Đại phu lớn tuổi thì ngồi ở bên cạnh nàng, đưa tay bắt mạch, con người mê mang của Tử Hàm lại quay về đánh giá biểu tình của Vân Vương phi, đại phu, còn có Hương Thảo.

Đại phu là chuyên chú, Vân Vương phi vội vàng, Hương Thảo là bất an xen lẫn một tia kinh sợ.

Đại phu bắt mạch xong đứng lên, trở lại nói với Vân Vương phi: “Thân thể của nàng không có dị tượng gì, tất cả mạnh khỏe, không có hỉ mạch.”

Tử Hàm thở phào một hơi trong lòng đồng thời cũng thấy được thất vọng và không cam lòng trên mặt Vân Vương phi, thấy được một chút thoải mái chợt hiện ra trên khuôn mặt Hương Thảo, nha đầu này là vì nàng mà lo lắng, cũng may chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, nàng vẫn chưa có mang.

Thân thể Vân Vương phi chậm rãi ngồi ở trên ghế đối diện Tử Hàm, “Hương thảo, đưa đại phu đi ra ngoài, đi phòng thu chi lấy tiền khám.”

“Vâng!” Hương thảo lên tiếng, “Mời theo ta.”

“Lão phu cáo lui.” Đại phu thở dài cáo lui.

Tử Hàm không có nói chuyện, chờ đợi Vương phi lên tiếng, trong không khí mang theo một loại tĩnh mịch, rất lâu sau Vân Vương phi mới buồn bã nói: “Xem ra lại phải đợi. . . .”

Tử Hàm chính là vẻ mặt áy náy cùng bất an, thấp đầu không nói gì, Vương phi rút cuộc quay qua nhìn Tử Hàm, thấy biểu tình kia của Tử Hàm, “Người cũng đừng nghĩ nhiều, việc này không trách người, chỉ do thừa chiến sự quá mau, thời gian không đủ.”

Tử Hàm cũng ngẩng đầu lên, “Vậy nô tỳ Còn phải ở thật lâu sao?” Tử Hàm khiến mình biểu hiện ra dáng vẻ không phải thực lưu luyến vương phủ.

“Người muốn rời khỏi sao?” Vương phi có chút bất an hỏi.

“Nô tỳ nghĩ, đây có thể là ý trời, khiến nô tỳ không cách nào hoàn thành tâm nguyện của Vương phi, bất quá mặc dù không có đứa nhỏ, vương gia cũng yêu ngài, luyện tiếu ngài như vậy, Vương phi cần gì phải chấp nhất đây.”

“Người biết cái gì!” Thanh âm của Vân Vương phi đột nhiên trở nên bén nhọn, khiến Tử Hàm co rúm lại một chút, nhưng Vân Vương phi mất tư thái cũng chỉ trong một chớp, trên khuôn mặt trong nháy mắt khôi phục hòa ái ôn nhu của ngày xưa, “Ta là nói, người không hiểu tâm tình của ta, Tử Hàm người an tâm ở lại chỗ này, chờ vương gia trở về còn có dịp.”

Nàng vì cái gì lại chấp nhất như thế? Trong lòng Tử Hàm âm thầm cứng lưỡi, nhưng nét mặt vẫn bất động, “Là nô tỳ lẩm miệng, thỉnh Vương phi thứ tội!”

Vân Vương phi cầm tay Tử Hàm, lắc đầu nói, “Là ta rất nóng vội, Tử Hàm, người sẽ không buông tay ta, không đổi ý phải không?”

Tử Hàm do dự trả lời, “Nô tỳ. . . Sẽ không thất hứa.”

Vân Vương phi lộ ra nụ cười vui mừng, nhàn nhạt lạnh lùng!

16. Chương 16

Tử Hàm lại nhận được nhiệm vụ, lúc này đây ngoại trừ nhiệm vụ giết người, còn có nhiệm vụ đặc biệt khác nữa.

Tử Hàm mặc quần áo màu đen, nhẹ nhàng ở trong đêm tối đen, lặng yên ra khỏi vương phủ.

Giờ phút này đúng là thời điểm mọi người ngủ say, nàng thành thạo nạy ra cửa phòng, không hề có tiếng động, lặng yên mà vào.

Trên giường ngủ, nàng có thể nhìn rõ ràng thấy hai người yên ổn nằm ở nơi đó, bọn họ ôm nhau thân mật, ngủ say không chút cảm nhận có sát khí kéo tới.

Tử Hàm vân vê sợi tóc, nhẹ nhàng gập lại, cắt đứt hai sợi, ngón tay ngọc vân vê, cổ tay dùng sức, trong nháy mắt sợi tóc thay đổi trở thành vật bén nhọn mà sắc bén như kim châm, bắn vào lưng người nam nhân đang đưa lưng về phía nàng, xuyên qua tất cả trở ngại, tiến vào trái tim của hắn, thân mình mềm nhũn, buông lỏng cánh tay đang ôm ra, xụi lơ ở giường, không hề hay biết, đã chết đi.

Đồng thời thân thể nữ nhân bên cạnh lộ ra, tay Tử Hàm lại lần nữa phóng ra, không một tiếng động giải quyết người thứ hai.

Nàng thậm chí không có che mặt, chỉ là dùng tóc dài che lấp mặt của nàng, con ngươi tê liệt, hờ hững trong một khắc, giết người đối với nàng đã đơn giản như cơm bữa.

Nàng không thích nhìn thấy cảnh tượng máu tươi chảy ra, không thích nhìn người khác thống khổ giãy dụa mà chết đi, cho nên nàng giết người với thủ pháp thực đặc biệt, làm cho không người nào thống khổ chết đi, đây chính là trong tàn nhẫn có nhân từ.

Cũng không thích giết người, nhưng nàng là sát thủ, giết người là nghề nghiệp của nàng, sau lần đầu tiên giết người năm mười tuổi, nàng không bao giờ e ngại giết người nữa.

Lúc này chết, lại là một vị quan viên mấu chốt, Tử Hàm hờ hững xoay người, bóng dáng nhẹ nhàng mang theo cảm giác mờ ám, quỷ quái, biến mất ở trong bóng đêm.

Nhiệm vụ thứ nhất đã xong, kế tiếp, là cái thứ hai.

Đồng người hoạt động trên đường, Tử Hàm cùng Hương Thảo không có dẫn theo người, trong tay cầm một cái giỏ đan, vừa đi vừa nhìn những hàng bán sơn bột còn có một ít vật phẩm trang sức ven đường.

Vân Vương Phi phái Hương Thảo đi ra mua một ít sơn bột dùng cho nữ nhân, Tử Hàm nhìn thấy liền yêu cầu đi theo.

Sau khi hai người mua một ít đồ, liền quay về vương phủ, mới vừa đi tới một cái ngõ nhỏ, lại đột nhiên xuất hiện một nam tử lưu manh, nhìn chằm chằm mặt Tử Hàm đến sắp chảy nước miếng ra.

“Hai tiểu nương tử, muốn đi đâu đây?” Nam tử kia mang vẻ mặt tà dục đi đến bên cạnh Tử Hàm, chặn đường đi.

“Người muốn làm gì, tránh ra.” Tử Hàm bực mình nhíu mày, lạnh giọng trách cứ.

“A, còn rất dữ ta thích.” Nam tử vươn tay nắm hàm dưới của Tử Hàm, một tay kia cũng ôm sát thắt lưng Tử Hàm, không cho nàng thoát thân.

“Buông!” Tử Hàm sốt ruột xoay đánh nam kia nhân, vừa thấy vẻ mặt tà dục của hắn liền khóc to.

Hương Thảo nhìn Tử Hàm bị khinh bạc, nóng nảy, cầm lấy cái rổ trong tay hướng nam kia nhân đánh tới.

“Nữ nhân thối tha, nếu Lão Tử đối với người có hứng thú, người chạy cũng không khỏi.” Nam nhân tức giận mắng Hương Thảo, vung tay đánh một quyền vào trên đầu Hương Thảo, Hương Thảo lập tức bất tỉnh.

Nam nhân lộ ra nụ cười ghê tởm, “Tiểu mỹ nhân cùng đại gia đi vui vẻ một chút đi. . . .”

Tử Hàm hung dữ trừng mắt, nam nhân kia lại kiêu ngạo cười to.

Sau khi Hương Thảo... tỉnh lại, đã không nhìn thấy bóng dáng Tử Hàm, nàng kích động tìm kiếm khắp nơi, cũng không có kết quả, liền chạy về vương phủ, đem đầu đuôi gốc ngọn của sự tình nói cho Vương phi.

Mặc dù đã phái người đi tìm khắp nơi nhưng cũng đã muộn, người đã sớm không thấy, sợ là lành ít dữ nhiều.

Tâm tình Vân Vương phi không có ai biết, nàng từ từ nhắm hai mắt nằm ở nơi đó, nhưng nhìn ra được rất không cao hứng. Tâm tình Hương Thảo cũng cực kỳ khó chịu vì Tử Hàm đối với nàng không tệ.

Tử Hàm mất tích, tuy rằng nàng đối với Vân Vương phi rất quan trọng, nhưng cũng là một người không liên quan gì, mất tích cũng đã mất tích, dù sao tìm cũng đã tìm, sự tình cứ như vậy trôi qua.

Vân Vương phi có thể lại xem xét chọn người khác, tuy rằng phải phí chút khí lực, nhưng tổng sẽ có người như Tử Hàm xuất hiện, chỉ là phải bắt đầu một lần nữa.....

Quân doanh ở Dục Châu

Triển Vân một thân quân trang, uy vũ bất phàm, càng có vẻ bồng bồng, tư thế oai hùng, tuần mỹ bức người.

Lúc này hắn, không phải là Vương gia thân phận tôn quý, mà là một tướng quân rong ruổi sa trường.

Hắn chấp tay sau lưng, nhìn bản đồ nằm trên bàn, nghiên cứu kế hoạch tác chiến.

Thời điểm có người giúp hắn thấp sáng ngọn đèn, mới biết là tối rồi, hắn giãn xương ống chân ra một chút trong óc lại không khỏi hiện lên gương mặt tuyệt mỹ kia, nhớ tới trong vương phủ cùng nàng cùng nhau trải qua những chuyện buồn cười, còn có một đêm kiều diễm, thân mình nàng bằng thanh ngọc khiết, ở trước mắt hắn hiện ra.

Trong lòng nghĩ, không biết hiện tại nàng đang làm cái gì, có gặp rắc rối, có làm chút chuyện buồn cười hay không, trong đầu không nghĩ đến Tâm nhi mà lại nhớ Tử Hàm, hắn một chút cũng không có áy náy.

“Vương gia!”

Đang nghĩ tới đó thì bên ngoài lều lớn xuất hiện tiếng la, tiếp theo một bóng dáng anh tuấn vén rèm đi vào

Con người đen của Triển Vân nhú lại, “Chuyện gì?”

Người nọ đối với bộ dáng lạnh như băng của Triển Vân, không chút phật lòng, vẻ mặt mang ý cười nói: “Lão gia, hôm nay quản lý quân kỹ đưa đến đây một vị cực phẩm tiểu mỹ nhân, các huynh đệ nghĩ hiểu kính ngài trước.”

Sắc mặt Triển Vân tối sầm, lạnh nhạt nói: “Hiện tại là khi nào, còn có suy nghĩ làm chuyện này?!”

Người tới vẫn cười hì hì như trước, “Đây không phải chuyện bình thường sao?”

Triển Vân nổi giận nói: “Ai đồng ý?”

“Là ý tứ của phó tướng quân, các chiến sĩ đều là đàn ông, hành quân đánh giặc tự nhiên cần giải phóng một chút.”

“Người không phải muốn ta cắt lão nhị của người chứ? Hả?” Sắc mặt Triển Vân làm cho người ta sợ hãi, nếu người nọ còn dám nói một câu, hẳn thật sự sẽ khiến hắn không có con đề nổi dãi, bất quá theo khẩu khí có thể nhìn ra được, giao tình của hai người không phải là ít.

Người nọ thức thời cảm mềm, nhưng vẻ mặt vẫn không tình nguyện.

“Đứng ở chỗ này làm cái gì, đi nói cho bọn họ, đem người thả ra.”

“Thuộc hạ cũng không dám đi, phó tướng quân cũng sẽ không nghe thuộc hạ.” Nam nhân kia nhỏ giọng nói thầm.

“Đồ vô dụng.” Triển Vân quát lên một tiếng lớn, người đã đi nhanh ra ngoài, bóng dáng cao ngạo quyền thế, ở trong bóng đêm lại càng có vẻ kiêu ngạo, mà nam nhân kia cũng cuống quýt theo sau.

Rất xa là có thể nghe được tiếng cười điên cuồng của phó tướng quân, còn có tiếng khóc bất lực của nữ nhân, đi gần chút lại, Triển Vân thấy được trước chỗ quản lý quân kỷ vây quanh rất nhiều binh lính, tựa hồ đang vây xem cái gì, mà hắn gắt gao nhìn lại.

“Van cầu các người. . . . Thả ta đi. . . . Ta không tự nguyện, ta không phải quân kỷ.” Nữ nhân khóc không thành tiếng cầu xin, nhìn chằm chằm nam nhân đang thêm nhỏ dãi nhìn nàng, trên mặt một tuyệt thế mỹ nhân mang đầy nước mắt, càng làm động lòng người.

Triển Vân nhìn theo khe hở giữa đám người, nhìn đến nữ nhân phía sau, tâm bất an, phảng phất có cái gì đó làm cho thân thể hắn không khỏi run run, hắn vội vàng tiêu sái tiến lên, tách đám người ra xem cho rõ ràng, này vừa thấy, trái tim Triển Vân trào dâng cơn sóng gió động trời, bốc lên không ngừng.

17. Chương 17: Không Giống Bình Thường

Trên gương mặt của nữ nhân xinh đẹp rơi đầy lệ châu (nước mắt như hạt châu), trong mắt tràn đầy thần sắc kinh hoàng, nhìn những nam nhân vây quanh mình, cuối cùng ánh mắt đã rơi vào trên người nam nhân đột nhiên xuất hiện, trong đôi mắt lo sợ không yên kia, đầu tiên là ngây dại, rồi sau đó là kinh hãi.

“Vương gia. . . . Vương gia, là ngài sao. . . .” Nữ nhân quên mất khóc cùng cầu tha, giống như một con nai con chấn kinh, chạy vào trong lòng Triển Vân, thân thể mềm mại kia, quần áo tối tăm, khó có thể che hết, lạnh run ở trong lòng Triển Vân.

Ánh mắt trên mặt Triển Vân phức tạp, hắn không nói cái gì, đưa tay cởi xuống áo choàng của mình, đem da thịt bên ngoài của người trong lòng bao lại thật chặt chẽ, động tác này, khiến cho tất cả đều có chút giật mình, động tác này không thể nghi ngờ biểu hiện ra Triển Vân có ý muốn giữ lấy, đối với tiểu nữ nhân đang khóc suốt suốt này.

“Vương gia. . . . Này. . . Là chuyện thế nào?” Phó tướng quân người tục tằng nhất, cả khuôn mặt đầy khó hiểu.

Nhóm tướng sĩ này cũng tràn đầy nghi hoặc, nhưng không dám hỏi, chỉ là nhìn tay Triển Vân đang ôm nàng kia.

“Vương gia. . . . Nô tỳ không làm quân kỷ, vương gia cứu nô tỳ, nô tỳ không cần làm quân kỷ.” Nữ nhân trong lòng dùng hai tay nhỏ bé kinh sợ nắm vạt áo của hắn, giống như bắt được thứ có thể cứu mạng.

Tay của Triển Vân chặt chẽ ôm thắt lưng của nữ tử, cuối cùng lại đem nàng đẩy khỏi lồng ngực, không hề nhìn hai mắt đầy lệ của nàng, ngược lại nói với phó tướng quân kia: “Hiện tại chiến sự gian nan, các người còn có thời gian tìm hoan mua vui.”

Phó tướng quân kia có chút kinh sợ, nhưng vẫn tranh biện nói: “Tướng quân, triều đình có quy định, quân kỷ theo quân ắt không thể thiếu, sao vương gia lại tức giận?”

“Nàng là nha hoàn của vương phủ. . .” Triển Vân không có nói tiếp cái gì, cuối cùng vung ống tay áo, “An bài một doanh trưởng cho nàng, trời sáng đưa nàng rời khỏi.”

“Vâng!” Binh lính trông coi việc hậu cần Trương Tiểu Lục vội trả lời.

Mắt phó tướng quân vẫn nhìn nữ nhân xinh đẹp đó không nhúc nhích, trong lòng rất là khó chịu, nhưng ngại thân phận của Triển Vân cũng chỉ biết câm mồm.

Con người đen của Triển Vân đảo qua mọi người một cái, “Đều trở lại chức vụ cho ta, ai dám phóng túng xử trí theo quân pháp.”

“Vâng!!” mọi người mặc dù muốn tìm nữ nhân trong doanh trường vui vẻ một chút, nhưng Triển Vân hạ mệnh lệnh như vậy, không ai dám phản đối.

Triển Vân nói xong rời khỏi, Tử Hàm cũng đi theo trên người khoác áo choàng của Triển Vân, còn có những binh lính thất vọng.

Triển Vân không thể quên được gương mặt đầy lệ của Tử Hàm, còn có đôi mắt như nai con, bắt lực cùng kinh hoàng kia.

Sáng sớm hôm sau hần tuần tra quân doanh xong, vừa trở lại trong doanh trường, Trương Tiểu Lục vội vàng quỳnh lên gấp gấp.

“Vương gia không tốt.” Khuôn mặt Trương Tiểu Lục bối rối, vừa tiến vào liền không đầu không đuôi nói như vậy.

“Hoảng cái gì, nói đằng hoàng.” Triển Vân cả người uy vũ ngồi trên ghế dài, con người đen nhìn Trương Tiểu Lục một cái.

“Nhóm quân kỹ này sáng sớm liền bị đưa đi, nhưng vị cô nương ngày hôm qua, lại bắt đầu sốt cao, sợ là không đưa đi được.” Trương Tiểu Lục là người biết quan sát sắc mặt người để nói, ngày hôm qua một khắc Triển Vân vì Tử Hàm khoác lên áo choàng, hần liền nhìn ra được Triển Vân đối Tử Hàm là không bình thường.

Con người đen của Triển Vân nhíu lại, trong lòng lo lắng, nhưng không có biểu lộ ra ngoài “Chút việc nhỏ này cũng phải hướng ta bẩm báo, tìm Lưu quân y đi chuẩn trị một chút.”

Trương Tiểu Lục vội nói: “Thuộc hạ đã tìm qua, nhưng trên người cô nương kia giống như có vết thương, tất cả nữ nhân đều đưa đi, còn lại trong quân doanh đều là nam nhân, không có thuận tiện xem xét. . . . Quân y nói có thể là miệng vết thương bị nhiễm trùng gây ra.”

Triển Vân nghe Trương Tiểu Lục nói xong, rốt cuộc ngồi không yên, từ trên ghế dài đứng dậy, bước đi ra ngoài.

Trong doanh trường có chút ối bức, Triển Vân thấy được Tử Hàm nằm ở trên giường gỗ, môi trắng bệch, hai má lại phỉm hồng.

“Thuộc hạ tham kiến vương gia.” Quân y luôn luôn ở trong doanh trường, không có rời khỏi, thấy Triển Vân đến liền tiến lại thi lễ.

“Nàng thế nào?” Con người đen của Triển Vân cố định ở trên khuôn mặt của Tử Hàm, trong lòng lại lo lắng.

“Chắc hần trên đường thực vất vả, nàng vẫn kêu lên đau đớn, thuộc hạ nghĩ là vì trên thân có vết thương, cho nên dẫn đến sốt cao không lùi, miệng vết thương cần xử lý.”

Triển Vân tỏ vẻ hiểu biết, vẫy vẫy tay, ý bảo quân y lui ra, sau khi quân y cùng Trương Tiểu Lục rời khỏi doanh trường.

Triển Vân đi đến trước giường, ngồi ở bên cạnh Tử Hàm, nữ nhân này thật sự là có thể thêm loạn, hần hành quân xa như thế, lại còn có thể gặp nàng, còn có thể gây phiền cho hần, này là trùng hợp, hay là cố tình?

“Đau. . . . Không cần. . . . Không cần đánh ta.”

Lời nói vô nghĩa trong lúc hôn mê của Tử Hàm đánh gãy suy nghĩ của Triển Vân, lại có người đánh nàng, Triển Vân nghe được lời này, trong lòng vừa phẫn nộ vừa đau lòng.

Hắn tự tay vén ra chăn mỏng trên người Tử Hàm, rồi sau đó đi tới thắt lưng của Tử Hàm, bắt được dây thắt lưng của nàng, do dự một chút, cuối cùng đưa tay túm lấy, cởi bỏ dây lưng bản buộc thành nơ con bướm kia, cởi ra quần áo trên người Tử Hàm.

Triển Vân không chút nào cảm kỵ đem thân thể xinh đẹp của nàng xem vào mắt, hắn thấy được trên da thịt non mềm của Tử Hàm, có những vết thương vừa sâu vừa nhạt, là ai, thương nàng, Triển Vân lại có cảm giác muốn giết người nọ cho thống khoái.

Nhưng những vết thương này không đủ để khiến nàng bệnh thành như vậy, tay hắn đỡ lấy một bả vai của Tử Hàm, đem thân thể của nàng xoay lại, rõ ràng nhìn đến một đạo vết thương thật sâu trên lưng Tử Hàm, sâu đến có thể thấy xương.

“Đáng chết!” Triển Vân nhìn vết thương thật sâu, mà lại thối rửa kia, tâm mạnh mẽ đau xót, cúi đầu mắng một tiếng, dùng chăn mỏng đắp tốt lên thân Tử Hàm, rồi la lên: “Lưu quân y!”

“Có thuộc hạ!” Lưu quân y ứng đáp một tiếng, người cũng tiến đến.

Triển Vân lo lắng quát: “Lại đây chữa thương!”

“Nhưng . . .” Nam nữ khác nhau, vẫn khiến Lưu quân y có chút do dự.

“Nếu không lại đây, ta chém rơi đầu của ngươi.”

“Vâng!” Lưu quân y cả kinh, vội đi qua.

Trong lòng Triển Vân rất không tình nguyện, rất không nguyện ý, để thân thể Tử Hàm bị nam nhân khác nhìn đến, nhưng lúc này chẳng quan tâm được nhiều, hắn thay đổi thân thể Tử Hàm, để nàng ghé vào nơi đó, rồi sau đó xốc chăn lên, lại chỉ keo kiệt lộ ra bộ phận có vết thương của Tử Hàm.

Lưu quân y vừa thấy vết thương trên lưng Tử Hàm lập tức liền biết nên xử lý như thế nào, từ trong hòm thuốc lấy ra dược cụ (dụng cụ chữa thương), sau khi cẩn thận rửa sạch miệng vết thương cho Tử Hàm, liền rắc thuốc bột lên vải.

Miệng vết thương được xử lý khiến Tử Hàm không khỏi phát ra âm thanh nhỏ vụn vì đau, Triển Vân đột nhiên quát: “Ngươi cẩn thận chút cho ta.” Sợ đến Lưu quân y run run một chút, tay chân cũng trở nên không lưu loát.

Bình thường lúc trị liệu thương thế cho các quan binh, cho tới bây giờ chưa từng chậm như thế, nhưng hôm nay, ánh mắt ăn thịt người của Triển Vân, lần đầu tiên khiến Lưu quân y có chút luống cuống tay chân, giống như chỉ cần hắn không nghĩ qua đụng đến nữ nhân này một chút, lập tức sẽ chết không chỗ chôn.

Rốt cuộc nơm nớp lo sợ xử lý tốt miệng vết thương, đang muốn động thủ băng bó, Triển Vân lại từ tay hắn đoạt qua vải băng, “Ta làm là được.”

“Vâng!” Lưu quân y vội gập đầu, “Thuộc hạ đi nấu chút thuốc hạ sốt.” Lưu quân y như là trốn, rồi đi doanh trướng.

Còn lại Triển Vân tự tay vì Tử Hàm tỉ mỉ cẩn thận băng bó miệng vết thương, động tác đó là mềm nhẹ chưa từng có qua, ánh mắt đó cũng là lo âu và lo lắng chưa từng có qua.

Lưu quân y ra doanh trướng, lắc đầu liên tục, tự lẩm bẩm, nói thầm không ngừng đi về phía phòng thuốc, Trương Tiểu Lục đuổi theo sau, “Nữ nhân kia thật đẹp, thế nào? Không sao chứ, đại mỹ nhân như vậy chết rất đáng tiếc.”

Lưu quân y lúc này mới hoàn hồn, nét mặt già nua lộ vẻ uy nghiêm, “Không muốn bị vương gia phạt, tốt nhất câm miệng.”

Trương Tiểu Lục thô lỗ cười, “Lòng yêu cái đẹp thôi, ta cũng là vậy thuận miệng nói, bắt quá nói trở về, nữ nhân này là ai, xem dáng vẻ thực khẩn trương của vương gia? Thật sự chỉ là nha hoàn sao?”

Lưu quân y cũng lắc đầu, khuôn mặt đăm chiêu, “Không biết, bắt quá ta cho tới bây giờ chưa thấy qua vương gia như vậy, bắt quá nghe nói vương gia thực sủng Vương phi, hơn nữa không có thiếp thất.”

“Nam nhân thôi, nào có tuyệt đối vậy, nói lại, nữ nhân này đẹp như thế, là nam nhân đều sẽ động tâm thôi.”

“Này sao . . Ta phải nhanh đi nấu thuốc.”

“Ta giúp người nấu thuốc.”

Hai người vừa đi vừa nói, rời xa doanh trường của Triển Vân và Tử Hàm. Nguyên lai nam nhân cũng thích nhiều chuyện như thế!

18. Chương 18: Ôn Nhu Uy Hiếp

Sau khi cả người giống như ở trong lửa lớn thiêu đốt, Tử Hàm rốt cuộc thanh tỉnh lại, thân thể suy yếu vô lực, thần trí hỗn độn một lát mới dần dần trấn tĩnh, nàng chậm rãi ngồi dậy, cảm giác đầu choáng ngất.

Đứng dậy khiến đụng đến miệng vết thương ở phía sau, Tử Hàm không khỏi nhú mày lại, cúi đầu mới phát hiện, thân thể của mình đang lỏa lồ, mặt không khỏi lúng túng, trong não không khỏi không tự chủ nhớ tới một lần kia ở trong vương phủ.

Nàng chú ý tới vết thương trên người. không có đau như trước, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt, liền biết có người giúp nàng thoa thuốc, là ai giúp nàng xử lý miệng vết thương? Ai đem quần áo của nàng cởi ra?

Trong lúc Tử Hàm đang nghi hoặc trong lòng, màn trướng bị vén lên, tiến vào là một nam nhân uy vũ.

“Vương gia. . . !” Tử Hàm nhìn đến người vào không khỏi kinh hô một tiếng, vội vàng kéo chăn bao lấy thân thể mình, che kín xuân sắc.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Triển Vân là một chút giễu cợt, trong tay bưng một chén gì đó, đi đến trước giường của nàng, “Che cái gì mà che, toàn thân trên dưới không có nơi nào bốn vương chưa xem qua.”

Là chỉ một lần trong vườn phủ, hay là một lần này.

Là Triển Vân giúp nàng xử lý miệng vết thương sao, Tử Hàm nghĩ đến tình cảnh thân mật kia, mặt trong nháy mắt đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn mặt Triển Vân.

Triển Vân ngồi ở bên cạnh Tử Hàm, vươn tay, tự nhiên để lên trán Tử Hàm, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại không có một tia biểu tình, chỉ là đôi mắt xinh đẹp kia đang trừng gương mặt đỏ ửng của Tử Hàm. “Nhiệt độ cơ thể còn có chút nóng, trước đem thuốc uống đi.”

Tử Hàm cảm thụ xúc cảm trên bàn tay của Triển Vân gây ỉnh, tay hấn rất ôn nhu, động tác thân mật như vậy, khiến tâm Tử Hàm nhảy loạn một chút, “Vương gia. . . Có thể đem quần áo cho nô tỳ trước, để nô tỳ mặc vào hay không?”

“Không nên để ta nhắc lại lần thứ hai.” Chén thuốc của Triển Vân đã đưa đến bên môi của Tử Hàm.

Vừa cảm thấy hấn ôn nhu, bây giờ lại thành thần mặt đen, Tử Hàm vội vươn tay, tiếp lấy chén thuốc, nghẹn một hơi đem chén thuốc đắng đó uống hết.

“Uống xong .” Tử Hàm mỉm cười, rất là lấy lòng nói.

Triển Vân lại không đáp lời, vươn tay thẳng ra vén cái chăn trên người Tử Hàm, Tử Hàm hoảng loạn túm chặt chăn, “Vương gia. . . Ngài làm gì đó?”

Triển Vân dựa vào sát Tử Hàm, trong mắt mang một chút chọc ghẹo, cúi đầu nói: “Người nói làm cái gì?”

Hơi thở nam tính phả ở trên khuôn mặt của nàng, khiến nàng không cách nào ngẩng đầu, không cách nào hô hấp bình thường, kinh hoảng thất lễ nói: “Nô tỳ phải mặc quần áo!” Tử Hàm lại yêu cầu mặc quần áo, khóa thân dưới chăn cùng Triển Vân ở đây, cảm giác như là dê con bị lộ ra hết, cả người không được tự nhiên.

“Ta nói không được!” Chóp mũi Triển Vân sắp gần đến cái mũi của Tử Hàm, tư thế thân mật kia, thanh âm trầm thấp kia, khiến Tử Hàm không thể không nghiêng qua.

Miệng Tử Hàm liền mếu, vừa đùa giỡn vừa giả khóc nói: “Vương gia khi dễ phụ nữ, vì sao không để nô tỳ mặc quần áo, nô tỳ còn đang bị bệnh, vương gia khi dễ phụ nữ . . ”

Triển Vân nhìn gương mặt động lòng người của Tử Hàm, còn có biểu tình phong phú, trong lòng cười thầm một chút, nhưng cũng không rõ, mình vì sao lại đùa nàng như thế, “Tốt lắm, khóc đích thực khó coi, cả người người đều là thương, mặc quần áo vào khi thoa thuốc lại phải cởi, không thấy phiền sao?!”

Tử Hàm đành chỉ đùa giỡn lại, từ trong chăn nhô cái đầu ra, đôi mắt câu hồn kia, chợt loé chợt loé nhìn Triển Vân, “Ngài là nói. . . Là ngài giúp nô tỳ thoa thuốc?”

Triển Vân một bộ hồ hững, “Uh hừ!”

“Là ngài giúp. . . Giúp nô tỳ cởi quần áo?” Mặt Tử Hàm cúi xuống lại.

“Chỗ này trừ bỏ nam nhân chính là nam nhân, người muốn ai làm? Bốn vương không chỉ giúp người cởi quần áo, thoa thuốc, uy thuốc, còn phụ trách của người. . .” Lông mày Triển Vân nghiêm túc nhíu lại, hung tợn nói xong, tầm mắt nhìn thoáng qua trên cái bô, rồi mới cho Tử Hàm một ánh mắt có thâm ý.

Ý tứ gì đây? Chẳng lẽ mình mê man vài ngày, việc đại tiểu tiên cũng không thể tự mình, Tử Hàm nghĩ, lập tức minh bạch hàm nghĩa trong ánh mắt của Triển Vân, trong não oanh một chút, mặt giống như bị lửa đốt, rất nhanh mà cấp bách vươn tay, vội vàng bịt kín miệng Triển Vân, xấu hổ quần bách hô: “Vương gia không cần nói, không cần nói.”

Triển Vân nhìn gương mặt đỏ như quả táo của Tử Hàm, trong mắt đầy trêu tức, vươn tay cầm đôi tay nhỏ bé mềm mại đang che miệng hân của Tử Hàm, “Tốt lắm, giúp người thoa thuốc, bốn vương còn có việc phải làm, không có thời gian cùng người mè nheo.”

Triển Vân không hề dong dài, một phen kéo cái chăn trên người Tử Hàm, thô lỗ khiến cho người ta lú lười.

Tử Hàm kinh hô một tiếng, ôm lấy ngực mình, xoay người qua cho Triển Vân xem miếng băng vải phía sau lưng mình.

Triển Vân không nói hai lời, vươn tay cởi vải băng của Tử Hàm ra, rồi sau đó từ thắt lưng lấy ra một bình sứ nhỏ, đem thuốc bột đổ lên miệng vết thương của Tử Hàm.

Tử Hàm cứng ngắc ngồi ở chỗ kia, không dám quay đầu, đau cũng không dám hừ một tiếng, Rốt cuộc Triển Vân cũng thoa thuốc xong, Tử Hàm nghĩ rằng hân muốn rời khỏi, nhưng không ngờ cảm của Triển Vân lại đặt lên bả vai của nàng, da thịt dán cùng một chỗ, khiến thân thể của Tử Hàm lại cứng ngắc, muốn chạy trốn nhưng không có đường để đi.

Ánh mắt Triển Vân nóng rực, hân giống như là một ác ma, tay ôn nhu ôm lấy cánh tay của Tử Hàm, theo da thịt của nàng từng chút từng chút đi tới trước ngực của nàng, khéo léo hạ xuống theo cánh tay nàng, nắm giữ hai bầu ngực tròn của nàng.

“A. . . Vương gia!” Tử Hàm kinh hô, muốn tránh thoát, nhưng Triển Vân lại vững như thái sơn, không ngừng vốc hai cái rất tròn mềm mại trong lòng bàn tay, thanh âm ám muội trầm thấp nói: “Ngực của người rất đẹp, vì sao muốn che khuất.”

Bàn tay thô ráp xâm lược của Triển Vân thiêu đốt da thịt của Tử Hàm, khiến không khỏi run rẩy, tay hoảng loạn đẩy ra tay của Triển Vân, nhưng đẩy thế nào cũng không ra, vội vàng quýnh lên nói: “Vương gia. . . Không cần như vậy. . . Thả nô tỳ ra.”

Môi Triển Vân ở trên vai Tử Hàm, tay nhẹ nhàng xoa đôi ngực mềm mại kia, tà mị nói: “Da thịt giống như nước, mềm mại không thể tưởng tượng nổi, cho bốn vương biết, người rốt cuộc là ai, vì sao lại đến chỗ này?”

Ngón tay tà ác của Triển Vân nhẹ nhàng nhào nặn, khiến đầu của Tử Hàm loạn cuồn cuộn, câu hỏi của Triển Vân khiến trong lòng nàng run lên, Triển Vân vẫn hoài nghi nàng, thanh âm Tử Hàm không ổn nói: “Nô tỳ. . . Nô tỳ là bị người bắt đến, thay thế ột nữ nhi của tội thân bị sung làm quân kí. . . Không phải cố ý muốn gây thêm loạn cho vương gia, vương gia. . . Thả nô tỳ ra, van cầu ngài thả nô tỳ ra, không cần trừng phạt nô tỳ nữa.”

Tay của Triển Vân ở trên ngực Tử Hàm một đường hướng về phía trước, đi tới cổ Tử Hàm, một phen bóp lại, “Người nói tốt nhất là thật, nói láo, ta sẽ khiến người chết không chỗ chôn thân.” Thanh âm của Triển Vân tà mị mà lại dẫn theo sát ý nồng đậm.

“Nô tỳ không hiểu ý tứ của vương gia, vương gia là đang tức giận sao, bắt quá nô tỳ nói là lời thật, nếu có nửa câu giả dối, nguyện ý bị vương gia giết.”

Bên môi Triển Vân lộ ra một chút tà cười, buông cổ Tử Hàm ra, người cũng đứng dậy rời khỏi doanh trường xuân sắc này, chỉ để lại Tử Hàm dồn dập thở dốc, cuống quýt che lấp trụ thân thể mình.

Chỗ trước ngực bị Triển Vân chạm qua, giống như bị lửa đốt, đây là cảm giác gì, nàng chưa từng hiểu, chưa từng có người cho nàng cảm giác dị dạng như vậy.

Triển Vân, nam nhân này, quá dễ thay đổi, khi thì lãnh khốc vô tình, khi thì ôn nhu, khi thì giống ác ma, khiến người không rét mà run, sinh lòng sợ hãi.

Tử Hàm nhin không được sợ hãi, lo lắng, thân phận của mình bị chọc thủng, thanh âm như ma ám của Triển Vân quay về ở bên tai, Tử Hàm chặt chẽ bao vây thân thể mình, tâm từ hoảng loạn biến thành lo sợ không yên và lạnh như băng.

19. Chương 19

Bởi vì bệnh tình cùng thương thế của Tử Hàm, nàng tạm thời không thể rời đi, Triển Vân vì nàng đưa tới một bộ quần áo sau đó liền đi huấn luyện binh lính.

Ở trong lều trại của Tử Hàm, nàng có thể nghe được rõ ràng âm thanh hào hùng của binh lính đang luyện tập bên ngoài lều, rung động lòng người, cũng thể hiện rõ ràng sức chiến đấu của họ mạnh cỡ nào.

Nàng bị âm thanh tràn ngập rung động cuốn hút, không tự chủ được bước ra ngoài lều

Giờ phút này mới có tâm tình nhìn xem phong cảnh bên ngoài, ánh vào trong mắt là vô số lều bạt màu trắng

Nàng đứng ở vị trí này có thể nhìn thấy lều lớn của Triển Vân, so với các lều khác cao hơn rất nhiều, trên bậc thềm là cửa vào đồ sộ.

Nhìn trở lại, cờ chiến đón gió tung bay, nhìn xa trên đài cao, binh lính một thân chiến y đang chuyên chú quan sát đến động tĩnh bốn phía, xa xa lại là núi xanh kéo dài.

Núi xanh mây trắng trời xanh chiếu rọi lẫn nhau, cảnh sắc dĩ nhiên là đẹp đẽ như vậy, nếu thế gian này không có giết chóc, không có chiến tranh, thật là tốt đẹp cỡ nào, nhưng bắt quá là giấc mộng mà thôi.

Nàng rõ ràng biết giết chóc ở thế gian này sẽ không dừng, nàng là sát thủ, nhất định tiếp tục giết chóc, nhưng ở sâu trong nội tâm so với nhiều người lại càng khát vọng có cuộc sống bình thản an bình, hai tay không hề dính đầy máu tươi, nhưng con đường của nàng nhất định là đầm máu, tâm nghĩ lại có chút thê lương, trong lòng đau còn hơn xương cốt đau đớn trên lưng.

Có người đi tới, bên tai Tử Hàm rõ ràng nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, nàng lơ đãng chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Trong mắt ánh vào một bóng dáng nam tử. . . Một thân chiến giáp quyền thế, lộ ra khuôn mặt thanh tú, còn có một đôi. . . mắt hoa đào.

Tử Hàm đánh giá người mới tới, người nọ lại đối với nàng chớp chớp cặp mắt hoa đào kia, “Thương thế của ngươi đỡ nhiều chưa?”

“Uh, tốt hơn nhiều, cảm ơn người ân cần thăm hỏi.” Tử Hàm thuần mỹ cười, nàng chưa bao giờ keo kiệt khuôn mặt tươi cười cùng lời nói ngọt ngào

“Ta gọi là Giang Thanh Sơn.” Nam tử cảm thấy Tử Hàm cười rất ngọt ngào, cũng rất hút hồn, ánh mắt không khỏi si ngốc, miệng cũng không khỏi tự chủ tự giới thiệu.

Tử Hàm bật cười nói: “Nếu ngươi có muội muội nhất định kêu Giang Lục Thủy?” Khi nói chuyện trên mặt Tử Hàm ánh lên ánh sáng mặt trời sáng chói, cả người cũng giống như một vật sáng, đoạt tầm mắt của người khác.

“Ta không có muối muối, nếu ngươi nguyện ý làm muối muối của ta, tên này có thể cho ngươi dùng.” Giang Thanh Sơn dùng mắt hoa đào liếc mắt đưa tình với Tử Hàm..

Tử Hàm cố ý không nhìn mặt mày hấn cố ý cười hỏi: “Ngươi không cần luyện tập sao?”

“Ta như vậy sao còn cần luyện tập. . .” Giang Thanh Sơn vẻ mặt đắc ý, ngẩng đầu cao cao.

Giang Thanh Sơn nói xong lời này, Tử Hàm hường tầm mắt ra phía sau hấn, vẻ mặt có chút biến hoá

Nhưng một lòng muốn dùng đôi mắt hoa đào cảm dỗ người, Giang Thanh Sơn sao có thể chú ý tới biến hoá rất nhỏ kia của Tử Hàm, như trước thao thao bất tuyệt nói xong.

Tử Hàm âm thầm cười, ánh mắt lộ ra một chút chọc ghẹo, mở miệng hỏi hấn: “Vậy ngươi là người lợi hại nhất nơi này?”

“Đương nhiên.” Giang Thanh Sơn không chút nào khiêm tốn, dùng ngón tay chỉ chỉ đầu óc mình, một bộ dáng không ai bì nổi, “Ta đúng là nổi tiếng lợi hại!”

Tử Hàm nhướn mày, thực cảm thấy hứng thú nói: “Vương gia cũng không lợi hại bằng ngươi sao?”

“Đương nhiên, Vương gia cùng ta đấu một mình, cũng chịu thua. . .” Khoác lác lên tới trời.

“Phải không? Muốn ta dạy ngươi làm sao đấu một mình mới không thua hay không.” Giang Thanh Sơn đang nói hăng say, đột nhiên bị một thanh âm cắt ngang.

Tử Hàm nhin không được nở nụ cười, cũng là cúi đầu âm thầm bật cười.

Giang Thanh Sơn toát mồ hôi, đầu cũng không dám quay về, chính là hướng phía sau chấp tay nói: “Thuộc hạ còn có việc làm, xin được cáo lui trước.” Bàn chân muốn chạy trốn, người đứng phía sau cũng không để hấn như ý.

“Đứng lại!”

Ánh mắt hoa đào của Giang Thanh Sơn cũng không dám nháy loạn nữa, ai oán nhìn Tử Hàm một cái, chậm rãi trở lại, bộ dáng mặc người chém giết, “Vương gia có gì phân phó?”

Nguyên lai là Triển Vân, hấn không biết khi nào đã đến, Tử Hàm thấy được cũng không mở miệng nhắc nhở, tùy ý Giang Thanh Sơn nói ầu nói tả.

Triển Vân vẻ mặt uy nghiêm, mắt sáng như đuốc, trầm giọng nói: “Trốn tránh luyện tập ngươi nói phạt như thế nào?”

Khuôn mặt tuấn tú của Giang Thanh Sơn cúi xuống dưới, không tình nguyện nói: “Chạy mười vòng quanh doanh trại.”

Lông mày của Triển Vân nhíu lại, ôn hoà nói: “Mười vòng đối với ngươi mà nói quá ít, phạt thêm mười vòng.”

Miệng của Giang Thanh Sơn mở to ra, có thể bỏ vào một cái trứng gà. “Thêm phạt. . .?” Vì sao thêm phạt, mình làm tội ác tày trời gì sao? Giang Thanh Sơn rất nhanh tự hỏi.

“Ngươi định cãi quân lệnh.” Sắc mặt Triển Vân giận dữ, Giang Thanh Sơn vội nói: “Thuộc hạ chịu phạt.” Nói xong người đã như một trận gió vội vàng rời đi.

Thật sự là đến mau, đi cũng mau.

“Thương thế của ngươi đỡ nhiều chưa?” Con người đen của Triển Vân để lộ ra quan tâm nồng đậm, một thân áo giáp màu vàng, ở giữa hoàng hôn mang một cảm giác mạnh mẽ, Tử Hàm chưa bao giờ biết một người nam nhân có thể thu hút ánh mắt người khác như thế.

Tử Hàm cười ngọt, trêu ghẹo nói: “Vương gia, có thể thay đổi phương thức hỏi thăm ân cần hay không.”

Sắc mặt Triển Vân tối sầm, hô lớn: “Người đâu!”

20. Chương 20: Sẽ Không Nhận Không

Tiểu Bình đứng ở nơi khá xa đó, nghe được tiếng quát của Triển Vân vội vàng quỳnh lên chạy lại đây, có chút thở dốc hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

“Đi cho Giang Thanh Sơn biết, lại phạt thêm mười vòng, chạy không xong ba mươi vòng không cho ngừng.” Sắc mặt Triển Vân lạnh lùng, nhìn không ra là đang tức giận hay là gì khác.

“Vâng!” Tiểu Bình được đến chỉ thị, vội vàng chạy tới chuyển.

Tử Hàm chỉ âm thầm thè đầu lưỡi, thầm nghĩ trong lòng, nam nhân này thật sự là nhỏ mọn, một chút cũng không có ý thức đến là mình cố ý chọc ghẹo, làm hại Giang Thanh Sơn phải chạy ba mươi vòng.

Giống như nàng là cố ý muốn nhìn đến biểu tình như vậy của Triển Vân, bởi vì nàng cảm thấy khiến ột nam nhân thủy chung mặt lạnh tức giận. . . . Đùa vui lắm.

Triển Vân nhìn dáng vẻ âm thầm cười nhẹ của Tử Hàm, sao lại không biết kỹ xảo nhỏ chọc ghẹo người của Tử Hàm, chỉ là giả bộ như không biết, ai bảo Giang Thanh Sơn vô sự hiền ân cần đây, con người đen nhìn Tử Hàm, trầm thấp nói: “Nên thoa thuốc.”

Về bốn cột của Tử Hàm trong nháy mắt biến mất, có chút mất tự nhiên nói: “A . . . Vương gia đem được cho nô tỳ, nô tỳ tự mình làm.”

“Ta không vui khi người khác phản kháng mệnh lệnh của ta!” Con người Triển Vân trầm xuống, quát khê một tiếng.

“Nhưng nô tỳ cũng không phải binh lính của ngài, không cần nghe quân lệnh a.” Con người chân thật của Tử Hàm chứa một chút không phục.

“Đừng quên ta là chủ tử của ngươi.” Triển Vân hiển nhiên có chút không nhận được, bước dài về phía trước mấy bước, vươn tay bắt lấy cổ tay của Tử Hàm, kéo Tử Hàm đi về phía doanh trướng của nàng.

Tử Hàm làm sao là đối thủ của Triển Vân, vết thương trên lưng cũng khiến nàng không dám dùng sức vùng vẫy, chỉ có thể bị Triển Vân kéo vào trong doanh trại.

“Vương gia. . . . Nô tỳ muốn tự mình làm.” Thật không rõ, vì sao Triển Vân kiên trì muốn thoa thuốc cho nàng, mặc dù chính nàng cũng không có biện pháp thoa thuốc lên miệng vết thương.

Trong mắt Triển Vân lộ ra không đồng ý, lấy bình thuốc ra, thanh âm lạnh lùng nói: “Nhanh chóng dưỡng tốt vết thương, rồi tránh khỏi đây cho ta.”

Ai! Nguyên lai là gấp gấp đuổi nàng đi a, Tử Hàm đang nghĩ, song ma trảo (hai bàn tay ma =]]) của Triển Vân đã theo cổ áo xốc lên y phục của nàng, lộ ra nửa người, Tử Hàm kinh hô một tiếng, hai bàn tay thu lại vạt áo phía trước che đi xuân sắc, chỉ lộ ra vết thương sau lưng.

Mặt đỏ đến tận cái cổ mảnh khảnh.

Triển Vân đem thuốc bột trong bình sứ nhỏ nhẹ nhàng rắc lên vết thương trên lưng của nàng, trong ánh mắt có sự ôn nhu khó thấy được, khẩu khí lại có chút không duyệt, “Vết thương là từ đâu mà đến?”

Tử Hàm cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ ở trên đường muốn đào tẩu, bị bọn hắc phát hiện, thủ lĩnh áp giải quân kỹ dưới sự giận dữ chém liền nô tỳ một đao.”

“Ngươi không phải ở trong vương phủ, sao lại rơi vào tay bọn hắc?”

Là quan tâm hay thử, Tử Hàm không biết, chính là như thật trả lời: “Nô tỳ cùng Hương Thảo ra vương phủ giúp Vương phi mua son bột nước, khi trở về liền gặp được một nam nhân, đánh Hương Thảo bất tỉnh, nói nô tỳ có vài phần tư sắc muốn đem nô tỳ bán vào kỹ viện.”

Kỹ viện? Có vài phần tư sắc, nói vậy Tử Hàm vẫn chưa ý thức được, cái đẹp của nàng đủ để khiến thánh nhân cũng phạm tội.

Triển Vân oán hận nghĩ, ai đáng chết như thế, lại muốn đem Tử Hàm bán vào trong kỹ viện, bởi vì tức giận, bình thuốc trong tay, ‘ba’ một tiếng bị lực nắm của hắn bóp nát. Tử Hàm nghe được thanh âm vội quay đầu nhìn lại, hô nhỏ: “Vương gia. . . Người thế nào?”

“Sau này thì sao? Bọn hắn. . . Có làm gì người hay không?” Triển Vân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, trong thanh âm có lo lắng cùng tức giận.

Khuông mặt Tử Hàm bị thương, hồi tưởng chuyện xảy ra lúc trước, kể lại: “Sau đó ở kỹ viện bọn hắn cho nô tỳ uống cái gì đó, rồi nô tỳ liền không biết gì cả, sau khi tỉnh lại, cùng một đám nữ nhân quần áo tả tơi ở cùng một chỗ, mới biết được sắp bị đưa đến nơi nào đó làm quân kĩ, nô tỳ cực kỳ sợ hãi, mỗi ngày khóc, người ở bên trong phiến, liền cho nô tỳ biết, khóc cũng không có ích, nô tỳ là làm người thế tội, khóc cũng là vô ích, muốn nô tỳ nhận mệnh.”

Tử Hàm tựa hồ nghĩ tới những gian khổ và vất vả từng chịu qua trên đường, ảm đạm rơi lệ, một giọt rồi một giọt nước mắt khác rơi xuống giống như hạt lệ châu.

Triển Vân nhìn lệ châu của Tử Hàm rơi xuống, lòng phiền ý loạn, đột nhiên xoay người, lạnh lùng nói: “Đừng khóc, bổn vương. . . Sẽ không để cho người chịu tội không.” Nói xong người đã nhanh rời đi.

Khi Tử Hàm quay đầu lại, chỉ nhìn đến bóng lưng cao lớn của Triển Vân, dần dần rời đi, lệ đã ngừng, nỗi lòng lại rối ren phức tạp.

Thành trì của quân địch

Tảng đá xây lên cổng thành, tất cả binh lính đều cảm thương ,có tua đỏ đứng canh gác một cách nghiêm túc, mấy tướng lĩnh mặc quân trang đứng ở phía trên cửa thành, nhìn về nơi xa.

Một nam nhân mặc áo giáp vàng, vẻ mặt hung ác nham hiểm đứng ở chính giữa, nhìn qua cỡ ba mươi tuổi, mấy người nam nhân đứng ở hai bên trái phải sau hắn một chút, nam nhân hung ác nham hiểm rõ ràng là quan lớn nhất nơi này, hắn thâm độc nói “Các người có thể có ý tưởng gì.”

Một nam nhân có vẻ lớn nhất, vẻ mặt nghi hoặc, lớn tiếng nói: “Triển Vân kia chỉ xây chiến lũy, thao luyện binh lính, nhưng không công thành, không biết trong hồ lô bán thuốc gì.”

Có người phụ họa nói: “Vân vương gia này dụng binh như thần, bách chiến bách thắng, chúng ta phải đề phòng nhiều hơn mới tốt.”

Một nam nhân mặt đầy râu, khinh thường nói: “Hừ, các người đừng vội nâng cao chí khí của người khác mà diệt uy phong của mình, chờ ta mang mấy vạn tinh binh, đột kích bọn hắn, nhất định có thể tiêu diệt đám ô hợp này.”

Có người không tán đồng nói: “Ai, Lời này của Lý huynh quá mức khinh suất, nhỏ không nhận sẽ hỏng việc lớn, chúng ta vẫn phải cẩn thận là chính, Vân vương gia kia cũng không phải hạng người hời hợt.”

Nam nhân mặt đầy râu kia không nhận được nói “Vậy các người nói làm sao bây giờ, cứ tiếp tục thủ như vậy, thực không thoải mái.”

Nam nhân hung ác nham hiểm kia liếc mắt nhìn thật ngoan độc, thật âm tàn, cũng thật thông minh, hắn lên tiếng nói chuyện, “Ta đều có chủ trương, các người an tâm một chút chờ vội nóng nảy.”

“Chẳng lẽ tướng quân có diệu kế gì?” Có người hỏi.

Bên môi người nọ lộ ra một nụ cười nham hiểm . . .

21. Chương 21

Cảm giác Triển Vân là một người cực kỳ cực đoan, hắn có thể lãnh khốc bất cần nhân tình, có thể nổi giận đến gà bay chó sủa, cũng có thể ôn nhu sẵn sàng đến làm cho người ta say mê.

Bất quá toàn bộ sự ôn nhu của hắn là đối với Vân Vương phi, mà chỉ có một phần nhỏ ôn nhu vẫn là lấy hình thức thô lỗ biểu đạt cho nàng. Tựa như hắn quyết liệt bôi thuốc cho nàng, cũng giống như hắn nói hắn sẽ không để nàng chịu tội không.

Từ nhỏ nàng chịu tội đã nhiều, còn chưa có ai thương tiếc, thủ lĩnh dùng phương thức tàn khốc nhất huấn luyện nàng và các sát thủ khác.

Nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, nàng nhớ thủ lĩnh nuôi một con thỏ trắng nhỏ đáng yêu, nàng đem con thỏ nhỏ kêu Tiểu Bạch.

Mỗi ngày luyện công xong, mặc kệ mệt thế nào nàng vẫn sẽ đi chiếu cố nó, cho nó ăn cà rốt, mỗi ngày sẽ cùng nó nói chuyện, mặc kệ nó nghe không hiểu được, nàng vẫn ngốc nghếch nói.

Nàng thích nhìn bộ dáng con thỏ trắng nhỏ đáng yêu ăn cà rốt, thích xem bộ dáng nó dùng móng vuốt nhỏ rửa mặt, thực thích, bởi vì rất đáng yêu.

Nhưng có một ngày thủ lĩnh đem con thỏ trắng nhỏ đáng yêu kia đặt ở trước mặt nàng, lạnh lùng ra lệnh nàng giết chết Tiểu Bạch.

Vì sao muốn giết chết Tiểu Bạch, nó đáng yêu như vậy, im lặng như vậy, cũng không có làm sai cái gì, nàng không chịu, nàng lắc đầu, nàng dùng thân thể nhỏ bảo vệ Tiểu Bạch.

Thủ lĩnh không có tức giận, nhưng mặt nạ thủ lĩnh phát ra cảm giác áp bức bèn ngót, trong mắt lộ ra sát khí.

Cuối cùng nàng thỏa hiệp, bởi vì thủ lĩnh nói, nếu nàng không động thủ, thủ lĩnh liền tìm người đem con thỏ băm, làm thành bánh bao cho nàng ăn, sau đó sẽ đem nàng quăng vào trong hậu viện làm cơm trưa cho bày sới.

Sói ở hậu viện, hung ác cỡ nào, từng có bạn của nàng bị quăng vào, nàng tận mắt thấy một thân thể nhỏ giống nàng bị xé rách, nhai nuốt, máu tươi tanh đỏ, âm thanh của xương cốt bị gãy. . . . Làm nàng hôn mê mấy ngày.

Tiểu Bạch là bằng hữu của nàng, duy nhất, nàng không cần ăn Tiểu Bạch, không bằng nàng cho Tiểu Bạch một cái chết nhẹ nhàng hơn, cho nên dùng dao găm của thủ lĩnh, tự tay chặt đầu Tiểu Bạch, lần đầu tiên nàng biết mình có thể ác như vậy.

Tiểu Bạch không bao giờ ăn cà rốt nữa, cũng sẽ không nghe nàng nói, nàng dùng sinh mệnh Tiểu Bạch, đổi lấy cuộc sống yên ổn ỉn. Nàng không muốn chết, đó là lần đầu tiên nàng hiểu được, chính mình nếu muốn sinh tồn sẽ phải trả giá lớn, có lẽ cái giá kia sẽ là sinh mệnh người khác.

Thủ lĩnh dùng phương thức huấn luyện tàn nhẫn cùng kịch liệt nhất đối với các nàng, người với người trong lúc đó không thể có yêu, không thể có liên quan, có chỉ là quan hệ hợp tác, có khi là tuyệt đối phục tùng.

Mặc kệ nhiều khổ nhiều mệt, chỉ có thể tự mình thừa nhận, không ai đến quan tâm tốt xấu của người, Vân Vương phi quan tâm nàng không phải thiệt tình, nhưng Triển Vân hơi thô lỗ, thế nhưng có thể cảm giác thật sự được. . . quan tâm.

Nàng là sát thủ, không cần được người quan tâm, lại không biết vì sao bởi vì một câu của Triển Vân còn có tầm lưng kia mà nội tâm xúc động sâu sắc.

Chẳng lẽ người trong bầy sói chính là sói, ở bầy dê sẽ biến thành dê, không, sẽ không nàng vẫn là một sát thủ máu lạnh, một con sói hung ác. . . . Sói mẹ.

Tử Hàm tự giấu ở trong lòng một chút, ai! Nghĩ nhiều như vậy làm gì, thu thập tâm tình, lên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh đến giữa trưa, một tiểu binh trẻ tuổi da ngăm đen đưa cơm cho Tử Hàm, thực ngại ngần, nhìn cũng không dám liếc nhìn nàng một cái, đem cơm canh giúp nàng xong, liền vội vàng rời đi, giống như nàng là cạp mẹ ăn thịt người.

Dùng qua bữa trưa, Tử Hàm một mình nghênh đón đêm tối, nàng nghĩ đến tiểu binh ngại ngần kia còn có thể đưa tới bữa tối, nhưng người tới lại là Vân Vương gia.

Lần này đến, chiến giáp hần cũng chưa mặc, một thân áo ngoài màu đỏ thắm, chân đi giày da mềm mại, một bộ trang phục bình thường, lại toả ra hương vị mãnh liệt của nam nhân, hần thực anh tuấn, thực không chịu được phải nhìn xem.

Mà ngay cả tư thế hần bưng đồ ăn đi tới cũng lộ ra vài phần tiêu sái cùng khí phách, cước bộ vững vàng, người cầm đầu quân tự tay đưa cơm, đãi ngộ cao đến dọa người.

Nghiêng người nằm ở nơi đó Tử Hàm chậm rãi ngồi dậy, đi giày dưới chân, hướng Triển Vân hành lễ.

Nàng có phải nha hoàn hay không, hần cũng không phải chủ tử, chủ tử lại tự tay vì nàng xử lý miệng vết thương, tự tay đưa tới đồ ăn, quan hệ chủ tớ này có chút mơ hồ, thân phận địa vị có chút điên đảo rồi, hết thấy đều có chút rối loạn.

“Ăn cơm đi.” Triển Vân y như cũ đem đồ ăn đặt ở trên bàn cách giường không xa, thân hình cao lớn cũng đã ngồi xuống.

Cùng nhau dùng bữa? Một nha hoàn cùng một Vương gia ngồi cùng một chỗ? Tử Hàm còn có chút đứng mực, chần chờ không chịu tiến lên.

“Nô tỳ là hạ nhân làm sao có thể ngồi cùng bàn dùng bữa với Vương gia, này không hợp cấp bậc lễ nghĩa.”

Trong ánh mắt Triển Vân để lộ sự bình tĩnh không tầm thường, môi mỏng nhấc lên, lời nói nhỏ nhẹ nhưng khó có thể xem thường, “Hiện tại không phải ở vương phủ, nghi lễ tạm miễn, người chỉ cần nghe lời của ta là tốt rồi.”

“Vương gia là chủ tử, nô tỳ sẽ nghe lời Vương gia.” Kỳ thật nàng thực không xứng với chức nha hoàn, một chút ý thức làm nha hoàn đều không có, nào có một nha hoàn dám cùng chủ tử la to, giường nanh múa vuốt.

Triển Vân cầm lấy chiếc đĩa ăn một miếng, rồi sau đó ngẩng đầu lên, trong con ngươi đen lộ ra mệnh lệnh, thẳng tắp nhìn Tử Hàm, “Uh, tốt lắm, nghe lời cứ bước tới đây ăn cơm.”

Ánh mắt mệnh lệnh kia mãnh liệt đặc ý, Tử Hàm có thể nào không có cảm giác, cúi đầu nói: “Vậy nô tỳ cảm tạ Vương gia.” Dứt lời Tử Hàm cũng đi đến bên cạnh bàn, ngồi ở đối diện Triển Vân.

A! Đang là hành quân đánh giặc, miệng Vương gia này vẫn là rất có lộc ăn, nhìn một chút, bữa tối của Triển Vân có bánh ngọt, rau cần chua, canh trăm tuổi[1], thịt đỏ khô[2], còn có hai phần mì, bất quá đối với Vương gia tôn quý mà nói, những đồ ăn này cũng bất quá là đồ ăn bình thường, không tính là cái gì, nhưng đối với cuộc sống của quân lính trong doanh trại có tương đương như vậy không?.

Tử Hàm có chút hoài nghi, đây là đánh giặc sao, chủ tướng cầm quân lại nhàn rỗi cùng nàng dùng bữa.

“Ăn đi, thất thần làm cái gì.” Triển Vân ăn một ngụm đồ ăn, nhắc nhở Tử Hàm đang ngẩn người.

“Vâng!” Tử Hàm cầm lấy chiếc đĩa, ăn một miếng thịt thái, tuy rằng xưng không hơn mỹ vị, cũng rất ngon miệng, có lẽ người đang trong hoàn cảnh gian nan, nên nhanh thích ứng với mọi việc.

Triển Vân ăn một miếng, đột nhiên hỏi: “Nói chuyện của người trước đây đi.”

Thần thái môi mỏng ăn mỳ của Triển Vân, cũng là thực tao nhã cao quý, hoàn toàn không giống tính cách thô lỗ kia của hần.

Nhưng Triển Vân đột nhiên nói một câu này, thiếu chút nữa làm cho Tử Hàm đem mỳ sợi sặc đến lỗ mũi.

Nàng thu lại cảm xúc, không hiện nửa điểm không ổn, chính là nghi hoặc nói: “Mới trước đây chính là như vậy, Vương gia làm sao đột nhiên muốn biết chuyện này.”

Triển Vân bỏ thêm đồ ăn vào miệng, nhai vài cái, con ngươi đen nhìn về phía Tử hàm, “Đây là mệnh lệnh, người chỉ cần trả lời, không có quyền hỏi lại.”

Bịa ra, chuyện này lúc trước đã sớm bịa tốt, sắc mặt Tử Hàm tối tăm, cúi đầu nói: “Nô tỳ từ rất nhỏ đã không có cha mẹ, cùng gia gia sống nương tựa lẫn nhau, hát rong mà sống, bất quá sau đó gia gia cũng đã chết. . . . Nô tỳ cũng không có người thân, mới trước đây ẩn tượng sâu nhất đúng là khi cùng gia gia xin cơm, lớn một chút nữa liền hát rong, cũng không có gì đặc biệt.”

“Đã đi qua chỗ nào.” Triển Vân cúi đầu ăn cơm, hắn cũng giấu đi thần sắc khó hiểu trong con ngươi đen.

22. Chương 22

Triển Vân hỏi vấn đề này khiến cho Tử Hàm nhớ lại, sau một hồi mới yếu ớt nói : “Đi rất nhiều địa phương, như Giang Hạ, Toánh Dương, Ích Châu, Lạc Ấp, Thủy An, sau cùng là đến Quốc Đô, gia gia nô tỳ là người thân nhất cũng là người vĩ đại nhất trên thế giới này, đáng tiếc gia gia hiện tại cũng không còn . . .”

Tử Hàm không tự chủ được tạm dừng bữa ở bên môi, ánh mắt xa xăm và tràn ngập nhớ lại chuyện cũ với người thân, nói không nên lời, cô đơn, may mà nhả nhẹ nhàng nuốt lại, vẻ mặt thương cảm, khiến cho người ta không khỏi sinh ra cảm xúc đau đớn, luyến tiếc.

“Cơm nguội rồi, ăn đi.” Âm thanh của Triển Vân ôn nhu cực kỳ, tựa hồ tin tưởng lời nói của Tử Hàm, tin tưởng Tử Hàm trôi giạt gặp được, cũng tựa hồ là đồng tình Tử Hàm.

Tử Hàm dùng sức hít cái mũi, kiềm chế khóc, mỉm cười hỏi: “Cuộc sống trước đây của Vương gia như thế nào? Nhất định thực hạnh phúc ?”

“Quyền đặt câu hỏi, người cũng không có.” Âm thanh ôn nhu dĩ nhiên không còn, còn lại chỉ là khẩu khí lạnh lùng .

Tử Hàm không thú vị cúi đầu, còn một miếng mì sợi trong chén nhưng không muốn ăn, thần sắc cô đơn, trong lòng đã không còn cảm giác như trước, không biết vì chính mình nói dối cao siêu, đã lừa gạt Triển Vân, mà cao hứng cỡ nào, đây là trạng thái trong ngoài không giống nhau.

Hai người yên lặng ăn cơm, không hề nói chuyện với nhau, lại đột nhiên nghe được một trận âm thanh ầm ĩ, tựa hồ xa xa có rất nhiều người hò hét nhằm phía nơi này.

Âm thanh xôn xao đánh vỡ giờ phút yên tĩnh ,Tử Hàm hơi nghi hoặc nhìn Triển Vân một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắn trầm ổn, không có...chút nào dao động.

Đúng lúc này, ngoài lều trại có người kinh hoảng hô to: “Khởi bẩm Vương gia, phía đông nam có một nhóm binh lực hướng bên này mà đến, thanh thế không nhỏ, thỉnh Vương gia bố trí kế hoạch tác chiến.”

Thanh âm này hẳn là của phó tướng quân kia, rõ ràng đối việc Triển Vân còn cùng một nữ nhân ăn cơm vào lúc này, mà lòng có bất mãn.

Con người Triển Vân chớp động, chậm rãi ăn một miếng đồ ăn, hướng người ở phía ngoài hô: “Phân phó xuống, phái binh lính chủ lực giữ nghiêm hướng tây nam, phái một nhóm binh lực nhỏ trấn thủ đông nam.”

“Vương gia, quân địch là từ đông nam mà đến!” Phó tướng quân ở ngoài lều trại hiển nhiên không thể lý giải tại sao Triển Vân làm như vậy, rõ ràng là có quân địch hướng phía đông nam tấn công, vì sao lại muốn coi chừng tây nam?

Triển Vân cứng rắn hô: “Còn không mau đi, làm trễ thời cơ, theo quân pháp xử trí.”

Phó tướng quân đành phải mang theo nghi hoặc cùng không tình nguyện hô lớn: “Thuộc hạ đi xuống sắp xếp.”

Đối thoại xong, Tử Hàm nghe được âm thanh của cước bộ rời đi, tiếp theo sau là tiếng bước chân bọn lính vội vàng, đủ để nghe được huấn luyện nghiêm chỉnh, mặc dù là đại quân tiếp cận cũng không hoảng loạn.

Tử Hàm nghe xong trong chốc lát, quay đầu lại nhìn Triển Vân, hắn vẫn trầm ổn như vậy, bộ dáng như đã dự đoán trước, chậm rãi ăn cơm, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, còn có thần thái, tâm tình Tử Hàm cũng không còn lo lắng như trước, lo ăn cơm tiếp, tuy rằng thức ăn đã nguội nhưng ăn vào rất ngon, này phải cảm ơn công lao của Triển Vân, không những khiến cho lòng người an tâm, lại còn tú sặc khẩu cơm (nhìn cái đẹp quên ăn cơm), chẳng qua là nam sắc. . . bên môi Tử Hàm lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Cơm ăn xong rồi, bên ngoài có âm thanh của chém giết, Triển Vân ngồi ở chỗ kia bất động, Tử Hàm cũng chỉ ngồi, nhưng thường thường ngẩng đầu nhìn Triển Vân.

Triển Vân đột nhiên quay về nhìn Tử Hàm một cái hỏi: “Sợ sao?”

Tử Hàm nhíu mày, ngón tay quần quanh một sợi tóc, cúi đầu thản nhiên nói : “Sợ.”

“Sợ kẻ địch đánh vào?” Con người đen của Triển Vân bực mình nhìn Tử Hàm một cái, nữ nhân này đã vậy còn quá xem nhẹ hẳn.

Tử Hàm gật gật đầu, nhẹ giọng nói : “Uh.” Dù sao nàng chỉ là nữ tử , trải qua chuyện này, sợ hãi cũng là bình thường .

Hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc, nhưng không gian cũng không có im lặng, tiếng chém giết, tiếng đánh nhau, binh lính hò hét bên ngoài, âm thanh truyền vào trong lều trại không dứt.

Bên ngoài đánh kịch liệt như vậy, Triển Vân thật đúng là ngồi yên, Tử Hàm hơi bội phục sự bình tĩnh của hắn.

Không biết qua như vậy bao lâu, thanh âm bên ngoài dần dần nhỏ, thẳng đến biến mất, lúc này Triển Vân mới chậm rãi đứng lên, đi ra bên ngoài lều trại, Tử Hàm cũng đi theo phía sau Triển Vân .

Bên ngoài nhiều ánh lửa, sát khí ngưng trọng, trong không khí tràn ngập tử vong, ngọn lửa cao lớn phía trên thể hiện ý chí kiên cường, mặt trên châm củi lửa, đem bóng đêm chiếu sáng vô cùng, lơ mơ có thể nhìn đến bọn lính bị giết ở chiến trường.

Thời điểm này, phó tướng quân còn có Thanh Sơn đã đi tới, trên người có vết máu loang lổ, lại càng có thêm vài phần oai hùng.

Mắt Thanh Sơn vẫn như hoa đào, thừa thời cơ hướng Tử Hàm đi tới, Tử Hàm cười yếu ớt một chút.

Trong mắt Phó tướng quân phát sáng, thẳng thắn tán dương: “Tướng quân thật sự là dụng binh như thần, quân địch quả nhiên là dương đông kích tây, muốn đánh lên quân ta .”

“Thương vong lớn không?” Về mặt Triển Vân bình tĩnh, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Quân địch đánh lên được Triển Vân đoán trước, điểm này, làm cho phó tướng quân rõ ràng hơi cao hứng, “Quân địch thương vong hơn một ngàn, quân ta bị thương mấy trăm người, một bộ phận bỏ trốn, một bộ phận bị bắt.”

Tử Hàm đứng ở phía sau Triển Vân, nhìn phong độ vương giả như một đại tướng của Triển Vân, đột nhiên cảm thấy nam nhân như Triển Vân thật sự thế gian hiếm có, là nam nhi đội trời đạp đất, cũng là trượng phu ôn nhu.

Đáng tiếc. . . . Tử Hàm cúi đầu, thở dài một tiếng trong lòng, lại ngẩng đầu, Triển Vân cùng đám người đã muốn rời đi phía trước lều trại của nàng.

Trong không khí dường như tràn ngập mùi máu tanh, bay vào trong mũi của nàng, đối với mùi máu, nàng thực miễn cảm, cũng thực chán ghét, xoay người trở lại trong lều vải, kéo tấm rèm che phủ, ngăn trở mùi máu tươi đánh úp lại.

Cho dù bên ngoài vừa rồi đã trải qua một hồi đánh nhau sinh tử, nhưng nàng vẫn như cũ có thể ngủ ngon, thực an tâm, không biết vì sao, có lẽ là vì bộ dáng yên ổn như Thái Sơn của Triển Vân. . . Không có gì phải sợ . . .

Trời đã sáng, tất cả đều thực im lặng, tựa hồ một hồi sinh tử đánh nhau kia chẳng qua là mộng, chỉ có vùng đất mai táng thi thể có thể chứng minh chém giết là đã tồn tại .

Vết thương phía sau lưng hơi đau, Tử Hàm sớm đã tỉnh, tiểu binh làn da ngăm đen kia đúng lúc đem nước rửa mặt cho nàng, sau đó đưa tới đồ ăn sáng.

Tử Hàm thừa lúc Tiểu Hắc rời đi, hỏi: “Người tên là gì?”

Tiểu Hắc có chút thẹn thùng nói: “Ta gọi là Trụ Tử.” Nói xong nhe răng cười, răng nanh còn rất trắng.

Tử Hàm cười nói: “Trụ Tử, tên này rất tốt nha, cảm ơn người mỗi ngày chiếu cố ta.”

Trụ Tử nhìn Tử Hàm cười ngậy người, sau đó liên tục lui về phía sau: “Ta đi trước, người từ từ dùng.”

“Sao bộ dáng lại như gặp quỷ vậy?” Tử Hàm nhìn bóng lưng Trụ Tử rời đi nói thầm, cũng cầm lấy đĩa ăn điểm tâm.

Nhai cẩn thận, chậm rãi nuốt, còn sống sẽ nghiêm túc ăn cơm, thử nghiệm cảm giác ăn cơm, nếu có một ngày chết đi, thấy cũng không thể ăn đồ ăn ngon miệng.

Sát thủ tùy lúc giết chết người khác, cũng tùy lúc có khả năng bị giết.

Ăn xong đồ ăn sáng, Tử Hàm mặc quần áo màu hồng nâu vào, tay áo sít chặt thắt lưng, tư thế thực có cảm giác oai hùng.

Tử Hàm ra khỏi lều trại, không khí bên ngoài mới mẻ, Tử Hàm cố gắng hít vài hơi, rồi sau đó mới nhìn đến bọn lính đều đang dùng điểm tâm, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ.

Tử Hàm mang theo tâm trạng chân thành tha thiết trên đường đi qua đều mỉm cười chào hỏi, nhóm binh lính đang ăn cơm cũng ngây ngốc gật đầu.

Tử Hàm đi tới bên ngoài lều trại của Triển Vân, muốn vào xem, bên trong lều lớn của Vương gia kiêm tướng quân sẽ ra sao?

Thời điểm đang đi đến bậc thang, bên tai Tử Hàm nghe được trong lều lớn có người nói chuyện, hình như là âm thanh của Thanh Sơn.

Hình như có nhắc tới tên của nàng? Tử Hàm hơi nhú mày, không khỏi nghiêng tai lắng nghe

23. Chương 23: Nụ Hôn Bất Ngờ

“Vương gia, người đều đưa những quân kỹ kia đi ,không cho huynh đệ tìm vui, nhưng ngài lại giữ một nữ nhân bên cạnh, ý này là sao?”

Giọng nói thô ráp này, đình tai nhức óc, không muốn nghe đến cũng khó, khẳng định là thanh âm của phó tướng quân kia.

“Ai bất mãn, bảo hắn lại đây nói với bản vương.” Thanh âm trầm thấp và từ tính của Triển Vân lại chậm rãi vang lên, truyền vào trong tai Tử Hàm.

Phó tướng quân bất mãn hét lên: “Mặt tướng bất mãn, nếu tướng quân có thể lưu một nữ nhân bên người, vì sao các huynh đệ không thể?”

Phó tướng quân vừa nói xong những lời này, Tử Hàm liền nghe được từ trong doanh trường truyền tới một tiếng ‘ ba ’, tựa hồ có cái gì bị bẻ gãy, là bút lông sao?

Đoán chừng là thái độ này của phó tướng quân chọc giận Triển Vân rồi, Tử Hàm tưởng tượng đến dáng vẻ trợn mắt của Triển Vân, nhất định rất vui . . .

“Ai, lời này của phó tướng quân sai rồi, nha đầu kia bị thương nghiêm trọng, cho nên mới tạm thời lưu lại, thương thế của nàng mà còn một đường bốn tẩu sẽ mất mạng.” Giang Thanh Sơn đi ra hoà giải.

Tử Hàm nghe Giang Thanh Sơn nói, không khỏi nhớ tới mắt đào hoa của hắn.

Phó tướng quân không có nói chuyện, chắc là bị cơn giận của Triển Vân dọa nạt, bất quá thái độ người này thật kiêu ngạo, ngay cả Triển Vân có thân phận như vậy cũng dám chất vấn, không phải người không sợ chết thì chính là người có thân phận đặc biệt.

Tử Hàm đang nghĩ, màn cửa doanh trường bị vén lên, phó tướng quân vẻ mặt không vui tiêu sái rời đi, đôi mắt trừng trừng của hắn, sau khi nhìn đến Tử Hàm, không khỏi ngu ngơ một chút, sau đó liền phát tay áo rời khỏi.

Tử Hàm le lưỡi, bị nhìn thấy cũng không sao, hít sâu một hơi, đi đến bậc thang của lều lớn.

Đang muốn kêu lên một tiếng, rèm cửa lại bị vén lên, Giang Thanh Sơn đi ra, còn không chờ Tử Hàm lên tiếng, Giang Thanh Sơn đã kêu trước, “A! Tử Hàm, sao người đến đây, là đến tìm ta sao? Nhớ ta có phải hay không?”

Nam nhân này thật sự là không cô phụ gương mặt kia, tính tình tự kỷ say mê mình.

Tử Hàm cười cười nói: “Ta tìm Vương gia.”

Bộ dáng Giang Thanh Sơn như bị thương, vén lên màn cửa, chỉ chỉ bên trong nói với Tử Hàm: “Vào đi.”

Tử Hàm mỉm cười gật đầu, rồi đi vào.

Liếc mắt một cái liền thấy được Triển Vân, sừng sững ngồi ở trước cái bàn dài, sắc mặt không tốt, khi thấy nàng đến, mí mắt hơi nâng lên một chút.

Tử Hàm vừa đánh giá bốn phía vừa đi thẳng về phía trước, trừ bỏ nhìn thấy các loại bản đồ, áo giáp, vũ khí bên trong đại trưởng (lều lớn), nàng còn thấy được một người.

Là một người như thế nào, cứ như vậy rất yên lặng đứng ở nơi đó, khiến người ta không cảm giác được sự có mặt của hắn, tồn tại không một tiếng động.

Ánh mắt Tử Hàm không khỏi dừng lại ở trên người nam nhân kia một hồi, chỉ thấy sắc mặt nam nhân kia như ngọc, ngũ quan tuấn mỹ ưu nhã.

Tóc đen tùy ý rối tung, thân cao chừng bảy thước, mặc một chiếc áo dài màu sáng thêu mây trắng rất vừa người, vui tai vui mắt nói không nên lời.

Sau khi Tử Hàm đánh giá nam tử kia, đối phương cũng không chút nào kiêng kỵ đánh giá Tử Hàm.

“Người đến làm cái gì.”

Ánh mắt dừng ở trên người nam tử kia của Tử Hàm là không tự chủ được, nhưng thành công khiến Triển Vân lên tiếng nói chuyện.

Tử Hàm vội dời ánh mắt, nhìn Triển Vân một cái, cúi người nói: “Nô tỳ tham kiến vương gia.”

Thân hình cao lớn cường tráng của Triển Vân đứng lên, chân dài chỉ dùng vài bước liền tới trước mặt Tử Hàm, chiếm cứ tất cả ánh mắt của nàng.

Trong lòng Tử Hàm không khỏi so sánh, nếu nói nam tử đứng một bên kia là một loại tuấn mỹ nhu hoà tao nhã, vậy Triển Vân chính là một loại tuấn mỹ thô lỗ cường tráng, tràn đầy lực lượng, càng rung động lòng người.

“Sững sờ cái gì, nói chuyện!” Triển Vân nhìn Tử Hàm si ngốc không nói gì, không khỏi rống giận một tiếng.

Tử Hàm đành phải bình tĩnh trở lại, cười nói: “Nô tỳ chỉ là vô ý đi đến chỗ này, cho nên muốn tiến vào nhìn đại trưởng của tướng quân là cái dạng gì.”

Triển Vân nhú mày, mắt xé hẹp dài nhìn gương mặt xinh đẹp động lòng người của Tử Hàm, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, “Xem xong rồi chứ?”

Tử Hàm gật đầu nói: “Đại khái xem xong rồi.”

Triển Vân liền không nhiều lời nữa, kéo tay Tử Hàm, đi ra ngoài trưởng, Tử Hàm bị kéo không tự chủ được đi ra ngoài, sau khi ra cửa, vẫn quay lại nhìn vị nam tử này giờ không nói gì kia, chỉ thấy hắn lộ ra một chút cười như không cười.

Tử Hàm muốn đáp lại cho nam tử kia một cái mỉm cười, nhưng cảm thấy một bàn tay to thô ráp xâm lược mang theo độ ẩm và hương vị quen thuộc, cầm mặt của nàng, xoay đầu nàng lại . . . Ánh mắt của nàng lại lần nữa bị Triển Vân thay thế.

Tiếp theo là một đôi môi mang theo giữ lấy, ẩm áp mà mãnh liệt tập kích chiếm lấy nàng. . . . Tử Hàm trừng lớn hai mắt, xèo xèo Ồ ồ muốn nói ra lời kháng nghị, dùng cả tay chân muốn đẩy Triển Vân ra.

Nhưng Triển Vân vẫn không nhúc nhích như núi, đôi bàn tay to chặt chẽ cầm giữ đầu của nàng, thật sâu mút vào môi nàng, lưỡi của nàng, lưỡi hần linh hoạt tự nhiên, truy đuổi chiếc lưỡi thơm tho của nàng, khiến phản kháng của nàng hoá thành vùng vẫy ngọt ngào.

Nụ hôn này không thể nói ôn nhu, bá đạo mười phần, răng môi của Tử Hàm đều tràn ngập hơi thở nam tính của Triển Vân.

Phản kháng là vô hiệu, trừng mắt là không tốt, mãi cho đến nàng sắp hít thở không thông, Triển Vân mới hài lòng thả ra môi đỏ của nàng.

Khuôn mặt Triển Vân bình tĩnh nhìn Tử Hàm, chỉ có thần sắc trong hai mắt bất đồng với quá khứ tiết lộ tâm tình, dục vọng của hần.

Hần rất đặc ý nhìn dáng vẻ đỏ mặt của Tử Hàm, nhìn môi của nàng vì hần mà nở rộ.

Tử Hàm không dám tin nhìn Triển Vân, trong ánh mắt mỹ lệ hơi có vẻ kiêu diễm.

Miệng lớn hô hấp không khí mới mẻ, nàng mặt đỏ nhìn đến, nước bọt chiếu sáng trên môi Triển Vân, là của nàng hay là của hần, má càng đỏ, thân mình từ từ lui ra sau, rời xa hơi thở khí phách của Triển Vân.

Triển Vân làm sao vậy, làm sao mà động dục, vì sao đột nhiên muốn hôn nàng, đôi mắt giống như nai con của Tử Hàm, khó hiểu nhìn Triển Vân, lại bất an nhìn bốn bề chung quanh, cũng may bốn phía đường như không có binh lính đi qua.

Nhưng khi quay đầu lại, bất ngờ nhìn đến hai mắt của nam nhân ưu nhã kia, hần lại ngay sau thân thể của nàng, oanh, Tử Hàm cảm giác máu đang dâng lên. . . .

Trời, nàng muốn sống hay không, rõ như ban ngày, mình cùng Triển Vân, không! Là bị Triển Vân cưỡng hôn, còn bị người xem.

Tử Hàm xấu hổ phần hện, muốn mắng lại mắng không được, cuối cùng chính là buồn bực xấu hổ trừng mắt Triển Vân, dậm chân một cái, chạy đi như là trốn.

24. Chương 24: Triển Vân Lộ Ôn Nhu

Về mặt Tử Hàm đỏ bừng chạy về doanh trường của mình, còn chưa kịp lấy hơi, rèm doanh trường đã bị vén lên, phía sau hiện lên một đạo ánh sáng mờ.

Có người tiến vào, Tử Hàm quay đầu nhìn lại là Triển Vân.

Lúc này trong lòng Tử Hàm vừa thẹn vừa giận, cũng không hành lễ, mắt lạnh nhìn Triển Vân liếc mắt một cái, 'hừ' một tiếng, xoay người đi, không để ý tới hần.

Triển Vân nhìn Tử Hàm bóng lưng mảnh khảnh linh lung lại có hứng thú của Tử Hàm, không khỏi đi thẳng về phía trước, đứng ở phía sau Tử Hàm, vươn cánh tay một phen ôm lấy vòng eo của Tử Hàm, bá đạo ôm nàng vào lòng, nhưng vẫn không làm đau vết thương của nàng.

Thân thể Tử Hàm cứng đờ, vươn tay đẩy cánh tay trắng kiện của Triển Vân, “Vương gia buông tay, thả nô tỳ ra.”

Triển Vân không có thả ra, ngược lại ôm càng thêm chặt, tay kia thì theo eo của Tử Hàm một đường hướng về phía trước dừng ở bộ ngực của Tử Hàm, bàn tay to cực nóng cách quần áo liên tục truyền vào trên ngực của nàng, làm cho Tử Hàm không khỏi run rẩy, ngưng ngưng, tức tối.

Tử Hàm không để ý đau đớn phía sau lưng, vùng vẫy, tức giận nói: “Buông tay. . . Vương gia dựa vào cái gì muốn cột nhả nô tỳ như vậy, vương gia là đem nô tỳ coi như đồ vật mua vui, hay là xem nô tỳ như quân kỉ!”

Triển Vân đem Tử Hàm giam cầm, một tay ôm thắt lưng một tay vuốt ve vật mềm mại của Tử Hàm, tà mị ở bên tai của Tử Hàm nói nhỏ: “Tiểu nha đầu phát triển nóng nảy rồi sao, thế nào? Thấy đến nam nhân khác, ngay cả ta hôn một chút cũng không thể, huh? Là ai cho người can đảm đến ngỗ nghịch bổn vương?”

Hơi thở của Triển Vân phun lên khuôn mặt của Tử Hàm, bàn tay mang theo một loại ma lực khó hiểu vuốt ve bộ ngực của nàng, khiến thân thể nàng run rẩy một trận, mặt đỏ như màu ráng[1], vừa thẹn thùng vừa tức giận nói: “Nô tỳ tuy là nha hoàn, nhưng cũng là một nữ nhi, vương gia đối đãi nô tỳ như vậy, bảo nô tỳ làm sao gặp người.”

Triển Vân tà mị cười, bàn tay từ bộ ngực chuyển lên cổ áo, cường thế đem tay đưa vào trong áo của Tử Hàm, không hề sai lầm đem bộ ngực mềm mại của Tử Hàm nắm giữ trong tay.

“A! Không cần!” Tử Hàm kinh hô một tiếng, hai bàn tay cách lớp áo bắt lấy cái tay xấu xa của Triển Vân.

Đặt cằm trên vai của Tử Hàm, thấp giọng nói: “Đã quên thân phận của mình sao? Người là phải vì bổn vương sinh đứa nhỏ, bị bổn vương hôn một chút, sờ một chút lại làm sao?”

Tử Hàm xấu hổ ảo não không thôi, gấp hô: “Không cần. . . Không cần, nô tỳ đối ý, không muốn sinh đứa nhỏ, vương gia thả nô tỳ ra.”

“Nha? Đây cũng không do người, không bằng liền hiện tại được không?” Triển Vân đang nói, cái tay duỗi bên trong áo Tử Hàm nhẹ nhàng đẩy một cái, quần áo cởi ra nửa, lộ ra bả vai của Tử Hàm, trắng nõn mà không tì vết.

“Vương gia. . . . Ngài là nói giỡn đúng không.” Dù Tử Hàm vừa tỉnh táo, vừa thông minh, cũng đoán không ra tâm tư của Triển Vân giờ phút này, là thật hay giả.

Triển Vân tà mị cười, cánh tay ôm vòng eo của Tử Hàm nhẹ nhàng dùng sức, chân Tử Hàm liền rời khỏi mặt đất, ôm nàng đi về phía giường, chỉ vài bước liền đem mặt của Tử Hàm hướng xuống dưới (nằm sấp), đặt ở trên giường, mà thân hình cường tráng của Triển Vân cũng đè xuống theo.

“Vương gia bỏ qua nô tỳ đi, nô tỳ còn chưa chuẩn bị tốt.” Nếu không phải Tử Hàm đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh, sẽ lưu lại mồ hôi lạnh, bởi vì cái mộng mềm của nàng, đã hoàn toàn cảm nhận dự vọng toàn tâm toàn ý của Triển Vân.

Cái tay của Triển Vân từ phía sau lưng Tử Hàm kéo xuống quần áo của nàng, đem lưng có vết thương của nàng lộ ra, “Ngỗ nghịch bổn vương người rất đặc ý sao?”

Tử Hàm bị đè không cách nào động đậy, đành phải liều mạng lắc đầu, “Không có, nô tỳ không có ngỗ nghịch vương gia.”

“Còn nói không có.” Thân thể của Triển Vân đè xuống mạnh hơn một chút, Tử Hàm sợ đến hô lên: “Nô tỳ không dám, cũng không dám vi phạm lời vương gia nói.”

“Thật không?” Triển Vân thấy Tử Hàm sợ tới mức không nhẹ, không khỏi lộ ra một chút cười mỉa hoặc người, đưa tay từ thắt lưng lấy ra một cái bình nhỏ, đem thuốc bột bên trong rắc lên lưng của nàng.

“Thật, nô tỳ nói đều là lời thật!” Lực chú ý của Tử Hàm đều đặt trên uy hiếp của Triển Vân, làm sao chú ý tới Triển Vân đang thoa thuốc lên vết thương của nàng.

Triển Vân nằm ở bên tai Tử Hàm, hung hăng nói: “Tốt lắm, nhớ kỹ, còn dám nhìn nam nhân, bổn vương liền khiến cho người lập tức sinh đứa nhỏ cho bổn vương, hoàn thành sứ mệnh quang vinh của người.”

Nghe Triển Vân nói, Tử Hàm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là vừa rồi mình nhìn nam nhân ưu nhã kia mà gây họa, nàng nghĩ vội vàng gật đầu nói: “Được được, nô tỳ không bao giờ nhìn nam nhân khác nữa, nô tỳ sẽ ở trong doanh trường, không bao giờ đi ra ngoài nữa.”

Triển Vân cũng không có cao hứng như mong muốn, cánh môi hôn cổ Tử Hàm một chút. “Thế nào, người không phải bởi vì sinh đứa nhỏ với bổn vương mà ở lại sao, hiện tại sao lại không tình nguyện?”

“Nô tỳ không biết, không biết, nô tỳ căn bản không biết sinh đứa nhỏ là chuyện thế nào, nghĩ thực đơn giản thôi, nhưng hiện tại thực sợ hãi. . . . Ô ô ô. . . .”

Triển Vân cương một chút, ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi: “Vậy người thấy sinh đứa nhỏ là sinh thế nào?”

“Nô tỳ nghe người ta nói hôn hôn miệng, nằm cùng nhau, liền sinh đứa nhỏ, sau này lại nghe người nói, sẽ đau chết người, hơn nữa vương gia làm những động tác này với nô tỳ, cũng khiến nô tỳ thực sợ hãi. . . Nô tỳ không biết. . . Ô ô ô. . .”

Ngốc nha đầu, cái gì cũng không biết lại đáp ứng sinh đứa nhỏ cho người khác, Triển Vân thở phào bỏ Tử Hàm ra, đứng lên, nhượng mày, trầm thấp nói: “Nhớ kỹ lời người nói, nếu dám đi ra ngoài câu dẫn nam nhân, bổn vương sẽ dạy cho người làm sao mới có đứa nhỏ.”

Tử Hàm lặn lòng lốc ngồi dậy, hoảng loạn đem quần áo mặc vào, hai mắt đăm lệ nhìn Triển Vân. Gương mặt trắng nõn lộ vài giọt nước mắt trong suốt.

Triển Vân nhìn dáng vẻ lê hoa mang vũ (nước mắt đầy mặt) của Tử Hàm, không khỏi vươn tay, lại thấy Tử Hàm co rúm lui về phía sau.

Tử Hàm cũng rõ ràng nhìn thấy, trong con ngươi đen của Triển Vân có cái gì đó tên là ôn nhu, kéo dài nhìn nàng, hần vẫn vươn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, thực ôn nhu, thực ôn nhu.

Giờ phút này Triển Vân rất dụ người, rất tuần lãng, rất sức quyến rũ, chưa từng thấy qua Triển Vân như vậy, trong lúc Tử Hàm nhất thời giật mình, được động tác ôn nhu của Triển Vân, còn có ánh mắt khác biệt của hần.

Triển Vân chậm rãi cúi người, ở trên trán Tử Hàm nhẹ nhàng hôn xuống một cái, rồi sau đó xoay người, lưu cho Tử Hàm một bóng lưng cao lớn, “Vết thương của người phải nhanh tốt lên, ta phái người đưa người rời khỏi, chỗ này không phải nơi người ở.”

Tử Hàm thật lâu chưa có hoàn hồn, thẳng đến Triển Vân rời khỏi của nàng doanh trướng, Tử Hàm mới cảm thấy, chính mình tựa hồ chìm đắm trong ôn nhu của hần.

Ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng, còn có giọng điệu chứa một loại cảm xúc khó hiểu kia, khiến lòng của nàng hơi rối loạn.

Vì sao, hần có thể nổi trận lôi đình với nàng, có thể dùng mọi cách tra tấn nhục nhã nàng, nhưng sao lại có thể ôn nhu như vậy.

Hần thật sự là một nam nhân mâu thuẫn mà lại khó có thể suy xét, nam nhân xấu, một chút cũng không giống dáng vẻ ở trong vương phủ, nam nhân lãnh khốc mà lại chung tình với Vương phi.

Là cảm tình hần đối với Vương phi là giả, hay nam nhân vốn không cách nào chung tình, hay là gì khác?

Khác kia là cái gì?

Tử Hàm chậm rãi tỉnh táo lại, cũng cảm giác được vết thương nguyên bản có chút đau đớn chẳng còn đau đớn bao nhiêu, mũi, truyền đến một hơi thuốc quen thuộc.

Hần bắt quả là đang dọa nạt nàng, mục đích chân chính là thoa thuốc cho nàng, buồn bực hết sức, tâm lại không hiểu sao ấm áp. Nhưng cũng không cách nào xem nhẹ lời của Triển Vân, hần muốn đưa nàng rời khỏi chỗ này. . . .

~[1]Ráng: trong khoảng trời không thâm thấp có khí mù, lại có bóng mặt trời nó xiên ngang thành ra các màu rực rỡ thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là ráng.

25. Chương 25: Địch Công Tử

Đối với sự ôn nhu của Triển Vân, trong lòng Tử Hàm có loại cảm giác kỳ quái, hành vi của hần là một loại trừng phạt, hay chọc ghẹo, chỉ vì nàng nhìn nam nhân ưu nhã kia nhiều một chút, Triển Vân tựa hồ liền tức giận?

Vì sao phải tức giận đây? Mỗi ngày nàng đều nhìn Trụ Tử mà, cũng không thấy hần tức giận như thế, tổng cảm giác Triển Vân là lạ, có khi cảm thấy dáng vẻ hần nổi trận lôi đình đùa vui lắm, có khi sẽ chìm đắm trong con ngươi say lòng người mà ôn nhu của hần.

Ôn nhu của hắn không phải đối Vân Vương phi mới có sao, vì sao đối nàng cũng có cùng dạng ôn nhu, mặc dù sự ôn nhu khiến người tâm phiền ý loạn là ngẫu nhiên, ngẫu nhiên, nhưng tâm vẫn có cảm giác, tuy không rõ cảm giác kia là cái gì.

Nghĩ, Tử Hàm cũng không khỏi nhớ tới lời nói của Triển Vân, hắn muốn đưa nàng rời khỏi chỗ này, nàng không muốn rời khỏi, cũng không thể rời khỏi, phải nghĩ biện pháp gì lưu lại đây, Tử Hàm âm thầm cân nhắc, nhưng không có kết quả, tư duy lại đột nhiên nhảy đến nam tử tao nhã khiến nàng dừng mắt lại.

Nam nhân kia có loại cảm giác nói không nên lời, hắn có thể khiến nàng không cảm giác được sự tồn tại, một loại cách biệt với thế gian, hoặc là nói trên người hắn không có hơi thở, kỳ quái rất kỳ quái.

Tử Hàm không khỏi cân nhắc, một nam nhân như vậy, sao lại ở trong quân doanh, có quan hệ gì với Triển Vân đây? Lại là lai lịch gì, tổng cảm thấy không đơn giản, rất muốn tìm tòi đến tột cùng, nhưng Tử Hàm cũng biết, lòng nam nhân sâu không thể dò.

Nàng tựa hồ gặp được vấn đề khó, Tử Hàm sâu kín than thở một tiếng, nằm úp sấp ở trên bàn, ánh mắt nhìn ra xa.

Mặc dù Tử Hàm đáp ứng Triển Vân sẽ không ra doanh trường, nhưng khí trời nóng bức, nàng cũng không phải người nghe lời, vẫn không tự chủ được tiêu sái ra ngoài, kỳ thật rất muốn tắm một cái, bắt đầu từ Bắc (hướng Bắc) đi đến chỗ này, bởi vì điều kiện không cho cũng bởi vì vết thương trên người, đã nhiều ngày chưa tắm rửa, trên người dính dính nhớp nhớp, còn có một cỗ hương vị khiến mình cảm thấy khó chịu.

Ngoài doanh trường có binh lính tuần tra tới tới lui lui tiêu sái di động, Tử Hàm cũng lững thững bước đi, đột nhiên bên tai truyền tới tiếng sáo, khiến nàng không tự chủ được bị hấp dẫn, theo tiếng sáo đi thẳng về phía trước.

Xuyên qua những cái lều màu trắng chằng chịt, Tử Hàm rốt cuộc thấy được chủ nhân thổi sáo.

Tử Hàm chỉ có thể nhìn đến bóng lưng thon dài mà cao ngất của hắn, mặc quần áo tơ tằm màu sáng thêu tường vân[1], ở trong gió nhẹ nhàng đong đưa, tóc đen như mực, nhàn nhạt tùy gió đong đưa, tao nhã mà lại nhàn nhã, mặc dù nhìn không tới mặt nam nhân, nhưng Tử Hàm có thể xác định nam nhân này chính là nam nhân ưu nhã ở trong doanh trường của Triển Vân.

Tiếng sáo tựa như người của hắn, lúc ẩn lúc hiện mà lại thanh nhã, không nhiễm khí thế tục, khiến người thực thừ thối nhưng lại mơ hồ cảm thấy một loại hơi thở không giống với bình thường, có lẽ người khác không cảm giác được, nhưng nàng là một sát thủ, cảm giác sắc bén hơn người khác.

Tiếng sáo dừng lại, tay nắm cây sáo của nam nhân gác ở sau người, nhưng không quay đầu, tựa hồ không có phát hiện Tử Hàm đến, lưng đối Tử Hàm, tựa hồ đang nhìn phía trên, lại tựa hồ như đang suy nghĩ.

Tử Hàm muốn hỏi cái gì đó, nhưng lại do dự, tử tế cân nhắc vẫn quyết định không hỏi, mặc kệ hắn cảm giác được nàng đến hay không, nàng quyết định rời khỏi, khi Tử Hàm xoay người muốn rời đi thì nam tử kia lại lên tiếng nói chuyện.

“Nếu đã đến, cần gì phải vội vàng rời đi.”

Thanh âm trầm thấp mà lại ôn nhu, như bề ngoài của hắn, cho người ta cảm giác thực tao nhã.

“Nga, ta là thấy ngươi đang suy nghĩ, cho nên không muốn quấy nhiễu mà thôi.” Tử Hàm nhìn bóng lưng nam nhân, cúi đầu nói.

Nam nhân xoay người lại, lộ ra một nụ cười ưu nhã với Tử Hàm, “Ngươi rất biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt.”

“Vậy ngươi suy nghĩ cái gì, có thể nói ra nghe một chút không?” Tử Hàm đi về phía trước mấy bước, nhìn vào mặt nam nhân, muốn từ trong ánh mắt của hắn đọc ra cái gì, nhưng thật đáng tiếc, cái gì đều không có.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân là tao nhã trước sau như một, ngón tay thon dài vỗ về chơi đùa cây sáo xanh biếc, “Ngươi rất ngạc nhiên về ta sao?”

Thật sự là nam nhân nguy hiểm, nàng bắt quá là nhìn hẩn nhiều một cái, không nhìn ra hẩn suy nghĩ cái gì, ngược lại bị người đọc hiểu ánh mắt của mình, Tử Hàm không chút tâm cơ cười nói “Kia đương nhiên, ta đến chỗ này cũng đã mấy ngày, người xem những người chung quanh đây không phải thô thô lỗ lỗ sao, nhìn dáng vẻ người tuyệt không giống lính đánh giặc, giống như là một tú tài, xuất hiện ở chỗ này không thích hợp, ta thừa nhận là hơi tò mò, người thì sao, không hiểu kỳ vì sao ta lại ở chỗ này sao?”

“Mỗi cá nhân xuất hiện đều có đạo lý nhất định, người là như thế, ta cũng thế, này lại có cái gì tò mò.” Tròng mắt của nam nhân thanh thanh đậm đậm, không có gợn sóng, Tử Hàm hoài nghi, giờ phút này nếu là trời sập xuống, hẩn có thể nhường mày một chút hay không.

“Nói chuyện cổ cổ quái quái, ai, tự người chậm rãi cảm khái, ta còn có sự việc phải rời khỏi.” Tử Hàm không muốn nói tiếp nữa, nàng biết nam nhân trước mắt này còn tinh ranh hơn so với hồ ly tinh, muốn đọc ra hay là hỏi ra cái gì, là không có khả năng, khi xoay người đi về hướng doanh trường của mình thì lại nghe được nam tử kia nhẹ nhàng nói: “Người kêu Đồng Tử Hàm, đúng không!”

Tử Hàm không khỏi dừng bước chân lại, xoay qua, bím tóc theo động tác của nàng cũng vẽ ra một cái độ cong đẹp mắt, “Người biết ta gọi là cái gì, ta còn không biết người kêu là gì, không công bằng nga, mau chóng báo họ tên đi.”

Nam nhân lại là tao nhã nở nụ cười, đôi tay đẹp cầm lấy cây sáo nhẹ nhàng thổi một tiếng, “Địch chính là tên ta.”

“Địch? Địch?” Cái tên thật quái, Tử Hàm đang muốn hỏi, lại phát hiện, Địch công tử kia, đã biến mất trước mắt nàng, tâm Tử Hàm không khỏi sợ hãi.

Quá nhanh, hẩn lại có thể không tiếng động rời đi, từ trước mắt sát thủ có nhãn lực cực mạnh như nàng, giây lát lướt qua, đáng sợ, thân Tử Hàm không khỏi run run một chút, lại càng thêm tò mò với vị Địch công tử ưu nhã này.

Tục ngữ nói lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người!

Nhưng người vẫn tránh không được tò mò về một số người hoặc là chuyện!

~~[1] Tường vân: tường vân cũng có 1 vài kiểu khác nhau, nhưng đây là các kiểu được thêu nhiều, tớ thấy là nó cũng chỉ đổi lại cách sắp xếp thôi...

26. Chương 26: Bí Mật Nhìn Lén

Võ công của hẩn cao cường, thân phận của hẩn thần bí, lòng dạ hẩn cực sâu, hẩn cũng có một loại sức quyến rũ hấp dẫn người, đây là đánh giá của Tử Hàm với người gọi Địch công tử.

Tử Hàm cúi đầu, cứ thế mà đi, bởi vì trong lòng nghi hoặc Địch công tử kia, mà quên mất nóng bức, cái trán chảy ra mồ hôi lấm tấm cũng không biết, thẳng đến nhìn thấy Triển Vân đi tới trước mặt, mới thu hồi tâm tư.

“Đi nơi nào?”

“Ah, ta tùy tiện đi một chút mà thôi.” Tử Hàm dừng bước chân lại, ngẩng đầu lên nhìn Triển Vân.

Triển vân nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán Tử Hàm, vươn tay gõ một cái trên đầu Tử Hàm, “Trời rất nóng chạy loạn làm gì, là ai nói sẽ không rời doanh trường!”

“Trong doanh trường thực oi bức, nô tỳ muốn tìm một chỗ mát mẻ.” Tử Hàm nhịu mày xoa xoa cái trán bị gõ có chút đau, dùng đôi mắt ủy khuất nhìn Triển Vân.

Nàng cũng không dám nói đã gặp Địch công tử tao nhã, lần trước chỉ nhìn nhiều một chút, bị Triển Vân trông thấy, Triển Vân liền phát cáu, nếu biết nàng gặp vị công tử kia, còn hàn huyền một chút, không biết lại sẽ có động tác gì xuất hiện.

Triển Vân nâng ống tay áo lên, vươn tay, tự nhiên lau mồ hôi trên trán Tử Hàm, động tác nhẹ nhàng, một khuôn mặt trấn định, giống như động tác này đã luyện tập trăm ngàn lần.

Hai mắt Tử Hàm ngây ngốc nhìn Triển Vân, thân mình cứng ngắc đứng ở nơi đó, tùy ý Triển Vân ôn nhu với nàng lần nữa, giúp nàng lau đi mồ hôi, khiến tâm thần nàng không yên, giật mình hoàn hồn, mới liên tục lui về sau mấy bước.

Tử Hàm âm thầm cầu xin, ai, vương gia, không cần luôn đột nhiên trở nên ôn nhu như vậy, sẽ khiến ta luống cuống, đầu sẽ bãi công ngăn ngủi.

Triển Vân tựa hồ đối việc Tử Hàm tránh lui rất là bất mãn, hai mắt nhú lại, thân hình cường tráng tới gần phía trước hai bước, cánh tay dài duỗi ra ngăn ở thắt lưng Tử Hàm.

Hai bàn tay thật có lực, cánh tay thật cường tráng, lộ ra bá đạo cùng cường đại của hần, vùng vẫy của Tử Hàm đối với Triển Vân mà nói là bé nhỏ không đáng kể.

Cho nên Tử Hàm ngoan ngoãn, yên tĩnh để Triển Vân ôm, không phí lực vô ích, chỉ là nhìn bốn phía một cái, cúi đầu bộ dáng ai oán nói: “Vương gia không nên chọc người chú ý như thế chứ?”

Triển Vân cúi đầu, con người đen nhìn cái cổ trắng hơi hơi có mồ hôi của Tử Hàm, cong môi, cười nhưng không cười, mặc kệ Tử Hàm oán giận, dẫn Tử Hàm đi về phía trước mặt.

Tử Hàm ngẩng đầu khó hiểu nhìn gương mặt tuấn tú của Triển Vân, hoang mang rối loạn quỳnh lên hỏi: “Vương gia dẫn nô tỳ đi nơi nào?”

Cánh tay ôm càng chặt, tốc độ đi cũng nhanh hơn, mặt cũng càng phát ra đắc ý, Tử Hàm dần dần bình tĩnh lại, tùy ý nam nhân bá đạo này, mang nàng đến địa phương không biết tên.

Mùa hè nóng bức, trong ngực Triển Vân lại càng nóng!

Nóng rực da thịt của Tử Hàm, cũng nóng rực linh hồn của nàng!

.....

Chỗ này đẹp quá!

Triển Vân mang Tử Hàm đến một nơi như tiên cảnh, không thể tưởng được mặt sau núi sẽ có cảnh sắc như vậy, đẹp nhất là hồ nước bên cạnh vách núi bên kia, bốn phía dài khắp thực vật quý hiếm, lá màu đỏ cùng lá màu xanh phối hợp, đẹp không sao tả xiết.

Hồ nước trong suốt thấy đáy, không chứa một chút vật bẩn, có thể rõ ràng nhìn đến bèo màu lục bích (xanh ngắt) ở đáy hồ.

Thật sự rất muốn nhảy vào để mình cùng hồ này hoà thành một thể, nhưng lại sợ mình phá hoại cảnh đẹp này.

Tử Hàm tham lam nhìn phong cảnh xinh đẹp này, hoàn toàn say mê ở trong đó, trên khuôn mặt lộ ra tươi cười chưa từng có, một loại tươi cười rất đẹp thực thỏa mãn.

Thật là rất đẹp, rất đẹp.

Cảnh sắc xinh đẹp, người càng đẹp hơn!

Ánh mắt Triển Vân dời khỏi khuôn mặt của Tử Hàm, nhẹ giọng nói: “Đi xuống đi!”

Đi xuống! Lúc này Tử Hàm mới từ trong cảnh đẹp thanh tỉnh lại, con người xinh đẹp không dám tin nhìn Triển Vân, ấp a ấp úng nói: “Xuống. . . Đi xuống?”

“Thế nào, một mình rất cô đơn sao, muốn ta cùng người đi xuống tắm hay không?” Ánh mắt Triển Vân lộ ra một chút thần sắc tà ác.

Mặt Tử Hàm nóng lên một trận, hần là mang nàng đến tắm rửa sao? Ở dưới bầu trời này, rõ như ban ngày, nàng làm sao có thể, Tử Hàm liên tục lắc đầu, “Không. . . Không cần!”

Triển Vân đứng ở bên cạnh Tử Hàm, cúi đầu, trầm thấp ở bên tai Tử Hàm nói: “Thật sự không cần?”

“Không cần!” Tử Hàm thực kiên quyết nói.

“Thật sự là một nữ nhân phiền phức”, Triển Vân nói xong, bàn tay dùng sức, nắm ở eo Tử Hàm nâng lên.

“A. . . . Vương gia, ngài muốn làm cái gì, bỏ nô tỳ xuống.” Tử Hàm bị Triển Vân nâng lên, hoảng sợ tay múa chân vung.

Hai cánh tay của Triển Vân dùng một chút lực, chỉ nghe bùm một tiếng, trên mặt hồ liền nổi lên một trận bọt nước, Triển Vân mang Tử Hàm ném vào trong hồ.

Trên khuôn mặt là một chút tươi cười xem kịch, mà Tử Hàm thì mãnh liệt ực một ngụm nước, thật vất vả mới từ trong nước ló đầu ra, hô hấp thật lớn, hít thở không khí trong sạch.

Hai mắt tức tối nhìn Triển Vân, chỉ thấy Triển Vân trên bờ hồ mang vẻ mặt đùa dai, ánh mắt kia mang tà ác chưa từng có, nhìn nàng trong nước.

Tử Hàm cắn răng, nghĩ thầm, nếu đứng bên hồ không phải là Vương gia, nếu nàng có thể, nàng nhất định giết hắn rồi.

Không! Giết tên nam nhân thú vị đáng chết này rất tiện nghi cho hắn, nên lấy hết y phục điều phố mới giải hận.

Triển Vân bộ dáng nhàn nhã, hai tay chấp sau lưng, mắt không chút nào kiêng kỵ nhìn chằm chằm trước ngực ướt đầm của Tử Hàm, cất cao giọng nói: “Nha đầu thú vị, nhìn cái gì vậy, còn không mau tắm đi, bốn vương là hảo tâm, sợ mùi hôi trên người người xông chết binh lính trong quân trại, mất đi sức chiến đấu, đừng tưởng rằng bốn vương nhàn rồi không có việc gì làm.”

“Không cần!” Tử Hàm rống giận, nhanh chóng làm cái gì? Thời điểm rống giận, Tử Hàm cũng chú ý tới tầm mắt Triển Vân, nàng không khỏi đem tầm mắt của mình dời xuống, thế này mới thấy, quần áo ướt đầm, đã không thể che đậy cảnh xuân trước ngực mình.

Hai vú đầy đà kia ở dưới quần áo như ẩn như hiện, mặc quần áo, còn không bằng không mặc, Tử Hàm kinh hô một tiếng, hai tay vòng ở thân thể của chính mình, xoay người sang chỗ khác.

“Người còn không mau tắm rửa, nếu không động thủ, bốn vương đi xuống giúp người!”

Tử Hàm nghe được giọng nói Triển Vân cũng nghe thấy thanh âm hắc xuống dưới nước, “Không cần!” Tử Hàm thất kinh hô, sợ Triển Vân xuống dưới giúp nàng cởi áo, người nam nhân này nói được thì làm được, hơn nữa vì mục đích sẽ không từ thủ đoạn.

Môi Triển Vân lại giương lên nụ cười khó nhịn hiềm có, một chân bước vào trong nước, tà khí nói: “Bốn vương rất thích toan tính công hiến sức lực!”

“Không cần. Nô tỳ tự mình, tự mình!” Tử Hàm nghe âm thanh của Triển Vân tới gần, bất đắc dĩ kêu to.

“Tốt lắm!”

“Vương gia không được nhìn lén, xoay người sang chỗ khác.” Tử Hàm bắt đầu nói điều kiện cùng Triển Vân.

“Xì, bốn vương cũng không phải chưa thấy qua.” Triển Vân đối với lời nói của Tử Hàm, từ chối cho ý kiến.

Tử Hàm ảo não đã chẳng quan tâm thân phận Triển Vân, liêu lĩnh hô lớn: “Vương gia. . . . Ngài thật đáng giận, luôn chọc ghẹo nô tỳ, từ hôm nay trở đi nô tỳ sẽ chán ghét người, một mình Vương gia ở nơi này chậm rãi tiêu khiển, nô tỳ đi trở về.”

Tử Hàm thở phì phì hướng bên hồ đi đến, khuôn mặt nhỏ nhắn phùng lên tức giận.

Chán ghét hắn? Nàng dám!

Hai hàng lông mày của Triển Vân nhíu lại, sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: “Nha đầu thú vị không biết sống chết, dám bắt kính đối với bốn vương, hôm nay bốn vương phải hảo hảo giáo huấn người, cho người biết cái gì là đúng mực.”

Triển Vân nói xong cũng hướng Tử Hàm đi đến, Tử Hàm nhìn Triển Vân tới gần trong lòng nhanh chóng nghĩ, Triển Vân muốn làm gì, muốn làm gì.

Miệng Tử Hàm vênh lên, mắt ngân ngấn nước, vẻ mặt kinh hoảng cùng ủy khuất, nghẹn ngào nói: “Vương gia không cần, không cần, không cần khi dễ nô tỳ!”

Thân thể Triển Vân đứng ở trước mặt Tử Hàm, nhìn Tử Hàm, nước mắt hạt châu kia, từ hai má trắng nõn rơi xuống, bộ dạng lê hoa mang vũ đầy nước mắt, khiến cho lòng người sinh tha thứ.

“Tốt lắm, đừng khóc, người tắm rửa đi, bồn vương không nhìn là được, nơi này ít có người tới, người tắm rửa sạch sẽ, ta đi giúp người lấy quần áo sạch.” Giọng nói của Triển Vân không khỏi hạ xuống, xem ra lạnh lùng nhưng mặt cũng nhu hòa xuống, nước mắt của Tử Hàm, hình như là vũ khí hữu lực nhất để đối phó Triển Vân.

Hai mắt đầm lệ của Tử Hàm đột nhiên chớp chớp nhìn Triển Vân, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nức nở hỏi: “Vương gia nói là thật sao?”

Triển Vân nhéo cằm Tử Hàm một chút, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là thật sự, bồn vương nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh!”

Tử Hàm nghe thế này mới ngừng khóc.

Ngón tay Triển Vân vuốt hai má Tử Hàm một cái, nhíu mày, ôn nhu nói: “Đừng khóc, cười một cái.”

Tử Hàm nghe được lời nói của Triển Vân..., sững sốt một chút, đây rõ ràng là một tên háo sắc đùa giỡn phụ nữ nha, nhưng hắn nói ra làm sao lại khiến cho người ta mặt đỏ tim đập như vậy.

Tử Hàm không biết nên giận hay nên cười, cứ ủy khuất cúi đầu, không cho Triển Vân thấy nàng ngượng ngùng.

Có ai bị đùa giỡn lại xấu hổ, đây cũng quá mất mặt, trong lòng Tử Hàm âm thầm khinh bỉ chính mình mặt lại không thay đổi.

“Tốt lắm tốt lắm, không cười coi như xong, nhưng người đừng khóc nữa, ta đi.” Triển Vân nói xong, thì triển khinh công phi thân rời đi.

Tử Hàm thấy Triển Vân rời đi, thế này mới thật sâu thở hắt ra, điểm này cũng không giống nàng, cảm xúc đã bị Triển Vân làm bùng nổ, trong chốc lát tim đập khẩn trương, thật không hiểu bình tĩnh của mình đi đâu vậy.

Cảm giác trong hồ nước thật sự rất tốt, nếu không phải Triển Vân quấy rối, nàng thật sự rất muốn cắn thật tắm một lúc.

Ánh mắt Tử Hàm đánh giá chung quanh, sau khi do dự một phen, vẫn là bỏ đi quần áo ướt sũng kia, hiện ra một thân thể không tỳ vết trong hồ nước.

Nàng không lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy, tai nàng rất thính, trừ phi thất thần, bằng không người đang cách đó vài mét nàng đều có thể nghe được âm thanh, nhưng Tử Hàm làm sao cũng không ngờ được, sẽ có một đôi mắt đen láy, tránh ở trong bụi cỏ rậm rạp, không hề tiếng động tồn tại. . . Bởi vì có cái gọi là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên (Ngoài người có người, ngoài trời có trời... Nôm na là người giỏi còn người giỏi hơn)!

27. Chương 27: Nam Nhân Tối

Nếu nói non sông tươi đẹp này là phong cảnh say lòng người, vậy giờ phút này Tử Hàm chính là một yêu tinh mê người, rơi xuống thế gian này, khảo nghiệm bản tính háo sắc của con người, hoặc là khảo nghiệm lực nhẫn nại của người, xem có động tâm với một nữ nhân như vậy hay không.

Tóc đen theo động tác của Tử Hàm mà dong đưa ở trong nước, giống như là con cá linh động, da thịt che kín bọt nước phát ra sáng bóng nhẹ nhàng, gương mặt nguyên bản hồn nhiên xinh đẹp kia, giờ phút này

thêm phần mịn hoặc, thân hình hoàn mỹ ở trong nước trong suốt, không cách nào che lấp, thân thể xinh đẹp nữ tính kia, khiến nam nhân trong bụi cây bên bờ hồ kia nhìn không được lộ ra một hơi thở.

Cũng chính là hơi thở ngắn ngủi này, khiến Tử Hàm đắm chìm trong dòng nước mát lạnh đột nhiên phát hiện, ánh mắt nàng biến đổi, cũng không tỉnh bơ mà xoay người, chậm rãi nắm lên quần áo bông bênh bên người, giương tay lên, quần áo rơi vào trên người, đem thân hình xinh đẹp bao vây ở trong, không lọt một tia xuân sắc.

Tử Hàm nhanh chóng suy đoán, là ai, là Triển Vân còn chưa đi sao? Nếu là Triển Vân, nàng không thể lộ ra chuyện mình có võ công, bởi vì người thường là không cách nào cảm giác được ở chỗ bí mật có người hay không, nàng chỉ có thể giả bộ tắm rửa xong, mặc lại quần áo.

Ngược lại nghĩ, nếu là Triển Vân, nhất định quang minh chính đại đứng ở bờ hồ, xem hình dạng quần bách của nàng, sẽ không lén lút như vậy, nhưng nếu không phải Triển Vân, vậy là người nào?

Còn có người đó đã ở trong chỗ bí mật bao lâu, nàng lại mới phát hiện, Tử Hàm thật sâu cảm thấy, người ở chỗ bí mật võ công không kém, có lẽ không ở dưới nàng.

Tử Hàm cúi đầu, nhìn bóng của mình trên mặt nước, đầu lông mày nhíu lại, trong lòng như trước rất nhanh suy đoán, trừ bỏ Triển Vân chỗ này ai có võ công cao như thế? Trong đầu Tử Hàm không khỏi hiện ra bóng dáng của Dịch công tử, chỉ có hắn có thể không tiếng không thở tồn tại như vậy, khiến nàng không có cảm giác, nhưng một nam tử tao nhã như vậy, nhất định sẽ không làm ra chuyện xấu nhìn lên cô nương tắm rửa rồi, Tử Hàm không biết vì sao phủ nhận suy đoán này, đồng thời trong lòng Tử Hàm cũng cảnh giác, hình ảnh Dịch công tử ỉn thấy cao quý cùng tao nhã không phải bình thường, mình lại dễ dàng xem hắn là quân tử.

Tử Hàm biết rõ lúc này không nên hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì nàng không có nắm chắc một chiêu lấy mạng người này, nếu trong lúc đánh nhau Triển Vân lại vừa vặn tới, vậy tất cả đều xong rồi.

Tử Hàm rất nhanh nghĩ, người cũng bơi tới bờ hồ, dựa vào một đạo hô hấp vừa rồi kia, nàng đã phán đoán ra vị trí trốn của người nọ, cho nên nàng liền ngồi trên một khối đá bên bờ hồ, tay dường như vô ý vuốt vuốt tóc của mình, toàn thân cũng đã đem sát ý tập trung trên sợi tóc đen kia, mà sát ý kia ở người khác xem qua bất quá chỉ là đang hong khô sợi tóc đen kia, trên thực tế nàng đang tìm thời cơ, khiến đối phương khinh thường, vì thế khiến nàng có thể dựa vào điều này giết chết người nhìn lên nàng, mặc dù không làm hắn chết, cũng muốn hủy đi hai mắt hắn, lấy làm trừng phạt.

Trong lòng Tử Hàm vừa tức vừa giận, lại không cam lòng, nhiều nghi ngại khiến nàng không cách nào áp dụng hành động, đang trong lúc ảo não, nàng nghe được một trận tiếng bước chân đi nhanh, đi về phía nàng, tiếng bước chân trầm ổn mà quen thuộc . . . Tử Hàm có thể khẳng định người đến là triển vân!

Tử Hàm vì không thể trừng phạt người nhìn lên nàng mà tức giận, bóng dáng của Triển Vân đã như điều hâu nhẹ nhàng dừng ở trước mặt của nàng.

Nhìn Tử Hàm ướt sũng ngồi ở chỗ kia, sắc mặt Triển Vân không vui, thô giọng hỏi: “Sao người lại lên?”

Khuôn mặt Tử Hàm không vui, nổi giận nói: “Đã tắm sạch, ngâm mình ở nơi đó cho người ta xem à?”

Triển Vân cúi người, vươn tay nâng cằm Tử Hàm lên, khiến gương mặt tương lên của nàng đối diện hắn, mắt đối mắt nhìn, “Trừ bỏ ta ai cũng không thể nhìn đến thân thể của người, bằng không ta nhất định móc hai mắt của hắn xuống.”

Lời nói, bá đạo mà liêu lĩnh, đã tràn ngập hương vị chiếm hữu, Tử Hàm cười khê trong lòng, Triển Vân cũng không có phát hiện có một người đang trốn, còn nói lớn như vậy.

Nếu không là hắn, thân hình của mình cũng không bị người khác tránh ở nơi bí mật nhìn, trong lòng Tử Hàm tức giận, lại cố ý nói: “Ngài nói thật hay, chỗ này lớn như thế, cũng không phải chỗ riêng của ngài, nói không chừng chỗ này có người nào trốn, nhìn nô tỳ tắm rửa đây, trong sạch của nô tỳ còn có sao?”

Triển Vân nghe Tử Hàm nói hai chữ trong sạch, trên gương mặt tuấn mỹ lại treo lên ý cười, đây là lần đầu tiên Tử Hàm nhìn đến Triển Vân cười như vậy, thực mỉa mai hoặc người khác, thực khiến lòng người rung động.

Ngón tay của Triển Vân vuốt phẳng cằm Tử Hàm, trầm giọng nói: “Trong sạch của người còn có sao, không phải đã sớm hủy ở trên tay của ta à?”

Ánh mắt của Triển Vân, tươi cười của Triển Vân khiến Tử Hàm giống như nai con đi loạn, nhưng một câu nói cuối cùng này, khiến Tử Hàm tức, lại không thể bực, hận đến nghiêng rằng, vươn tay đẩy ra bàn tay cực nóng của Triển Vân, chu miệng hét lên: “Ngài chỉ thích khi dễ phụ nữ, đừng vội gièm pha trong sạch của nô tỳ, quần áo lấy ra, nô tỳ đi vào bụi cỏ thay quần áo.”

Con người của Triển Vân sâu không thấy đáy, thần sắc trên khuôn mặt cũng là sâu không lường được như vậy, “Thế nào? Ngại ta làm còn chưa đủ?” Ý Triển Vân như ám chỉ gì, Tử Hàm ngu ngơ một chút, nhìn đến thần sắc quái dị trong mắt Triển Vân, tuy không hiểu nhưng cũng ý thức được Triển Vân ám chỉ cái gì, má không khỏi bừng lên, thẹn quá hóa giận nói: “Thấy qua nam nhân vô sỉ, chưa thấy qua người như người!” Tử Hàm chỉ cần bị Triển Vân chọc tức, nhất định sẽ nói bừa, chẳng phân biệt được lớn nhỏ, không có trên dưới chửi loạn, Tử Hàm chửi xong rồi, liền túm lấy quần áo từ trong tay kia của Triển Vân, muốn thay quần áo ướt sũng trên người.

Nhưng cánh tay màu lúa mạch của Triển Vân, cứ như vậy chặt chẽ nắm quần áo của nàng, không chịu buông tay, Tử Hàm tức giận nhìn Triển Vân, nam nhân này lại đang phát bệnh thần kinh gì, nàng đã đủ tức giận, bị người không biết nhìn lên, còn phải chịu sự kỳ quái của Triển Vân, tính tình tốt cùng bình tĩnh của nàng cũng đã mất hết. Nàng là muốn mượn thời cơ thay quần áo, nhìn xem người trong bụi cỏ là ai? Giết cho thống khoái!

Một tay nắm quần áo, một tay còn phải ngượng ngùng che lấp xuân sắc trước ngực, tiến thoái lưỡng nan, thần sắc tức giận trong mắt, dần dần hiện đầy hơi nước, miệng anh đào nhỏ nhắn cũng hơi hơi cong xuống phía dưới, Triển Vân rút cuộc buông tay, quần áo rơi vào trong tay Tử Hàm.

Tử Hàm không nói hai lời, trong tay cầm quần áo, liền vội vàng vàng chạy về phía phương hướng nàng đã sớm phán đoán trước, nàng cũng muốn nhìn xem là người nào ăn gan báo cả gan dám làm cản nhìn lên nàng như thế.

Chỉ cần thấy được, nàng là có thể danh chính ngôn thuận hô to lên, rồi mới muốn Triển Vân ra tay, khiến cho người rình coi nàng chết không chỗ chôn, không độc không phải sát thủ, Tử Hàm biết người nọ còn chưa rời khỏi, bởi vì không nghe được một chút thanh âm rất nhỏ. Tử Hàm biến mất ở tại bụi cỏ trong rừng cây, vừa đi vừa lưu loát đem quần áo mặc lên người, nàng nhất định phải phát hiện tên kia trước khi hắn rời khỏi, bắt lấy hắn, tiềm thức của Tử Hàm đoán tiểu nhân ở chỗ tối này nhất định là đàn ông.

Tử Hàm oán giận nghĩ, người cũng xông vào vị trí tên đó ẩn thân từ một chỗ bí mật gần đó, trong lòng âm thầm nói, nam nhân thú vị ta muốn người chết, tay nhỏ bé cũng đẩy ra một bụi cỏ rậm rạp. Ánh mắt của Tử Hàm chống lại một đôi ánh mắt đen loé sáng vô cùng nham hiểm ác độc!

28. Chương 28

Nam nhân kia nhìn thấy Tử Hàm cũng không kinh hoảng, môi mỏng lại lộ ra một nụ cười tà khí, người cũng mau như tia chớp đánh úp về phía Tử Hàm.

Tử Hàm nhìn trong mắt của nam nhân xa lạ kia thấy được. . . Mê luyện, nam nhân đưa tay về phía nàng. “A!” Tử Hàm kinh hô một tiếng, liền tiếp lui về phía sau.

Nam nhân kia thấy Tử Hàm muốn chạy trốn, nét mặt nháy mắt biến thành vô cùng hung ác nham hiểm, thân hình ngoài dự đoán tới gần Tử Hàm, ngón tay thon dài lưu loát giữ ở cổ họng Tử Hàm.

Tử Hàm cứ như vậy bị bắt giữ trong lòng nam nhân kia, thắt lưng bị cánh tay nam nhân kia ôm chặt, dường như muốn đem eo của nàng cắt đứt .

Trên khuôn mặt nam nhân hiện lên thần sắc làm người ta khó hiểu, cúi đầu ở cổ nàng gian xảo hít một hơi thật sâu, âm thanh trầm thấp nói: “Người rất cực đã trở lại trong ngực của ta!”

Có ý tứ gì, cái gì trở lại trong lòng ngực của hắn, bọn họ căn bản là không quen biết, Tử Hàm còn chưa kịp nghĩ lại, thân thể đột nhiên nhẹ nhàng, nam nhân kia đã kẹp lấy nàng thi triển khinh công cực nhanh mà đi.

“Buông, buông!” Miệng Tử Hàm kêu to, trong lòng âm thầm khê nguyện rửa, nam nhân này muốn chết sao, hôm nay nhất định phải cho người thấy, thời điểm liều mạng giãy dựa thân thể, trong tay đã có vài sợi tóc đen, thời điểm đang muốn ra tay .

Chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng hô vội vàng của Triển Vân: “Buông nàng ra!” Trong lòng Tử Hàm cảm thấy ấm áp, vì Triển Vân không bỏ rơi nàng.

Nam nhân không quên nhìn trên mặt Tử Hàm, nhưng cũng không quên kèm hai bên Tử Hàm, thân nhẹ như chim yến bay lên rừng cây rậm rạp bên kia, dưới chân nhẹ nhàng nhún, liền tự nhiên bay đi.

Về mặt Triển Vân lo lắng cùng tức giận, không cam lòng yếu thế đuổi theo Tử Hàm, sự tĩnh lặng trong rừng cây bởi vì ba người quấy nhiễu mà làm vô số chim chóc bay lên, phát ra từng tiếng kêu sợ hãi. Đầu cành lay động, đã tràn ngập sát khí.

Cho dù khinh công của nam nhân kia cực kỳ tốt, nhưng lâu cũng không chống đỡ hơn được Triển Vân không bị trói buộc (ko khiêng ai).

Sau vài hiệp đuổi theo, tay Triển Vân nắm một thanh kiếm, ngăn cản đường đi của nam nhân kia.

Tử Hàm bị nam nhân kia giam cầm chặt chẽ trong ngực, đôi mắt sợ hãi nhìn Triển Vân, nàng thấy kiên quyết trong mắt Triển Vân, kiên quyết phải cứu nàng ra, giống như có thể vì nữ nhân mình yêu thương lo lắng mà không chú ý tất cả, ánh mắt kia của Triển Vân, khiến người ta động tâm.

Triển Vân chĩa mũi kiếm vào nam nhân, tức giận nói: “Buông nàng ra.”

Mặt nam nhân kia có vẻ tà mị, lộ vẻ cười khinh thường, con người hung ác nham hiểm nhìn Triển Vân, “Có bản lĩnh lại đây đoạt người.”

“Muốn chết!” Kiếm gió của Triển Vân sắc bén, nhượng chân một chút, bay về phía nam nhân kia cùng Tử Hàm.

Mà mặt nam nhân kia mang nụ cười không chút để ý, tay ôm chặt vòng eo Tử Hàm, đột nhiên buông ra. . . Thân thể Tử Hàm tựa như điều bị đứt dây, từ trên cây cổ thụ bay xuống phía dưới .

“A!” Tử Hàm kêu sợ hãi, cao như vậy ngã xuống, không phải chết chắc sao!

“Nha đầu!” Triển Vân kinh hô một tiếng, phương hướng bóng dáng biến đổi, dùng hết sức, hướng phía Tử Hàm rớt xuống bay theo.

Triển Vân la lên lại thân thiết ấm lòng như vậy, nàng không thể dùng khinh công, chỉ có thể dùng cặp mắt mang theo vài phần sợ hãi liều lĩnh nhìn hướng Triển Vân bay tới nàng, trong lòng mắng cái tên nam nhân thân kinh kia, lại mong mỗi Triển Vân có thể tiếp được nàng.

Ngay trong nháy mắt này, Tử Hàm thấy được ở trên đầu cành, trong tay nam nhân kia ngân quang chợt lóe, trong lòng Tử Hàm thầm kêu không tốt, hô lớn: “Triển Vân cẩn thận, không cần lo cho ta!”

Thời điểm Tử Hàm hô to, thừa thời cơ, phát ra sợi tóc trong tay, tuy nhiên nó bị thân thể Triển Vân bay đến ngăn trở.

Mà giờ khắc này nam nhân kia đi lại với tốc độ nhanh hơn nàng. Hết thấy đều chậm.

Triển Vân một lòng muốn tiếp được Tử Hàm, vì tiếp được nàng, đã cho nam nhân kia thời cơ đánh lén, thân thể rung rung một chút sau đó chính hắn không khống chế được rơi xuống phía dưới.

Không! Tử Hàm rên rỉ trong lòng!

Mà thân thể nàng rơi xuống, đã bị ...nam nhân chết tiết một phen giữ vào trong lòng, nàng trở mắt nhìn, thân hình cao lớn của Triển Vân đụng chạm thân cành cây lâu năm, phát ra tiếng gãy, cuối cùng bùm một tiếng rơi xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn, làm cho Tử Hàm gất gao đau xót, khàn giọng hô to: “Vương gia. !”

Thân hình cao lớn của Triển Vân giống như bị ném đập nát, không thể nhúc nhích trong miệng trào ra máu tươi, ánh mắt mỏng manh, nhìn Tử Hàm, vươn tay còn muốn đem nàng cứu trở về.

“Vương gia!” Tử Hàm thống khổ la lên, vùng vẫy, tâm lần đầu tiên cảm giác được đau, lần đầu tiên cảm giác được, Triển Vân lại để ý nàng như vậy.

Nhưng thân thể Triển Vân không cách nào nhúc nhích, bởi vì bị nam nhân kia ám sát, hoặc là vì từ chỗ cao rơi xuống té bị thương, hẳn chỉ có thể dùng cặp mắt mang theo tia không cam lòng cùng thống khổ nhìn ánh mắt nàng, nhìn nàng bị nam nhân kia mang theo bay khỏi chỗ này.

“Vương gia, Vương gia!” Mà trong rừng cây ở chỗ bọn họ còn khắc sâu tiếng người kêu Triển Vân.

Tử Hàm biết, thủ hạ của Triển Vân tìm tới!

.....

Thân ảnh bay xa, rời xa tầm mắt Triển Vân, Tử Hàm không biết hẳn là sống hay là chết, chỉ có người chết mới có thể biết thân phận của nàng, giờ phút này cũng không cần bận tâm bị Triển Vân biết nàng biết võ công, âm thầm giết nam nhân này, không có người biết.

Tử Hàm mờ ám chuyển động định giết người, đang muốn hết sức ra tay, đột nhiên nhìn đến từ nơi không xa chạy tới hai gã nam nhân mặc áo đen, kèm hai bên nam nhân ôm mình, chấp tay nói: “Chủ tử, trở về thành đi, nơi đây không nên ở lâu.”

Sau khi người tới nói xong lời này, lại từ trong rừng bay ra hơn mười người, người người ánh mắt tinh nhuệ, bóng dáng lưu loát, vừa thấy liền biết là võ công không kém.

Tử Hàm thu tay lại, án binh bất động, chính là dùng con người tức giận nhìn nam nhân ác độc bên người này.

Hắn rốt cuộc là người nào, võ công của hắn rất mạnh, nhưng Triển Vân cũng không yếu, nếu không phải hắn giở thủ đoạn hèn hạ, Triển Vân cũng sẽ không trúng chiêu.

Người nam nhân này rất biết bắt lấy nhược điểm người khác, hắn là nhìn ra Triển Vân nhất định sẽ liều lĩnh cứu nàng, cho nên hắn mới có khe hở ám sát Triển Vân, người nam nhân này thật sự là âm hiểm đến cực điểm.

Tử Hàm càng nghĩ càng tức giận, tức giận hô: “Người là người nào, vì sao bắt ta, thả ta rời đi.”

Chỉ thấy ánh mắt nam nhân kia hung ác nham hiểm, tà mị nói: “Người vẫn là không nghe lời như vậy, muốn chạy trốn ta, lúc này đây ta sẽ không để cho người rời khỏi ta.”

Nói gì vậy, giống như bọn họ rất quen thuộc, Tử Hàm không khỏi mở to hai mắt nhìn, người nam nhân này khuôn mặt tà mị khó đoán còn có mê luyện, đúng là mê luyện, đối một cái nữ nhân yêu mến mê luyện, nhưng nàng cũng không phải là nữ nhân hắn âu yếm, không cần dùng ánh mắt mê luyện như vậy.

Tử Hàm định hung hăng đập hắn một cước, cả giận nói: “Người đang ở đây nói hươu nói vượn cái gì, ta căn bản không biết người, buông ra!”

Tử Hàm chân đá, tay đánh, trút hết những không thoải mái trong lòng, thật lo lắng cho Triển Vân.

Hận, hận thân phận nằm vùng của mình, hận mình không thể quang minh chính đại sử dụng vũ lực, bại lộ thân phận.

“Vẫn là không nghe lời như vậy, xem ta trở về xử lý người!” Trong giọng nói của nam nhân thậm chí có ý sùng nịnh.

Tử Hàm trợn mắt mà chống đỡ, bất đắc dĩ gằn nhẹ nói: “Lỡ tai người điếc sao, ta nói ta không biết người!”

Nhưng nam nhân đối Tử Hàm quyền đấm cước đá lơ đãng, vẫy tay đối những người đó nói: “Quay về!”

“Dạ!” Mười mấy người chấp tay, nhóm người tách ra một nửa đi phía trước mở đường, một nửa khác, theo ở phía sau bảo vệ.

Tử Hàm nhìn ra được nam nhân bắt nàng có thân phận đặc biệt, trong lòng đột nhiên nổi lên ý nghĩ tìm tòi đến tận cùng.

29. Chương 29: Ôn Tồn Như Vậy

Tử Hàm bị mang trở về trong một toà thành, cho dù nàng không biết việc triều chính, cũng biết thành trì này là Phương Yển thành mà Triển Vân muốn tấn công, đây là cửa thứ nhất Triển Vân muốn qua.

Vậy nam nhân âm hiểm này nhất định có thân phận và địa vị cực kỳ quan trọng ở trong thành.

Cầu treo buông xuống, binh lính trên cửa thành đón bọn họ vào, Tử Hàm bị kèm hai bên, nhưng không quên quan sát địa hình nơi này.

Sông đào bảo vệ thành rất sâu rất rộng, tường thành rất cao, cùng vách núi hiểm trở hỗ trợ lẫn nhau, thủ vệ thực nghiêm ngặt.

Muốn lấp sông đào bảo vệ thành, hoặc là vượt qua thế núi, cần trả giá rất lớn, cũng không chắc chắn có thể thành công.

Biện pháp còn lại chỉ có dùng xe ném đá, Triển Vân chần chờ không hành động, chắc là xe ném đá chưa chuẩn bị thỏa đáng rồi.

Tử Hàm bị nam nhân kia cưỡng ép mang vào trong thành, sau khi đoàn người tiến vào cửa thành, người giữ cửa thành, liền đem cầu treo lên.

Lầu cao, lá cờ bông bành, đám đông bắt đầu khởi động, binh lính tuần tra qua lại, nhìn ra được kinh tế trong thành thực phồn vinh, là một thành trì giàu có, nếu Triển Vân đoạt được chỗ này, sẽ có không ít tiền của cùng lương thực cho quân dùng.

Mời vừa đi chưa được vài bước, đối diện lao vút đến một chiếc xe ngựa xa hoa, dừng lại ở trước mặt bọn họ, con ngựa kia cường tráng gấp mấy lần ngựa thường.

Người đánh xe từ trên ngựa nhảy xuống, cung kính hành lễ với nam nhân âm hiểm bên cạnh Tử Hàm, nói “Tướng quân mời lên xe ngựa.”

Hắn quả nhiên không phải người bình thường!

Nam nhân âm hiểm kia ôm chặt Tử Hàm vào lòng, cúi đầu dùng ánh mắt không rõ kia nhìn Tử Hàm, khẽ mê nói: “Chúng ta phải về nhà.”

Tử Hàm phát giận nói: “Chỗ này mới không phải nhà của ta, ngươi là kẻ điếc.”

Nam nhân cũng không giận, ngược lại thực sủng nịch hôn lên mặt Tử Hàm một cái, ôn nhu nói: “Ngươi vẫn không thay đổi tính tình bướng bỉnh.”

Tử Hàm biết rõ, nam nhân trước mắt này nhận sai người, nhất định là xem nàng thành một nữ nhân hần quen, xác định là xem nàng trở thành nữ nhân hần yêu, chẳng lẽ diện mạo của các nàng giống đến trình độ này sao?

Tử Hàm đang nghĩ, chỉ cảm thấy thân mình nhẹ hẫng, người đã bị nam nhân kia ôm lên xe ngựa. . . , màn xe vừa hạ xuống, cản trở ánh mắt Tử Hàm, trong không gian nhỏ hẹp, hơi thở của nam nhân kia tràn ngập trong mũi.

Tựa hồ có cái gì đang đợi nàng đi phát hiện, Tử Hàm vốn phát cáu, thế nhưng có chút chờ mong lẫn co với nam nhân này.

Xe ngựa đi được một hồi, liền dừng lại, nam nhân ôm Tử Hàm xuống từ trên xe ngựa cao, còn chưa kịp xem hoàn cảnh xung quanh một chút, nàng lại bị nam nhân kia kéo, đi đến căn phòng khí thế nhất.

Hắn muốn làm cái gì? Tử Hàm không khỏi bước theo nhanh hơn, chưa đến nỗi bị kéo ngã trên mặt đất.

Trong phòng không có nha hoàn hay người hầu, an tĩnh có thể nghe được tiếng thở của nhau, xuyên qua phòng ngoài, đến gần nội thất, nam nhân đẩy ra một lực đóng chặt cửa, rồi sau đó lôi Tử Hàm đi vào.

Thâm tình mà ôn nhu nhìn mặt Tử Hàm, lại chỉ tất cả trong phòng, kích động nói: “Huyền Hoa, người xem, chỗ này giữ dáng vẻ trước khi người đi, một chút cũng không có thay đổi, ta luôn luôn chờ người trở về chỗ này, đáng mừng là, người thật sự trở về, thật sự trở về.” Nam nhân đang nói lại kích động ôm Tử Hàm vào lòng, như tìm được bảo vật

Tử Hàm nghe nam nhân nói xằng nói bậy, vốn định hạ thủ, rồi trốn khỏi chỗ này, nhưng trong lúc vô tình giương mắt thấy được một bức họa trên tường, khiến lòng của nàng hồi hộp, mở lớn hai mắt, ngơ ngác nhìn bức họa kia.

Nam nhân kích động nói xong, lại đẩy Tử Hàm ra, nhìn mắt Tử Hàm, thuận theo ánh mắt Tử Hàm tới trên bức họa kia, thâm tình có chút cuồng loạn, lại có chút thương cảm, giọng điệu lại là vui sướng, “Còn nhớ kỹ bức họa này sao, là ta tự tay vẽ cho người, người nhìn người xem, trôi qua nhiều năm như thế, người vẫn xinh đẹp như vậy, mê người như vậy.”

Đây rốt cuộc là chuyện gì, vì sao chỗ này có bức họa giống nàng, nếu nữ tử trong bức họa không phải nàng, vì sao lại giống vậy, lòng Tử Hàm có chút loạn, giống như bị sương mù thật dày bao vây, giống như xua tan sương mù, tìm tòi đến tột cùng, nhưng lại càng lúc càng mê hoặc.

“Người xem tất cả này, có phải đều không thay đổi hay không, cái gương đồng, cái bàn gỗ lim, còn có tranh chữ cổ người thích nhất, trang sức của người, son bột nước, còn có màn lụa hồng của chúng ta.” Nam nhân hoàn toàn đắm chìm quay về trong kỷ niệm vui sướng, vừa tự nói, vừa kéo Tử Hàm đi đến trước giường, ngón tay thon dài vén màn lụa hồng lên, rồi sau đó lại đi tới trên khuôn mặt Tử Hàm, tràn ngập thương yêu cùng si mê, nhẹ nhàng vuốt ve, có chút quá vui mà khóc nói: “Nhớ kỹ sao, chính là ở trên chiếc giường này, chúng ta triền miên nóng bỏng.”

Nam nhân đang nói, nhìn đến ánh mắt mê mang của Tử Hàm, tức giận mà lại kích động nói, “Mặc kệ người nhớ hay không, người rốt cuộc trở lại bên cạnh ta, ta không bao giờ để người rời khỏi ta nữa.”

Nói xong, môi nam nhân như mưa dừng trên môi trên mặt Tử Hàm, giống như con sói đói khát đã lâu, tìm được con mồi khát vọng, liều lĩnh ôm lấy Tử Hàm, ngã vào trên giường.

Vùng vẫy của Tử Hàm trở nên vô lực, hoàn toàn ngăn cản không được nam nhân giờ phút này có chút điên cuồng, hấn điên cuồng hôn một phút cũng không ngừng, giống như muốn đem tất cả tình cảm mãnh liệt biểu lộ ra trong giờ khắc này, làm cho Tử Hàm hoà tan ở trên chiếc giường đã tràn ngập ký ức kiêu diễm này.

Tâm Tử Hàm giống như mặt hồ tĩnh lặng, bị ném vào một tảng đá lớn, nổi lên tầng tầng sóng.

Nam nhân này là ai, chính nàng lại là ai, nữ tử trong tranh là ai, Tử Hàm chưa từng nghĩ đến thân phận của mình, hôm nay lần đầu tiên nàng có ý niệm mãnh liệt muốn biết tất cả trong đầu.

Tử Hàm mím miệng, không để nam nhân tiến vào, giống như chỉ có Triển Vân mới có thể hôn nàng như vậy, mà nam nhân khác chỉ khiến nàng không thích, thậm chí là không có cảm giác.

Hai tay của nam nhân đem tay của Tử Hàm áp chế ở hai bên người, đôi chân thon dài của hắn cũng dầy đưa cùng một chỗ với chân Tử Hàm, hoàn toàn khống chế thân thể Tử Hàm.

Tử Hàm rất sợ hãi nam nhân như vậy, hắn giống như là liều lĩnh muốn xâm lược thân thể của nàng, “Thả ta ra không nên, không nên!” Môi nam nhân thừa cơ xâm nhập trong miệng Tử Hàm, chuyển động mãnh liệt mà không mất đi ôn nhu.

Lưỡi của hắn không giống hương vị của Triển Vân, mặc dù rất dễ chịu vẫn như cũ khiến nàng không cách nào nhận, rằng Tử Hàm cắn một cái, cắn đầu lưỡi của nam nhân kia ra máu, mùi máu tươi tràn lan ở trong miệng hai người.

Trên khuôn mặt tà mị của nam nhân kia lại hiện lên nụ cười xấu xa, môi hắn ngược lại đi tới cắn cổ Tử Hàm, nhẹ nhàng cắn, “Huyền hoa, từng, người cũng cắn ta như vậy, nhớ kỹ không.”

“Ta nói ta không phải người người nói, ta không nhận ra người.” Tử Hàm vùng vẫy người, muốn tránh thoát mêchantment cùng hoang mang trước mắt.

Nhưng nam nhân kia không để ý lời nói của Tử Hàm chút nào, tự cắn nhẹ lên cổ Tử Hàm, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, “Ta cũng từng hôn người như vậy, vuốt ve người như vậy, thân thể của người hòa tan trong nụ hôn của ta, trong lòng của ta.”

Nam nhân đang nói lại cúi đầu thở dốc ở bên tai Tử Hàm thật rõ ràng, vật nam tính cứng rắn của hắn cũng để ngay thân dưới của nàng, Tử Hàm cương cứng một trận, nàng thề, nếu hắn dám tiếp tục, nàng sẽ không vì nghi hoặc một bức họa kia mà bỏ qua hắn, Tử Hàm quát: “Thả ta ra, người còn đối ta như vậy, ta thề sẽ không để ý người nữa, ta sẽ hận chết người!”

Nam nhân ngừng hôn, chỉ là có chút bi thương ôm chặt Tử Hàm vào lòng, thống khổ quát: “Vì sao, vì sao đối ta như vậy, vì sao rời khỏi ta lâu như thế không chịu trở về, vì sao không cho ta hôn người, người có biết ta chờ một khắc này bao lâu không!”

Tử Hàm đột nhiên cảm nhận được nội tâm bi thương của nam nhân này, một nam nhân có thể dụng tình giống vậy sao?

Nàng phải nói thế nào, hắn mới tin tưởng, mới hiểu được, nàng không phải người hắn muốn tìm!

30. Chương 30: Nữ Nhân Xinh Đẹp Kỳ Quái

Tử Hàm nhìn nam nhân trước mắt vì yêu mà mê muội này, nghĩ tới nữ nhân trong bức tranh với mình giống nhau như đúc, trong lòng có ngàn vạn tâm tình không thể cởi bỏ.

Người nam nhân này cố chấp, nhận định nàng chính là nữ nhân trong bức tranh, nhận định nàng là nữ nhân hắn yêu .

Nhưng nàng không phải, Tử Hàm rõ ràng nói bên tai nam nhân kia: “Người hảo hảo nhìn một cái, ta thật không phải là nữ nhân người biết.”

Nam nhân nghe được lời nói của Tử Hàm..., không khống chế được cảm xúc, hơi có chút vụt tắt, ánh mắt cuồng loạn đánh giá tỉ mỉ khuôn mặt của Tử Hàm.

Hắn tưởng tận nhìn ánh mắt của nàng, nàng cũng nhìn ánh mắt tối đen của hắn, hi vọng từ trong mắt của hắn nhìn thấy một tia thanh tĩnh.

Trong mắt nam nhân hiện lên thần sắc phức tạp, vẻ mặt có chút kích động, dò xét cẩn thận một phen, cánh tay mạnh mẽ lại lần nữa ôm sát eo Tử Hàm, không chút do dự nói: “Huyền Hoa, người là Huyền Hoa của ta, Huyền Hoa thích ăn bánh đậu xanh, thích hoa sơn chi, thích nghe điệu hát dân gian, ánh mắt kia cũng giống như vậy, sao có thể không phải Huyền Hoa của ta, người không nhận ra ta, có phải bởi vì người nam nhân kia hay không?”

Tử Hàm đột nhiên cảm thấy nam nhân này vì yêu mà mê muội, trừ bỏ đáng giận, cũng rất đáng thương, nàng bất đắc dĩ thở dài, “Ta không phải, xin người thanh tỉnh, ta ghét nhất ăn bánh đậu xanh, ta thích ăn bánh chưng, ta không thích hoa sơn chi, ta thích hoa lan, ta cũng không thích nghe điệu hát dân gian, nhìn ta và nữ tử người biết chính là trừ bỏ diện mạo giống nhau, những thứ khác cũng không giống nhau.”

Trên gương mặt cương nghị mà tà mị của nam nhân hiện lên một tia cuồng loạn cùng hoài nghi, tựa hồ đang tự hỏi lời nói Tử Hàm..., suy nghĩ có lẽ Tử Hàm nói đúng, hắn buông lỏng eo Tử Hàm ra, chậm rãi đứng dậy, tóc đen hỗn độn, con ngươi đen hung ác nham hiểm, tinh thần có chút hoảng hốt, cúi đầu rù rì nói: “Người là nàng, nhất định sẽ không sai, sẽ không sai.”

Tử Hàm chậm rãi ngồi dậy, nhìn nam nhân kỳ quái này, không cần phải nhiều lời nữa, nàng nói cái gì hắn đều không thể tin tưởng.

“Người nhất định là một mối, trước nghĩ ngợi thật tốt, ta sẽ trở lại thăm người.” Nam nhân cúi người ở trên trán Tử Hàm nhu tình hôn một cái, thần trí dường như thanh tỉnh rất nhiều, cong môi cười, tà mị lại mê người.

Tử Hàm kinh ngạc ngồi ở chỗ kia, nhìn con người đen thiện lương của nam nhân kia, nói không ra lời, mà nam nhân kia cũng chậm chậm xoay người, tựa hồ có loại cảm giác mỹ mãn, từ từ đi ra ngoài.

Tử Hàm nhú mào, đứng lên, nàng nghĩ người nam nhân này, hẳn nhất định là yêu nữ nhân kia thắm thiết, có lẽ nhiều năm qua luôn luôn nằm mơ, mong mỗi hai người có thể gặp lại, hôm nay ngẫu nhiên gặp được nàng, nàng thực hiện được giấc mộng của hẳn, cho nên, hẳn sẽ không để cho giấc mộng tan biến.

Tử Hàm nghĩ cùng tỉ mỉ đánh giá hoàn cảnh trong phòng, nơi này rất dễ tâm bố trí, tất cả đều là những đồ dùng thượng đẳng mà tinh tế, cao nhã mà có cách điệu, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, không giống thật lâu không có người.

Tử Hàm đánh giá một phen xong, ngẩng đầu, tầm mắt nàng lại bị nữ tử trong bức tranh hấp dẫn, nữ tử trong bức tranh một thân váy dài thêu hoa sơn chi màu trắng, tay ngọc cầm một cây quạt có vẽ hình mỹ nữ, mặt mỉm cười, kiều diễm như hoa.

Nếu không phải là mình nhớ rất rõ ràng chuyện trước đây, nàng thật sự chính là nữ tử trong bức tranh.

Tử Hàm đang nhìn, nghĩ, cửa bị mở ra. . . . Đi tới là một vị nữ nhân trung niên mặc lục y, mắt hạnh, miệng đào, mỹ lệ, nhưng khóe mắt có nếp nhăn tiết lộ nàng có tuổi.

Trong tay nữ nhân nâng một bộ quần áo, đi đến bên người Tử Hàm, ánh mắt si ngốc đánh giá một phen, hoảng hốt nói: “Thật sự. . . Thật là Huyền Hoa!”

Tử Hàm lắc đầu nói: “Không phải!”

Nữ nhân kia cũng không tranh cãi, mỉm cười, cầm quần áo trong tay đặt ở trên bàn, nhẹ giọng nói: “Huyền Hoa, đây là quần áo tướng quân nói ta đưa tới, người mặc xem hợp hay không hợp .”

Tử Hàm nhìn người phụ nữ xinh đẹp, khẩu khí có chút lạnh nói: “Cám ơn, ta không cần, xin người chuyển lời tới tướng quân ta muốn rời đi lúc này.”

Xem ra là thiếu sự hợp tác, nữ nhân nguyên bản ý cười dạt dào nháy mắt nguội lạnh, xoay tròn thân ngồi ở ghế trên, mắt hạnh mang theo một tia uy hiếp nhìn Tử Hàm, bên môi lại còn mang theo nụ cười thần nhiên, “Năm đó người lừa gạt Huyền Dục, nay Huyền Dục không trách tội người, còn đuổi theo tiếp nhận người, là may mắn của người, rời đi là không thể nào, người liền lưu lại chiếu cố tốt Huyền Dục đi.”

Nguyên lai nam nhân kia gọi Huyền Dục, Tử Hàm cười lạnh, mắt liếc nhìn nữ nhân kia một cái, lạnh nhạt nói: “Đây là ép buộc, thật sự là hai kẻ điên, đã nói ta không phải là Huyền Hoa gì, hai người các người quả thực không thể nói lý.”

Nữ nhân vừa cười, cười quyến rũ động lòng người, dáng người lay động cũng đứng lên, đi tới trước mặt Tử Hàm, tay nắm cầm Tử Hàm, ôn nhu vô cùng nói: “Mặc kệ người là thật hay giả, Huyền Dục nói người là thì chính là, hảo hảo ở nơi này, Huyền Dục sẽ không bạc đãi người.”

Tử Hàm hít mũi, đột nhiên không tránh khỏi một trận mùi thơm nhàn nhạt, lập tức chống lại làm bộ dáng chán ghét, vươn tay đem tay của nữ nhân vuốt ve, nữ nhân lại cười, xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía Tử Hàm, lại nói: “Ngủ một giấc cho tốt đi.”

Thuốc mê, Tử Hàm làm bộ có chút mê mang nhắm mắt lại, cuối cùng thân mình mềm mại té trên mặt đất, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nữ nhân kia khẽ cười một tiếng, hướng về phía ngoài cửa hô: “Người đâu!”

Cửa lại được mở ra, hai nha hoàn lên tiếng trả lời đi vào, đi hướng bên người Tử Hàm.

Tử Hàm giả vờ bị mê choáng váng, nhưng trong lòng thanh tỉnh vô cùng, cảm giác nha hoàn đi lên, bỏ y phục trên người nàng.

Hai nha hoàn một trận rối ren, Tử Hàm thể mới biết là muốn thay cho nàng một bộ quần áo, phải hạ thuốc mê sao?

Xem ra nữ nhân này là muốn hoàn toàn lấy lòng cái tên nam nhân Huyền Dục, muốn hoàn thành tốt đẹp lời nhắn của nam nhân kia.

Tử Hàm bây giờ là thân phận nữ tử nhu nhược, tự nhiên muốn tùy ý các nàng ép buộc, không đầy một lát, quần áo đã đổi, nàng được đưa lên giường, xem ra là không có lo lắng tính mạng, Tử Hàm biết không có gì lo lắng.

Giường thực mềm mại phát ra mùi hoa thảo nhiên, so với quân doanh cứng rắn kia thì thoải mái hơn, Tử Hàm thực hưởng thụ đãi ngộ này, liền an tâm nằm ở nơi đó, không lo lắng có người hại nàng, cũng không lo lắng, người nam nhân kia sẽ dùng sức mạnh, bởi vì nàng nhìn ra được, người nam nhân kia thực để ý thái độ của Huyền Hoa, sợ Huyền Hoa không để ý tới hắn, cho nên nàng an tâm ngủ một giấc cũng không thành vấn đề.

Người phụ nữ xinh đẹp kia mang theo hai nha hoàn đi ra ngoài, tựa hồ đối với việc hoàn thành lời nhắn nhủ nhiệm vụ của Huyền Dực rất hài lòng, lúc đi còn dắc ý hừ một tiếng.

Tử Hàm chỉ cho là chó sủa, nàng thoải mái nằm ở nơi đó, làm bộ mê man, nhưng chậm rãi lại thật sự đang ngủ, thẳng đến thời điểm đêm khuya, trong bụng một trận đói khát, Tử Hàm mới tỉnh lại.

Trong phòng một mảnh hắc ám, im lặng dị thường, Tử Hàm xoa xoa mắt buồn ngủ nhập nhèm, ngồi dậy.

Mang giày, đi đến trước bàn, rót một chén nước uống xong, cúi đầu thở dài một tiếng.

Đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc đối diện, Tử Hàm vươn tay tiếp lấy, trong tay liền nhận được một thứ gì đó, nguyên lai là có người ở ngoài cửa sổ bắn vào.

Tử Hàm không có kinh hoảng, bởi vì xúc cảm cùng hương vị kia, đều là nàng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, bởi vì phía trên kia lộ ra nồng đậm sát khí cùng máu, mỗi lần nhận được vật này, có ý nghĩa nàng phải giết người.

Nàng đi đến phía trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhờ ánh trăng nhàn nhạt, thấy được một chút trên mặt giấy.

Ngắn ngủn một câu, lại nói hết sát khí dày đặc.

Xem hết tiêu huỷ, không lưu một tia chứng cứ!

31. Chương 31: Sương Mù Thật Dày

Rạng sáng, trời hơi hơi sáng, Tử Hàm đã tỉnh lại, nàng nằm ở trên giường, bên tai nghe được một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng thực loạn, tiếp theo là cửa ken két một tiếng mở ra, có mấy người nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái tiến vào.

Tiếng bước chân cùng hành động đều thực nhẹ nhàng, chắc là sợ đánh thức nàng, nghe tiếng bước chân gần như không thể nghe ở cửa, Tử Hàm biết những người đến đều có võ công, hơn nữa còn không kém.

Tử Hàm không có động đậy, nhắm mắt giả bộ ngủ như cũ, cả người tràn đầy phòng bị, có thể là người phụ nữ xinh đẹp ngày hôm qua lại đến?

Tử Hàm phỏng đoán trong lòng, đang muốn hí mắt vụng trộm xem một chút thì, có một tiếng bước chân tương đối trầm ổn lại thực thanh dật tới gần nàng.

Hương vị quen thuộc, chỉ ngửi một lần Tử Hàm đã có thể nhớ kỹ hương vị này, là hương vị trên người Huyền Dực, ngày hôm qua hắn dùng sức dùng tâm ôm nàng như vậy, sao nàng lại không quen thuộc hương vị này.

Sáng sớm hắn đến làm cái gì, Tử Hàm âm thầm phỏng đoán trong lòng, nhưng vẫn giả dáng vẻ ngủ say.

Cảm nhận được bên cạnh nam nhân ngồi xuống bên người nàng, má bị một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve, chỉ bằng một động tác này, liền biểu lộ ra tình yêu sâu đậm của Huyền Dực.

Tử Hàm không biết giờ phút này mình nên tỉnh lại hay không, tiềm thức nàng không muốn đối mặt Huyền Dực, sợ hãi đối diện ánh mắt tràn đầy hy vọng cùng vui mừng của hắn, cũng sợ hãi nhìn thấy vẻ mặt yêu đến điên cuồng của hắn.

Bàn tay chậm rãi rời khỏi má của nàng, cho đến khi lồng ngực hắn dán vào lưng nàng, trong mũi đột nhiên ngửi đến một trận hương hoa, thảo nhiên thấm vào ruột gan, là hương hoa lan.

Bên cạnh lại đi tới một người, động tác cẩn thận, nhẹ tay nhẹ chân, tiếp theo cảm giác được nam nhân bên người, ở bên cạnh nàng rải cái gì đó, là cái gì, nàng không dám xác định, nhưng có thể xác định là, thứ đó vô hại, hơn nữa hương hoa lan bay vào mũi.

Rốt cuộc Huyền Dực dừng động tác, rồi sau đó tiếng bước chân nhẹ này dần dần tránh ra phạm vi nghe thấy của nàng, tựa hồ trong phòng chỉ còn lại có nàng cùng Huyền Dực bên cạnh.

Trên người Huyền Dực tựa hồ cũng phát ra hoa lan nhàn nhạt, cúi người nằm ở bên cạnh nàng, một tay nhẹ cầm cánh tay của nàng, hô hấp nóng bỏng cũng càng lúc càng tới gần cổ của nàng, lúc này không tỉnh, còn đợi khi nào, không lẽ chờ bị sàm sỡ.

Tử Hàm mơ mơ màng màng mở ra đôi mắt đẹp câu hồn, biểu hiện ra một bộ buồn ngủ không kiên nhẫn bị người quấy nhiễu, nâng tay dụi dụi mắt, che giấu ánh mắt rõ ràng của mình.

Huyền Dực thực tự nhiên kéo tay của nàng ra, cúi đầu nương theo nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn dịu dàng trên trán của nàng, thanh âm trầm thấp nói: “Sớm!”

Tử Hàm trong nháy mắt mở lớn hai mắt, giật mình xoay qua, nhìn Huyền Dực, kinh hô: “Sao người ở chỗ này?”

Gương mặt của Huyền Dực không mang một tia âm hiểm, chỉ có tràn đầy sủng nịch, cầm tay của Tử Hàm, nhu tình đầy mắt nói: “Ta ở chỗ này không phải chuyện thực tự nhiên sao, Huyền Hoa, không cần một bộ giật mình xa lạ, như vậy sẽ khiến ta thương tâm.”

“Này Ta muốn rời giường .” Tử Hàm vừa nói vừa muốn đứng dậy thì, Huyền Dực lại lấy tay bịt kín mắt của Tử Hàm, rồi mới đỡ nàng ngồi dậy.

Tay Tử Hàm nắm tay của Huyền Dực: “Sao lại bịt mắt của ta?”

“Ta muốn cho người một kinh hỉ!” Huyền Dực ở bên tai Tử Hàm nhỏ tiếng, tay cũng chậm chậm mở ra

Khi mắt Tử Hàm lại nhìn đến ánh sáng lần nữa, không khỏi kinh hô ra tiếng, “Oa!” Tử Hàm không tự chủ được bịt miệng, không dám tin nhìn tất cả vây quanh mình.

Từ trên xuống dưới trong phòng, trên bàn, trên ghế, tràn đầy các dạng hoa lan, hồng, trắng, tím, vàng, mỗi một chậu hoa lan đều là chủng loại quý, tay vô ý chạm lên trên giường, nhất thời đoá hoa lan đầy lòng bàn tay, cúi đầu nhìn lại, trên giường tràn đầy những đoá hoa rực rỡ nhiều màu, nàng hoàn toàn đặt mình ở trong biển hoa, rất xinh đẹp mỹ lệ, rất lãng mạn, nàng bị một loại phân vân nói không nên lời bao vây.

Huyền Dực nhìn biểu tình giật mình lại say mê của Tử Hàm, từ trên giường cầm lấy một đoá hoa lan màu hồng nhạt nho nhỏ, cài vào trong mái tóc mềm như tơ của Tử Hàm, thâm tình hỏi Tử Hàm, “Vui vẻ không?”

Tử Hàm nhìn nam nhân trước mắt này, mũi cao cao, mắt to, hình dáng rõ ràng, trong tuần mỹ có cường thế. Lần đầu tiên nhìn nàng thấy hần âm hiểm, tàn nhẫn, ác độc, nhưng không ngờ hần đối đãi người mình yêu lại có một mặt cảm tính thế này, Tử Hàm không khỏi vì nữ tử tên Huyền Hoa mà cảm thấy đáng tiếc, nếu bọn họ hảo hảo sống cùng nhau, nàng nhất định sẽ được nâng trên lòng bàn tay che chở đầy đủ.

Huyền Dực nhìn Tử Hàm không nói gì, nói tiếp: “Đáng tiếc hoa quý đã quá, chỉ có thể tìm được vài loại hoa lan này, đáng tiếc, bằng không người sẽ rất cao hứng, ít nhất cũng cười một cái với ta.”

Tử Hàm không khỏi ngẩn ra, làm việc này, chỉ vì chiếm được nụ cười của Huyền Hoa, nam nhân này cũng đủ dụng tâm .

“Người không phải nói Huyền Hoa thích hoa sơn chi[1] sao?” Tử Hàm loé sáng ánh mắt nhìn Huyền Dực, nhẹ nhàng hỏi, nếu hần nói nàng là Huyền Hoa, nàng sẽ không phản bác nữa.

Huyền Dực si luyến nhìn Tử Hàm, lẩm bẩm nói: “Nhưng ngày hôm qua người nói thích hoa lan, hoặc có lẽ mười tám năm qua, sở thích của người thay đổi, mặc kệ người thích cái gì, ta đều sẽ lấy đến cho người, chỉ cần người vui vẻ.”

Mười tám năm?!

Huyền Dực nói hần cùng cái Huyền Hoa chia cách mười tám năm, trong lòng Tử Hàm không biết vì sao lại bất an cùng giật mình.

Tử Hàm nhìn không được hỏi: “Mười tám năm? Vậy. . . Vậy người năm nay bao nhiêu tuổi? Huyền Hoa bao nhiêu?”

Trên khuôn mặt Huyền Dực lại có thần sắc ảm đạm, có chút khó thở nói: “Người thật sự không nhớ chuyện lúc trước của chúng ta, hay cố ý không muốn nhận quen ta? !”

“Ta. . . . Thật sự không biết, ta đang hoài nghi ta là ai, ta rốt cuộc là ai.” Ngữ khí của Tử Hàm hơi bất đắc dĩ, có chút thống khổ cùng không giúp được gì, trong mắt có chờ đợi nhân nhậ, nàng cũng rất muốn biết tất cả rốt cuộc là chuyện gì, nàng cùng nữ nhân trong tranh kia, có phải có liên quan gì hay không?

Huyền Dực đau lòng ôm Tử Hàm vào lòng, yêu thương vô hạn, “Huyền Hoa, Huyền Hoa của ta, mấy năm nay, người rốt cuộc bị nỗi khổ gì, lại không nhớ ta, không nhớ trước kia, này đối ta mà nói thật tàn nhẫn.” Huyền Dực kích động nói xong, bình phục một chút tâm tình, mới lại nói tiếp: “Năm đó chúng ta chia cách người hai mươi tuổi, ta hai mươi lăm tuổi, người đột nhiên đi, chỉ bảo ta chờ người, ta đợi một cái là mười tám năm, Huyền Hoa, sao người có thể nhẫn tâm như vậy, bỏ ta không để ý, người có biết lòng ta đau bao nhiêu, cuộc sống của ta, có bao nhiêu âm u, ngày không có người, ta giống như sống ở địa ngục. . .”

Tử Hàm cương cứng trong lòng Huyền Dực, hoàn toàn không nói được, không phải vì một nam nhân si tình, mà bởi vì một câu nói kia: mười tám năm trước!

Mười tám năm trước Huyền Dực hai mươi lăm tuổi, vậy giờ phút này Huyền Dực đã bốn mươi ba tuổi, Huyền Hoa cũng có ba mươi tám tuổi, suy nghĩ của Tử Hàm rồi thành một đoàn.

Sao lại có thể! Sao lại có thể, bởi vì giờ phút này Tử Hàm nhìn Huyền Dực, nhìn qua cũng không quá ba mươi tuổi, mặt quan như ngọc, tràn đầy sức sống, không thấy một tia dấu hiệu của nam nhân trung niên.

Sao lại có thể! Sao lại có thể!

Tử Hàm cảm thấy mình lọt vào trong sương mù, làm sao cũng nghĩ không thông!

32. Chương 32: Bớt Hoa Mai

Tử Hàm lâm vào trầm tư cùng chán kinh, thật lâu không nói được, Huyền Dực giữ chặt tay Tử Hàm, ôn nhu nói: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, nên rời giường .”

Tử Hàm hoàn hồn, tùy ý Huyền Dực kéo tay nàng từ trên giường giống như biển hoa kia xuống dưới, nàng ngồi ở mép giường, chân trần, khi muốn đi giày thì, Huyền Dực lại ngồi xổm xuống, cầm lấy một đôi giày thêu mới chẳng biết đặt ở mép giường từ khi nào, dùng đôi bàn tay to nhẹ nhàng mang vào cho nàng.

Tử Hàm nhìn động tác của Huyền Dực, trong lòng có cảm giác nói không nên lời, khi nhìn đến tay hần nâng chân ngọc của nàng, đáy lòng có một chút cảm giác xấu hổ.

Giày mang, Huyền Dực đứng lên, trên khuôn mặt là sủng nịch đối người yêu, vươn tay kéo Tử Hàm đi đến bàn trang điểm.

Đứng ở trước gương đồng, lúc này Tử Hàm mới nhìn thấy, quần áo trên người mình mặc, giống quần áo của nữ tử trong bức tranh như đúc, chính mình quả thực thành nữ tử trong bức tranh, theo bản năng nàng không thích cái cảm giác này.

Người trong gương không phải chính mình, nàng bắt quá là thể thân của người khác mà thôi, nàng chỉ muốn làm chính mình, Tử Hàm không muốn nhìn mình trong gương, liền cúi đầu, lúi kéo ống tay áo của mình, nhỏ giọng nói “Ta không thích bộ y phục này.”

Sắc mặt khấn trương của Huyền Dực có chút đột biến, “Vì sao không thích, này là y phục trước kia người thích nhất.”

Tử Hàm giương mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ của Huyền Dực, nhú mày nói: “Ta là ta, ta không phải nàng, nàng thích thứ gì, ta không nhất định phải thích!”

Huyền Dực liền sợ hãi Tử Hàm nói nàng không phải Huyền Hoa, có chút lấy lòng nói: “Tốt, không thích thì không thích, để ta bảo người ta đổi y phục khác.”

A, nam nhân xấu tính này thật sự là dung túng nàng, Tử Hàm thầm nghĩ trong lòng một chút, không hề lên tiếng.

Mà lúc này Huyền Dực tà mị cười, tay thon dài đè lại bả vai của nàng, để nàng ngồi trên cái ghế trước bàn trang điểm, rồi sau đó ngón tay của hắn nhẹ nhàng nhướng lên, trâm gài tóc nhẹ rơi, sợi tóc buông xuống ở trên lưng, trên vai.

“Tóc của người cùng người của người đều xinh đẹp như nhau.” Huyền Dực hài lòng cười, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tử Hàm một cái.

Tử Hàm không có lên tiếng, mọi người đều nói tóc của nàng xinh đẹp, đen bóng mà lại rậm rạp, mềm mại như tơ, nhưng nàng cực không thích.

Khi người bình thường không biết thân phận của nàng nói tóc của nàng đẹp thì, nàng sẽ nghĩ, nếu bọn họ biết mái tóc mỹ lệ này là vì giết người mà tồn tại, biểu tình của những người này sẽ là bộ dáng gì.

Tử Hàm vươn tay cầm lên chiếc lược gỗ đào trên bàn trang điểm, nhẹ nhàng chải vuốt một luồng tóc đen rơi xuống trên vai, đột nhiên nhẹ nhàng hô: “Huyền Dực!”

“Huh?” Huyền Dực sửng sốt một chút.

Tử Hàm từ trong gương nhìn gương mặt của Huyền Dực, nghiêng đầu khó hiểu hỏi: “Người xem ra không giống bốn mươi tuổi.”

“Người cũng không giống người ba mươi mấy tuổi!” Huyền Dực tiếp lấy cây lược trong tay Tử Hàm, nhẹ nhàng chải vuốt những sợi tóc đen dày đầu cho Tử Hàm.

“Kia đương nhiên, ta cũng không phải nàng.” Tử Hàm bất đắc dĩ thở dài, nàng vốn không phải người ba mươi mấy tuổi a.

“Ta không muốn tiếp tục vấn đề này, sự kiện này sau này nói lại, trên người Huyền Hoa có một cái bớt, nếu người cũng có, vậy người nhất định là Huyền Hoa.”

Bớt, tâm của Tử Hàm không khỏi giật mình một cái, trên khuôn mặt hiện lên gì đó, cố ý nói: “Bớt gì?”

Huyền Dực cúi người, đôi môi luôn mang nụ cười kia, tới sát lỗ tai của nàng, khẽ mê nói: “Bên trong đùi phải của người tới gần địa phương trên cùng, có một cái bớt hoa mai.”

Tử Hàm nghe được lời Huyền Dực, mặt không khỏi nóng rực, địa phương tư mật kia, xác thật có một cái bớt.

Mà Huyền Dực, sao hắn lại biết được, hắn không thể nào thấy được, cũng không thể biết được, trong lúc nhất thời ánh mắt Tử Hàm phức tạp, xấu hổ quẫn, bất an, cùng khiếp sợ, nghi hoặc, đều hiện trên khuôn mặt của nàng.

Huyền Hoa, rốt cuộc là người nào, vì sao nàng có nhiều chỗ giống mình như vậy, Tử Hàm thật sự bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ mình không phải là mình?

Tử Hàm một phát bắt được tay của Huyền Dực, cấp bách nói: “Huyền Dực, cho ta biết chuyện trước kia của Huyền Hoa, nàng là ai, đi nơi nào?” Sương mù thật dày, khiến cho Tử Hàm muốn nhanh chóng biết rõ tất cả.

Huyền Dực nhìn sắc mặt của Tử Hàm, đôi môi kia lại gợi lên nụ cười mê hoặc người, “Đứa gốc, người chính là Huyền Hoa a, bất quá nhìn dáng vẻ của người, ta biết ta nói đúng.” Khi Huyền Dực nói, đôi tay như bạch ngọc kia, đã xuyên qua trong tóc đen của nàng.

Sự tình tổng hội có kết quả khác, bình tĩnh lực lùi suy nghĩ không ngớt lúc này Tử Hàm mới cảm thấy, tay của Huyền Dực thật sự đẹp lắm, tay giống như bạch ngọc, giao nhau với tóc đen của nàng, thậm chí có một loại cảm giác khiêu gợi.

Vô luận là tướng mạo hay thân thể, còn có tay hần, mỗi một nơi đều hoàn mỹ như vậy, trừ bỏ ánh mắt thính thoả âm hiểm.

Sau khi ý nghĩ này vừa hiện lên đầu, Tử Hàm cũng phát hiện, đôi tay xinh đẹp của Huyền Dực đã giúp nàng đem sợi tóc búi thành một kiểu tóc xinh đẹp..

“Là Huyền Hoa thích sao?” Tử Hàm không biết vì sao mình mang theo một cổ ghen tuông nói ra một câu như vậy.

Huyền Dực cười nói: “Đây là kiểu tóc ta vừa nghĩ đến, ta biết người không thích đồ vật trước kia, có phải hay không. . . . Người cũng là, người đã không yêu ta, không thích ta ?” Huyền Dực nói xong giọng điệu và vẻ mặt đều có chút hạ.

Tử Hàm không biết giải thích thế nào, cũng không biết làm sao an ủi một nam nhân bị thương tâm hồn, lập tức liền chuyển chủ đề, “Nói cho ta một chút chuyện trước kia của người và Huyền Hoa.” Có lẽ từ chuyện trước kia có thể nghe ra một ít manh mối.

Mặc kệ Tử Hàm phủ nhận thế nào, Huyền Dực vẫn nhận định Tử Hàm chính là Huyền Hoa, bọn họ đã chấp nhận loại phương thức nói chuyện này, “Chuyện trước kia, ta sẽ chậm rãi cho người biết , sửa soạn một chút ta trước mang người đi ra ngoài.”

“Đi nơi nào?” Tử Hàm nhìn mình trong gương, một đầu tóc đen này, chưa từng xuất sắc như vậy, Huyền Dực không chỉ có một bề ngoài rất tốt, còn có một đôi tay khéo léo, một nam nhân lại hội làm chuyện của nữ nhân, không tổn thương mặt dương cương (nam tính) của hần chút nào..

“Đi sẽ biết.” Huyền Dực thừa nước đục thả câu, không muốn nói thẳng ra.

Tử Hàm cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, đứng dậy, từ mỗi kẽ hở trên mặt đất bày đầy hoa lan vòng qua, ngồi ở trên giường phủ kín đoá hoa, lười biếng nói: “Người không nói, ta cũng không đi, ta không thích làm chuyện mình không biết.”

“Tính tình của người thật đúng là thay đổi không ít, nói xem tại sao người lại ở cùng một chỗ với nam nhân kia, hần là vương gia của Khương vương triều có phải hay không!” Sắc mặt Huyền Dực trở nên rõ ràng, nhìn không ra biểu tình gì, nhân tài lợi hại như vậy, khiến người xem không hiểu hần suy nghĩ cái gì.

Tử Hàm nhú mày, không sợ nói: “Ta không muốn trả lời, thứ nhất ta không phải Huyền Hoa, không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của người, thứ hai, là người bắt ta lại đây , không phải ta tự nguyện đến, hãy đưa ta rời khỏi.”

Huyền Dực nhẹ nhàng đi vài bước, liền đi tới bên cạnh Tử Hàm, một phen nắm cầm cửa nàng, có chút âm độc nói: “Hừ, người nói chuyện với ta như vậy, trừ bỏ người chết, chỉ có người, nhưng người nên biết mặc kệ người làm cái gì, ta cũng không thương tổn người, chỉ cần người muốn, cái gì ta cũng có thể cho người, nhưng lòng của người không thể cho nam nhân khác, chỉ có thể thuộc về ta.”

Tử Hàm không thích bị uy hiếp, cũng không sợ bị uy hiếp, mặt lạnh lùng nói: “Ta không thuộc về bất luận kẻ nào, ta chính là ta, muốn lòng, tốt, lấy con dao khoét đi, như vậy sẽ là của người.”

“Người luôn có bản lĩnh chọc người giận.” Huyền Dực đối với thái độ của Tử Hàm có chút bất đắc dĩ, hần không có khả năng thật sự lấy tim ra được, hần muốn là người.

Lập tức có chút thẹn quá hóa giận, giữ chặt tay Tử Hàm, đi ra phía ngoài, hung tợn nói: “Ít chọc ta tức giận, bằng không ta thật sự lấy tim người ra, uống rượu.”

“Này, muốn đi đâu, người cho ta biết!” Tử Hàm bị kéo đi ra ngoài, vẫn không quên cẩn thận không được dẫm hoa dưới chân, nàng còn chưa có rửa mặt mà.

33. Chương 33: Người Thân Nhận Nhau

Tử Hàm bị Huyền Dực cứng rắn lôi ra cửa, vừa muốn thẳng đi về phía trước, trước mắt lại hiện lên một người, ngăn ở đường đi.

Tử Hàm tinh tế nhìn, cư nhiên là nữ nhân hạ được nàng ngày hôm qua, trong lòng lập tức không có nửa phần hảo cảm.

“Thanh Hà, có việc sao?” Con người đen của Huyền Dực thâm u, sắc mặt không vui.

“Gia, đây là muốn đi đâu?” Con người của Thanh Hà đảo một vòng trên mặt của Tử Hàm, lại đảo qua dung nhan tuần tú của Huyền Dực, cuối cùng tầm mắt đã rơi vào trên tay của Tử Hàm và Huyền Dực, sắc mặt hơi quái dị.

“Ta đi đâu, còn phải nói với người sao?” Khẩu khí của Huyền Dực thực hăng, cũng rất không khách khí, Tử Hàm nhìn ra được, nữ nhân gọi Thanh Hà này và Huyền Dực đã quen biết thật lâu, bằng không Thanh Hà cũng không dám lỗ mãng như vậy.

Thanh Hà cũng không sợ, mỉm cười nói: “Thanh Hà làm sao dám, nhưng đêm qua ngài vì tìm hoa lan, một đêm không ngủ, Thanh Hà sợ ngài tổn thương thân mình, hy vọng ngài hảo hảo nghỉ ngơi, buổi tối đi cũng không trễ.”

Tử Hàm nghe được lời của Thanh Hà, có chút giật mình cùng rung động, hẳn đã vì một câu nói vô tình của nàng, cứ như vậy nhọc lòng đi sưu tầm hoa lan.

Chưa từng có người để ý lời nói của nàng như vậy, mặc dù phần dụng tâm này là đối Huyền Hoa mà không phải mình, Tử Hàm đã vì Huyền Dực - một nam nhân đối một nữ nhân si tình như vậy mà cảm động.

Kỳ quái, mình không phải máu lạnh sao, lại cũng không cảm động, Tử Hàm hơi trào phúng, trên khuôn mặt cũng không khỏi lộ ra biểu tình.

Lại nghe Thanh Hà không vui nói: “Thế nào, Huyền Hoa là bất mãn với tâm ý lần này của gia sao? Lại lộ ra một bộ biểu tình trào phúng!”

“Câm mồm!” Huyền Dực gầm lên một tiếng, sắc mặt âm tàn.

Nữ nhân này là chuyên môn tìm đến gây sự sao, Tử Hàm che dấu thanh sắc, ngược lại đối Huyền Dực lộ ra một nụ cười động lòng người, “Huyền Dực, không phải người nói muốn mang ta đi một chỗ sao? Chúng ta đi thôi.”

Ngón tay Huyền Dực nhéo nhéo tay mềm của Tử Hàm, mày kiếm nhíu lại, không vui nhìn Thanh Hà một cái, liền dắt Tử Hàm đi ra ngoài, để lại Thanh Hà không vui, dậm chân rời đi.

Nghênh ngang tiêu sái ở trên đường, đám người hối hả đều nhìn chằm chằm bọn họ.

“Nha, đây không phải Huyền phu nhân mất tích bao nhiêu năm sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Dung mạo thật sự là một chút cũng không đổi. . . .”

Trong đám người có mấy nam nhân lớn tuổi trong đám người kia liền nghị luận, hơn nữa ánh mắt trừng Tử Hàm một trận không khoẻ.

Huyền Dực chú ý tới Tử Hàm không được tự nhiên, tròn mắt âm tàn đảo qua đám người kia một cái, nhóm người lập tức câm như hến.

Tử Hàm đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của Huyền Dực khác so với đối với nàng, giờ phút này đang âm tàn đảo hướng mọi người.

Nhưng sau đó bên môi Huyền Dực lại giương lên một nụ cười không thể che hết, khiến những người đó lại không hề sợ hãi, Tử Hàm không khỏi nghĩ đó là nam nhân thế nào, âm thầm lắc đầu.

Tử Hàm đánh vỡ trầm mặc, nói với Huyền Dực: “Ta cảm ơn người đã cho ta kinh hãi.”

Huyền Dực nhe răng cười nói: “Chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi.”

Tử Hàm nhớ tới Thanh Hà, lại nhỏ giọng hỏi: “Thanh Hà là ai, nhìn qua không giống như là hạ nhân!”

“Tất cả mọi chuyện trong phủ đều là nàng trông nom, không có gì đặc biệt.” Huyền Dực nhàn nhạt giải thích, nhưng Tử Hàm cũng hiểu được không phải như vậy.

Tử Hàm ra về hiểu được, lại hỏi: “Nga, Huyền Dực, người ở chỗ này chỉ có một mình, có người thân hay không?”

Huyền Dực đổi việc Tử Hàm quên hết mọi thứ, bộ dáng không biết gì cả, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, than thở nói: “Có một muội muội, ba mươi tuổi, bất quá rất khó đối phó, người tốt nhất đừng chọc nàng.”

“A, có ca ca như người sao, nói muội muội của mình như vậy.” Tử Hàm bái bỏ, Huyền Dực cũng chỉ là có thâm ý khác cười nhạt một chút.

Hai người xuyên qua phố xá náo nhiệt, rốt cuộc đi tới một nơi cảnh sắc ưu nhã mà thanh tịnh.

Dương liễu lả lướt, gió mát từ từ, hoa cỏ màu xanh đầy đất, sông nhỏ trong suốt chảy ngược chảy xuôi, một tòa nhà lịch sự tao nhã tọa lạc ở bên sông nhỏ.

Trước cổng lớn cao cao, một đôi sư tử hùng vĩ bằng đá, đứng sừng sững ở nơi đó, hùng dũng oai vệ hiên ngang.

Tấm biển trên cửa khắc mấy chữ to cứng cáp có lực, Huyền Quốc An phủ, sau khi Tử Hàm nhìn đến mấy chữ này, trong đầu hiện lên một ý niệm, chỗ này nhất định là nơi Huyền Hoa ở.

“Tỷ phu đến sao không vào.” Từ trong cánh cửa đỏ thẫm mở rộng đi ra một nam tử nho nhã, Tử Hàm nhìn mặt nam tử kia, tuổi ước chừng ba mươi, mặt mày thể nhưng có phần quen thuộc.

Tử Hàm còn chưa kịp suy nghĩ, chợt nghe nam tử nho nhã kia kích động kinh hô: “A! Là tỷ tỷ, là Huyền Hoa tỷ tỷ. . . !”

Cái gì, tỷ tỷ? Đúng, vừa rồi hần tựa hồ kêu Huyền Dực tỷ phu, đầu Tử Hàm một mảnh hỗn loạn, đang muốn phản bác, nam tử kia đã xông lại đây, hốc mắt ướt át, tựa hồ muốn khóc, “Tỷ tỷ, người thật sự trở về, thật sự trở về, có biết cha mẹ mong người thế nào không. . . .”

“Người nhận sai người, ta không phải tỷ tỷ người.” Tử Hàm vội giải thích.

Huyền Dực vỗ vỗ bả vai nam tử kia nói: “Huyền Văn, vào trong nói tiếp, tỷ tỷ người nàng dường như đã bị cái gì tổn thương, chuyện trước kia không nhớ kỹ.”

Nam tử kia nguyên lai kêu Huyền Văn, nghe được Huyền Dực nói như vậy, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng chán kinh, vội hỏi: “Đúng, đúng, vào trong nói chuyện, vào trong nói chuyện.”

Lúc này ba người mới đạp qua bậc thang cao cao, từng bước một tiêu sái tiến vào trong toà đại viện cao kia, bên trong như bên ngoài lịch sự tao nhã, hoa lệ.

Đường đá, cổng ca, ngói lưu ly.

Huyền Văn vừa vào sân liền đối chủ nhà hô lớn nói: “Phụ thân, mẫu thân, nhìn xem ai đến, mau nhìn xem ai đến.”

Giọng hạ xuống, từ phòng trong đi ra hai vị lão nhân run rẩy, dìu đỡ nhau, đi ra.

Râu dài của nam nhân phiêu động, trên khuôn mặt nếp nhăn đầy đặc, ánh mắt còn rõ ràng, người nữ đi đường đều là cổ hết sức, ánh mắt trống rỗng mà không ánh sáng, nhưng cũng nhìn ra được mấy phần kích động cùng chờ mong.

Cái này hay rồi, mình không phải Huyền Hoa, lại sắp thật sự thành Huyền Hoa, ngay cả cha mẹ, đệ đệ Huyền Hoa cũng gặp, thật không hiểu nên ứng đối tình cảnh này thế nào.

“Huyền. . . Hoa. . . Huyền hoa, nữ nhi của ta a!” Phụ thân kia đầu tiên là kêu bi thương ra tiếng, nước mắt tuôn đầy mặt.

Mẫu thân nghe được bạn già mình kêu như vậy, đã mở mồm ra hai tay, muốn ôm Huyền Hoa vào trong ngực, “Ta. . . Nữ nhi của ta ở nơi nào, nữ nhi của ta ở nơi nào?”

Tất cả mọi người kích động như thế, cao hứng như thế, duy chỉ Tử Hàm lạnh lùng đứng ở nơi đó, hoàn toàn xem không rõ tình huống.

Thẳng đến khi phụ thân đỡ mẫu thân đi đến cạnh nàng, hai bàn tay mẫu thân chạm đến thân thể của nàng, dùng đôi tay khô nứt già nua tìm mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt phẳng, rồi một phen ôm nàng vào lòng, gào khóc, “Huỳnh Hoa của ta, nữ nhi của nương a, người mấy năm nay đều đi nơi nào, khiến lòng nương thật đau. . . Con của nương, nữ nhi của nương, người rốt cuộc trở về, nương cho là cuối đời không thấy được người. . .”

Lúc này Tử Hàm mới ý thức đến người già bị mù, nàng khóc, khiến Tử Hàm cảm nhận được tưởng niệm cùng yêu thương của một mẫu thân đối nữ nhi, mười năm gặp lại, cũng chỉ có dùng khóc phát tiết nhiều năm đau khổ chờ mong.

Nàng không có mẫu thân, chưa từng được ôm như vậy, giờ phút này người phụ nữ ôm chặt, còn có tiếng khóc, lại khóc đến lòng nàng có chút chua xót, nhin không được vươn tay vỗ vỗ sau lưng người phụ nữ, xem như an ủi.

34. Chương 34: Cậu Ta Muốn Người

Cho dù Tử Hàm giải thích mình không phải Huỳnh Hoa là chuyện thật, nhưng tất cả mọi người đắm chìm ở trong vui sướng, căn bản là không tin lời của nàng, hơn nữa Huỳnh Dực lại khẳng định nói nàng bị cái gì kích thích hoặc thương tổn mới không nhớ kỹ chuyện trước kia, cho nên tâm nguyện muốn gặp lại Huỳnh Hoa nhiều năm qua của mọi người cứ như vậy mà thành.

Ăn cơm trưa cùng nhau, một bàn có bảy người, trừ bỏ Tử Hàm cùng Huỳnh Dực ra, chính là cha mẹ của Huỳnh Hoa, còn có Huỳnh Văn, cùng với thê tử của hắn và đứa con mới mấy tuổi.

Trong bữa tiệc, Tử Hàm mới biết được, hai mắt của mẫu thân Huỳnh Hoa là khóc mù, bởi vì mất đi Huỳnh Hoa, ngày đêm nhớ mong, khóc, mới mù, có thể thấy vị mẫu thân này yêu nữ nhi của mình cỡ nào.

Mà Huỳnh Dực cũng đơn giản kể lại quá trình tìm được Tử Hàm như thế nào, mọi người ngồi cùng một chỗ dùng bữa đều rất cao hứng.

Dùng xong bữa trưa, Tử Hàm ở lại cùng cha mẹ bồi đắp cảm tình, Huỳnh Dực thì không biết đàm luận cái gì với Huỳnh Văn, giống như. . . . Giống như thật là người một nhà.

Tử Hàm từ lúc bắt đầu tới nay không có xưng hô phụ thân cùng mẫu thân, xưng hô như vậy đối nàng mà nói rất xa lạ.

“Huỳnh Hoa a, nếu trở về, sau này phải ổn định vững chắc cùng Huỳnh Dực qua ngày, không nên rời khỏi chúng ta nữa, nương già rồi, cũng không chịu nổi nỗi khổ nhớ mong nữa.” Đôi mắt vô thần của mẫu thân Huỳnh Hoa, rơi xuống nước mắt thương tâm.

“Ta đã biết, rất nhiều chuyện ta cũng không biết, ngài có thể cho ta biết một vài chuyện trước kia được không?” Tử Hàm không phải Huỳnh Hoa, cho nên nàng không thể hứa hẹn cái gì, chỉ có thể hàm hồ an ủi lão nhân như vậy, cũng rất tò mò chuyện cũ của Huỳnh Hoa, thuận tiện có thể hỏi ra chút gì.

Mẫu thân Huỳnh Hoa kéo tay Tử Hàm, ngồi ở trên ghế khắc hoa trong đại sảnh, cúi đầu than thở một tiếng, “Ai, cũng không biết các người là thế nào, gia đình vốn tốt đẹp lại tan như thế.”

“Ách. . .” Tử Hàm một trận vô lực, giống như là lỗi của nàng tạo thành gia đình phân ly, ông trời làm chứng, nàng cũng không phải là Huỳnh Hoa, gia đình vỡ tan không phải lỗi của nàng.

“Hiện nay người mất đi ký ức trước kia, vì nương cũng không biết năm ấy vì sao người lại rời đi, Huỳnh Dực đối với người vẫn tốt lắm, sủng đến tận trời. . . Ai, chuyện quá khứ trước kia coi như xong, sau này phải sống thật tốt, này so với cái gì đều quan trọng hơn.”

Những người này nói chuyện sao luôn chỉ nói một nửa, khiến người ta không hiểu, đang muốn hỏi tiếp, cả người dài mà cao ngất của Huỳnh Dực chậm rãi tiêu sái tiến đến, cả người cao lớn, che đi một nửa ánh sáng, khiến đại sảnh cũng tối sầm xuống.

Tử Hàm nhìn Huyền Dực đứng ở nơi đó, tuấn mỹ như vậy, giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, nhưng tâm cơ quá nặng, lại làm Triển Vân bị thương, đáy lòng lại có chút giận hằn.

Huyền Dực hơi hơi khom người, gương mặt tuấn lãng mang cười nhẹ, thanh âm từ tính nói: “Nhạc phụ, nhạc mẫu, thời gian không còn sớm, chúng ta đi trước, ngày khác lại mang Huyền Hoa đến vấn an nhị lão ngài.”

Mẫu thân Huyền Hoa vỗ vỗ tay Tử Hàm, ánh mắt không ánh sáng lại cố gắng nhìn phía trước, không nỡ nói: “Tốt tốt, hai vợ chồng các người cũng rất lâu không gặp, trở về đi.”

Tử Hàm rất khó chịu, chính mình thực sự thành Huyền Hoa, từ vị hôn phu đưa về nhà mẹ đẻ, nhưng nhà này không phải của nàng, cha mẹ cũng không phải, vị hôn phu lại càng không đúng rồi.

Huyền Văn thay thế cha mẹ, đưa Tử Hàm cùng Huyền Dực ra cửa lớn, trước cửa sớm đã ngừng một chiếc xe ngựa, người đánh xe đứng chờ.

Huyền Văn chú ý tới ánh mắt Tử Hàm, thay giải thích nói: “Là tỷ phu chuẩn bị, sợ người đi đường mệt mỏi.”

Thật sự là nam nhân cẩn thận, trong lòng Tử Hàm hơi hơi cảm thán, rồi sau đó đi về phía xe ngựa.

Huyền Dực đi đến bên cạnh nàng, một phen ôm lấy Tử Hàm, Tử Hàm nhìn xung quanh, khẩn trương nói: “Huyền Dực. . . Thả ta xuống.”

Huyền Dực lại đi nhanh hai bước, đem Huyền Hoa đặt ở trên xe ngựa, “Ôm phu nhân lên xe ngựa, đương nhiên là vinh hạnh của ta.” Nói xong chân dài bước một cái, cũng lên xe.

“Tỷ tỷ, tỷ phu đi thông thả!” Huyền Văn nho nhã cười, khom người tiễn biệt.

Tử Hàm cùng Huyền Dực ngồi ở trong xe ngựa, tùy ý người đánh xe vội đánh ngựa, đi về phía tướng quân phủ.

“Huyền Hoa, người có thể nghĩ đến cái gì không?” Huyền Dực cầm tay Tử Hàm, khiến đầu Tử Hàm dựa vào trên vai của hắn.

Tử Hàm ngửi cổ hương vị nhàn nhạt trên người Huyền Dực, lắc lắc đầu nói: “Kí ức của ta vẫn là kí ức ban đầu, ta vẫn là ta, không phải Huyền Hoa.”

“Người cũng thật cố chấp, thực lạnh lùng.” Huyền Dực nhẹ nhàng than thở, có chút bất đắc dĩ ôm chặt thân thể Tử Hàm.

Tử Hàm cố chấp nói: “Ta vốn chính là ta.”

Hai bàn tay Huyền Dực nắm bả vai Tử Hàm, đẩy nàng ra khoảng cách ngực, “Người cần ta tự tay kiểm tra bột hoa mai giữa hai chân?”

Tử Hàm xoay đi, không nhìn tới ánh mắt vừa nhu tình vừa nham hiểm của Huyền Dực, “Kia cũng không đại biểu cái gì?”

“Cố gắng của ta ở người xem đến thực buồn cười có phải hay không.” Vẻ mặt Huyền Dực đột nhiên dữ tợn, lực đạo nắm bả vai Tử Hàm thật lớn.

Tử Hàm bị làm đau đớn, nghĩ hấn sát thương Triển Vân, nghĩ hấn nhìn lên mình tắm rửa, Tử Hàm tức giận phát ra không thể vãn hồi, cả giận nói: “Người thật sự là không thể nói lý, không cần đem những gì người cho là đúng áp đặt ở trên người ta, kẻ điên!”

Huyền Dực bị lời của Tử Hàm chọc giận, hai bàn tay của hắn hung hăng lắc lắc thân thể Tử Hàm, rít gào nói: “Ta là kẻ điên, điên vì người, người cái gì cũng không nhớ nổi, tốt, vậy không quan trọng, có lẽ chỉ có đem người đè dưới thân ta, khiến người cầu ta muốn người, người mới nhớ mãi tất cả trước kia của chúng ta. . .” Huyền Dực rống giận, môi cũng áp về phía Tử Hàm. . .

35. Chương 35: Muốn Giáo Huấn Người

Tử Hàm mắt thấy môi Huyền Dực áp xuống, cứ như vậy bị chi phối, trong tức giận, tay Tử Hàm cũng dùng sức đánh về phía gương mặt như ngọc của Huyền Dực, phát ra một tiếng ba giòn vang.

Huyền Dực ngu ngơ một chút, đối việc Tử Hàm cũng dám đánh mình tựa hồ rất là ngoài ý muốn, trên khuôn mặt hiện lên một chút xấu hổ cùng thương đau, tay nắm chặt tay Tử Hàm, rên rỉ mà tức giận nói: “Người cũng dám đánh ta.”

Tử Hàm muốn rút ra cái tay bị cầm cố trong tay Huyền Dực của mình, đồng dạng không yếu thế hô: “Đây chính là phương thức người đối đãi nữ nhân sao? Không cần đem tâm tình của người áp đặt ở trên người của ta, cũng không cần tùy tiện phát tình đối với ta, ta không mong, ta cũng không phải người người muốn.” Theo bản năng Tử Hàm chính là không mong bị coi như là thể thân, cảm giác kia giống như bị người nhục nhã.

Trong mắt Huyền Dực tràn đầy hung ác nham hiểm, thân thể cao gầy dùng sức về phía trước, đem Tử Hàm đè dưới người.

Xe ngựa hành tẩu, thân xe lay động, Tử Hàm bị bắt nằm ở dưới thân Huyền Dực, ánh mắt nhìn Huyền Dực tràn đầy tức tối cùng không vui đã lay động theo.

Con người hung ác nham hiểm của Huyền Dực nhìn gương mặt khiến cho hấn mất hồn của Tử Hàm, nắm chặt tay Tử Hàm tà giận nói: “Ta đối đãi nữ nhân như thế nào, có phải nên hảo hảo cho người hạ xuống trở về chỗ cũ hay không, trở về chỗ cũ người ở dưới sự vuốt ve của ta là thử gấp như thế nào, khi ta tiến vào người thì người cầu ta dùng sức như thế nào.”

Lời nói của Huyền Dực khiến cho Tử Hàm vừa xấu hổ vừa giận, vùng vẫy mắng to: “Người vô sỉ, thả ta ra!”

Huyền Dực lại hung hăng hôn lên môi Tử Hàm, bộ ngực có lực đè xuống thân thể Tử Hàm, khiến nàng bị nhét vào lòng hấn không thể nào nhúc nhích, khiến cho bộ ngực rắn chắc của hấn đè xuống trước ngực mềm mại của nàng.

Môi cực nóng cũng mang theo tức giận ngưng tụ hôn cánh môi mềm mại của Tử Hàm, Tử Hàm liều mạng vùng vẫy, trốn tránh giam cầm và nụ hôn nồng nhiệt của Huyền Dực, đoạt lấy cùng truy đuổi như vậy, bị bám một đoàn không khí kiêu diễm.

Không để ý phản kháng của Tử Hàm, lưỡi Huyền Dực vẫn như linh xà chui vào trong miệng Tử Hàm, tùy ý giao động, đùa bỡn cái lưỡi mềm mại thơm tho của nàng, hấn tựa hồ bị chọc giận, bị Tử Hàm đối với quá khứ của bọn họ hoàn toàn không biết gì cả cùng lạnh lùng đối với nhiệt liệt trả giá của hấn chọc giận, tay mang theo mấy phần hỗn loạn, vội vàng sờ soạn thân thể linh lung quyến rũ của Tử Hàm.

Môi lưỡi hai người đều tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt, không biết là ai phá ai, chính là một cường thế chiếm đoạt một liều mạng vùng vẫy phản kháng, hơn nữa xe ngựa ở trong động tác của hai người càng lay động lợi hại.

Môi Huyền Dực mang theo mùi máu tươi rời khỏi môi Tử Hàm, tay cũng mở vạt áo của Tử Hàm ra, lộ ra hai khối mềm mại của Tử Hàm.

Tử Hàm vừa sợ vừa giận, quần bách muốn che lấp thân thể của mình, nhưng Huyền Dực làm sao để cảnh đẹp trước mắt bị che giấu, hai đùi đè chặt chân Tử Hàm, một tay nắm hai bàn tay của Tử Hàm.

Mất tham luyến mà dẫn dục vọng nhìn bộ ngực mềm mại của Tử Hàm, cúi đầu ngậm vào quả đào hồng kia.

“Không, Huyền Dực không cần đối ta như vậy, không cần khiến ta. . . Hận người, không cần!” Tử Hàm kêu đau một tiếng, nước mắt cũng chảy xuống, cúi đầu đau khổ ồ khóc lên.

Huyền Dực thật giống bị người dội một chậu nước lạnh vào đầu, rầm, luồng cuồng tỉnh táo cảm xúc lại, đầu từ giữa ngực Tử Hàm nâng lên, nhìn hai mắt nhắm chặt của Tử Hàm, nước mắt đẹp đẽ, trên gương mặt trong suốt sáng sớm đã loang lổ nước mắt, giống như mưa nước mắt, khiến người đau lòng.

Hấn giống như đã bị cái gì đá kích, mạnh mẽ ngồi dậy từ người Tử Hàm, giống một con chim én từ trong xe ngựa bay ra . . .

Tử Hàm ngồi dậy, mặt đầy nước mắt, nhưng đã không còn rơi lệ, mắt đầy cô đơn, vươn tay sửa sang lại quần áo, trong lòng bi ai nghĩ, vì thân phận của mình, vì thủ lĩnh, vì sứ mạng của mình, nàng lại muốn mình chịu đựng vũ nhục như vậy, đáng giá sao?

Tử Hàm lau khô nước mắt, kinh ngạc ngồi trong xe ngựa, ánh mắt lần đầu tiên có cảm xúc phức tạp mà mâu thuẫn.

Xe ngựa rốt cuộc dừng lại, hẳn là đến tướng quân phủ, màn xe vén lên, Tử Hàm thấy được người phu xe.

Một phen động tĩnh của mình và Huyền Dực trong xe ngựa nhất định tránh không khỏi lỗ tai người ngoài, mặt Tử Hàm không khỏi đỏ lên.

Xuống xe ngựa đi vào trong phủ, tâm lại vẫn mất mát như cũ, đi một bước, nàng liền biết một lần, nàng là sát thủ, sát thủ không nên có cảm xúc như vậy, sát thủ chính là phục tùng mệnh lệnh, cho dù là thủ lĩnh muốn nàng vì nhiệm vụ hiến dâng thân thể, nàng cũng không thể cãi lời, cho dù là. . . Thủ lĩnh muốn nàng giết người yêu nhất, nàng cũng sẽ làm theo. . . Người yêu nhất, nàng có sao, trong đầu không khỏi hiện lên mặt của Triển Vân. . . Tử Hàm liên tục lắc đầu, không để mình có người yêu nhất, nàng yêu nhất là chính mình!

Huyền Dực giống như đột nhiên biến mất, cả mấy ngày cũng không có xuất hiện ở trước mặt Tử Hàm.

Không phải tưởng niệm mà là kỳ quái.

Tử Hàm cảm giác chỉ mới ở chung với Huyền Dực hai ngày, nhưng giống như là trải qua mấy năm, tâm tình một hồi cảm động, một hồi lạnh lùng, một hồi kinh hãi, một hồi đau thương, không lẽ mình thật sự đem mình xem như Huyền Hoa sao?

Tử Hàm ngồi ở phía trước cửa sổ im lặng ngắm người, có lúc nghĩ về Huyền Dực, nhưng lại nghĩ về Triển Vân nhiều hơn, không biết thương thế của hắn như thế nào, tánh mạng bảo vệ sao, sẽ nhớ Triển Vân phần đầu quên mình cứu nàng thậm chí ngay cả tánh mạng của hắn cũng không để ý.

Hắn rốt cuộc là nam nhân như thế nào, cảm tình đối với mình lại là như thế nào, vì sao nguy hiểm tiến đến, bận tâm là nàng mà không phải chính hắn đây?

Tử Hàm nhin không được nghĩ, cửa đột nhiên bị lực đạo thật lớn đẩy ra, tiến vào là một bóng dáng màu hồng.

Tử Hàm hơi hơi quay đầu lại, thấy được nữ tử mặc y phục màu hồng, mạnh mẽ cầm một cây roi, cuốn ở trong tay, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ mặt khiêu khích, có chút hao tổn mỹ lệ của nàng, tỉ mỉ nhìn thì thấy trên mặt nữ tử có vài phần rất giống Huyền Dực.

Tử Hàm còn chưa lên tiếng nói chuyện, chỉ nghe nữ tử áo hồng phần nộ quát: “Người còn có mặt mũi trở về.”

Lại là một người xem nàng thành Huyền Hoa, Tử Hàm đứng lên, cười nhạt nói: “Người là muội muội của Huyền Dực?”

“Giả bộ điên cái gì, biết rõ còn cố hỏi.” Nữ tử áo hồng đúng là muội muội của Huyền Dực, Huyền Thanh Thanh.

“Có việc gì?” Tử Hàm không muốn nhiều lời, chỉ là nhìn xem mục đích nàng tới đây, bất quá xem sắc mặt của nàng, hẳn là có ý không tốt.

Huyền Thanh Thanh giận dữ hướng về phía Tử Hàm kêu: “Hừ, nữ nhân thôi, ta đến cảnh cáo ngươi, chỗ này không hoan nghênh ngươi, mau chóng rút ra ngoài cho ta, năm ấy ngươi có bản lĩnh rời khỏi, hiện tại cũng đừng có trở về.”

“Rời khỏi? Ta cầu còn không được, bất quá huynh trưởng nhà ngươi không cho ta đi, ngươi nói ta nên làm sao bây giờ?” Trên gương mặt Tử Hàm thủy chung mang cười nhạt, xem ra muội muội này thật sự quan tâm Huyền Dực, bất quá thống hận đối với Huyền Hoa cũng có thể thấy rõ.

“Người còn dám mạnh miệng, nữ nhân không biết thẹn, theo nam nhân khác chạy, còn có mặt mũi trở về, thật sự là một nữ nhân phóng dăng, xem ta thu thập người.” Huyền Thanh Thanh vung roi dài lên, Tử Hàm tức giận lời vũ nhục của Huyền Thanh Thanh, hơn nữa mắt thấy Huyền Thanh Thanh đánh lại đây, nàng không thể đánh lại, không thể sử dụng võ công, chỉ có thể ngốc né tránh.

Nhưng cây roi trong tay Huyền Thanh Thanh, giống như đầu lưỡi phun máu đỏ của linh xà, ba một tiếng, đánh vào trên khuôn mặt Tử Hàm, lưu lại một đạo vết máu.

Huyền Thanh Thanh còn chưa vừa lòng vung roi, trên khuôn mặt rất là đắc ý, lại vung về phía Tử Hàm, ngay tại roi kia sắp rơi xuống trên người Tử Hàm, một đạo bóng dáng tuần lã đã nhẹ rơi vào trước mặt Tử Hàm, chặn Tử Hàm, roi ngừng lại quật vào trên người, ‘ba’ một tiếng, phát ra thanh âm vang dội.

Huyền Thanh Thanh trợn mắt há hốc mồm đứng ở chỗ đó, kinh hô: “Ca!”

Sắc mặt Huyền Dực âm trầm, một phen kéo qua roi của Huyền Thanh Thanh, hai bàn tay dùng sức, phanh một tiếng, roi đứt làm hai

“Ca, sao người phá hoại roi của ta.” Huyền Thanh Thanh không thuận theo kêu la.

Huyền Dực lại chuyển người qua, nhìn một đạo vết đỏ trên khuôn mặt Tử Hàm, trong mắt phun ra lửa giận, muốn vươn tay nâng mặt Tử Hàm nhìn một cái, Tử Hàm lại tránh đi.

Gương mặt hung ác nham hiểm của Huyền Dực xoay qua chỗ khác nhìn Huyền Thanh Thanh ở xa, như muốn giết người. “Ai cho người động thủ!”

Huyền Thanh Thanh kiên cường, vừa giáo huấn Tử Hàm trong lòng đang cao hứng, làm sao chịu mất mặt trước mặt Tử Hàm, cãi lại nói: “Ca, ta đang giúp người giáo huấn nữ nhân không tuân thủ nữ tắc này, ca sao người tức giận như thế.”

Huyền Dực tức giận vung tay, một cái tát đánh vào trên khuôn mặt Huyền Thanh Thanh, lực đạo to lớn, khiến Huyền Thanh Thanh ngã ngối trên mặt đất, cực kỳ bất nhã.

Huyền Thanh Thanh ngậy đại, kinh ngạc nhìn ca ca của mình, khóc hô: “Ca, người lại đánh ta, người lại đánh ta.”

Huyền Dực nhìn gương mặt Huyền Thanh Thanh bị mình đánh sưng, nhưng chưa có hết giận, hét lớn: “Ai cho người quyền lực, nhớ kỹ cho ta, nàng là đại tẩu của người, người còn dám vô lễ với nàng, đừng trách ta không niệm tình cảm anh em, mặc dù người là muội muội ruột của ta, ta cũng không nương tay.”

Huyền Thanh Thanh khóc càng lợi hại, nữ nhân ba mươi tuổi khóc cũng như tiểu hài tử.

“Đi ra ngoài, trở về phòng đóng cửa suy nghĩ.” Huyền Dực giận quát, Huyền Thanh Thanh vội đứng lên, oán hận nhìn Tử Hàm một cái, xoay người rời đi.

36. Chương 36: Lời Thề Vĩnh Viễn Không Thay Đổi

Huyền Thanh Thanh khóc chạy ra, Tử Hàm vì Huyền Dực tức giận mà khiếp sợ, thì ra nàng là một vị muội muội ruột nên được Huyền Dực che chở, dù sao giữa bọn họ có nhiều không thoải mái lắm, hơn nữa nàng còn ngộ nghĩnh đối với ý đồ của Huyền Dực như vậy, nhưng không ngờ Huyền Dực bảo vệ nàng, không! Xác thực là Huyền Hoa.

Trong phòng to như vậy chỉ còn lại có Tử Hàm cùng Huyền Dực, không khí quá mức yên tĩnh, yên tĩnh làm cho người ta bất an.

“Huyền Hoa, cho ta xem chỗ bị thương trên mặt người.” Khẩu khí Huyền Dực thực ôn nhu, phá vỡ không khí yên tĩnh, trong lời nói đầy quan tâm lộ ra trong lòng hắn vì Tử Hàm đau lòng cỡ nào, không giống hung ác nham hiểm cùng tức giận mới vừa rồi.

Nhưng trong lòng Tử Hàm thì lại tức giận không rõ, ngày đó Huyền Dực vô lễ làm ỉn tức giận, hôm nay lại vô duyên vô cớ bị đánh một roi, lại tức giận.

Nàng không ý thức được, lúc trước Triển Vân khinh bạc nàng, vì sao không tức giận như vậy.

Tử Hàm đối với lời nói của Huyền Dực coi như gió thoảng bên tai, giận dỗi ngồi ở bên giường, không nhìn tới mặt Huyền Dực.

“Còn đang tức giận ta sao?” Huyền Dực cúi đầu thở dài, có chút bất đắc dĩ cũng có chút luống cuống, thân thể thon dài, cũng ngồi ở đối diện Tử Hàm, rất muốn đưa tay vuốt ve mặt Tử Hàm, nhưng cứng ngắc trong chốc lát mới buông xuống.

Huyền Dực lo lắng nhìn mặt Tử Hàm, cúi đầu nói : “Vết thương trên mặt ngươi không xử lý sẽ để lại vết sẹo, Huyền Hoa, trước tiên xử lý vết thương đã, sau đó tức giận ta cũng không muộn.”

Tử Hàm đứng lên, đi tới cửa trước, mở cửa đứng ở đó, ý tứ đã rất rõ ràng rồi, ta không muốn nói chuyện với ngươi, mời ngươi đi ra ngoài, Huyền Dực cũng nhìn ra được ý tứ của Tử Hàm, cho nên ánh mắt của hắn lại âm trầm, muốn nói cái gì nhưng chỉ là thở dài một tiếng, thân thể cao ngất đi từ từ qua bên cạnh Tử Hàm, không nghĩ bỏ cuộc nói: “Chuyện ngày đó ta thật xin lỗi, muốn như thế nào ngươi mới có thể không tức giận.”

Tử Hàm nghe Huyền Dực nói chuyện xấu hổ ở trong xe ngựa, xấu hổ đập Huyền Dực một cước, sau đó đem Huyền Dực đẩy ra cửa, hô lớn: “Ngươi đi chết đi!”

Huyền Dực vừa ra cửa, Tử Hàm liền ba một tiếng đóng cửa lại, nam nhân thối này, ỉn là ai, trên mặt đau nhức, buồn bực ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn vết đỏ trên mặt, trong lòng tức giận .

Thương thế kia thật đúng là nhanh xử lý mới tốt, bằng không sẽ lưu lại vết sẹo, cũng không phải là chuyện tốt.

Tử Hàm đang nghĩ tới cửa lại bị đẩy ra lần nữa, Thanh Hà vẻ mặt không vui vội vàng tiêu sái tiến vào.

“Ngươi đã vậy còn nhàn nhã ngồi ở chỗ này?”

Người nơi này, trừ bỏ Huyền Dực, sao đối với nàng đều như vậy, sắc mặt mỗi người đều khó coi.

“Làm sao vậy, ta ngồi ở chỗ này không được sao?”

Thanh Hà nhíu mày, nắm tay Tử Hàm lên: “Theo ta đi ra.”

“Này, ngươi làm gì, không cần lôi kéo ta.” Tử Hàm dùng sức bỏ tay Thanh Hà ra.

Đôi mày thanh tú của Thanh Hà nhíu chặt, mang theo thống khổ cùng lo lắng, hô lớn: “Người nữ nhân vô tình vô nghĩa này, tướng quân sẽ chết ngươi không biết sao?”

“Sắp chết?” Không phải mới vừa tốt đấy sao?

“Ngươi không phải mới vừa kêu tướng quân đi tìm chết sao?” Thanh Hà hung hăng trợn mắt nhìn Tử Hàm một cái, tràn đầy trách cứ, cũng có vẻ lo lắng.

“Cát, chẳng lẽ hắn thật đúng là đi tìm cái chết.” Tử Hàm khinh thường nói.

Thanh Hà đột nhiên nổi giận, kích động hô lớn: “Người nữ nhân rần rết này, ngươi thật sự quên mất tất cả à.”

Tử Hàm biến sắc, không khách khí nói : “Ai, ngươi cho ngươi là ai a, dựa vào cái gì đối với ta rống to kêu to, đi ra ngoài cho ta.”

Thanh Hà không chút nào lùi bước quát: “Tướng quân từng ưng thuận với ngươi một lời thề ngươi quên ư, hửn nguyện ý vì ngươi trả giá tất cả, cho dù là chết, hiện tại ngươi bảo hửn chết, hửn có thể không chết sao?”

Tử Hàm cười lạnh, nhún vai nói: “Vậy ngươi còn sững sờ ở nơi này làm cái gì, không đi quan tâm tánh mạng tướng quân các ngươi sao?” Huyền Dực là tướng quân trong thành này cũng là thành chủ, làm sao có thể vì một câu nói của nàng phải đi chết đấy, không có khả năng!

Thanh Hà tức giận xanh cả mặt, “Tướng quân xem ngươi quan trọng, xem lời nói ngươi còn quan trọng hơn so với thánh chỉ ngươi không biết sao?”

Như vậy cũng sẽ không đi chết chứ? Tử Hàm vẫn như cũ không tin lí do thoái thác của Thanh Hà, không chịu theo Thanh Hà đi ra ngoài, nàng không cần làm thế thân, cũng không cần làm con rối bị người đùa nghịch, ai quan tâm đến bọn họ diễn xuất thế nào.

“Có ai không, đem nữ nhân này lên núi cho ta.” Thanh Hà giận hô, ra lệnh một tiếng, bốn nam nhân khổng lồ từ cửa bước vào. “Nếu tướng quân đã chết, đem nàng ném xuống chôn cùng.”

Một tướng quân đường đường, đại quân tấn công hết sức, có thể đi chết sao?

Bốn nam nhân kia nhìn Tử Hàm giống như kẻ thù, tiến lên giống bắt con gà con, đem Tử Hàm bắt lấy, ra sức nâng lên, làm ặt Tử Hàm hướng lên trời.

“Các người làm gì, cho ta xuống.” Tử Hàm giãy dụa thân thể, la lên.

Nhưng bốn nam nhân kia lại giơ nàng hướng ngoài cửa cấp tốc đi, thân hình đi cực nhanh, bên tai Tử Hàm cũng nghe được tiếng gió vù vù .

Tử Hàm quay đầu, nhìn phủ tướng quân cách mình càng ngày càng xa, trong lòng lo lắng bọn họ mang nàng đi nơi nào, sau khi suy nghĩ lại hoàn hồn, phát hiện kiến trúc trong thành cũng chậm chậm rời xa tầm mắt của mình, nhìn qua là cây cối xung quanh.

Bọn họ đem nàng lên núi!

Chẳng lẽ Huyền Dực muốn nhảy xuống núi, không phải chứ, một người nam nhân bởi vì một câu nói của nàng mà tìm cái chết sao?

Thật quá lắm!

Những người khiêng nàng rút cuộc dừng bước, đem nàng đặt xuống một bãi cỏ.

Lúc này Tử Hàm mới nhìn xuống hai chân, nhìn thấy xanh biếc, màu xanh trước mắt, hương hoa trong mũi, bên tai là nước chảy ào ào như từ trên cao chảy xuống.

Tử Hàm chậm rãi xem xét cảnh vật trước mắt, cũng chậm chậm thay đổi tầm mắt, men theo tiếng nước thác thấy được một bóng trắng, lao nhanh, hình như là đỉnh thác nước có người, Tử Hàm di chuyển tầm mắt, lúc này mới thấy thân thể to lớn của Huyền Dực đứng ở trong sông, tóc dài bay lên, hấn đứng ở trong dòng nước chảy xiết, chỉ cần không để ý có thể bị rơi xuống, theo thác nước cao rơi xuống, sống chết khó đoán.

Tử Hàm nhìn vách núi đen sâu thẳm không thấy đáy kia, chỉ có thể nhìn đến hơi nước mênh mông, tâm hồi hộp một chút lại muốn xoay người lại, tốt, xú nam nhân, khinh bạc nàng không nói, còn dùng chết đi uy hiếp nàng.

Tử Hàm có chút lo lắng tâm đột nhiên bình tĩnh trở lại, có điểm đùa dai hướng về phía Huyền Dực hô: “Huyền Dực, người đứng ở chỗ đó làm cái gì?”

Tiếng nước ầm vang rung động, Tử Hàm cũng không biết Huyền Dực có thể nghe được hay không, đợi một hồi, âm thanh của Huyền Dực ở bên trong tiếng nước truyền đến: “Ta từng tại trước mặt ngươi thề, sẽ không chọc giận ngươi tức giận, sủng ái ngươi mỗi ngày, nếu vi phạm lời thề, chỉ có chết, mà ta đã vi phạm lời thề, còn thương tổn ngươi, ta đáng chết.”

Bây giờ, ai còn tin tưởng lời thề, Tử Hàm nhẹ nhàng nói: “Làm trò, lời thề có thể coi như đồ ăn nuốt hết.”

Huyền Dực quay đầu, rất xa nhìn Tử Hàm, tựa hồ con người đen nhìn thấu tâm Tử Hàm, ánh mắt hấn đen chìm, sắc mặt trịnh trọng, kiên định mà nghiêm túc nói: “Lời thề chính là lời thề, chết vì lời thề với người, giống như lời thề cả đời ta yêu ngươi, vĩnh sẽ không thay đổi.”

Thanh âm kia có thể xuyên thấu tâm hồn con người cùng linh hồn, Tử Hàm còn chưa kịp nói chuyện, Huyền Dực một cái toát ra, thân thể giống như một con rồng mãnh liệt nhảy vào thác nước theo nước rơi vào hồ sâu.

“A !”

“Tướng quân!”

Tử Hàm còn chưa kinh hô bốn nam nhân kia hoảng hốt hô lên.

Tiếng kinh hô nghẹn ở nơi cổ họng Tử Hàm, nói không ra lời, hai mắt Tử Hàm mang theo khiếp sợ, trừng lớn nhìn nơi Huyền Dực đã đứng, không thể tin được, hần thật sự nhảy xuống, hần nhảy xuống!

37. Chương 37

Tử Hàm còn chưa kịp tiêu hóa kinh hãi, bốn nam nhân mặc áo xanh, đầu đội mũ cấm tức nhìn nàng, thả từng bước một tới gần nàng.

Tử Hàm nhìn bốn nam nhân tới gần nàng, có chút e sợ nói : “Này, các người muốn làm cái gì?”

“Chúng ta. . . . Muốn người chôn cùng!” Có hai nam nhân rống giận xong, có hai người xông lên, một tay nắm nàng nâng lên, không chút lựa chọn đem nàng dùng sức bỏ xuống vách núi.

“A!” Trước mắt Tử Hàm một trận chói sáng, phát ra một tiếng hét thảm.

Nói thật, nàng không tin Huyền Dực cứ như vậy chết đi, Tử Hàm cho rằng Huyền Dực chỉ dùng phương thức như thế thử nàng có võ công hay không, cho dù thoát nhìn Huyền Dực đối với nàng mọi cách sủng ái, nhưng nói không chừng trong nội tâm đối với nàng hoài nghi thâm hậu.

Cho nên Tử Hàm cũng không cần võ công, yên lặng xem xét, tùy ý thân thể của chính mình rơi xuống phía dưới, tiếng nước bên tai, tiếng gió vù vù rung động.

Không biết rơi xuống sẽ sống hay chết, mặc dù nói không cần võ công, nhưng Tử Hàm vẫn dùng nội lực, ngộ nhờ nếu không lường trước được, nàng sẽ bảo vệ sinh mệnh mình.

Vách núi đen quá thật rất cao, rơi xuống hồi lâu, Tử Hàm mới từ trong hơi nước thấy được hồ sâu tựa thành dưới thác nước vách núi đen, nước hồ phạm vi rất lớn, không đến mức làm cho người ta rơi ở bên bờ mà chết.

Tử Hàm mắt thấy muốn rơi vào bên trong, lấy tay ngăn chặn lỗ tai cùng cái mũi, chỉ nghe phù phù một tiếng, hơi nước mát lạnh, nước hồ vây quanh thân thể, thậm chí có chút lạnh.

Chính mình rơi xuống cũng chưa chết, như vậy Huyền Dực cũng sẽ không chết, Tử Hàm không tin sự tình lại trùng hợp như vậy, cũng không tin tưởng Huyền Dực sẽ vì một lời thề đi tìm chết, cho nên đây hết thấy đều là Huyền Dực an bài, mục đích là cái gì đây?

Tử Hàm bơi lội, thời điểm đang muốn hướng lên trên, rõ ràng phát hiện thân thể thon dài của Huyền Dực, chìm ở đáy đầm.

Không thể nào, hần không biết bơi sao? Ở trong này chìm lâu như vậy không chết cũng khó, Tử Hàm hướng Huyền Dực gấp gấp bơi đến, vươn tay túm cánh tay Huyền Dực, ôm hông của hần, cố gắng hướng mặt nước bơi lên. . . .

Huyền Dực thân thể thon dài cao lớn, Tử Hàm đem Huyền Dực lên bờ, mắt không ít khí lực.

Tử Hàm mệt thở không ra hơi, làm sao Huyền Dực vẫn không nhúc nhích, trên mặt tràn đầy nước, lại rất đẹp, kêu Huyền Dực là mỹ nam tử cũng không đủ.

Tử Hàm lên tinh thần, quỳ gối bên người Huyền Dực, vì Huyền Dực đẩy nước ra.

Nhưng đẩy vài cái vẫn không phản ứng chút nào, Tử Hàm dò xét hơi thở Huyền Dực, sao, không còn thở, không phải hết rồi chứ, thử tim đập, tim đập cũng không còn rồi, thật đã chết rồi sao?

Tâm bình thường thản nhiên của Tử Hàm đột nhiên có chút lo lắng bất an, vỗ vỗ mặt Huyền Dực, giọng nói có ý muốn khóc: “Uy , Huyền Dực, người không thể chết được, tỉnh lại.”

Huyền Dực như trước khép chặt lại hai mắt đẹp, nằm im không lên tiếng đáp lại, Tử Hàm lo lắng nhìn bốn phía, một bóng người đều không có, muốn từ nơi dưới vách núi đi ra ngoài cũng rất khó khăn, đừng nói tìm đại phu.

Cứu hay là không cứu? Không cứu mà nói..., Triển Vân đánh thành liên đề dàng hơn, nhưng vì sao nàng thật sự không muốn làm cho Huyền Dực chết?

Tử Hàm mâu thuẫn nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm, trong đầu nghĩ cách cấp cứu, chỉ có cách miệng đối miệng thổi hơi, nhưng đây không phải là gián tiếp hôn môi sao?

Nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu được, nàng không thể để cho hắn chết, Tử Hàm nghĩ thế liền mở miệng Huyền Dực, do dự một chút, miệng liền đối với miệng Huyền Dực thổi hơi.

Một ngụm, hai ngụm, ba ngụm, nhanh chút tỉnh lại, Tử Hàm có chút nổi giận lại không cam lòng hít một hơi thật sâu, lại đặt đúng miệng Huyền Dực mà thổi vào.

Thời điểm hai môi đụng nhau, Huyền Dực có phản ứng rồi, tay hắn gắt gao giữ cái ót Tử Hàm ngăn lại, làm ôi Tử Hàm không thể rời đi môi của hắn, tay kia thì gắt gao ôm eo Tử Hàm, hai cổ thân thể ướt sũng kề sát cùng một chỗ.

Tử Hàm bị Huyền Dực hôn sắp không thể hô hấp, đầu tiên là kinh hỉ sau là tức giận, hung hăng cắn một cái ở cánh môi Huyền Dực.

Huyền Dực thế này mới buông Tử Hàm ra, Tử Hàm thừa cơ đứng dậy, ở trên lưng Huyền Dực hung hăng đá một cước, nổi giận mắng: “Chết tiệt xú nam nhân, lúc nào vẫn không quên sổ sàng, ta đá chết ngươi.” Tử Hàm tức giận xoay người sang chỗ khác, chẳng có phương hướng tiêu sái đi.

Huyền Dực một cái xoay người, lưu loát đứng lên, đi nhanh ngăn cản đường đi Tử Hàm, thấy khuôn mặt thanh tú cùng nước nhỏ giọt tóc đen hỗn độn, dĩ nhiên là như vậy cuồng dã mê người, cánh tay dài duỗi ra ôm eo Tử Hàm, trầm thấp nói: “Huyền Hoa. . . .”

Trên mặt Tử Hàm là buồn bực cùng hờn giận, vươn tay đánh một cái thật mạnh ở trên vai Huyền Dực, “Chưa thấy qua nam nhân ác liệt như ngươi vậy, như vậy rất vui vẻ sao? Về sau lại đùa giỡn trò chơi tử vong như vậy, đừng lôi kéo ta tới, ta không thích, còn có đừng gọi ta Huyền Hoa, ta không phải Huyền Hoa, ta gọi là Tử Hàm, Tử Hàm Tử Hàm, nhớ kỹ.”

Huyền Dực vươn tay thực ôn nhu lau đi giọt nước long lanh trên mặt Tử Hàm, thấp giọng trầm trầm nói: “Được, ta không gọi ngươi Huyền Hoa, nhưng ngươi cũng không nên tức giận nữa.”

Tử Hàm tức giận nói: “Không tức giận? Ha, ngươi đối với ta vô lễ như vậy ta không nên tức giận ư, lại chẳng biết tại sao lại tìm cái chết, còn đem ta ném, ta có thể không tức giận sao, Huyền Dực, xin ngươi không cần lại gây thơ đùa giỡn vậy được không?”

Huyền Dực cười khổ, con ngươi đen mang tia đau đớn, thương cảm và kích động quát: “Ta ở trong lòng ngươi chính là không chịu nổi như vậy ư, ta nói rồi lời thề đều là thật sự, vì sao ngươi không tin lời của ta?” Huyền Dực càng nói càng kích động, giống như tìm không thấy phương thức nói chuyện, dừng lại một chút lại nói: “Huyền. . . Không, Tử Hàm, nơi này đã từng là nơi chúng ta thề non hẹn biển ngươi không nhớ sao, ở trong này. . . Ngươi đem chính mình giao cho ta, ở trong này ngươi đã chân chính trở thành nữ nhân của ta, ta lập nhiều lời thề, nếu không chăm sóc ngươi, chọc giận ngươi, hồ sâu đó là nơi an táng của ta.”

Nơi này thậm chí có nhiều ký ức của Huyền Dực cùng Huyền Hoa như vậy, còn tại dã ngoại làm chuyện như vậy, trách không được chọn chỗ này tìm cái chết, Tử Hàm không muốn nghe nữa, vội bịt lấy lỗ tai, lắc đầu, cả giận nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, đó là lời thề của các ngươi, không phải của ta, sinh tử của ngươi cũng không quan hệ với ta, ngươi muốn chết thì chết, không cần lôi kéo ta cùng nhau điên, không cần.”

Huyền Dực lắc lắc thân thể Tử Hàm, kích động quát: “Sinh tử của ta không liên quan chuyện của ngươi ư, vậy ngươi tại sao muốn cứu ta, ngươi có thể cho ta chết ở trong đáy hồ, không cần để ý tới ta, vì sao ngươi phải cứu ta!”

Tử Hàm suy sụp thả tay xuống, kinh ngạc nói: “Vì sao, đúng vậy, vì sao ta muốn cứu ngươi, không cho ngươi chết, vì sao.”

Huyền Dực ôn nhu đem Tử Hàm ôm vào trong ngực, đem mặt nàng dán vào tim của hắn, thâm tình và ôn nhu nói: “Bởi vì, ngươi yêu ta, đây là sự thật.”

Thương hân? Là vậy sao? Mới vài ngày, nàng đã yêu người nam nhân này sao? Tử Hàm theo bản năng lắc đầu, “Không, ta không thương người, không thương!”

Cái gì là yêu, yêu là cái gì, chê cười, nàng có người yêu sao, sẽ không!

“Huyền. . .” Huyền Dực vốn muốn hét Huyền Hoa, nhưng Tử Hàm không thích xưng hô thế này, nên sửa lời nói: “Tử Hàm, nhìn ta, nhìn ta, ta là nam nhân người yêu, mà người cũng là nữ nhân ta yêu, mặc kệ trước kia, chúng ta chỉ để ý chuyện về sau, bất kể là người trước kia, hay là người bây giờ, đều là nữ nhân ta yêu.”

Tử Hàm bị Huyền Dực nói vội vã nhìn mặt của hân, trắng nõn như ngọc, tuần mỹ phi phạm, người nam nhân này là nàng yêu sao?

Đầu Tử Hàm đau quá, nàng sắp bị những người này làm điên rồi, sắp nhìn không ra chính mình rốt cuộc là ai.

Nàng không phải Huyền Hoa, lại bị thâm tình cùng nhu tình của Huyền Dực gắt gao bao quanh, mình đã bắt đầu có chút tâm tình không thể hiểu được, ông trời ơi, nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, ai tới nói cho nàng biết!

38. Chương 38: Ánh Mắt Ấm Đạm

Trong lòng ngực nóng như thiêu đốt của Huyền Dực làm ấm thân thể phát lạnh của Tử Hàm, hân cúi đầu nói “Tử Hàm, nếu người quên mất trước kia, hoặc là người đã không còn yêu ta, cũng không thể yêu ta một lần nữa sao.”

Yêu một lần nữa? Nàng từng yêu sao? Đáp án dĩ nhiên là không có, Tử Hàm không cách nào trả lời cũng không cách nào đáp ứng cái gì.

Nhưng trong trí óc nghĩ đến nàng bị Huyền Dực ném xuống từ trên cây, là Triển vân cứu nàng, sự quan tâm của Triển Vân là niềm an ủi của nàng.

Mới vừa rồi lại bị ném từ vách núi đến, sinh mệnh cũng không được bảo đảm, đây là tình yêu của Huyền Dực sao?

Tình yêu này rất khiến người sợ!

Tử Hàm nhin không được chất vấn: “Yêu, đây là tình yêu của người sao, khiến người người yêu đặt mình ở trong nguy hiểm, đây là tình yêu của người sao?”

Huyền Dực tà mị nở nụ cười, cười mê người, mi mắt lại thâm thúy, “Đúng! Đây là tình yêu của ta, mặc kệ sống chết đều phải cùng một chỗ, ai cũng không cho vứt bỏ ai, cho nên ta bảo bọn hân để người chôn cùng ta.”

Tử Hàm nghe xong lời Huyền Dực, nhin không được thăm nghĩ, đây là dạng nam nhân gì, đây là cái dạng tình yêu gì, tình yêu quá mức biến thái, Huyền Hoa là bởi vì chịu không được mới rời khỏi sao?

“Người. . . Có thể không nhớ mình là đứng đầu một thành, chủ soái trong quân sao? Nếu người chết, an nguy trong thành ai đến trông nom?” Tử Hàm không biết vì sao mình lại hỏi như vậy, vẫn muốn đào móc nội tâm Huyền Dực.

Huyền Dực nở nụ cười, “Xem ra người đối với vị Vương gia kia không phải thực để ý, người đang để ý là ta, một điểm này khiến ta thực vui vẻ.”

Là như vậy sao? Nàng để ý Triển Vân, thật sự để ý, nhưng cũng không muốn nam nhân trước mắt này chết, cảm tình kỳ quái.

Huyền Dực nhẹ nhàng cười, cười rất vui vẻ, “Ở trong mắt ta, yêu là cái gì, yêu phải không để ý tất cả, nghĩa không lùi bước, năm ấy người rời khỏi ta, ta buông tất cả, bốn bề tìm kiếm, vài năm trôi qua một chút tin tức của người đều không có, cuối cùng ta không đường chọn lựa mới về đến chỗ này chờ đợi, đợi người có một ngày sẽ trở về thực hiện lời hứa của người, cùng ta gần nhau cả đời. Ở trước mặt tình yêu, thành chủ,

đứng đầu một quân, thống thống cũng không quan trọng, yêu sẽ liễu lĩnh, sinh sinh tử tử đều ở cùng nhau, Tử Hàm, chờ sau khi người chân chính hiểu được tình yêu lần nữa, sẽ hiểu được cái cảm giác.”

Yêu thật là cảm giác như vậy sao, nàng chưa từng hiểu được, cũng chưa từng muốn cảm giác như vậy.

Tử Hàm nhin không được đi đến xem mặt Huyền Dực, thần thái phi dương, giống như ái tình mới là động lực để hắn sống, giống như ái tình thật là tất cả của hắn, hoặc là nói, có thể cùng Huyền Hoa chung một chỗ mới là mộng tưởng lớn nhất của hắn.

Tử Hàm có chút không hiểu nam nhân ở trước mắt rồi, nguyên bản tưởng hắn là một người âm chí mà vô tình, nam hiểm âm mưu, nhưng giờ phút này lại cảm thấy hắn thuần khiết giống như một ly nước sạch.

Khi thì phức tạp, khi thì đơn giản, hắn thật sự khiến người khó có thể nắm lấy, Tử Hàm không cách nào giải thích tâm tình giờ phút này của mình, tức giận đã mất đi rồi, còn lại chỉ có trầm tư.

Cánh tay Huyền Dực ôm ấp vòng eo Tử Hàm ngược lại kéo tay Tử Hàm, cầm lên đặt ở trước mắt hai người, thâm tình và chăm chú nói: “Nắm tay cùng nhau đến già. . .”

Thanh âm kia nhẹ nhàng ôn nhu, lại thật sâu gõ tâm Tử Hàm, mắt đẹp nháy mắt dẫn một loại thần sắc khó hiểu nhìn Huyền Dực.

Nắm tay cùng nhau đến già, hàm nghĩa khắc sâu như thế, cũng là hướng tới tốt đẹp như thế, Tử Hàm biết cả đời nàng cũng sẽ không hiểu được nguồn gốc đích thực của lời này.

Huyền Dực lời thề son sắt nói: “Tử Hàm, tin tưởng ta, ta sẽ đối với người thật tốt, sống chết không thay đổi.”

Hứa hẹn là đối với Huyền Hoa, nhưng hắn kêu tên là Tử Hàm, hứa hẹn giống như cũng là đối với nàng.

Huyền Dực giống như đang nói, Tử Hàm ta yêu người, yêu là không để ý tất cả, yêu người, sẽ đối với người tốt. . . .

Nhưng tất cả đều là giả dối, lời thề là cho Huyền Hoa, mà Tử Hàm nàng, là một sát thủ mà thôi, nàng không cần điều này.

Nhưng trong lòng Tử Hàm có loại cảm giác nói không nên lời, là lạ lại khiến nhiệt huyết người sôi sục, Tử Hàm che giấu cảm xúc khác thường của mình, uyển chuyển nói: “Ta lạnh, trở về đi.”

“Được!” Huyền Dực xem Tử Hàm tựa hồ thật sự không tức giận nữa, tay thon dài kéo lấy tay Tử Hàm, mặt mang theo mỉm cười mê người, chậm rãi đi đường nhỏ ra ngoài sơn cốc.

Hai người đều có tâm tư, nắm tay đồng hành!

Hoàn cảnh ngọn núi yên tĩnh và tuyết vời, giống như là thế ngoại đào nguyên, đi ra núi về tới bên trong đám đông, đột nhiên lại là một loại tâm tình.

Hai người một đường đi tới, quần áo đã khô, Huyền Dực vẫn dắt tay Tử Hàm, đi ở trên chợ náo nhiệt, không mong rời khỏi một lát.

Bọn họ không cố kị nắm tay mà đi, tùy ý người qua đường quăng đến ánh mắt dị dạng, hâm mộ, hay là tán đồng.

Tử Hàm muốn rút tay ra từ bàn tay của Huyền Dực, “Huyền Dực buông tay.”

Huyền Dực lại chặt chẽ bắt lấy tay Tử Hàm, kiên quyết nói: “Không buông, ta không bao giờ để người trốn đi từ trong tay ta nữa.”

Đối mặt với thâm tình cùng lời thề của Huyền Dực, Tử Hàm im lặng, chỉ có thể ảm đạm nói: “Ta không phải Huyền Hoa, không phải!”

“Ta biết, người là Tử Hàm.” Huyền Dực đang nói trừng mắt nhìn, gương mặt như ngọc kia, trắng nõn tuấn lãng, giống như một nam tử hai mươi tuổi.

Tử Hàm triệt để im lặng, trong lòng lại nói, không, người không biết ta là ai, ta không phải là Tử Hàm, cũng không phải Huyền Hoa, ta là sát thủ Tang Tử, cho nên chúng ta vĩnh viễn không thể cùng xuất hiện!

Huyền Dực vừa thâm tình nhìn Tử Hàm, vừa đi, Tử Hàm lại cúi đầu, mặt tràn đầy trầm tư, ở người khác xem ra lại tựa như là đang thẹn thùng.

Thân ảnh hai người lộ ra vô hạn thân mật, đi ở trên đường đá, dẫn đến vô số ánh mắt.

Mà trước bàn bát tiên[1] của một quán trà, một gã nam tử ngồi, chỉ thấy hắn, mặc trên người một áo ngoài dài màu trắng đen xen kẽ, ở trong là một bộ quần áo màu xanh lá, trên đầu mang một chiếc mũ lớn che gương mặt hắn, rơi xuống một mảnh bóng râm.

Thẳng đến Tử Hàm cùng Huyền Dực lưu lại một đôi bóng lưng xinh đẹp, nam nhân kia mới ngẩng đầu lên, nhìn đôi bóng dáng đi xa kia, trông mắt của hắn tràn đầy âm trầm cùng ảm đạm.

Tay hơi hơi dùng sức, chén trà cầm trong tay, ‘ba’ một tiếng bị cái tay mạnh mẽ kia bóp nát, nước trà vấy rơi, mảnh chén nhỏ dùng ở trên bàn.

“Khách quan ngài không có gì chứ.” Tiểu nhị nghe được thanh âm, vội chạy lại đây, thu thập mảnh nhỏ trên bàn, cũng lau khô nước trà.

Nam nhân một câu nói cũng không nói, lấy ra bạc ném ba một tiếng đặt ở trên bàn bát tiên, đứng dậy đi ra ngoài.

39. Chương 39: Thừa Nhận Vợ Chồng?

Tử Hàm và Huyền Dực nắm tay trở về, Huyền Dực có chút không tha đưa Tử Hàm đi vào tiểu lâu Tử Hàm ở, tay hơi hơi buông lỏng, Tử Hàm rút tay ra.

“Ta mệt chết đi, muốn nghỉ ngơi.” Tử Hàm không có ý định mời Huyền Dực vào, hơn nữa cho thấy rất rõ mình muốn ở một mình một lúc, Huyền Dực sao lại là người không có ánh mắt, lập tức cười nói: “Được, bữa tối ta bảo người đưa vào trong phòng cho người, người hảo hảo nghỉ ngơi.”

Tử Hàm gật đầu, xoay người đẩy cửa ra rồi đi vào, Huyền Dực vẫn còn đứng ở chỗ đó, sau khi Tử Hàm đóng cửa nhìn Huyền Dực một cái, cuối cùng đóng cửa chặt lại.

Mệt! Tử Hàm uể oải ngã xuống trên giường, nhắm mắt lại, mặt Triển Vân qua lại xuất hiện trong đầu nàng, mặt Huyền Dực cũng thoáng hiện qua lại, Tử Hàm phiền lòng nóng nảy, dùng sức lắc đầu, nhỏ tiếng nói: “Đi ngủ, không cần nghĩ không cần nghĩ!”

Thật sâu thở dài, nhắm mắt dưỡng thần, một hồi liền ngủ, bữa tối đưa đến cũng không ăn, vẫn ngủ thẳng tới sáng ngày thứ hai.

Ánh nắng ban mai chột lên, gà gáy nhiều tiếng, chim tước trên cành cây cũng dậy thật sớm líu ríu kêu vui mừng, đây hình như là hình dung sáng sớm, Tử Hàm còn buồn ngủ, vươn tay dụi dụi mắt nhìn, tỉnh lại.

Mà lúc này cũng truyền tới tiếng gõ cửa “Cốc cốc”, Tử Hàm ngồi dậy, lười biếng nói: “Tiến vào.”

Giọng hạ xuống, cửa kết một tiếng mở ra, một nha hoàn bưng nước rửa mặt dẫn đầu đi đến.

Vì sao nói là dẫn đầu, bởi vì phía sau còn theo năm nha hoàn, theo sát vào.

Rời giường cũng phải phô trương lớn như vậy sao, nói vậy lại là Huyền Dực giở trò gì, Tử Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

“Phu nhân, mời tắm rửa thay quần áo.” Thanh âm nha hoàn dẫn đầu kia trong vút rất dễ nghe.

“Đừng gọi ta phu nhân, gọi ta Đồng cô nương.”

“Dạ! Đồng cô nương” mấy nha hoàn cũng hợp tác, lập tức sửa miệng, chắc là Huyền Dực bảo, phải nói gì nghe vậy.

Nha hoàn kia buông chậu nước, liền rửa mặt cho Tử Hàm, sau khi rửa mặt sạch, mới cười nói: “Mời Đồng cô nương thử quần áo có vừa người hay không.” Nha hoàn nói xong cười tủm tỉm từ trong tay nha hoàn thứ nhất đang cầm khay theo sau nàng cầm lấy một vật trang sức giải thích nói: “Đây là tướng quân chuẩn bị cho ngài, dùng để phối hợp quần áo, chuỗi vòng cổ này là đá Kê Huyết thượng hạng, sắc thái rực rỡ biến hóa đa dạng, đồ án hoa văn mặt trên đều là thiên nhiên.”

Tử Hàm nhìn tỉ mỉ, quả nhiên mỗi một viên châu được mài thành từ đá Kê Huyết đều có đồ án khác nhau, màu sắc trong suốt mát lạnh, cũng là thượng hạng chi phẩm.

Nha hoàn kia đưa lên bộ y phục đầu tiên, lại nói tiếp: “Trên bộ y phục này thêu đồ án hoa lan lộng lẫy, may bằng vật liệu màu trắng là chính, hoa lan màu lam và tím, ngài mặc nhất định đẹp.”

Tử Hàm nhìn thoáng qua, xác thực quần áo thực thanh lịch lại không mất hào phóng, nhìn ra được là làm từ tơ lụa thượng hạng, nàng đã nói nàng không thích hoa sơn chi huyền hoa thích, Huyền Hoa hoa lan, nói vậy huyền dực liền đi tú phưởng đẩy nhanh tốc độ làm ra vài bộ quần áo này, nam nhân này vì giành được nụ cười của Huyền Hoa, thật sự là dụng tâm, Tử Hàm có chút cảm động, là vì Huyền Hoa mà cảm động.

“Chuỗi hạt này là đá Khổng Tước Miêu Nhân, cũng là ngọc đá thượng đẳng, y phục là một bộ màu vàng nhạt làm nền. . . .”

“Ngừng!” Tử Hàm hô to một tiếng, năm sáu bộ quần áo, mỗi một bộ vừa để lên, đã nhìn ra thợ khéo hoàn mỹ, đẹp không sao tả xiết.

Năm sáu loại đá ngọc thượng đẳng, ở dưới ánh nắng ban mai phát ra ánh sáng chói mắt, rực rỡ loá mắt, nàng xem ra khi Huyền Dực thu thập những trân bảo này là dụng tâm cỡ nào.

Hắn thật sự yêu Huyền Hoa, muốn đem tất cả tốt đẹp trên thế gian dâng tặng cho Huyền Hoa.

Được một nam nhân cực đoan như vậy yêu, là một loại hạnh phúc hay bất hạnh, Tử Hàm huy vẩy tay nói: “Để ở nơi đâu đi.”

“Tử Hàm, không thích những thứ đó sao?” Một đạo thanh âm truyền tới, tiếp theo là nam nhân ngũ quan như ngọc tuần mỹ phi phạm đi vào, một khuôn mặt mê người cười, không hề âm hiểm.

Hắn giờ phút này hẳn là mới rời giường, thanh thanh khí thích, má cũng càng trắng nõn.

Tử Hàm đau khổ cười nói: “Ta nghĩ Huyền Hoa sẽ vui vẻ.”

Huyền Dực vẩy tay ra hiệu nha hoàn đi xuống, mấy nha hoàn buông vật trong tay xuống, liền lui ra.

Tay Huyền Dực cầm lên một nắm tóc rối của Tử Hàm, đặt ở cái mũi nhẹ nhàng ngửi, tay thuận theo tóc mềm, cầm mặt Tử Hàm, lên tiếng nói: “Người không phải Tử Hàm sao, cái này là tặng cho Tử Hàm, tặng cho nữ nhân đẹp nhất, yêu thương nhất trong lòng ta, ta chỉ muốn người vui vẻ.” Bởi vì người chính là Huyền Hoa.

“Cám ơn, quần áo cùng đá quý đều rất được.” Tử Hàm nhìn đôi mắt mê người của Huyền Dực, nhẹ nhàng vung rơi tay hắn.

trên khuôn mặt Huyền Dực có chút mất mát, lập tức vô vị cười, “Ta đã tiếp nhận người tên Tử Hàm rồi, người có phải cũng nên nhận chuyện thực ta là trượng phu người hay không?”

“Ý tứ gì?” Tử Hàm nhún mày ngóng nhìn Huyền Dực.

Huyền Dực cong môi cười, tới sát thân Tử Hàm, khàn khàn và mê hoặc nói: “Vợ chồng nên ngủ cùng nhau phải không? Tối nay ta muốn ngủ chung với người.” Tay Huyền Dực chặt chẽ ôm lấy eo Tử Hàm, vùi đầu vào cổ Tử Hàm, thật sâu hô hấp một ngụm hương thơm thân thể của Tử Hàm, hô hấp nóng bỏng phun ra trên da Tử Hàm, ngứa ngứa, thanh âm ám muội nói: “Ta khát vọng thật, người có biết không.”

Thân thể Tử Hàm mạnh mẽ cứng hạ xuống, hung hăng đẩy đầu Huyền Dực ra, tay hắn vẫn như cũ bá chiếm mảnh mai của nàng.

Tử Hàm tức giận hét lớn: “Huyền Dực, không nên ép ta được không, ta đã nói ta không phải Huyền Hoa, cũng không phải phu nhân của người, sao có thể ngủ cùng nhau, người thanh tỉnh chút được không.”

Trong mắt Huyền dục loáng qua một chút âm hiểm, mạnh mẽ buông Tử Hàm ra, “Người thực làm bị thương lòng ta.”

Tử Hàm trấn định cảm xúc dễ bùng nổ của mình, kiên quyết nói: “Huyền Dục, bây giờ mặc kệ ta nói cái gì người cũng không tin tưởng ta không phải Huyền Hoa, nhưng tối thiểu, người phải tôn trọng lựa chọn của ta có phải không?”

Huyền Dục nhíu mày cười, tà mị nói: “Được, ta tôn trọng lựa chọn của người, đề tài này chúng ta trước không nói đến.”

Tử Hàm nói lỏng một hơi, ngán ngẩm ngồi ở trước bàn trang điểm, sửa sang lại tóc của mình.

Huyền Dục lại đi tới, đoạt đi lược trong tay nàng, ngón tay thon dài như bạch ngọc kia, lại bắt đầu xuyên qua tóc đen của nàng, lại cảm thấy một trận miệng khô.

Ai, tình yêu của nam nhân này, giống cuồng phong bạo vũ, khiến người ngay cả cơ hội thông khí đều không có.

Trò chuyện kết thúc như vậy, còn may hai người đều duy trì hòa bình, cùng nhau dùng đồ ăn sáng, Huyền Dục liền đi vào quân doanh, thao luyện binh lính, đến khuya mới trở về.

Sau khi màn đêm xuống , nha hoàn đưa đến bữa tối, Tử Hàm ăn một ít, liền sớm lên giường nghỉ ngơi, để tránh Huyền Dục trở về muốn nói một ít lời khiến người phiền lòng, đã thấy nàng nghỉ ngơi, Huyền Dục sẽ không quấy nhiễu nàng.

Tử Hàm mặc áo lót màu trắng nằm ở trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được, tâm tình một trận hỗn độn.

Bất thành linh, bên tai nghe được trên nóc nhà truyền tới một trận thanh âm lộn xộn nhỏ, ý nghĩ đầu tiên của Tử Hàm đó là trên nóc nhà có người.

Tử Hàm đột nhiên ngồi dậy, cửa sổ cũng ầm một tiếng mở ra, một bóng đen thoáng tiến vào.

40. Chương 40: Nụ Hôn Nhớ Nhưng

“Ai!” Tử Hàm hướng về bóng đen đứng ở cách đó không xa hô một tiếng, bóng đen kia không có lên tiếng, lại chậm rãi đi về phía trước vài bước, càng thêm tới gần Tử Hàm.

Thân hình hơi quen thuộc, hơn nữa cảm giác không có sát khí, ngược lại là cảm giác an toàn nồng đậm.

Trong không khí đầy mùi thân thể quen thuộc, hương vị này cảm giác quen thuộc khiến người rơi lệ, Tử Hàm suýt nữa khóc lên, kích động từ trên giường xuống, không chút nghĩ ngợi tiến vào trong lòng ngực người đến, không dám tin hô nhỏ, “Vương gia. . .”

Triển Vân lẳng lẳng đứng ở chỗ đó, bị nhiệt tình cùng vui mừng của Tử Hàm xung kích, hắn không dự đoán được Tử Hàm thấy mình sẽ phản ứng như thế.

Tay hắn nhịn không được cầm lên tóc đen rối tung sau lưng Tử Hàm, một cánh tay trắng kiện khác ôm chặt Tử Hàm mảnh mai, ôm Tử Hàm vào trong lòng, khiến hắn trôi nổi rất lâu mới an lòng xuống, không hề lo âu, thực an tâm.

Tử Hàm ngẩng đầu, nhìn mặt Triển Vân, ở dưới bóng đêm, lộ ra chút mệt mỏi cùng ảm đạm, Triển Vân đến khiến nàng nhảy tung tăng không hiểu, trong lòng hạ ý thức, Triển Vân làm như vậy tựa hồ chứng minh có chuyện rất quan trọng, lại không cách nào nghĩ thông chứng tỏ là cái gì, hay là nàng đang cố ý trốn tránh đáp án.

Nhưng bất kể là cái gì, giờ phút này, nàng có loại xúc động muốn mơn trớn mi mắt sáng ngời, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, còn có đôi môi rất đẹp của Triển Vân.

Triển Vân nhàn nhạt như ánh trăng, nhìn ánh mắt Tử Hàm nhìn mình, ánh mắt kia loáng qua kinh hãi, cảm động, mê luyến, môi hồng hơi hơi chu, rất khiến người muốn cắn xuống một cái, người hấn lo lắng rất lâu, tưởng niệm rất lâu giờ phút này ở trong lòng hấn, môi Triển Vân rốt cuộc không chế không nổi hôn lên môi đỏ của Tử Hàm, hôn môi là cách duy nhất bùng nổ cảm xúc phức tạp của hấn.

Khát vọng nhớ mong ở một khắc này sụp đổ vỡ đê, là nụ hôn mãnh liệt cực nóng không chú ý tất cả.

Tử Hàm cũng không có do dự, thuận theo tâm ý của mình thừa nhận, hưởng ứng lấy nụ hôn sâu này của Triển Vân.

Hai người chặt chẽ ôm ấp, mơn trớn, căn phòng yên ắng, chỉ còn lại có thanh âm mơn trớn, Tử Hàm cúi đầu ưm ra tiếng, tiếng thở dốc thô, tiếng gầm nhẹ của Triển Vân, không khí ở trong mơn trớn trở nên kiêu diễm.

Thật lâu Tử Hàm tìm về lý trí của mình, tránh nụ hôn của Triển Vân, tìm đến khe hở, thanh âm có chút bất ổn nói: “Vương gia. . .!”

Tử Hàm tránh né khiến Triển Vân không vui, cánh môi từ hai má của Tử Hàm đi đến trên cổ cắn một cái, Tử Hàm dứt quãng nói không ra lời, chỉ có thể bắt lực ôm cổ Triển Vân, đỡ thân thể xuy lợ của mình.

“A!” Tử Hàm đột nhiên cúi đầu kêu đau một tiếng, Triển Vân lại dùng sức cắn trên cổ của nàng một cái, “Đau quá.”

Lúc này Triển Vân mới ngừng nụ hôn điên cuồng mãnh liệt và mang chút trừng phạt, từ cổ Tử Hàm ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên sáng chói kiêu diễm, chăm chú nhìn hai mắt mê luyến của Tử Hàm, môi mỏng khẽ mở, “Người. . . Có khỏe không?”

Thanh âm khàn khàn kia mang vô hạn quan tâm cùng tưởng niệm, cũng bao hàm lấy lo lắng đã nhiều ngày.

Một tiếng bình thản ân cần thăm hỏi, lại khiến hốc mắt Tử Hàm hơi hơi ẩm ướt, hấn lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng như vậy, trong lòng Tử Hàm cao hứng nói không nên lời, lúc này mới biết được, chính mình dĩ nhiên là nhớ mong nam nhân này như vậy, chưa từng nghĩ qua, sau khi mình gặp Triển Vân thì tâm tình sẽ vui sướng như vậy.

Cao hứng lại lo lắng nói: “Ta. . . Ta rất khỏe, còn người, Vương gia, thương thế của người thế nào, sao lại đến chỗ này?” Tử Hàm hỏi xong, trong lòng loáng qua một ý niệm, Triển Vân đến chỗ này là vì nàng?

Triển Vân đột nhiên cười lạnh xuống, quay thân đi, cười chế nhạo nói: “Người làm sao có thể không khỏe.” Trong trí óc của hấn lại loáng qua Tử Hàm cùng cái nam nhân tay nắm tay, đi ở trên chợ, bộ dáng thân mật, sao lại không tốt, là mình tự đa tình, loạn quan tâm, một màn kia thật sâu đau đớn tim của hấn, muốn hỏi Tử Hàm cùng nam nhân kia là thế nào, nhưng lại nói không nên lời.

Tử Hàm cảm nhận được sự lạnh nhạt của Triển Vân, nhưng không muốn truy cứu nhiều lắm, vội vội vàng vàng tiêu sái đến trước mặt Triển Vân, lo lắng nói: “Vương gia, nơi đây không nên ở lâu, người vẫn mau rời khỏi đi, ta sợ người sẽ có nguy hiểm.”

Ánh mắt Triển Vân trong đêm đen trở nên ác liệt, sáng quắc nhìn Tử Hàm, nóng giận gầm nhẹ nói: “Người muốn ở lại!”

Tử Hàm đè thấp thanh âm, nhỏ tiếng, “Vương gia, ta còn chưa thể rời khỏi.”

“Vì nam nhân kia?” Thanh âm của Triển Vân có chút khàn khàn, tựa hồ còn chưa phục hồi lại từ trong nụ hôn kích động kia, lời nói lại mang theo ghen tuông cùng tức giận rất lớn.

Tử Hàm không hiểu lời nói của Triển Vân vừa tức lại không biết làm sao, lúc đang muốn nói gì đó, Triển Vân bụm miệng nàng lại, dùng thanh âm gần như không thể nhỏ hơn ở bên tai Tử Hàm: “Có người.”

“Có khách đến, sao không cùng chủ nhân như ta nói tiếng tiếp đón, cũng chuẩn bị tốt hảo hảo chiêu đãi quý khách một chút.” Thuận theo thanh âm ngoài cửa truyền tới, cây đuốc lắc lư ngoài cửa sổ, chiếu sáng phòng ở, có người đã vây quanh chỗ này.

Tử Hàm và Triển Vân rốt cuộc có thể thấy mặt đối phương rõ ràng, trên khuôn mặt Tử Hàm tràn đầy lo lắng cùng ưu tư, Triển Vân thì khuôn mặt không sợ, trước khi đến đã tính toán tới tình huống xấu nhất.

Sao Huyền Dực phát hiện Triển Vân? Tử Hàm trấn định nói: “Huyền Dực người đang ở đây nói cái gì, ta nghỉ ngơi, người âm ỹ đến ta.”

Huyền Dực ở ngoài cửa không để ý tới lời của Tử Hàm, tiếp tục nói, “Nếu Vân Vương gia đến, sao không hiện thân.”

Tin tức lại rất linh thông, Triển Vân đẩy ra ôm chặt Tử Hàm, rút ra bội kiếm ở eo, Tử Hàm lại lo âu túm tay của Triển Vân. “Ta và người cùng đi.”

Tử Hàm nói xong, ánh mắt hai người ngưng tụ một chỗ, không cách nào chia tách, cuối cùng là Triển Vân xoay người đi ra ngoài trước, Tử Hàm vội vội vàng vàng đuổi đến.

Cửa ầm một tiếng bị đá ra, Triển Vân cùng Tử Hàm từ bên trong đi ra, thân thể Triển Vân bảo vệ trước người Tử Hàm, ánh mắt mang vô hạn sát khí.

Ngoài cửa quả nhiên vây đầy người, Huyền Dực đứng đối diện cửa, một khuôn mặt âm hiểm, cây đuốc chiếu sáng cả sân.

Tâm Tử Hàm treo lên cao, nàng biết nếu đánh Triển Vân nhất định bị thua, bởi vì trong phủ này, ngay cả nha hoàn đều thân thủ bất phàm, huống chi võ công của Huyền Dực sâu không lường được.

Sắc mặt Triển Vân không sợ, lạnh lùng nói: “Nghĩ thức hoan nghênh của Huyền đại tướng quân thực đặc biệt, đạo đãi khách cũng thật độc đáo.”

Huyền Dực âm hiểm cười, “Thư truyền đến nói Vân Vương gia của Khương triều thông minh hơn người, dụng binh như thần, sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, một mình xông vào chỗ của ta.”

Triển Vân cười lạnh một tiếng, “Tiểu nhân bọn người, ta còn phải sợ sao!”

Sắc mặt Huyền Dực hung tàn, ánh mắt âm hiểm, thanh âm độc ác nói: “Vậy dùng kiếm phân cao thấp đi.”

Ngay lúc hai người sắp giao thủ, Tử Hàm từ phía sau Triển Vân xông ra, cản trước thân thể Triển Vân, hô lớn: “Không cần, Huyền Dực, thả hân rời khỏi, không cần sát hại hân.”

Tay Huyền Dực run rẩy, vì hành vi bảo vệ Triển Vân của Tử Hàm, con người âm hiểm của hân quét liếc mắt Tử Hàm một cái, phi thân mà đến, mục tiêu không phải Triển Vân mà là Tử Hàm.

41. Chương 41: Đùng Để Hân Chạm Vào Người

Huyền Dực phi thân về phía Tử Hàm, Tử Hàm thầm kêu chỉ sợ lại là ám chiêu của Huyền Dực, nếu Triển Vân cứu nàng, nhất định sẽ bị thua, giữa lúc điện quang hoá thạch (nguy cấp), Tử Hàm nhảy về phía Huyền Dực.

Kiếm của Huyền Dực đột nhiên thu lại, một cái bay vòng xinh đẹp, thân mình tránh lui ngoài mấy trượng, sắc mặt càng thêm âm tàn cùng nóng giận.

Quả nhiên hân chỉ là hư chiêu (chiêu thức giả), mục đích kỳ thật không phải Tử Hàm, chỉ là đang dụ Triển Vân bị lừa, lộ ra sơ hở.

Triển Vân cũng nhìn ra được Huyền Dực không thật sự sẽ sát thương Tử Hàm, lập tức giương kiếm dài lên, xoẹt một tiếng đâm về phía Huyền Dực ngoài mấy trượng.

Chiêu kiếm rất nhanh và ác liệt, Huyền Dực điểm nhẹ dưới chân, liên tục lui về sau mấy bước, lúc này mới có khe hở tiếp nhận thế công của Triển Vân.

Hai kiếm va chạm, phát ra thanh âm chập cheng, Triển Vân một chiêu thẳng tới mây xanh, mũi kiếm đâm thẳng xuống ngực Huyền Dực, Huyền Dực dựng thẳng kiếm, dùng thân kiếm cản được mũi kiếm của Triển Vân, thân thể lại bị kiếm khí của Triển Vân đánh sâu vào liên tục né tránh về phía sau, đột nhiên dưới chân đâm lên khoảng đất gồ gề, vừa dùng lực, nhẹ lóe lên, phi thân lên cao, rơi vào trên nóc

Triển Vân cũng đuổi theo lên, kiếm của Huyền Dực giống như linh xà đâm về phía Triển Vân, một kiếm vừa ra, chiêu kiếm lập đi lập lại, Triển Vân bị ép lui về sau mấy bước, tránh thế công của Huyền Dực.

Trên nóc nhà hai người đánh khó phân thắng bại, chiêu chiêu tàn nhẫn, Tử Hàm nhìn xem hết hồn, sắp hô hấp không nổi

Hai người đại chiến lại bay khỏi nóc nhà, ở bên trong tiếng leng keng giữa kiếm và kiếm, bóng dáng hai người lại từ nóc nhà hạ xuống.

Trong lúc nhất thời cũng khó phân thắng thua, ngay tại lúc này, Huyền Dực đột nhiên hô lớn: “Mang theo phu nhân trở về.”

“Dạ!” Hai nam nhân trên mặt đất đến bắt lấy Tử Hàm .

Triển Vân phân tâm rồi, hắn nói chính mình đừng phân tâm, nhưng nhện không được, Tử Hàm thế nào lại là phu nhân, ngay tại lúc hắn phân tâm, Huyền Dực tìm được sơ hở, mũi kiếm đâm vào bả vai Triển Vân, Triển Vân đau xót, khi muốn công kích, Huyền Dực giơ chân, mau mà chuẩn đá vào ngực Triển Vân, thân thể cao lớn của Triển Vân giống con diều đứt dây, lập tức bay ra ngoài mây trượng, nổ lớn rơi xuống đất, miệng phun máu tươi

Tử Hàm ngay cả khí lực kinh hô đều không có rồi, chỉ là tròng lớn hai mắt, sợ hãi nhìn Triển Vân.

Mấy người đại hán cường tráng thân mang võ nghệ đi lên trước, bắt Triển Vân lại, trói chặt. Tử Hàm lại nhìn thấy âm ngoan của Huyền Dực một lần nữa, nàng tức giận giống như con sư tử nhỏ vừa tức giận, hướng về phía Huyền Dực giận dữ hét: “Huyền Dực, ngươi vô sỉ. . . . Thả hắn, thả hắn.”

Con người âm chí của Huyền Dực nhìn Tử Hàm một cái, người cũng đi lại đây, tay nắm lấy cánh tay của Tử Hàm, hai nam nhân đang bắt giữ Tử Hàm cũng lui ra phía sau, “Ta vô sỉ? Bình bát yểm tráp (chiến tranh không ngại lừa dối) ngươi hiểu không?” Huyền dực âm tàn nói xong, lại hô: “Đem hắn giải vào đại lao!”

“Dạ!” Sau một tiếng hô, Triển Vân bị bắt đi xuống.

“Không, Vương gia, Vương gia. . .” Tử Hàm đau lòng kêu, nước mắt nhện không được chạy lên hốc mắt.

Triển Vân theo những người cầm đuốc biến mất ở trước mắt Tử Hàm, không có ánh sáng cây đuốc, trong sân lại là một mảnh tối tăm, Tử Hàm đối diện Huyền Dực lại đá lại đánh, tiếng mắng không dứt, vẫn là bị Huyền Dực xô đẩy trở về phòng, ngã ở trên giường.

Trong phòng sáng ngời, Huyền Dực đốt nến, ánh nến lơ mờ chiếu sáng mặt hai người, đồng dạng tức tối cùng lo lắng.

Huyền Dực đến cạnh Tử Hàm, bình phục cơn giận của mình, dùng một ít thanh âm ôn nhu lên tiếng nói: “Tử Hàm, ngươi là thê tử của ta, biết không, đối nam nhân khác, ngươi tốt nhất lánh tránh.”

Tử Hàm trừng trừng Huyền Dực, bèn nhón nói: “Ta! Không phải thê tử của ngươi, mà ngươi là nam nhân thói nát nhất ta từng gặp, đề tiện vô sỉ, chỉ biết sử dụng chiêu số hạ lưu này, ngươi không xứng làm một tướng quân.”

Tay Huyền Dực bóp cổ Tử Hàm, nhưng không có dùng sức, âm hiểm thoáng qua trong nháy mắt, thật sâu hô hấp, “Biết không Tử Hàm, mỗi khi thấy dáng vẻ bảo vệ nam nhân kia của ngươi, ta thật sự hận không thể cắt đứt cổ của ngươi, ngươi yêu hắn? Yêu hắn sao?”

Tử Hàm nhìn gương mặt như ngọc của Huyền Dực, sao giờ phút này nhìn lại xấu xí như vậy, “Ta yêu hắn hay không không có liên quan ngươi, ngươi đi ra ngoài, ta không muốn gặp ngươi, lời thề gì, tất cả đều là nói dối.”

“Ngươi đang ám chỉ bảo ta đi chết sao, ta chọc ngươi tức giận nữa sao?” Huyền Dực buông tay ôm cổ Tử Hàm, thống khổ và khàn khàn nói: “Là ngươi đang chọc ta tức giận, thấy ngươi bảo vệ nam nhân kia như vậy, ta đồ kị, ta tức tối, ngươi có biết hay không!” Huyền Dực thống khổ nói, đột nhiên lại kích động nói: “Ta sợ hãi, sợ hãi ngươi đột nhiên rời khỏi ta nữa, vậy cũng có lỗi sao? Vì ta bắt nam nhân kia, ngươi đối với ta như vậy?”

Tử Hàm trấn tĩnh cảm xúc của mình, thân hình cứng ngắc cũng mềm mại xuống, vô lực nói: “Huyền Dực, nếu ngươi thật sự để ý ta, thả hắn.”

Huyền Dực ngẩng đầu lên, ánh mắt trong lúc vô ý đã rơi vào trên cổ Tử Hàm, “Đây là cái gì?” Tay Huyền Dực nhin không được sờ vào dấu hôn trên cổ Tử Hàm, khí giận trong mắt sắp bộc phát.

Tử Hàm cũng ý thức đến trên cổ mình có dấu hôn của Triển Vân, nhớ lại lúc Triển Vân cắn mình, má có chút nóng bỏng.

“Người để nam nhân kia chạm vào người?” Huyền Dực nhìn sắp toát ra lửa, lửa ghen tỵ thiêu đốt.

“Huyền Dực, người tỉnh táo chút, chúng ta cái gì đều không có xảy ra, không phải cái dạng như người nghĩ.” Tử Hàm không muốn Huyền Dực hiểu lầm, bởi vì sợ hãi, Huyền Dực nổi điên sẽ đi sát hại Triển Vân, nàng để ý sống chết của Triển Vân như vậy, là vì nhiệm vụ hay lòng riêng?

“Trừ bỏ ta ai cũng không thể chạm vào người!” Huyền Dực rống giận một tiếng, môi cũng đã rơi vào trên cổ Tử Hàm, dùng sức cắn, dường như muốn dùng môi của hắn rửa sạch dấu hôn kia.

Tử Hàm đẩy Huyền Dực, “Huyền Dực, đau quá, rời khỏi ta!” Nụ hôn của Huyền Dực mang khí giận cùng trừng phạt, cắn da thịt nàng đau nhức.

Huyền Dực ngừng hôn, nhìn vết tích mình ấn xuống ở trên cổ Tử Hàm một lần nữa, sắc mặt mới tốt lên chút, không còn lo lắng như trước, con người không hề hung ác, mà là thâm tình nhìn Tử Hàm, “Tử Hàm, không cần rời khỏi ta, được không?”

Tử Hàm trái lương tâm nói: “Được, ta không rời đi, nhưng người thả hắn được không?”

“Vì sao!” Trên khuôn mặt Huyền Dực thịnh nộ: “Vì sao, người bảo vệ hắn như vậy, hắn thật sự quan trọng vậy?”

“Huyền Dực, hắn là chủ tử của ta, đối với ta không tệ, ta không muốn hắn chết.”

“Người tưởng ta sẽ tin sao, chỉ cần hắn chết, người mới có thể an tâm ở bên cạnh ta.” Trong con người Huyền Dực tràn đầy sát ý, Tử Hàm kinh hãi một trận

“Tốt, người đi giết hắn, vậy ta cũng sẽ chết.” Tử Hàm mặt lạnh lùng nói.

“Người. . .!” Huyền Dực tức không nói ra lời, cuối cùng vung tay, đứng lên, trừng trừng Tử Hàm, “Được, ta đáp ứng người thả hắn.”

“Thật sự sao?” Ánh mắt Tử Hàm lộ ra vui mừng, lại không dám rõ ràng quá mức.

“Chỉ là người phải đáp ứng ta một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

42. Chương 42: Hâm Lại Giác Mộng Cũ

Tử Hàm hỏi Huyền Dực phải đáp ứng điều kiện gì thì mới có thể thả Triển Vân, Huyền Dực trở nên trầm tư, hai quân gi—ao chiến, thân phận của Triệu Vân vô cùng quan trọng, nếu như ở đây ngay lập tức xử chết hắn, rồi sau đó phái quân tấn công thì cảm chắc thành công. Nhưng là bệnh hoạn nghi của Huyền Dực của cũng rất nặng, hắn không tin Triển Vân có thể vì một a hoàn mà xông pha nơi nguy hiểm.

Dù sao ngoại trừ thân phận là tướng quân, hắn còn là hoàng tộc của triều đình, hắn nhất định sẽ không sơ suất như vậy. Huyền Dực cho rằng, hoặc là Triển Vân đã sắp xếp sẵn rồi, chờ hắn phái đại quan tiến đánh mà trúng kế, kị ức một lần bại ở trong tay Triển Vân vẫn còn mới.

Đó là lí do hắn sẽ không xuất quân, nhưng mà thả Triển Vân trở về, nhất định chính là thả hổ về núi.

Trừ bỏ tình yêu điên cuồng của hắn với Huyền Hoa, thì hắn cũng là một người rất cuồng ngạo, hắn muốn phân cao thấp trên chiến trường với Triển Vân, bởi vậy hắn có thể thả Triển Vân, chỉ cần Tử Hàm đáp ứng một điều kiện

Tử Hàm không thấy Huyền Dực nói thì sợ Huyền Dực đổi ý, nóng lòng nói: “Huyền Dực, vì sao không nói, rốt cuộc là điều kiện gì?”

Huyền Dực cong người tới sát Tử Hàm, con người đen kịt nhìn chăm chú vào ánh mắt hoảng sợ của Tử Hàm, “Ta muốn cùng người ôn lại những giấc mộng cũ, triền miên trên giường!”

Lời của Huyền Dực giống như ma chú, làm đầu Tử Hàm thấy ong ong, ôn lại những giấc mộng cũ, triền miên trên giường, ý tứ rõ ràng, ánh mắt cũng công khai như vậy, làm Tử Hàm khô cổ họng, không nói được gì.

Tay của Huyền Dực nhẹ nhàng vuốt ve hai má có phần tái nhợt của Tử Hàm nói: “Tử Hàm nhiều năm như thế, ta thực sự rất nhớ người, người lại không nhớ ta, cơ thể chúng ta đã nhớ mong nhau... làm như thế nào chính người chọn.”

Ngữ điệu nhẹ nhàng, tựa như nỉ non. giống lời nói của một đôi tình nhân, nhưng lại khiến cho cơ thể Tử Hàm có phản phát lạnh

Huyền Dực đứng thẳng thân mình cao ngất, có chút đắm chiêu nhìn Tử Hàm, chờ đợi đáp án của nàng, rất lâu sau, Tử Hàm ngồi tại chỗ không nói một lời. Huyền Dực giống như mất hết nhẫn nại: “Ta không miễn cưỡng người, người nghỉ đi”

Nói xong đang muốn xoay người đi, thì Tử Hàm mạnh mẽ ngồi dậy đau đớn nói: “Ta đáp ứng người”

Huyền Dực nhìn sắc mặt của Tử Hàm, trong mắt hẩn chính là đau đớn, nhưng trên khuôn mặt lại mang ý cười.

Đau, là bởi vì Tử Hàm vì Triển Vân liều lĩnh, cười, là bởi vì mộng cũ có thể ôn lại.

Huyền Dực cười lạnh một tiếng, “Tốt lắm, tốt lắm!”

Con người Tử Hàm chớp động ánh sáng khác thường, kinh ngạc nhìn Huyền Dực, “Khi nào thì thả hẩn đi.”

Huyền Dực nhìn Tử Hàm nói: “Người nói.”

“Tối nay, ta muốn nhìn hẩn an toàn rời khỏi!” Tử Hàm hi vọng mau chóng để Triển Vân rời khỏi, đỡ phải đêm dài lắm mộng, có chuyện xấu, tính tình Huyền Dực biến hóa đa đoan lại âm hiểm độc ác, Tử Hàm không thể không nghĩ nhiều.

“Được, người nói cái gì thì làm như vậy đi” Huyền Dực đang nói, cánh tay dài duỗi ra ôm sát Tử Hàm, “Hãy sắm vai là một thê tử tốt, tối nay ta liền để cho hẩn an toàn rời khỏi”

Tử Hàm cắn chặt môi, một câu cũng không nói lại, nàng bị Huyền Dực mang hướng về phía phòng bên ngoài đi đến.

Xuyên qua khúc quanh co, đi qua hoa viên trong phủ, Tử Hàm và Huyền Dực đi tới giữa hậu viện.

Một toà nhà trước cửa có hai người tay cầm đuốc đang đứng. bọn họ thấy hai người đi đến bèn vội vàng hành lễ

“Người đâu?” Huyền Dực đơn giản hỏi

“Gi—am ở trong địa lao.” một người trong số đó trả lời

Huyền Dực quay về nhìn Tử Hàm một cái, ôm nàng hướng vào phía trong phòng, Tử Hàm tiến vào phòng, phòng rộng rãi, chính giữa bày ra một bàn vuông. Có bốn người đàn ông áo xanh đứng xung quanh, thấy Huyền Dực đến thì chấp tay hành lễ.

Huyền Dực phát tay nói “Mở cửa lao”

“Dạ” một người đàn ông cúi đầu đáp ứng một tiếng, liền di chuyển, tới nhìn chăm chú một cái quạt chói lọi bằng sắt có đinh, cao bằng nửa người, một trận đinh đang vang lên sau đó, cánh cửa nhà lao liền mở ra.

“Vào đi” Huyền Dực giữ chặt tay Tử Hàm, cúi người, đi về phía địa lao.

Tử Hàm đi vào nhà lao, liền thấy mùi trùng theo mũi mà đến.

Đi xuống cái bậc cao cao, hướng về bên trái, Tử Hàm nhìn thấy Triển Vân bị giam ở giữa địa lao, tay chân mang dây xích (khóa sắt).

Sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, vẫn quật cường không chịu ngã xuống, miễn cưỡng chống đỡ cơ thể ngồi tại đó

“Vương gia” Tử Hàm đau lòng hô một tiếng, muốn đi tới cạnh Triển Vân, nhưng bị Huyền Dực giữ lại, ôm trước ngực.

Triển Vân nhìn Tử Hàm, chậm rãi đứng lên, con ngươi u tối nhìn dáng vẻ thân mật của Tử Hàm cùng Huyền Dực, khoé miệng run rẩy muốn nói điều gì đó.

Con ngươi âm hiểm của Huyền Dực nhìn Triển Vân, lạnh lùng nói: “Vân Vương gia, coi như vận khí của người tốt, thê tử của ta cầu tình thay người, cho nên bản tướng quân quyết định thả người, chúng ta gặp lại trên chiến trường, hi vọng đến lúc đó người không nên rơi ở trong tay của ta.”

Triển Vân gấp rút rút hướng Tử Hàm đi tới hai bước, dùng sức nắm ở trên cây cột trong phòng gi—am, dây xích phát ra tiếng đinh đang: “Người nói sao, nàng là phu nhân của người?”

“Thực giết mình sao”. Huyền Dực lộ ra ý cười băng giá.

Con mắt của Triển Vân vội vàng nhìn sang Tử Hàm, đau đớn quát: “Tử Hàm, cho ta biết đây không phải là sự thật”

Tử Hàm nhìn ánh mắt đau khổ thiết tha của Triển Vân, tâm tình giống như bị cái gì vùi vằm làm nát, cúi thấp đầu, không cách nào trả lời cho Triển Vân

Ánh mắt của Huyền Dực hiện lên vẻ hung ác, tay ở eo Tử Hàm hơi dùng sức, ý bảo Tử Hàm phải phối hợp với hắn.

Tử Hàm liếc mắt nhìn Huyền Dực, chỉ thấy trong mắt hắn toàn là uy hiếp, Tử Hàm không thể không đối mặt với Triển Vân, miễn cưỡng lên tiếng nói: “Vương gia, hắn nói chính là sự thật, Huyền Dực hắn đáp ứng ta thả người rồi đi, người không cần hỏi ta thêm nữa.”

Triển Vân điên cuồng lay động cây cột lớn, giận dữ hỏi “Vì sao, vì cái gì?”

“Bởi vì chúng ta yêu nhau, ta yêu nàng, nàng cũng yêu ta, chúng ta trước đây đã sớm là vợ chồng” Huyền Dực đang nói thì cúi thấp đầu hôn nhẹ trên má Tử Hàm.

“Không, ta không tin” Triển Vân giống như điên cuồng kêu gào, như vậy thật khiến hắn không cách nào tiếp thu được, Tử Hàm sao lại đột nhiên thành thê tử của Huyền Dực. Mặc dù đối với quá khứ của Tử Hàm, hắn không rõ nhưng hắn chưa từng nghĩ Tử Hàm là thê tử của người khác, tim giống như bị móc đi một mảng, giống như đồ trân quý của mình bỗng nhiên bị trộm mất.

“Vương gia” Tử Hàm nhìn Triển Vân có phần đang mất đi lí trí, tâm ẩn ẩn đau.

Huyền Dực thực hài lòng nhìn phản ứng của Triển Vân, bên môi nhếch lên nụ cười thắng lợi, lớn tiếng nói: “Người đâu, mang hắn đưa ra khỏi thành”

Một nam nhân nói: “Tướng quân...đây không phải là thả hồ về rừng ư?”

Huyền Dực lạnh lùng nhìn nam nhân đó, “Thế nào? người nghi ngờ năng lực của bốn tướng quân?”

“Thuộc hạ không dám” người đàn ông kia đành mở cửa lao, những người khác mang Triển Vân đi ra ngoài.

Triển Vân đỏ mắt nhìn mà không chịu đi, giận dữ hét “Tử Hàm, người lừa ta đúng không?”

Tử Hàm vội la lên “Ta không có lừa người, ta chính là thê tử của hắn, người đi đi, ta chỉ là nha hoàn của người, hà tất phải như vậy chứ”

Dáng vẻ này giống như đôi tình yêu bị chia rẽ, nàng không chịu được tình cảnh như vậy.

Dây sắt kêu vang, Triển Vân bị vài gã đại hán đẩy ra khỏi nhà gi—am, Tử Hàm đứng đó nhìn bóng lưng Triển Vân, trong đầu toàn là biểu tình điên cuồng của hắn, ánh mắt vẫn đỏ, hắn vì cái gì mà kích động như vậy, vì cái gì mà để ý nàng như vậy, vì cái gì mà đến nơi này, vì sao!

43. Chương 43: Không Thể Yêu

Triển Vân được ra khỏi thành, Huyền Dực mặc dù nham hiểm, nhưng với Tử Hàm vẫn là giữ chữ tín, cũng không có ngầm hạ sát thủ.

Trên tay chân Triển Vân đều là xích, hắn đứng ở trên bãi cỏ vùng ngoại ô, ngẩng đầu nhìn triều dương (mặt trời buổi chiều), không thể từ chuyện Tử Hàm là thê tử của Huyền Dực giải thoát đi ra.

Cho đến giờ phút này, hắn bắt đầu có một chút hiểu được bản thân mình vì sao lại liều lĩnh xâm nhập Yến Thành, chỉ vì cái người phụ nữ mơ hồ mà ngu ngốc đó, cũng có chút hiểu được, chính mình nghe thấy nàng đúng là thê tử của người khác thì phút chốc cảm nhận được thống khổ, là vì cái gì.

Loại cảm giác đó, nói không lên lời, thực khó chịu, muốn huỷ diệt hết mọi thứ, muốn cướp đi mọi thứ.

Triển Vân chậm rãi bước hai bước về phía trước, lại quay lại xem Yến thành, Tử Hàm ở ngay bên trong, tại nơi đó bên cạnh trượng phu của nàng, tâm phiền chán và phát điên một hồi, lại chẳng biết làm thế nào cho phải.

Tóc đen có chút hỗn loạn theo gió nhẹ tung bay, một vài sợi che khuất một bên mắt, lộ ra cả người có vẻ thật cô đơn mà bi thương.

“Vương gia”. một loạt những tiếng hô kinh sợ trong rừng tùng bên cạnh truyền đến , tiếp đó hai bóng người thân thủ nhanh nhẹn nhảy ra.

Đứng ở trước mặt Triển Vân chính là một nam tử mặc áo trắng tay cầm ống sáo, ưu nhã mà tuấn tú, chính là Dịch công tử trong miệng Tử Hàm thường nói.

Ánh mắt hắn giống như không quan tâm tình hình thực tế, chuyển chuyển một chút cây sáo trong tay, cây sáo lập tức biến thành một lưỡi dao bén sắc, lưỡi dao rơi xuống, xiềng xích trên tay chân Triển Vân bị vỡ vụn, rơi xuống mặt đất, tay chân Triển Vân khôi phục tự do.

Hoá ra là thủ hạ của Triển Vân tìm tới

Dịch công tử ưu nhã, rất không vui nói: “Vương gia cứ như vậy chạy tới Yến Thành thật là không cẩn thận”

Xem ra Triển Vân đúng là lén lút đi tới Yến Thành, nhưng cũng đã sắp xếp tất cả mọi thứ, nếu hắn chết, thì trận chắc chắn đánh vanh lừng mãnh liệt, chắc chắn không thất bại.

Triển Vân nhìn liếc Dịch công tử một cái, sắc mặt âm trầm, không nói một lời mà đi thẳng về phía trước.

“Vương gia không quan tâm đến đại cục, chính là vì nữ nhân đó?” Dịch công tử hiển nhiên là tức giận, nhưng mà dáng vẻ tức giận cũng thật là ưu nhã, mắt nhìn đi nơi nào đó, ngón tay xoay xoay cây sáo ngọc, ngữ điệu cũng lộ rõ khí giận.

“Chuyện của ta, người ít quản.” Triển Vân hung hăng trừng mắt nhìn vị công tử kia, lại tiếp tục hướng phía trước đi càng nhanh, nhưng do có thương tích trong người, nên không thể đi nhanh được.

“Vương gia chẳng lẽ đã yêu tiểu nha đầu kia?” Dịch công tử thản nhiên nói, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quét thoáng qua Triển Vân.

Triển Vân nghe được câu nói vừa rồi, bước chân tạm dừng lại, ngậy ra một hồi, ánh mắt mê mang trong giây lát, yêu? Hắn yêu chính là Tâm nhi, thế nào lại có thể yêu tiểu nha đầu đó, hắn nói to: “Còn nhầm nhứ nữa, ta xé nát cái mặt của ngươi ra” (kinh dị)

Yêu hay không, không để ý tới việc đó, chính là chỉ muốn cứu thối nha đầu đó, tâm khó chịu như vậy là vì cái gì?

Mạo hiểm xông pha nơi nguy hiểm, đổi lại chính là tan nát cõi lòng.... Nàng đã trở thành thê tử của người khác. Tâm Triển Vân như nứt ra, như có một cỗ khí lạnh xâm nhập, làm tâm của hắn một trận phát lạnh.

Cảm giác như vậy là yêu ư, không, nhất định không phải, hắn yêu chính là Tâm nhi - vương phi của hắn, không phải là Tử Hàm, không phải..

Địch công tử nở nụ cười nhạt, ưu nhã tới cực điểm, cũng không nhiều lời nữa. Đoàn người theo ánh rạng đông hướng quân doanh đi tới.

Triển Vân đã an toàn rời đi rồi, hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, tối nay nàng phải hoàn thành cái gì—ao dịch kia, đem chính mình cho Huyền Dực.

Không hiểu sao, cho dù trong Vương phủ cũng gặp phải nguy cơ như vậy, nhưng nàng chưa từng sợ hãi như hiện tại.

Huyền Dực là một nam nhân, hẳn sẽ không nghe những lời thoái thác của nàng, bởi vì nàng đã đáp ứng hẳn rồi, hẳn sẽ không để ý tới mà đoạt thân thể của nàng.

Trái tim của Tử Hàm lạnh, thực không làm gì được, nàng rõ ràng bị thao túng, ban đêm hoảng hốt, tắm rửa sạch sẽ, mặc lên váy bằng lụa mỏng, liền được đưa đến trong phòng Huyền Dực.

Nàng có phần khẩn trương, tâm tình hơi bất ổn không yên, cứng ngắc ngồi ở trên giường, giống người đang đợi chết. Nàng muốn bỏ trốn khỏi chỗ này, nhưng nàng không được phép, chỉ có thể ngồi ở đây, để Huyền Dực dùng ánh mắt nhìn chăm chú.

Ánh mắt Huyền Dực si ngốc, một loại thành kính giống như cúng bái, hẳn nhìn Tử Hàm giống như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Miệng anh đào nhỏ nhắn, mắt to đen láy, mày không vẽ mà đen, môi không tô mà đỏ, mặc dù im lặng ngồi cũng vô hạn mê người, câu hồn phách người.

Tay của Huyền Dực phất qua má của Tử Hàm, lọt qua mấy sợi tóc tơ của nàng, ngón tay cái nhẹ xoa hai má trắng nõn nà của nàng, cơ thể cao lớn thuận thế ngồi bên cạnh nàng.

Ánh mắt của hắn u oán, yếu ớt nói: “Ta chờ nàng đã mười năm rồi, mười năm....!”.

Tay của Tử Hàm nắm chặt một chỗ, lộ ra sự bất an cùng khẩn trương của nàng. Nàng càng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của Huyền Dực.

Hai bàn tay trắng như ngọc của Huyền Dực nâng mặt của Tử Hàm, bên môi mang ý vội vàng cùng khát vọng, hôn lên môi của Tử Hàm. Nàng trừng lớn hai mắt, hai tay nắm chặt mép giường, tim nhảy kịch liệt.

Nụ hôn này mang vô hạn khát vọng, tưởng niệm sâu sắc. Đầu lưỡi hắn xâm nhập khoang miệng của nàng, truy đuổi đầu lưỡi nàng, loạn động. Tay của hắn từ má nàng, phủ xuống cái cổ nhỏ khéo léo, đi tới vạt áo trước của nàng, luồn tay vào đó, cầm khối tròn trĩnh của nàng. Động tác thật ôn nhu nhưng lại mang cường thế khiến nàng không thể thở được.

Tử Hàm bị động cùng Huyền Dực thân thiết. Trong não lại nghĩ đến nụ hôn nóng bỏng cùng Triển Vân đêm đó, khiến nàng xui xẻo giống như nước, nụ hôn kia chưa bao giờ tuyệt vời hơn thế.

Mà ở dưới thân Huyền Dực, nàng giống như con cừu đang đợi bị làm thịt, Huyền Dực lột ra từng mảng quần áo, cơ thể cao lớn của hắn vội vàng đem nàng đặt ở dưới thân.

Cơ thể Tử Hàm cứng ngắc, lòng nàng có chút run rẩy, hoàn toàn không cách nào tập trung vào nụ hôn của Huyền Dực, cũng không cách nào đáp ứng nụ hôn của hắn, chỉ có thể bị động tiếp nhận tình cảm như cơn bão lốc của hắn.

Lấy tâm tình coi thường cái chết, nhắm nghiền mắt, chờ đợi các động tác tiếp theo của Huyền Dực.

Gi—ao dịch, chỉ là một hồi gi—ao dịch thôi, bất quá là một giọt lạc hồng, nàng không được phép chống lại, chỉ có im lặng chấp nhận. Tử Hàm cảm giác khoe mặt mình ướt ướt, dĩ nhiên là rơi lệ.

Hắn đang bị dục vọng chi phối, sao có thể cảm nhận được cảm giác của nàng, hắn vội vàng muốn tiến nhập vào cơ thể nàng, cánh tay hắn phủ trước ngực mềm mại của nàng, một đường xuống phía dưới, đi tới nơi nữ tính mềm mại của nàng, tay cảm nhận được có gì đó ẩm ẩm, cảm giác này thật khiến hắn không quen, Huyền Dực không khỏi cúi đầu nhìn lại, thế nhưng trên tay hắn là một mảng huyết đỏ.

Tâm lập tức có chút ảo não cùng ý lạnh.

Tử Hàm cảm giác được thân thể hần khác thường, cũng cảm giác được hần tạm dừng, nàng không khỏi nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy màu đỏ trên tay Huyền Dực, một ý nghĩ thoáng qua, sắc mặt nàng bỗng đỏ bừng không ngớt, nguyệt sự của nàng đến.

Trên tuần nhan của Huyền Dực toàn là ảo não, nhăn mày, thân mình to lớn đè trên người Tử Hàm, môi cắn cắn cổ nàng, thanh âm ám muội nói: “Người cố ý chống lại ta có phải không, sớm không đến, muộn không đến, bây giờ đến thật sự làm ta sống không bằng chết”

Khuôn mặt nàng toàn là ảo não, nhưng trong lòng thì cười trộm, thật ân hận nói: “Xin lỗi Huyền Dực, ta không phải cố ý, ta cũng không biết là sẽ như vậy, sau một vài ngày nữa được không.”

Hần ngẩng đầu sắc mặt đầy thảm hại, ánh mắt không cam lòng nhìn nàng, rất lâu mới do dự nói: “Người thực sự là một yêu tinh giày vò người ta mà”

Nàng đưa tay vỗ vỗ mặt của Huyền Dực, nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi, đi ngủ đi, ta cần đi xử lý một chút”

Hần nằm thẳng ở bên cạnh nàng, khẩu khí kéo dài nói: “Đêm nay ta muốn ôm người ngủ, người đi xử lý đi rồi quay lại, ta chờ người”

Tử Hàm cắn môi dưới, cúi thấp đầu nói: “Được”

Nghĩ đến hần không thể làm gì mình, lần đầu tiên Tử Hàm không có ghét nguyệt sự của mình như thế

Nàng xuống giường, đi giày, sửa sang lại quần áo, quay lưng lại với Huyền Dực, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

44. Chương 44: Mê Tình Phản Bội

Trời rạng sáng, Tử Hàm nhẹ nhàng mở mắt, nhìn đến trên giường lớn chỉ còn lại một mình nàng, Huyền Dực dĩ nhiên không còn ở trên giường, nhớ lại những động tác thân mật của Huyền Dực đối với nàng đêm qua, Tử Hàm hơi mất tự nhiên.

Dù sao nàng cũng là cô nương chưa gả đi, thân mình thuần khiết, trừ Triển Vân đã thân mật tiếp xúc qua, Huyền Dực là người thứ hai, mặc dù bị Huyền Dực đụng chạm qua, nhưng còn may mắn là bảo vệ được trinh tiết trân quý nhất.

Tử Hàm thấy may mắn, tỉ mỉ kê đếm thời gian, tâm lại nghĩ đến nhiệm vụ mà thủ lĩnh giao cho, không còn nhiều thời gian lắm, điều này làm nàng phiền lòng.

Tắm rửa sạch sẽ, Tử Hàm đi đến tắm lâu của Huyền Dực, trời mùa hè lại nổi lên mưa phùn mênh mông, tí tách, làm người có chút phiền lòng.

Sắc trời như tâm tình lúc này của Tử Hàm, ảm đạm không có chút ánh sáng, ả mình chờ đợi thời khắc này đã lâu, vài ngày nữa sẽ xong, điều này đáng ra nên cao hứng, bởi vì hoàn thành nhiệm vụ, nàng có thể rời khỏi chỗ này, vì sao đáy lòng lại có vô hạn bi thương, là vì Huyền Dực hay là vì vô số sinh mệnh đây? Nàng giết người như quỷ (đòi mạng), khi nào thì để ý đến sinh mạng của con người, Tử Hàm không khỏi cười chế nhạo bản thân, người cũng đã về đến phòng của nàng, trước cánh cửa, âm thầm phiền não.

Tử Hàm thực mâu thuẫn, hi vọng ngày đó ngay lập tức đến, cũng hi vọng ngày đó không cần đến, mỗi ngày Huyền Dực đều mang đến những trò chơi mới để nàng giải sầu.

Nguyệt sự đến, bụng của Tử Hàm không thoải mái, Huyền Dực liền kéo nàng ngồi ở trên đùi hần, dùng bàn tay ấm nhẹ nhàng ôn nhu mát xa bụng của nàng, giống như giờ phút này, Huyền Dực vừa đi từ bên ngoài cửa thành tuần tra về, còn chưa kịp đi thay chiến y, rửa sạch một chút, liền khẩn cấp đi tới chỗ của nàng.

Hần luôn vội vàng như vậy!

Hai người ngồi trong lương đình ở giữa hoa viên, mùa hè vẫn rất nóng như trước đây, Huyền Dực đã tự tay pha một chén nước đường cho nàng, để cho nàng uống xong, lại kéo nàng ngồi vào lòng, nhẹ nhàng xoa nhẹ bụng dưới của nàng, hi vọng có thể giảm đau nhức cho nàng, âm thanh để nghe nhẹ nhàng bên tai nàng lo lắng hỏi: “Như vậy thoải mái hơn chưa, có đỡ đau không?”

Tử Hàm không nhịn được nhìn gương mặt trắng như ngọc của Huyền Dực, ánh mắt âm u giờ đây chỉ có ôn nhu, đầy quan ái (quan tâm cùng yêu thương), nội tâm Tử Hàm có chút bứt rứt cùng hổ thẹn, nhẹ nhàng nói: “Tốt hơn nhiều”

Má của Huyền Dực tiến tới cái cổ của Tử Hàm, thấp giọng nói: “Đêm ta ôm nàng ngủ ngon được không?”

“Có chút.... nhưng không tiện” Tử Hàm nói, thân thể hơi vùng vẫy, muốn thoát khỏi cái ôm chặt cùng ôn nhu của Huyền Dực.

“Kể từ đêm đó, ta không ôm người liên tục không cách nào ngủ được, thân thể mềm mại của người làm cho ta một khắc cũng không muốn buông lỏng (tay)”

Tử Hàm bắt đầu nói: “Huyền Dực... chúng ta đã nói là chờ vài ngày a, ta cũng sớm sẽ là của người, trốn không thoát, đúng không.” Đúng vậy, thời gian chờ đợi kia, làm cho người ta không cách nào chịu được.

Huyền Dực ảo não ở cổ non mềm của Tử Hàm cắn một cái, cúi đầu nói: “Còn mấy ngày nữa mới kết thúc?”

Tâm Tử Hàm thoáng chút run sợ, ánh mắt trở nên u ám, buồn bã nói: “Ba ngày nữa”

“Ba ngày” Huyền Dực ngẩng đầu lên, nhíu mày, tựa hồ như ba ngày này rất lâu.

Mắt Tử Hàm lại nhìn trời xanh xa xa, tâm tư bay xa, hẳn chờ là nguyệt sự của nàng, mà nàng chờ là.... ai! Trong lòng Tử Hàm khẽ than nhẹ, cái gì đến rồi sẽ đến.

Ba ngày này mang ý nghĩa quan trọng, ngay tối nay, Tử Hàm cố ý trang điểm một chút, quần áo thực đơn giản mà gọn gàng, thanh thoát mà không mất đi mỹ hoặc, nàng dặn hạ nhân làm một bàn rượu cùng thức ăn, bởi vì tối nay là một buổi tối đặc biệt.

Sau khi Huyền Dực tuần tra hết quân tình y hẹn đi tới chỗ Tử Hàm, mở cửa tiến vào liền thấy Tử Hàm đang ngồi ở trước bàn, mặt tựa hoa đào, làm động lòng người.

“Huyền Dực....” Tử Hàm mỉm cười đứng lên, trên khuôn mặt có phần yêu kiều cùng xấu hổ, trong ánh mắt lại pha trộn nhiều cảm xúc.

“Đợi lâu chưa?” khuôn mặt của Huyền Dực lộ ra một nụ cười hài lòng, nhẹ nhàng đi lại bên cạnh Tử Hàm, hôn nồng nàn trên khuôn mặt Tử Hàm.

Tử Hàm không có từ chối, chờ Huyền Dực kết thúc nụ hôn, Tử Hàm kéo tay Huyền Dực ngồi xuống, cười dịu dàng ngồi ở bên cạnh Huyền Dực, thêm rượu cho Huyền Dực, bưng lên nhẹ nhàng nói: “Ta hi vọng tối nay chính là một buổi tối tốt đẹp.” Lưu lại một thời khắc tốt đẹp.

Huyền Dực không chút do dự tiếp lấy rượu trong tay Tử Hàm, một hơi uống sạch, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt Tử Hàm, tay ngọc nhẹ vuốt má Tử Hàm, si mê nói: “Ta nghĩ, tối nay nhất định là một buổi tối đẹp nhất”

Tử Hàm cười cười, lại rót thêm rượu cho Huyền Dực, bưng lên đưa tới cho Huyền Dực, Huyền Dực bắt lấy tay Tử Hàm, cười nói: “Người cũng uống, ta.. muốn nhìn sắc mặt đỏ của người”

“Uống rượu thì sắc mặt sẽ đỏ ư?” Tử Hàm mỉm cười, dùng động tác rót rượu lại.

“Đúng vậy, mỗi lần người uống rượu, sắc mặt đều đỏ, như vậy thực mê người.” Con mắt của Huyền Dực chớp động nhớ lại kí ức, ánh mắt chờ mong.

Hắn nói chính là Huyền Hoa, Tử Hàm có chút lắc đầu, nhắc ly rượu lên: “Ta đây uống, ta uống một chén người phải uống ba chén.” Tử Hàm nói xong, một hơi uống hết ly rượu, “Tới người, ba chén nha”.

Môi Huyền Dực xoát ở bờ mép cái ly mà Tử Hàm vừa uống, giống như tìm ở đó hương vị ngọt ngào của đôi môi Tử Hàm, khuôn mặt đầy mê say.

Tâm Tử Hàm như bị thủng, vội nói: “Ta giúp người thêm rượu”. Nói xong bèn thêm rượu cho Huyền Dực.

Huyền Dực uống hết ly rượu thứ hai mà Tử Hàm đưa cho hắn, hồn nhiên không biết dụng tâm của Tử Hàm.

Sau chén thứ ba, Huyền Dực ôm lấy cổ Tử Hàm, kích động nói: “Tử Hàm, ta chờ không được nữa...” Đang nói thì hôn lên môi Tử Hàm.

Mùi rượu thơm mát di chuyển ở giữa môi hai người, cánh tay của Tử Hàm ôm Huyền Dực, chấp nhận cái hôn mãnh liệt của hắn.

Cánh tay hắn vòng qua thắt lưng nàng, nhẹ nhàng dùng lực, chân của nàng rời khỏi nền nhà, hắn vẫn hôn nàng, một đường tiến tới phía trước cửa sổ, một động tác chuyển mình, Tử Hàm bị áp dưới thân.

Đầu Huyền Dực chôn ở vùng mềm mại giữa ngực Tử Hàm, điên cuồng hôn, tay cũng vội vàng cởi y phục của Tử Hàm, Tử Hàm nhắm mắt cắn môi, chờ đợi....

Động tác của Huyền Dực đột nhiên ngừng lại, cơ thể bất động đè trên người nàng, không nhúc nhích.

Tay của Tử Hàm nhẹ lay vai của Huyền Dực, gọi: “Huyền Dực, Huyền Dực..” gọi mãi nhưng Huyền Dực không hề có phản ứng, Tử Hàm bèn đẩy Huyền Dực xuống bên cạnh.

Tử Hàm cúi đầu nhìn Huyền Dực đang nằm đó ngủ mê man bất tỉnh, tay nhẹ nhàng vuốt má hắn, vì hắn mà phẩy đi một chút đen trên mặt hắn, nhẹ nói: “Huyền Dực, xin thứ lỗi.”

Nói xong, Tử Hàm ở trên người Huyền Dực tìm kiếm một hồi, rốt cuộc tìm thấy một tấm hoàng bài (kim bài màu vàng), sắc mặt vốn hồ thẹn lộ ra chút vui vẻ, rốt cuộc không phải ở đây thêm nữa, người hướng ra ngoài, đứng ở trong bóng đêm, phát ra một tiếng chim kêu, một bóng dáng từ trên gốc cây cao nhẹ đáp xuống.

Tử Hàm nhìn người trước mặt, chỉ thấy miếng vải đen che mặt, thân hình gầy, chỉ có hai ánh mắt lợi hại, con người Tử Hàm đen lại sắc mặt lạnh lùng vô tình, cúi đầu trầm giọng nói “Cá bay trên trời.” (=))

Bóng đen kia bèn tiếp lời “Chim bơi trong hồ” (cười hô hô, suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra câu tối ngu xuẩn như thế này, hihihihì–lời tác giả nhé)

Tử Hàm đưa lệnh bài trong tay cho người nam nhân đó: “Hành động cẩn thận, không thể... thất bại”

“Dạ!” Khẩu khí của người kia, xem ra đúng là trợ thủ của Tử Hàm, tiếp lấy lệnh bài, phi thân đi.

45. Chương 45: Cuộc Chiến Đoạt Thành

Tử Hàm nhìn bóng đen kia rời đi, lòng có chút cô đơn, nàng chung quy là sát thủ, mặc dù không ra tay giết người, nhưng sẽ gián tiếp giết chết vô số người, máu chảy thành sông. . .

Tử Hàm cúi đầu hơi hơi thở dài, nàng còn không cách nào rời khỏi chỗ này, nàng phải đợi, chờ diễn xong tuồng kịch, diễn phải làm rất thật, làm đủ nguyên bộ, ai. . . Đời người còn có cái gì mệt hơn mỗi ngày phải diễn trò, giả dối sống sót?

Tử Hàm chậm rãi xoay người, nàng chuẩn bị trở lại bên cạnh Huyền Dực, nhưng mới quay đầu lại, liền nhìn thấy Huyền Dực đứng ở sau thân thể của nàng, không biết bao nhiêu lâu.

“Huyền Dực!” Tử Hàm nhin không được hô lên tên này, chỉ thấy trên khuôn mặt Huyền Dực loáng qua biểu tình thống hận, tức tối, âm chí, thất vọng, ở dưới ánh trăng thật rõ ràng, lại khiến người sợ hãi.

Huyền Dực trừng trừng Tử Hàm, gầm hét lên: “Người chính là dùng cách đó hỏi báo tình yêu của ta đối với người, ta đối với người tốt, người lại phản bội ta, lòng của người làm bằng sắt sao, huh?”

Hắn cố ý không đề phòng Tử Hàm, để Tử Hàm cũng uống rượu, chính là vì thử, trong rượu có vấn đề hay không, nhưng lại không ngờ Tử Hàm không hề hạ được trong rượu, Huyền Dực tức tối muốn giết người, mặt lo lắng vô cùng.

Tử Hàm có tỉnh táo, có tự giữ, giờ phút này tâm cũng nhin không được hoảng sợ, đập thành thạch lợi hại, hắn đều thấy được, thấy được, hắn không phải là bị được của mình hôn mê rồi sao?

Sao lại đứng ở chỗ này, sự tình tựa hồ không quá thuận lợi, đôi mắt đẹp của Tử Hàm lo sợ không yên nhìn Huyền Dực, miệng mở ra đóng vào một chút nhưng nói không ra lời.

“Người đến.” Huyền Dực hô to một tiếng, tay cũng một phen bắt lấy cánh tay Tử Hàm, khiến Tử Hàm cảm nhận được một trận đau đớn, hấn dùng lực mạnh, dường như muốn đem cánh tay của nàng bóp nát, tay như ngọc không hề xinh đẹp ôn nhu, mà là đầy sát khí.

Một tiếng ra lệnh, ánh lửa chợt hiện, mấy nam nhân mặc giáp rất nhanh đi tới, “Tướng quân, có gì phân phó?”

Mặt Huyền Dực ở dưới ánh lửa lập loè, hung ác vô cùng, phân phó đến: “Truyền lệnh ra, toàn bộ quân làm tốt chuẩn bị chiến đấu, tùy thời nghênh địch, bảo vệ cho cầu treo, trong quân có gian tế, cầm đi lệnh bài, thấy người lấy lệnh bài giết không cần hỏi.”

“Dạ!” Mấy tướng lĩnh chấp tay trả lời, liền tản đi, một trận chiến đấu kịch liệt, sẽ bắt đầu.

Tử Hàm cười lạnh, nàng không sợ người lấy đi lệnh bài bị bắt đến, bởi vì nàng biết, trong thành này đã bố trí người, đến lúc đó nội hô ngoại ứng, muốn đánh bại thành này, so với phí lực phá thành dễ dàng rất nhiều.

Sau khi Huyền Dực phân phó, con người hung ác lại trở lại trên người Tử Hàm, đau lòng và nóng giận nói: “Nói! Có bao nhiêu người ẩn nấp tiến đến?”

“Ta không biết người đang ở đây nói cái gì!” Tử Hàm mỉm cười giả hồ đồ.

Tay Huyền Dực giơ lên cao, muốn hung hăng đánh vào trên người Tử Hàm, nhưng tay cứng ngắc ở giữa không trung, cuối cùng chậm rãi hạ xuống, chỉ đem Tử Hàm đẩy ngã trên mặt đất, “Chờ chiến đấu kết thúc, ta sẽ tìm người tính sổ.”

Tử Hàm nhìn Huyền Dực, nàng tưởng Huyền Dực sẽ giết chết người phản bội hấn, nhưng không có, ngay cả động thủ đánh xuống, hấn cũng không có xuống tay, Huyền Hoa, thật sự quan trọng vậy sao?

Huyền Dực nhìn gương mặt khiến hấn mất hồn của Tử Hàm, nhíu mày, xoay người, điểm huyết đạo ở trên người Tử Hàm, quát: “Đem nàng nhốt vào địa lao.”

Rồi mới nhanh chóng rời đi, Tử Hàm bị thủ hạ của Huyền Dực, nhốt vào trong phòng giam tường đồng vách sắt, nhìn địa lao âm u, cong môi mỉm cười, nhắm lại mắt tựa hồ đang ngủ.

Từ trong thành tiếp cận cầu treo, phải qua năm đạo quan ải, mỗi một đạo quan ải đều từ võ sĩ dũng mãnh nhất, võ nghệ tốt nhất, nếu không có lệnh bài, muốn tiến đến, khó khăn là có thể tưởng tượng đến, nếu cứng rắn giết đi qua, phí sức phí lực, còn sẽ làm trễ thời cơ chiến đấu, nếu có lệnh bài, sự tình liền dễ dàng hơn, nhưng ai cũng không nghĩ đến là, bại lộ quá nhanh, âm hiểm và lòng nghi ngờ của Huyền Dực không phải bình thường.

Sau khi nam nhân liên hệ với Tử Hàm liền tiếp đón mười mấy người đồng bạn, vừa mới dùng lệnh bài qua được bốn đạo quan ải, mắt thấy sẽ đến chỗ cầu treo, sự tình đã bại lộ bọn hấn bị đoàn đoàn thị vệ thủ quan vây quanh.

Hơn mười người tất cả đều mặc trang phục binh lính, một người dẫn đầu, hô to nói: “Giết đi ra ngoài, thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ.”

“Dạ!”

Hơn mười người đặt thành ăn ý, nắm vũ khí, hướng nhóm dũng sĩ vây đánh xông ra.

Bọn hấn thực ăn ý yểm hộ hai người trong đó xông ra vòng vây, đi cắt đoạn dây thừng treo cầu, phân công hợp tác.

Một hồi chém giết đột nhiên triển khai, tiếng binh khí đánh nhau đi cùng với tiếng kêu thảm không dứt bên tai.

Hơn mười người, là ít, nhưng võ công lại là vô cùng tàn nhẫn độc nhất, còn có bọn họ ôm lòng dù chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, không hề sợ hãi chiến đấu.

Kiểm bên đâm thủng trái tim binh lính, cắt đầu bọn họ đi, phá vỡ nội tạng bọn họ, khoét rút mắt của bọn họ, máu tươi, đầu, nội tạng, trái tim kích động, trong lúc nhất thời còn có mắt, tán loạn rơi trên mặt đất, còn có người bị chặt ngang thắt lưng, người vẫn còn đang thống khổ tránh né, kêu rên cứu mạng.

Cảnh tượng này thực sự là khủng bố vô cùng, cực kỳ độc ác, một ít mùi máu tươi, đủ để khiến một người nôn đi, ngay cả binh lính hàng năm đánh giặc, cũng không có thấy qua phương thức giết người như vậy, trong lúc nhất thời có chút kinh sợ ngậy người.

Mà hơn mười người thần bí kia, đã ở trong chém giết chết đi ra, mắt thấy người vây lại đây càng lúc càng nhiều, ít không thể địch lại nhiều.

Bất thành linh tiếng reo hò ngoài thành, tiếng xung phong, đình tai như ốc, tiếp theo có một khối đá thật lớn ném vào, trong đêm đen cũng có thể nhìn thấy khói đặc cuộn cuộn, binh lính của Triển Vân bắt đầu phá thành.

Tảng đá không có mắt, nó không phân được ai là địch ai là bạn bè, nện vào người nào, người đó mất mạng, trong lúc nhất thời mọi người luống cuống tay chân, vừa chống đỡ bị đá nện vào, vừa giết nhau.

Ngoài thành Triển Vân chỉ huy toàn cục, thế muốn đánh bại tòa thành này, Huyền Dực cũng đứng ở trên tường thành chỉ huy chiến đấu, người bắn cung bắn ra những mũi tên mang theo lửa khiến dấy lên một trận ánh lửa.

Trong nháy mắt lửa bốc tận trời, tiếng trống nổi lên, kèn vang vang, tiếng nhóm binh sĩ kêu thảm, đình tai như ốc.

Chiến cục có chút hỗn loạn, tảng đá ném vào càng lúc càng dày đặc, mọi người tập trung né tránh, làm sao còn chú ý đi giết nhau, Huyền Dực bố trí chiến đấu xong, mang theo mấy thủ hạ thân cận, lúc này mới đến chỗ cầu treo, thấy được cảnh tượng chém giết, cảm phần mà chém giết.

“Giết cho ta, ai dám sợ, ta giết người đó.” Huyền Dực một tiếng gầm lên, khiến những binh lính có chút tan tác này, lại tăng cao sĩ khí.

Có Huyền Dực gia nhập, vài gian tế còn lại kia, không chết cũng khó, gian tế còn lại gắng sức chống cự, từng bước một tiếp cận vị trí cầu treo, chỉ cần đi chuyển thanh kiếm kia, hoặc là chặt đứt xích sắt, cầu treo hạ xuống, quân đội Triển Vân liền đánh lại đây.

Huyền Dực xuống tay tàn nhẫn, mấy hiệp liền giết mấy người, mắt thấy có người tay cầm thanh kiếm, chỉ cần vừa dùng lực, cầu treo liền hạ xuống, Huyền Dực quýnh lên, kiểm ném mạnh qua, xuyên qua trái tim nam nhân này.

Cầu treo cũng chậm chậm hạ xuống, tùy tùng bên cạnh Huyền Dực, vội vàng chạy qua, Huyền Dực hô lớn: “Mau chóng kéo thanh chắn về, đừng để cầu treo rút xuống.”

Nam nhân kia đầu cũng không quay lại, vung kiếm chém đứt xích sắt, Huyền Dực vừa thấy, tức giận xung thiên, giẫm lên thì thể đầy đất, phi thân mà đi, một chưởng đánh vào lưng nam nhân kia, người nọ đứng thẳng học máu mà chết, Huyền Dực muốn kéo về cầu treo kia thì đã chậm, cầu treo giống như một người khổng lồ ngã xuống, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Huyền Dực nóng giận hung hăng đá nam nhân bị mình chưởng một cái chết kia, không thể tưởng được thị vệ thân cận nhất sẽ phản bội hắn, gương mặt đầy máu, lại hung ác nham hiểm đáng sợ, xoay người vẫy tay nói: “Chết, cũng phải bảo vệ cho cửa thành.”

Cầu treo hạ xuống, binh lính Triển Vân giống như con kiến, reo hò, theo binh lính mang lẫn cây (cái cây to to nhiều người cầm, đầu nhọn nhọn, để đánh vào cửa thành ý) xông lên phía trước.

Trời dần dần sáng, còn mưa nhỏ, nhưng sát khí vẫn rất nặng, người bắn tên trên tường thành, liên tục bắn vào đám binh lính máu thịt ở dưới thành kia, còn có người bỏ đá lớn xuống dưới, ngã xuống một đám lại một đám binh lính, lại nổi lên đến một đám lại một đám binh lính.

Binh lính của Triển Vân có người mang thang tấn công tường thành, có người nâng cây lăn đánh cửa thành, mỗi một chỗ đều là chủ công, không có phân chủ yếu và thứ yếu.

Rốt cuộc, thành phá, lẩn cây thật lớn kia sau vô số lần đập vào cửa, cửa ầm ầm sập.

Triển Vân mang theo binh lính tinh nhuệ của hần, hô vang khẩu hiệu, giết vào, trận chiến bắt đầu. Hai phe giơ vũ khí sắc bén, chém giết đầu nhau, vô số cái đầu nguyên bản còn sống đều đổ máu rơi trên mặt đất.

Ba mươi vạn đại quân, bỏ người đã chết, vẫn còn hai mươi vạn, trong thành bất quá chỉ mười vạn nhân mã, thắng thua tựa hồ đã nhìn ra được.

Tử Hàm ở trong lao, đã nghe được tiếng chém giết đình tai nhức óc, tiếng đánh nhau, tiếng bước chân đám đông đi tới đi lui, lòng của nàng lại một mảnh sự yên tĩnh, cô đơn giống như sự yên tĩnh.

Trời đã sáng, nhưng trong địa lao trừ bỏ âm u chính là ướt nhẹp, Tử Hàm im lặng, im lặng chờ đợi cái gì đó.

Qua được thật lâu, tiếng chém giết, không hề điếc tai, chiến đấu đình chỉ, trong địa lao sáng lên, tiếp theo một bóng người cao lớn loáng qua, trong phòng tối lúc sáng lúc tối, lại sáng lên sau đó, Tử Hàm thấy được một gương mặt quen thuộc khổng lồ trước mặt.

46. Chương 46: Ly Biệt Trong Lửa

“Triển Vân!” Nhìn đến gương mặt quen thuộc trước mặt, Tử Hàm nhẹ nhàng la lên, nàng biết hần sẽ đến cứu nàng, nàng biết, Triển Vân thật dễ ý nàng.

Triển Vân không nói hai lời, vung tay lên để kiếm sắc bén bỏ ra khoá sắt, mở cửa địa lao ra.

Tử Hàm vội vàng đi ra ngoài, mắt Triển Vân ở trong địa lao âm u cứ nhiên lại sáng chói như vậy, giống như ánh sao sáng trong trời đêm, giờ phút này hần mặc chiến y thoát nhìn oai hùng bất phàm.

Triển Vân một phen cảm bả vai Tử Hàm, mắt sáng ngời mang vui mừng, nhìn chòng chọc Tử Hàm, khoe miệng co giật muốn nói cái gì, cuối cùng lại chỉ là đem Tử Hàm ôm vào trong lòng, thân thể hai người chặt chẽ, không lưu một khe hở.

Giống như ở trong lời nói không tiếng động, ôm chặt này là thuộc về Tử Hàm, không bao giờ để nàng rời khỏi nữa, đó là loại mãnh liệt vui mừng vì mất mà được lại.

Cái ôm của hần vừa chặt vừa dùng sức, giống như sợ nàng sẽ đột nhiên biến mất, Tử Hàm nguyên bản an tĩnh để ôm, chậm rãi vươn tay, vòng quanh eo Triển Vân, cái ôm của hần thật ấm áp và an toàn, tâm Tử Hàm nóng nóng, giống như có cái gì đang lặng lẽ hòa tan.

Triển Vân đột nhiên buông lỏng Tử Hàm, ngược lại dùng bàn tay dày rộng của hần nắm tay mềm của Tử Hàm, trầm thấp nói: “Chúng ta đi ra ngoài.”

“Uh!” Tử Hàm gật đầu, nắm chặt tay Triển Vân, không muốn bỏ ra, giờ phút này nàng chính là một nữ tử yếu đuối cần người bảo vệ.

Hai người một trước một sau ra địa lao, trời bên ngoài quả nhiên sáng, chính là bởi vì trời đầy mây, mà lộ ra hơi mù.

Thành phá, Tử Hàm vẫn nhìn không được nghĩ, Huyền Dực sống hay chết, Tử Hàm nhìn chung quanh bốn bề, liếc mắt một cái nhìn lại trừ bỏ chiến sĩ dọn dẹp chiến trường, chính là thiêu hủy chiến xa, cờ chiến bị gãy, thi thể ngổn ngang dưới đất.

Nàng tùy ý Triển Vân kéo lấy tay nàng, đi trong không gian tràn ngập dấu vết chiến đấu này, dưới đất đổ đầy thân thể, máu chảy thành sông, thuận theo những hạt mưa rơi xuống mà lưu thông.

Tứ chi bị gãy, nội tạng, tựa hồ cũng đang phát thối, nàng rõ ràng cảm giác được mùi máu tươi nồng nồng và mùi thối di chuyển đầy trong không khí, làm người ta muốn ói, Tử Hàm không khỏi tới gần Triển Vân, vươn tay nắm chặt cánh tay mạnh mẽ của hần, mọi người trong tướng quân phủ chết sạch sao?

Triển Vân vỗ vỗ tay Tử Hàm, lo lắng hỏi: “Có khoẻ không?”

Tử Hàm nhú lông mày, một khuôn mặt khó chịu, cúi đầu nói: “Ta còn khoẻ, đi nhanh đi.”

“Uh!” Triển Vân đáp một tiếng, liền dẫn Tử Hàm hướng một phương hướng đi đến, Tử Hàm biết phương hướng này đi đến lầu chính của Huyền Dực.

Trước cửa lầu 2, đứng nhiều binh lính, giữa còn có một nam nhân Tử Hàm tương đối quen thuộc, Địch công tử ưu nhã.

Mặc dù chunh quanh thật xơ xác tiêu điều, mọi người chém giết đến kiệt sức, mệt mỏi và nhếch nhác, trên người lay dính vết máu.

Nhưng Địch công tử kia tuy rằng áo trắng nhuộm bẩn, sợi tóc lộn xộn, nhưng đứng ở trong đám người vẫn còn ưu nhã như vậy, trong tay là sáo ngọc, nhẹ nhàng thưởng thức, không thể phủ nhận Tử Hàm tràn ngập tò mò với Địch công tử nhưng cũng tràn ngập đề phòng.

“Vương gia!” Mọi người thấy Triển Vân đến gần, chấp tay hành lễ.

“Chuyện gì xảy ra.” Triển Vân nhú mày, quét mắt mọi người một cái hỏi.

Địch công tử, trầm lặng nói: “Hắn ở bên trong.”

Hắn, là chỉ Huyền Dực sao? Tử Hàm nhin không được nhìn chung quanh một chút, trong lòng nhớ lại từng ly từng tý Huyền Dực đối với nàng mấy ngày nay, tình yêu cho nàng, ôn nhu, cảm động, kinh hỉ, đương nhiên còn có tính tình âm tình bất định của hắn.

Triển Vân hí mắt, khoe mắt nhìn đến bên cạnh hai người thủ hạ thất khiếu (hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) chảy máu, hắn tựa hồ nghĩ tới cái gì, chi tiết đánh giá một phen phòng ở này, bên môi lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Hắn đi nhanh về hướng phòng ở, một binh lính vội nói: “Vương gia cẩn thận, có cơ quan.”

Cơ quan, Tử Hàm nghe xong giật mình, nàng từng ra vào chỗ này, không phát hiện có cơ quan, không thể tưởng được Huyền Dực lại cẩn thận như vậy, ở trong phòng của mình cũng bày ra cơ quan.

Đang nghĩ, đột nhiên nghe được từ bên trong phòng truyền tới một trận tiếng cười, “Có gan liền tiến vào.”

Là thanh âm của Huyền Dực, lòng Tử Hàm không khỏi chặt hạ xuống, bất an nhìn Triển Vân một cái.

Triển Vân bình tĩnh như lúc ban đầu, đứng ở chỗ đó, cất cao giọng nói: “Chỉ cần ngươi chỗ chỗ của cải trong thành, ta sẽ tha chết cho ngươi.”

“Ha ha, chuyện cười, bại tướng dưới tay, có bản lĩnh tiến vào bắt ta, muốn của cải trong thành, nằm mơ.”

Triển Vân âm trầm cười, lớn tiếng nói: “Nếu muốn chết, ta không ngăn ngươi.” Nói xong bóng dáng như điều hầu phi thân vào trong.

Lòng Tử Hàm bị cái gì néo một cái, Triển Vân mới vào trong, truyền tới một trận thanh âm phách phách bạch bạch.

Ánh mắt Địch công tử ngưng tụ, hô: “Tìm địa phương trốn tránh.”

Nhóm binh lính phân tán ra, tìm địa phương bí ẩn mà an toàn vào, Tử Hàm lo sợ không yên đứng ở nơi đó, thực luống cuống, Địch công tử kia bỗng nhào về phía trước, đem Tử Hàm mang theo đến sau núi giả.

Còn chưa kịp phản ánh, cửa sổ lầu chính phát ra một trận âm thanh vỡ vụn, tiếp theo nghe được tiếng vù vù, vô số tên độc bắn ra, dừng ở trên mặt đất Tử Hàm có thể nhìn thấy.

“Vương gia!” Tử Hàm nhin không được kinh hô, Triển Vân không có sao chứ, không có sao chứ, cơ quan bên trong, hắn có thể ứng phó sao?

Tử Hàm muốn xông đi ra ngoài, bả vai lại bị Địch công tử chặt chẽ đè lại, cảnh cáo nói: “Đi ra ngoài chịu chết sao?”

Lúc này Tử Hàm mới chú ý tới, mình bị Địch công tử ôm ở trong lòng, vội tránh thoát đi, thân mình dính tại núi giả, cúi đầu nói: “Vương gia hắn. . .”

“Hắn không sao, ngươi quá coi thường hắn.” Địch công tử cắt ngang lời của Tử Hàm.

Tử Hàm không hề ra tiếng, tên độc cũng đình chỉ bắn ra, Dịch công tử đứng lên, hô lớn: “Lên!”

Chúng tướng sĩ, có mười mấy người xông vào lầu chính, Tử Hàm cũng theo vào, chỉ thấy phòng ở hoang tàn khắp nơi, trên sàn nhà cắm đầy vũ khí bén nhọn.

Trong đại sảnh rộng mở, Triển Vân và Huyền Dực tay cầm binh khí, trợn mắt nhìn, đứng ở chỗ đó.

Tử Hàm nhin không được mím môi, chỉ thấy gương mặt như ngọc của Huyền Dực tràn đầy vết máu, quần áo bị binh khí phá vỡ, hiển nhiên là bị thương.

Đôi con người hung ác kia nhìn đến Tử Hàm tiến vào, đột nhiên trở nên hơi điên cuồng, “Tử Hàm, vì sao muốn đối với ta như thế, vì sao, người là thê tử của ta, lại phản bội ta như vậy, là bởi vì ta cùng nữ nhân khác ngủ một đêm, người đối với ta như vậy sao, a, hồi báo tình yêu của ta như vậy.”

Huyền Dực hỗn loạn rối giận, khiến Tử Hàm trừng lớn hai mắt, lòng có chút đau, “Huyền Dực. . .” Tử Hàm chỉ có thể không giúp được gì kêu tên Huyền Dực, nàng không biết phải nói cái gì.

“Chúng ta nói muốn chết phải cùng chết, lại đây theo ta đi.” Huyền Dực phi thân hướng Tử Hàm tập kích đến, Triển Vân cũng phi thân ngăn lại, kiếm sắc bén cũng đâm vào giữa ngực Huyền Dực.

Động tác của Huyền Dực dừng lại, máu tươi khắp mình, con người không còn hung ác, ai oán nhìn Tử Hàm, “Người. . . Lại trừng phạt ta như vậy, trừng phạt ta!”

Thân ảnh Huyền Dực lui ra sau, rút lưỡi kiếm sắc ra, máu tươi bật ra bắn tóe, hấn bị thương cười to lên, khoe môi tràn ra máu tươi, dùng sức giẫm một cái, hô lớn: “Đều đến chôn cùng đi.”

Oanh oanh một tiếng tiếng vang lớn, Triển Vân nhào qua ôm lấy Tử Hàm, ngã xuống đất, trong khoảnh khắc bên trong phòng khói đặc cuộn cuộn, ánh lửa nổi lên bốn phía, Huyền Dực đã mở thuốc nổ.

Có người không kịp tránh né đã mất đi sinh mệnh, cánh tay Triển Vân cũng bị nổ thương, nâng Tử Hàm dậy đi ra ngoài.

Tử Hàm nhìn đến Huyền Dực ở trong ngọn lửa đau khổ vùng vẫy, ánh lửa đem bọn họ chia cách, mặt Huyền Dực dần dần mờ hồ, Tử Hàm nắm lấy vạt áo Triển Vân, đau lòng kêu: “Huyền Dực. . . Cứu hấn, cứu hấn.”

Ánh lửa hừng hực, xà ngang không có ý thức sập xuống, mù mịt tràn đầy, Triển Vân liều lĩnh đem Tử Hàm ném ra tới địa phương an toàn.

Ở một khắc mọi người liều chết chạy ra phòng ở này, lầu chính vốn xa hoa đường hoàng cũng phát ra một tiếng vang lớn, sụp xuống.

47. Chương 47: Ôn Tình Sau Cuộc Chiến

Tắm lâu nguyên bản tráng lệ đường hoàng cứ như vậy bụi bay khói tan, một nam nhân sống vốn tuần mỹ như ngọc, chân thành thâm tình cũng tùy theo tan mất.

Ánh lửa tận trời, nóng rực mặt mỗi người, tay Tử Hàm chặt chẽ nắm cùng một chỗ, trong trí óc nhanh chóng loáng qua từng ly từng tý khi quen biết Huyền Dực.

.

Lòng Tử Hàm chưa từng mệt như vậy, hơi giật mình đi xuống nghỉ ngơi, về tới tắm lâu chỗ ở của nàng, mà Triển Vân phải chịu trách nhiệm an bài giải quyết tốt hậu quả chiến tranh.

Tỷ như dán bố cáo ở trong thành, an ủi lòng dân, sửa chữa tường thành hư hao, phái binh đóng ở điểm máu chốt, bổ sung quân đội, bổ nhiệm quan viên, sưu tầm bảo vật, cả một loạt chuyện tình, đều khiến hấn bận.

Tử Hàm nhìn phòng ở mình ở nhiều ngày, vẫn như trước, an tĩnh, lịch sự tao nhã, giống như hỏa chiến chưa từng xảy ra, vẫn tưởng Triển Vân là thô bạo tàn nhẫn, nhưng sau khi hấn công thành, không tàn sát hàng loạt dân trong thành, hấn là người mặt ác thiện tâm, Tử Hàm nhin không được gia tăng thêm phần cho Triển Vân ở trong lòng.

Tất cả trong phòng như thường, chậu hoa lan nàng thích nhất lẳng lẳng nở rộ, bình yên vô sự còn sống, bức họa có nữ tử giống mình trên tường, cũng an tĩnh tồn tại.

Nhưng tất cả đều kết thúc, thành trì bị đánh hạ, Huyền Dực chết đi, tất cả đây, đều là kết cục thủ lĩnh hy vọng, thủ lĩnh của nàng, vì sao muốn giúp Triển Vân như vậy, hay kỳ thật thủ lĩnh là người của Triển Vân. Tử Hàm nghĩ lập tức lại phủ nhận ý nghĩ này, không, rất không có khả năng, lúc trước thủ lĩnh truyền đạt nhiệm vụ, tất cả đều là giết chết quan to trong triều. . . Sao có thể là người của Triển Vân?

Nhưng bây giờ lại giúp Triển Vân như vậy, là vì sao? Tử Hàm nhìn không được đem Triển Vân và thủ lĩnh liên hệ cùng một chỗ, chẳng lẽ Triển Vân chính là thủ lĩnh?

Sẽ không, nhất định sẽ không, Tử Hàm lại phủ định ý tưởng này một lần nữa, nếu Triển Vân là thủ lĩnh, tại sao phải phái một gián điệp ở bên cạnh?

Đầu óc Tử Hàm thật loạn, thật mâu thuẫn, Tử Hàm nghĩ không ra ở giữa rốt cuộc tiềm ẩn âm mưu gì, cũng không dám suy nghĩ, biết đến càng nhiều thì nguy hiểm càng nhiều.

Tử Hàm kinh ngạc ngồi ở trên ghế, nhìn chân dung trên tường, tâm tư trăm chuyển ngàn xoay, lại nghĩ, Huyền Dực vừa chết, nàng lại không rõ ràng mình và người trong bức họa có quan hệ gì.

Người biết chuyện. . . Đúng, người nhà Huyền Hoa không phải còn sao, Tử Hàm kích động đứng lên, nàng quyết định đi xem nhà cha mẹ Huyền Hoa.

Tử Hàm đi ra tướng quân phủ, mới phát hiện, tình hình bên ngoài so với trong phủ càng thêm thảm hại, nhóm chiến sĩ bận rộn thanh quét lấy chiến trường, dùng tay đẩy xe đẩy lấy từng đồng thi thể đi vùi lấp.

Mùi hôi thối xộc vào mũi, Tử Hàm không khỏi tăng nhanh bước chân, nàng ghét mùi máu tươi, ghét màu đỏ, cho nên nàng giết người không thấy máu.

Từ con đường trong ký ức Tử Hàm rất nhanh tìm được Huyền Quốc An phủ lần trước đã đến qua với Huyền Dực, cửa hơi cảm giác hỗn loạn tiêu điều, vết máu loang lổ vậy ở trên mặt tảng đá, trong phủ cửa lớn mở rộng, lá rách đầy đất.

Tử Hàm nhíu mày, đi vào, trong viện rất an tĩnh, ngay cả một hạ nhân đều không có, đẩy ra cửa chính, Tử Hàm hô lớn: “Có người không?”

Bốn phía rất yên lặng, không người trả lời câu hỏi của nàng, Tử Hàm nhìn bốn bề chung quanh, phòng trong cũng không có người, Tử Hàm lui ra ngoài, phòng tây sương phòng đông sương cũng không người.

Giống như chỉ là mộng, mộng tỉnh cái gì cũng không có, người chỗ này cũng là thế này, lần trước còn cùng nhau dùng bữa, giờ phút này lại người không phòng trống.

Cha mẹ hiền lành, đệ đệ văn nhã, em dâu ôn nhu còn có đứa nhỏ khả ái, lập tức cũng không thấy.

Bước chân Tử Hàm có chút lộn xộn không lực, nhìn sân trống trơn, mọi người nơi nào rồi, trong sân thực yên tĩnh, không có vết tích từng chiến đấu hay chém giết, cũng không có thi thể, vậy mọi người bởi vì chiến sự mà chạy trốn sao?

Này nhìn như yên tĩnh lại có vô hạn quỷ dị, bọn họ yêu Huyền Hoa như vậy, sao có thể bỏ lại Huyền Hoa không nói một tiếng đã đào tẩu?

Tử Hàm chậm rãi thối lui ra khỏi sân, xoay người rời đi, lại đi ở trên đường tràn đầy máu tanh, trầm tư đầy bụng.

“Đồng Tử Hàm.”

Đang nghĩ hoặc đầy lòng, Tử Hàm như đi vào cõi thần tiên, bị một tiếng hét to kinh sợ hoàn hồn, vội ngẩng đầu đến, thấy được Triển Vân lông mày xếch mắt giận, đứng ở không xa chỗ nàng.

“Vương gia.” Nàng cúi đầu hô một tiếng.

Triển Vân muốn tức giận, lại nhìn đến sắc mặt Tử Hàm không đúng, mạnh mẽ đè khí giận xuống, lạnh lùng nói: “Bên ngoài không an toàn, ngươi không biết sao, còn chạy loạn.”

Trong khẩu khí trách hỏi là tràn đầy lo lắng, Tử Hàm đã quen thái độ như vậy của Triển Vân, cũng có thể nhận ra một ít tiếng hét to là tức giận, loại hét to kia cũng là quan tâm và lo lắng, lập tức khẽ mỉm cười nói: “Xin thứ lỗi, khiến người lo lắng.”

Cái mũi Triển Vân hướng lên trời, hừ một tiếng, liền kéo tay Tử Hàm, “Trở về đi, có việc muốn hỏi người.”

“Nga!” Tử Hàm ập ứng nhìn Triển Vân, bóp chặt tay hắn đi theo bước chân không vội không chậm của hắn về phía tường quân phủ.

Bức hoạ trên tường bị Triển Vân tháo xuống, trải lên trên bàn, người trong bức hoạ càng nhìn rõ ràng hơn.

“Chỗ này vì sao có bức hoạ của người, hơn nữa thời gian đề chữ trên bức hoạ lại là mười mấy năm trước.”

Tử Hàm hơi hơi thở dài, tay nâng mặt nhìn Triển Vân, cũng rất buồn bực nói: “Ta cũng rất muốn biết.”

“Nói cho ta biết rốt cuộc sao lại thế này?”

Tử Hàm thả tay, bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm.”

Triển Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy nói cái người biết.”

Tử Hàm trung thực trả lời: “Ta bị Huyền Dục bắt đến, nhìn đến bức tranh giống ta cũng rất giật mình, càng giật mình là Huyền Dục nói ta là thê tử của hắn, hơn nữa chia cách mười năm, buồn cười a, ta bây giờ mới mười mấy tuổi, mười năm trước nếu ta chính là vợ hắn, khi đó ta mới mấy tuổi.”

Trong mắt Triển Vân có chút cao hứng hiện lên, ngồi ở bên cạnh Tử Hàm, nhìn bức hoạ, “Có nghĩ qua, nàng có lẽ là người thân của người.”

Tử Hàm lắc đầu nói: “Sẽ không.”

Người thân, nàng thậm chí hoài nghi qua mình là nữ nhi của Huyền Hoa, bất quá ngày đó khi nói chuyện với mẫu thân Huyền Hoa, cũng hỏi qua mẫu thân Huyền Hoa, Huyền Hoa có từng sinh đẻ không, đáp án dĩ nhiên là không có, nàng mới bỏ qua ý nghĩ buồn cười này, có lẽ chính là bộ dạng hai người trùng hợp giống nhau.

“Lời hắn nói là có ý gì, người phản bội hắn cái gì?” Con người đen của Triển Vân thâm trầm, cao thâm khó đoán nói không nên lời.

Tử Hàm nhú mày, lắc đầu nói: “Ta làm sao biết, có lẽ hắn nói không là ta, mà là nữ nhân trong hoạ. Ta nghĩ tinh thần của hắn có chút rối loạn, dù sao lúc đó vì sao bọn họ chia cách vẫn là nghi hoặc.”

Triển Vân đột nhiên đem nàng ôm ở trong lòng, nhìn mắt của nàng, trầm thấp nói: “Quên hắn, mặc kệ hắn làm qua cái gì, quên mất giết chóc và máu tanh chỗ này, tất cả đều trôi qua!”

Cự ly tới sát thế này, ánh mắt Tử Hàm dừng ở trên môi mỏng khô gợt của Triển Vân, đôi môi này, ở trong đêm tối kia, từng nhiệt liệt hôn nàng, khiến nàng động dẩy không thôi.

Triển Vân chậm rãi tới sát mặt Tử Hàm, cánh môi lại nhẹ nhàng hạ xuống, chà qua cánh môi Tử Hàm, khàn khàn nói: “Có phải đang hoài niệm nụ hôn của ta hay không?”

Tử Hàm bị nhìn thấu tâm sự, mặt trong nháy mắt đỏ lên, chống đẩy ôm chặt của Triển Vân, cà lăm nói: “Mới. . . Không có, nào có.”

Triển Vân ôm chặt hơn, mi mắt chớp động ánh sáng khác thường, cảm tính mà ôn nhu nói: “Không bằng chúng ta ôn lại cảm giác kia một chút, ta thích cảm giác người hôn lại ta, rất thơm ngọt, cũng rất tuyệt vời.”

Tử Hàm mặt đỏ tim đập cự tuyệt, “Không cần. . .!”

Nam nhân này, vừa trải qua một trận đại chiến sinh tử, vẫn còn có tâm tư ôn tình, Tử Hàm lập tức muốn cự tuyệt ôm chặt, môi Triển Vân lại cường thế đè lại, ngăn lại môi đỏ của nàng. . . , hắn tựa hồ càng lúc càng vui vẻ cảm giác môn trớn này.

48. Chương 48: Đố Kị Bốc Lên Trong Lòng

Nụ hôn này ở Tử Hàm thở gấp yêu kiều chấm dứt, sắc mặt Tử Hàm đỏ hồng, hai mắt mê ly, sắc mặt Triển Vân rung động, áp lực thống khổ, bọn hắn quan hệ bắt đầu có chút biến hóa kì diệu.

“Ngoan ngoãn nghỉ ngơi, ta đi xử lý việc quân.” Triển Vân nhìn hai mắt mê ly của Tử Hàm, không tha, lại mạnh mẽ tự mình đè nén lấy, hẳn giờ phút này cũng không hiểu, vì sao đối với Tử Hàm lại có cử động, cùng cảm xúc như vậy, hẳn rõ ràng là yêu Tâm nhi, nhưng đối với Tâm nhi vì sao chưa từng có dục vọng kịch liệt như thế.

Tử Hàm “Nga!” một tiếng, ngơ ngác gật đầu, mắt mê ly đưa Triển Vân ra cửa, tay sờ lên môi của mình.

Quan hệ của nàng và Triển Vân, hơi kỳ quái rồi, rất kỳ quái, lại nói không nên lời kỳ quái như thế nào.

Tâm lâm vào mê mang, lan tràn. . . .

Thời gian trôi qua mấy ngày, tường thành đã được tu sửa tốt bằng tốc độ nhanh nhất, công việc giải quyết tốt hậu quả cũng làm thích đáng cực kỳ.

Nghe nói trong thành có rất nhiều tài bảo, nhưng tìm mãi cũng chỉ có một bộ phận nhỏ, không có nhiều như trong truyền thuyết.

Tử Hàm đi theo Triển Vân và binh lính tới dọn dẹp hài cốt ở phủ tướng quân rồi thiêu hủy phủ tướng quân, hi vọng có thể từ chỗ này tìm thứ bọn họ muốn.

Nhưng trừ bỏ đốt trụi mọi thứ, không có phòng tối, không có mật đạo, cũng không có thi thể Huyền Dực, Thanh Hà, còn có Huyền Thanh Thanh.

Thanh Hà và Huyền Thanh thanh rất có thể là đào tẩu trước đó, nhưng Huyền Dực thì sao? Không lẽ lửa lớn thiêu ngay cả tro cốt xương của Huyền Dực đều không thừa sao, mặt Triển Vân tràn đầy nghi vấn, Tử Hàm cũng thế, tất cả đều không có kết quả, nhân mã đành phải rút lui.

Đại quân lưu lại một bộ phận binh lính đóng ở Yến thành, chờ đợi quân đội của Khương vương triều tới, rồi mới đuổi theo nhân mã của Triển Vân.

Đại quân xuất phát, Triển Vân vốn là muốn Tử Hàm ngồi xe ngựa, nhưng Tử Hàm không muốn khiến người xem mình nhu nhược trở thành liên lụy, kiên trì muốn cưỡi ngựa.

Triển Vân thấy Tử Hàm cố chấp, bàn tay to đành phải chụp tới, một tay ôm Tử Hàm vào trong lòng của hắn, hai người cùng cưỡi một con.

Quân đội chậm rãi đi về phía trước, Tử Hàm tựa vào trong lòng Triển Vân, lười nhác và tự nhiên, giống như dựa sát vào nhau như thế là một việc thật tự nhiên.

Tay Triển Vân nắm dây cương, nhìn Tử Hàm, trong lòng như có suy nghĩ gì, Yến thành lỗ hổng thứ nhất để xé mở Lưu Vân quốc, cũng là quan ải khó nhất, chỗ này lấy hiểm nổi tiếng, nhưng bởi vì nguyên nhân nội ứng, công thành cũng đơn giản hơn nhiều, tổn thất giảm đến thấp nhất.

Hắn thực nghi hoặc là ai đang âm thầm trợ giúp hắn chặt đứt cầu treo, nhưng sau khi điều tra không có kết quả, tất cả đều thần bí, nghi vấn của hắn tự nhiên lại chuyển đến trên người Tử Hàm, tổng cảm thấy Tử Hàm hơi kỳ quái, nhưng lại nói không được làm sao không phù hợp.

“Vương gia, chúng ta còn phải đi bao lâu?” Tử Hàm quay đầu nhìn gương mặt đầy nghi vấn của Triển Vân, lên tiếng hỏi.

Triển Vân hoàn hồn, nhìn gương mặt hồn nhiên lại động lòng người của Tử Hàm, cúi đầu nói: “Hơn mười ngày.”

Tử Hàm không biết hỏi: “Vương gia, quan tiếp theo là nơi nào?”

Triển Vân nhẹ nhàng trả lời, “Lưu Tô quan.”

“Đánh xong Lưu Tô quan, còn muốn tiếp tục sao?”

“Vậy phải xem hoàng đế Lưu Vân quốc tổ về thế nào.” Mặt Triển Vân một mảnh lãnh khốc.

Tổ về, là chỉ đầu hàng hay là cầu hòa đi, hoặc là ngoan cố chống lại đến cùng, Tử Hàm không hề hỏi nữa, chỉ là hi vọng chiến tranh sớm kết thúc, nhiệm vụ của nàng cũng có thể mau chóng hoàn thành.

Quân đội hành tẩu đến ban đêm, gặp được một con sông, Triển Vân mới hạ lệnh nghỉ ngơi.

Binh lính phụ trách nấu cơm nhắc lên nồi lớn, bắt đầu nấu cơm, cũng dựng lên lều trại cho chủ tướng, binh lính cũng chuẩn bị đầu nước trong túi nước từ con sông, để giải khát trên đường hành quân.

Triển Vân thì đi tuần tra bốn phía, Tử Hàm lấy đầy nước vào túi nước cho nàng và Triển Vân, nàng vén tay áo lên, ngồi xổm người xuống, cong người múc.

Không ngờ cổ đại dưới chân ở dưới bùn đất dãn ra, chân trượt xuống dưới, thân mình xông về trước, nhìn sắp rơi vào trong nước, trở thành ươn sũng, Tử Hàm vốn định phi thân tránh cho rơi xuống nước, nhưng một trận tiếng bước chân truyền tới, nàng đành phải nhắm lại mắt chờ đợi rơi xuống nước.

Đột nhiên cảm giác, phần eo căng chặt, thân mình nghiêng tới trước, bị một cánh tay mạnh mẽ kéo đến kéo đến, người cũng rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“Nếu muốn tắm, ta phân phó binh lính nấu một ít nước nóng.” Người đến ra tiếng chế giễu, thanh âm quen thuộc mà ưu nhã, không nhanh không chậm.

Tử Hàm mở to hai mắt, người đem nàng kéo đến, cư nhiên là Địch công tử.

Hắn thú vị nhìn nàng, dưới ánh trăng hắn cười tao nhã, một nam nhân thoát tục như vậy, lại là thủ hạ của Triển Vân, tổng cảm thấy hắn không phải người trong thế tục, không đáng bị lây vết tích giết chóc.

“Ta cảm tạ người giúp, nhưng ta không phải muốn tắm.” Tử Hàm ngu ngơ chút sau đó thân mình muốn rời khỏi ôm chặt của Địch công tử, lại phát hiện hắn không có ý tứ buông tay.

Tử Hàm nhú mày, không vui nói: “Xin người bỏ tay ra.”

Địch công tử lại ưu nhã nở nụ cười, má gần hơn một ít, thấp giọng nói: “Cho ta biết, người cắt đứt dây thừng có quan hệ với người hay không.”

Tử Hàm cho hắn một cái ánh mắt rất ngu ngốc, không vui nói: “Này, vị nhân huynh này, đầu người bị ngựa đá sao, bản thân ta thật là muốn giúp các người, nhưng ta bị nhốt ở trong lao, cũng không có bản lĩnh lớn, vị nhân huynh người quá đề cao ta.”

Địch công tử lại là tao nhã cười, lại nói vô cùng thâm ý, cánh tay vẫn không có ý tứ bỏ ra, phong khinh vân đạm nói: “Chẳng lẽ là ta nghĩ nhiều.”

Tử Hàm tránh né, “Đúng vậy, đúng vậy, quý đáng ghét, buông tay.”

“Các người. . . Đang làm cái gì?”

Một tiếng chất vấn nghiêng răng nghiêng lợi, âm hiểm lọt vào trong tai Tử Hàm, nàng quay đầu qua, nhìn đến dáng người cao ngất của Triển Vân, mang khí giận đứng ở một bên không xa, đôi mắt xinh đẹp kia, dưới ánh trăng phát ra lửa giận kinh người.

“Buông tay a!” Tử Hàm không rõ vì sao chột dạ một trận, thực sợ hãi bị Triển Vân nhìn thấy tình cảnh như vậy, vì sao đây?

Địch công tử tao nhã, tuyệt thế cười, tay nhẹ nhàng rời khỏi, thân mình Tử Hàm lại hướng sau ngã xuống, phù phù một tiếng, rơi vào trong nước sông.

“Đáng chết, ta muốn độc chết người.” Tử Hàm sắc mặt ngum nước, đứng lên, còn may nước sông không sâu.

Địch công tử tao nhã, một chữ không nói, nhìn Triển Vân một cái, xoay người tao nhã mở bước chân, rời khỏi.

Nhìn ra được Triển Vân không có tính ra tay giúp đỡ, Tử Hàm dùng cả tay chân bò lên bờ, cả người ướt sũng, gió nhẹ thổi, rất lạnh.

Trong lòng đem mười tám đời tổ tông của Dịch công tử mắng hết, lại bực mình nhìn Triển Vân thấy chết không cứu, dỗi xoay đầu bước đi.

“Đứng lại.” Triển Vân sau người hét to một tiếng, Tử Hàm lại để ý cũng không để ý, đi tiếp con đường của mình, nam nhân thật sự không có người tốt, đứng lại làm cái gì, bị hấn tức giận đến hải cốt không còn, lại lạnh chết ở chỗ này sao, nàng mới không cần.

“Đáng chết.” Triển Vân cúi đầu mắng, bóng dáng rất nhanh tiến lên.

Tử Hàm dỗi đi trước, cảm giác một đoàn bóng đen nghênh đầu xuống, tiếp theo thân mình ầm ập, lúc này nàng mới dừng bước chân lại, chỉ thấy trên người nhiều hơn một chiếc áo choàng màu tím, đó là của Triển Vân.

Trong lòng không khỏi ầm ập, tức giận cũng bớt một chút, không tình nguyện nói: “Cảm tạ.”

Triển Vân tức giận tiến lên, chấp tay sau lưng, hai hàng lông mày nhíu chặt, gằn nhẹ nói: “Các người vì sao ôm nhau? Người không nên trêu hoa ghẹo nguyệt như thế!”

Khẩu khí này là gì, nàng gọi gió gì, dẫn bướm gì chứ, trong lòng ủy khuất một trận, hô lớn: “Nếu vương gia cho rằng như vậy, nô tỳ không có cách khác.”

Nói xong vươn tay tóm chặt cái áo choàng gây ầm ập cho nàng, vút trên mặt đất, cắn môi, không bao giờ quay đầu tiêu sái rời khỏi, vì sao Dịch công tử giống như khiêu khích muốn Triển Vân tức giận, nam nhân đáng giận.

Triển Vân cũng tâm tình cảm tức theo sau, đổ kị thiêu đốt trong lòng, vì sao Tử Hàm và Dịch công tử ôm nhau, vì sao nhìn thấy Dịch công tử ôm ấp Tử Hàm, có loại ý nghĩ muốn chém đứt tay Dịch công tử, hận không thể giết Dịch công tử thân cận với Tử Hàm như vậy, vì sao trong lòng liền hỏa lớn như thế, vì sao không xem được Tử Hàm và nam nhân khác thân mật như vậy, vì sao vì sao. . . Trong lòng không ngừng hỏi chính mình.

49. Chương 49: Lần Đầu Tiên Đau Lòng

Tử Hàm rất là nuột không trôi cơn tức này, Dịch công tử kia khinh bạc nàng không nói, còn khiến nàng té xuống nước, nàng chính là dễ bắt nạt như thể sao, cái gì kêu ăn miếng trả miếng, cái gì kêu có thù tất báo, nàng Đồng Tử Hàm, hôm nay liền phát huy một lần, chạy về doanh trường, thay quần áo sạch, lại đi.

Tử Hàm ở địa phương hoang dã, thực dễ dàng tìm một con rắn nhỏ, dùng túi tiền chứa vào, con rắn nhỏ này có chút độc, sẽ không khiến người chết.

Đừng trách nàng vô tình, là Dịch công tử này khinh người quá đáng rồi, Tử Hàm lặng yên đi về phía doanh trường của Dịch công tử.

Nàng muốn thừa lúc không người, đem con rắn nhỏ khả ái này đặt trong chăn của Dịch công tử, thử nghĩ, khi Dịch công tử tao nhã cởi quần áo, rồi mới nằm ngủ chung với rắn. . . . Tử Hàm nghĩ đến liền không nhịn được run run một chút.

Tăng nhanh bước chân đi đến, ánh nến trong doanh trường vẫn sáng, Dịch công tử trở về sao? Tử Hàm tránh né binh lính đi qua lại, nghiêng tai lắng nghe.

Nghe thanh âm, trong doanh trường thực có người, tựa hồ nghe đến thanh âm Triển Vân, hấn đến làm cái gì, vô giúp vui sao, Tử Hàm tử tế nghe tiếp.

Chỉ nghe thanh âm tao nhã của Dịch công tử kia vang lên, “Vương gia đối với tiểu nha đầu kia, tựa hồ đặc biệt quan tâm, chứ không phải là yêu nàng?”

Tâm Tử Hàm nhảy lên nhảy xuống, yêu? Từ thật xa lạ, trong đời người của nàng chưa từng có nghĩ qua cái gì như vậy.

“Yêu nàng?” Triển Vân tựa hồ đang do dự tự hỏi cái gì, tạm nghỉ một chút kiên quyết phủ định nói: “Không, ta không có!”

“Nha, thật sự không có, vậy Vương gia không để ý đại cục lên vào Yến thành, là vì sao? Không chịu đưa nàng rời đi lại là vì sao? Còn nói không phải yêu nàng!” Mỗi một câu của Địch công tử đều đối chọi gay gắt, không lưu một tia đường sống.

“Không!” Triển Vân có chút bối rối phủ định, không biết là đang thuyết phục Địch công tử, hay đang thuyết phục chính mình, “Ta đây cả đời chỉ yêu Tâm nhi, nàng mới là duy nhất.”

Tâm Tử Hàm không hiểu sao đau đớn.

“Vậy người cần gì phải để ý nàng bị ai vuốt ve, ôm ấp, nếu người không cần nàng, nàng có quyền lợi cùng nam nhân khác chung một chỗ, có phải không? Trừ phi người yêu nàng.” Thanh âm của Địch công tử, ngữ điệu không nhanh không chậm, vẫn ưu nhã như vậy, nhưng lại đáng chết đáng giận.

“Ta không yêu nàng, nàng bắt quá là một nữ nhân ngay cả thiếp ở trong vương phủ cũng không phải.” Triển Vân không biết là đang thuyết phục Địch công tử, hay đang thuyết phục chính mình, để chứng tỏ hắn yêu Tâm nhi, không phải Tử Hàm, sẽ không yêu Tử Hàm.

Tử Hàm lần đầu tiên cảm giác được đau lòng, lạnh như băng, đọng lại, phai màu, đây là cảm giác gì.

Chỉ biết là, nàng rất cuộc nghe không vô, giống như bị rần rần, muốn mau chóng rời khỏi chỗ này.

Nếu không thích, vì sao muốn hôn nàng, nếu không thích, vì sao muốn ở trong ban đêm kia cho nàng nụ hôn nóng bỏng khó quên nhất.

Mà tại sao mình để ý hắn như vậy, bịch rần trong tay Tử Hàm rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

“Ai!” Triển Vân nghe được tiếng, đã chạy vội ra, trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu, còn có con rắn dưới chân đạp được tự do bò tán loạn chung quanh.

Địch công tử theo sát phía sau đi ra, ánh mắt cùng với Triển Vân rơi vào trên túi tiền, còn có con rắn bò chung quanh, nhưng không có nhìn thấy bóng dáng Tử Hàm, bọn hắn không biết là ai bắt rắn, cũng không biết Tử Hàm từng đến.

Gió nhẹ thổi qua, lại thổi không đi phần mâu thuẫn lo lắng ở đáy lòng Triển Vân.

Trời tờ mờ sáng, đại quân phải lên đường, nguyên bản Tử Hàm nên cùng Triển Vân cưỡi một con ngựa lại nói muốn đi bộ một lát mới lên ngựa.

Con người đen của Triển Vân thâm trầm, nghĩ Tử Hàm là vì chuyện đêm qua mà tức giận, lập tức cũng không có miễn cưỡng.

Cưỡi ngựa đi ở phía trước, Tử Hàm thì chậm rãi đi theo phía sau, nhìn cái lưng rộng lớn của Triển Vân, bóng dáng cao ngất, nghĩ đến lời nhục nhã đêm qua, tâm nổi lên từng trận không vui.

Trong lòng nói thầm, người không thích ta, ta há lại yêu người, chờ nhiệm vụ của ta kết thúc tự nhiên cả hai không liên quan gì.

Tử Hàm không biết lòng mình vì sao bị đè nén như thế, Triển Vân nói là sự thật, nàng vốn chỉ là vì nhiệm vụ ẩn nấp vào Vương Phủ, làm một công cụ sanh con, nhưng khi Triển Vân chính mồm khinh thường nói ra như vậy, tâm tình của nàng lại hồng như vậy.

Nàng ỉn biết, cảm xúc như vậy, không đáng có, nàng là lãnh huyết vô tình, không cần phải để ý lời nói của một nam nhân.

50. Chương 50: Đột Nhiên Hiểu Được Tâm Ý

Tử Hàm theo đội ngũ chậm rãi hành tẩu, ánh mắt lại dừng ở trên người Triển Vân, mặc dù cho chính mình biết không cần đi để ý, nhưng muốn xem thường, xem thường lời nói, tâm liền sẽ đau giống như bị người dùng lưỡi dao sắc bén khoét ra.

Tử Hàm ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lòng có chút khó chịu, nàng đây là thế nào, tâm vì sao khó chịu như thế, ai đến cho nàng biết, nàng làm sao vậy, tâm sinh bệnh sao?

Trong trí óc có một thanh âm đang lớn tiếng hướng nàng hô: người thích hấn, người không còn là sát thủ vô tình lãnh huyết rồi, khi hấn muốn cứu người từ trong tay Cô Lang, đêm mưa công người đi trở về trong thành người đã động tâm.

Khi hấn mạo hiểm lên vào Yến thành không màng sống chết của mình để cứu người đi, người đã hiểu được lòng mình rồi, người yêu nam nhân này, cho nên lòng của người mới sẽ đau, mới sẽ bị lời của hấn thương tổn, ngay cả nụ hôn của hấn, hương vị của hấn người đều khắc rõ ở trong trí óc, người không phải yêu là cái gì!

Không! Tử Hàm bị thanh âm này trong trí óc làm kinh ngạc người, yêu một nam nhân. . . Yêu một nam nhân không thích mình.

Huyết sắc trên mặt nàng mất hết, tâm hít thở không thông hô hấp không thông, nàng là sát thủ, tim lạnh như băng bao nhiêu năm, vì sao dễ dàng bị chảy ra như thế.

Có phải chưa từng có một người nam nhân nào vài lần không chú ý sống chết cứu nàng như vậy, khiến trái tim đóng băng của nàng tan rã rồi, từng ly từng tý cùng nhau bắt tri bắt giác rớt vào trong lòng.

Tử Hàm sợ sệt phát hiện, mỗi một câu của Triển Vân, mỗi một cái ánh mắt, mỗi một động tác, ở trong trí óc nàng đều rõ ràng nhớ kỹ.

Tất cả đến quá nhanh, loại nhận thức này mãnh liệt giống như thủy triều, mãnh liệt xông vào trong lòng Tử Hàm, khiến nàng trở tay không kịp.

Tử Hàm đang đấu tranh tư tưởng với bản thân, đột nhiên nghe được bên tai có người rõ ràng nói: Đi đường như vậy không mệt chứ?”

Tử Hàm quay lại, thấy tuần nhan của Địch công tử, hấn cười ở trên con ngựa trắng cao cao thật tao nhã thoát tục, trong giọng điệu mang theo một tia nghiền ngẫm.

“Cảm tạ quan tâm của người, chỉ là có liên quan với người sao.” Quay đầu nhìn người hơi mệt chút, ánh mắt Tử Hàm lại nhìn về phía trước, bất ngờ lại rơi vào trên người Triển Vân.

“Vị canh rắn đêm qua rất ngon.” Địch công tử nhẹ nhàng cười, nụ cười kia thoát tục và thanh đạm.

“Không biết người đang ở đây nói cái gì.” Hấn biết là nàng, làm sao có thể?

Ngón tay thon dài trắng nõn của Địch công tử thường thức sáo ngọc trong tay, giọng điệu mềm nhẹ nói: “Hấn không phải người người có thể muốn.”

“Hấn? Người chỉ là ai? Người nói chuyện thật là kỳ quái, nói xằng nói bậy, không phải bị nóng đốt hồ đồ chứ.” Hấn có thể nhìn thấu lòng của nàng sao, nam nhân thật đáng sợ, nhưng đây là cảnh cáo sao? Trong lòng Tử Hàm không vui, lại không có nhiều lời cái gì, nói càng nhiều cảm xúc hiển lộ càng nhiều, khiến người nhìn thấu càng nhiều.

Triển Vân ngồi trên lưng ngựa, vẫn nhin không được quay đầu nhìn Tử Hàm, sau khi hấn nhìn đến Tử Hàm và Địch công tử nói nói cười cười cùng một chỗ, tâm vẫn hơi không thoải mái, rất không thoải mái.

Con người đen loáng qua âm trầm ghen tỵ, lại nhanh đến khiến người khó có thể bắt lấy, Tử Hàm cũng đối với ánh mắt đen chòm của Triển Vân, lộ ra mặt cười, vẫy tay nói: “Vương gia, Địch công tử sinh bệnh rồi, xem bệnh trạng hình như là bị chó điên cắn, người mau tìm đại phu xem cho hấn.”

Binh lính đang hành quân, nghe được Tử Hàm la lên như vậy, cười vang lên, chỉ xem là vui đùa, lại không biết, trong lòng Tử Hàm đã sớm tức giận.

Triển Vân thả chậm tốc độ hành tẩu, con ngựa cùng phối hợp đi đi ngừng ngừng, Tử Hàm và Địch ngọc công tử rút cuộc ở cùng một tuyến đường với Triển Vân.

Tử Hàm nhìn mặt Địch công tử, vẫn thản nhiên cười, ngay cả dáng vẻ nhú mày cũng rất ưu nhã, Tử Hàm nhin không được tội ác nghĩ đến, nam nhân ưu nhã như vậy nếu mà móc móc lỗ mũi thì dáng vẻ có còn tao nhã như vậy không. . . . Nôn. . . . Rất phá hoại hình tượng.

Tử Hàm nhin cười không được, nàng thừa nhận tư tưởng thực bản thủ, nhưng nhin không được nghĩ như vậy, “Vương gia, ta đi mệt rồi, ta muốn cười ngựa.”

Triển Vân thấy Tử Hàm tựa hồ không tức giận nữa, cúi người xuống vươn tay, ôm eo Tử Hàm, đem nàng ẵm lên lưng ngựa, thúc giục ngựa đi nhanh chút, kéo ra khoảng cách với Địch công tử.

Theo bản năng, Triển Vân không muốn để Địch công tử tiếp nhận Tử Hàm như vậy, một loại dục vọng bá chiếm ngay cả hần đều không có phát hiện, tràn ngập trên không trung.

Tay Triển Vân bắt lấy dây cương, trong lòng ngực là Tử Hàm, lo lắng trong lòng mới bớt chút, bên môi cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Tử Hàm đã rõ tâm ý của mình, lại ngồi ở trong lòng Triển Vân, tâm tình có chút không giống với.

Tử Hàm không có nói chuyện, an tĩnh ngồi ở trên lưng ngựa, cảm thụ ấm áp trong lòng ngực Triển Vân.

Rất yên tĩnh, khiến Triển Vân có chút cảm giác không khỏe, “Nha đầu, còn đang tức giận?”

“Tức giận? Không có a.” Tử Hàm lắc lắc đầu nhỏ, phủ nhận.

Triển Vân ê ẩm nói: “Vậy vì sao không nói chuyện, vừa rồi ta thấy ngươi. . . . Không phải nói nói cười cười, sao đến chỗ này của ta liền thành hồ lo buồn bực.”

Tử Hàm nhú mày, quay đầu nhìn Triển Vân, “Được rồi, ta thừa nhận ta đang tức giận, ngươi muốn làm ta nguôi giận thế nào.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Triển Vân loáng qua một tia không được tự nhiên, trầm mặc một hồi mới không thoải mái nói: “Xin lỗi, đêm qua ta không nên nói ngươi như vậy.”

Nha, Vân vương gia cao cao tại thượng, lại nói xin lỗi với nàng, nhưng tổn thương nàng nhất, không phải câu nói kia của Triển Vân.

Nàng sẽ không cho hắn biết, vĩnh viễn sẽ không cho hắn biết, tâm ý của hắn, cả tâm ý của mình, biến thành một bí mật.

“Nhìn ngươi thành khẩn như thế, ta tha thứ ngươi.” Trái tim lạnh lùng của Tử Hàm, lại bị cảm xúc không hiểu dây dưa.

Nàng quay tầm mắt, lại rơi vào trên người Địch công tử, trông mắt của hắn lạnh lùng, phát ra ánh lạnh.

Không phong khinh vân đậm giống dĩ vãng, hắn giống như cái gì cũng biết, đều biết rõ hắn là người nguy hiểm. . . .

51. Chương 51: Lời Của Tử Hàm

Đại quân đi hơn mười ngày rốt cuộc đến Lưu Tô quan, xây dựng cơ sở tạm thời ở bên ngoài Lưu Tô quan.

Địa thế Lưu Tô quan trọng lại hiểm yếu, nhưng binh lực cường thịnh, nếu song phương bại bên đối chiến, phải ra thực lực.

Sau khi nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, Triển Vân mang theo nhân mã tiền tuyến, tiến đến khiêu chiến, thành này thủ thế không tốt, gặp được công kích, chỉ có ra khỏi thành nghênh địch, giết lui kẻ địch.

Tử Hàm nhìn theo Triển Vân và nhóm chiến sĩ rời đi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo lo lắng, trận chiến này, ai thắng ai bại? !

Triển Vân dẫn theo binh mã xuất phát, sau khi đánh hạ Lưu Tô quan, lỗ hổng của Lưu Vân quốc liền mở ra.

Hai quân ở ngoài quan quyết chiến, nhân mã hai bên đằng đằng sát khí, con người đen của Triển Vân mang sát khí và không sợ nhìn người ngựa phía trước.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi cầm Loan Nguyệt đao[1], vung lên vù vù, chỉ vào bọn họ, càn rỡ hô: “Ai đến chịu chết!”

“Tướng quân, để thuộc hạ đi đánh với hắn.” Một nam tử râu dài, cầm thương dài trong tay, sắc mặt cương nghị.

“Cẩn thận ứng đối.” Triển Vân cúi đầu căn dặn.

“Vâng!” Nam nhân chỉ huy ngựa đi thẳng về phía trước.

“Người tới hãy xưng tên ra.” Võ tướng Lưu Vân quốc kia khinh thường nói.

“Gia gia Trương Quang đến dạy dỗ tiểu nhi (thằng cháu) người.” Trương Quang - thủ hạ của Triển Vân quát ngựa chạy đi, hai người gi—ao thủ lên, đối phương cũng xông lại đây.

Một chiêu đã qua, Trương Quang dừng lại ở nơi đó, cứng ngắc một chút, thân mình nghiêng một cái ầm ầm rơi trên mặt đất, tắt thở, chỉ thấy thương dài của hắn bị chặt thành hai, tám hộ tâm cứng rắn cũng bị chém thành hai, huyết chảy như rót.

Triển Vân và tất cả binh lính cũng nhin không được kinh ngạc, Trương Quang cũng là một viên đại tướng trong quân, sao không chịu được một kích như thế, thực lực đối phương không thể khinh thường.

Phó tướng quân tính tình dữ dội, oa oa kêu loạn, “Ta đi đánh tiểu nhi này.” Nói xong liền chạy vội đi ra ngoài.

“Xem ta giết người báo thù vì huynh đệ ta.” Phó tướng quân oa oa hô to một tiếng, người cũng giết tới.

Người tuổi trẻ kia cũng nghênh đón, hiệp thứ nhất, đều, ai cũng không có đánh tới ai, hiệp thứ hai sau đó, loan đao của người trẻ tuổi chém xuống, lưu tinh chuỳ[2] trong tay phó tướng quân bị chém gãy, hắn cũng rớt xuống ngựa, người bị trọng thương, mấy binh lính vội đến đem phó tướng quân mang đi xuống.

Địch công tử, thân mình ưu nhã đứng ra, “Để ta đi đánh hắn, xem là binh khí gì, hung hãn như thế.”

“Ta đi!” Con người đen khát máu của Triển Vân nhìn chòng chọc tiểu tử đắc ý kia, rồi mới chậm rãi bước ra khỏi hàng, đi thẳng về phía trước.

“Tiểu gia ta không giết tướng vô danh, người tới hãy xưng tên ra.”

“Triển Vân!” Thanh âm âm trầm của Triển Vân vô cùng lớn báo lên tên mình.

“Nguyên lai là Vân Vương gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, bất quá nhìn xem hôm nay ai chết vào tay ai.” Người nọ cuồng vọng cực kỳ, nói xong liền hướng về phía Triển Vân, mà Triển Vân cũng nghênh đón.

Loan Nguyệt đao kia liền vung về phía đầu Triển Vân, Triển Vân nhanh nhẹn tách ra, thương dài trong tay cũng đâm qua, người nọ phản ứng nhanh chóng, quát ngựa tránh ra.

Hai người điều chuyển đầu ngựa, tiếp chiêu thứ hai, Loan Nguyệt đao hướng về phía Triển Vân tập kích đến, Triển Vân đành phải dùng thương dài của mình nghênh đón, sát một tiếng, thương dài gãy làm hai khúc.

Mắt thấy loan nguyệt đao sẽ bổ về phía lồng ngực của mình, Triển Vân lập tức xoay người, nhảy xuống ngựa, tránh né được một đao kia.

Đây là vũ khí gì, thương dài chiến đấu của Triển Vân, có cán mâu được đặc chế, cứng ngắc nhu mềm, thực khó chặt đứt, nhưng Loan nguyệt đao của đối phương giống như chém gãy một đồng bùn.

Triển Vân mất vũ khí, lại đang dưới ngựa, loan đao của đối phương lại từng bước tới gần, Triển Vân liên tục lui về phía sau, cánh tay vẫn bị chặt một đao.

“Không tốt, bây giờ thu binh!” Địch công tử đứng ở trong quân đội nhìn tình thế không ổn, vội hạ lệnh thu binh.

Trong con người của Triển Vân có không cam lòng, nhưng trong lòng rõ ràng tình thế nghiêm trọng và hoàn cảnh xấu của mình, không cam lòng phi thân rời đi.

“Ha ha. . . Vân Vương gia chẳng qua cũng như thế, tiểu gia ngày khác lại chơi với các người.”

Một trận chiến kết thúc như vậy, Lưu Tô quan cũng thu binh trở về thành, sĩ khí đại thắng dâng cao, mà Triển Vân lại binh bại rồi, võ tướng vừa chết vừa bị thương, sĩ khí có chút hạ.

Trở lại trong đại doanh, cánh tay Triển Vân đã bị máu tươi nhuộm đỏ, cởi chiến bào ngồi ở trên ghế.

Mặt, âm trầm cực kì, con người ẩn nhẫn khí giận, đột nhiên đứng lên, một chưởng vỗ vào trên bàn dài, tức giận nói: “Quân ta thế nhưng, tổn hại ba tướng.”

“Bình khí của đối phương, thật sự quý dị, chém ắt như bùn, hơn nữa ta cũng chú ý tới, chiến y của bọn họ cũng có điểm khác, không phát ra ánh sáng, chỉ sợ cũng là đao thương bất nhập, bởi vậy ta mới vội thu binh, chúng ta nên nghĩ đối sách.”

Mọi người trong doanh trường đang khẩn cấp thảo luận tình trạng trận chiến và kế sách ứng đối, không ai để ý một ít điểm thương đau trên người.

Nhưng Tử Hàm vẫn co ở góc sáng sửa, mi mắt lại vẫn nhìn cánh tay đổ máu của Triển Vân, thực lo lắng, máu của hắn sẽ chảy sạch, rồi hắn sẽ ngã xuống.

“Có thể trước tiên đem vết thương băng bó lại rồi thảo luận hay không.” Tử Hàm lo lắng, đầu óc lại không lịch sự đem ý nghĩ mãnh liệt này nói ra, mấy võ tướng trong doanh trường còn có Dịch công tử liền nhìn Tử Hàm như nhìn quái vật, giống như nàng nói là chuyện cười bình thường, rất không thích hợp.

Một trận yên tĩnh, Tử Hàm hơi ngượng ngùng, cười mĩa mai, “Ý của ta là, bảo vệ thân các vị dũng sĩ, mới có thể chiến đấu tốt, nếu thân xảy ra rủi ro, vậy lực chiến đấu cũng sẽ giảm xuống hơn nữa Vương gia là hoàng tộc, thân mình quý giá. . . .”

Giang Thanh Sơn mắt đảo hoa từ trong đám người đứng ra, nói: “Vương gia chính là thân thể thiên kim, Đồng cô nương nói vô cùng đúng, ta đi kêu quân y lại đây.”

Ánh mắt Triển Vân dừng ở trên khuôn mặt Tử Hàm, liền nhìn chòng chọc nàng như thiêu đốt, một chút cũng không cảm thấy kỳ, khiến Tử Hàm không khỏi cúi đầu xuống, lại co ở góc sáng, nhưng vẫn nhìn không được nhìn vết thương của hắn.

“Mọi người có đối sách gì” Con người đen của Triển Vân quét chúng vị tướng sĩ một cái hỏi.

Chúng tướng sĩ một trận nhỏ tiếng, châu đầu ghé tai, thảo luận không ngớt, nhưng lại không kết quả. Con người của Triển Vân không hề vui, có ngưng trọng, Tử Hàm lại co ở trong góc, bộ dáng giống như tự lẩm bẩm nói: “Đối phương không phải chỉ dùng một cây Thanh Nguyệt đao sao, mọi người không cần khẩn trương như thế chứ.”

“Người nói cái gì, người tướng tướng lãnh chúng ta không chịu nổi một kích sao, thanh loan đao kia chém sắt như bùn, thấy máu phong hầu, sắc bén vô cùng, người nói thật nhẹ, nữ nhân biết cái gì.” Một võ tướng hơi lớn tuổi, trợn mắt quả trách Tử Hàm không hiểu chuyện.

Tử Hàm đi lên phía trước, ngẩng mặt nhỏ, nhìn võ tướng nói chuyện lỗ mãng cũng không biết che giấu, nghiêm túc nói: “Vốn cũng rất đơn giản, sẽ tìm một binh khí khác sắc bén hơn nó, này kêu võ quýt dày có móng tay nhọn.”

“Nói thật nhẹ, đi nơi nào tìm.” Có người khinh thường nói.

Triển Vân đi đến bên cạnh Tử Hàm, con người đen nhìn mặt nhỏ của Tử Hàm, “Người biết?”

Tử Hàm nhìn cánh tay bị máu tươi nhuộm đỏ của Triển Vân, nhú mày nói: “Người trước đem vết thương băng bó, ta sẽ cho người biết.”

Con người đen của Triển Vân trầm xuống, giận hờ: “Mau bảo quân y lăn tới đây!”

Tử Hàm lộ ra mỉm cười thắng lợi.

~~[1]Loan Nguyệt đao: mũi đao cong cong như hình trăng khuyết thân thì thẳng

[2]Lưu tinh châu: cái đầu châu nó cũng có vài kiểu nữa mà thường to to tròn tròn

52. Chương 52: Cự Tuyệt Nụ Hôn Của Người

Quân y nhanh chóng chạy đến, khi Triển Vân băng bó vết thương, Tử Hàm nhìn thế này mới có chút hài lòng, Tử Hàm chưa từng để ý tánh mạng một người như thế, lần đầu tiên để ý một người thế này.

Triển Vân nhìn gương mặt Tử Hàm nhẹ nhàng mỉm cười, tựa hồ thấy được cái gì, con người chớp động qua một tia sáng tìm tòi nghiên cứu, một tia ôn nhu. . . .

“Người biết cái gì?” Triển Vân trầm thấp lên tiếng, thanh âm dễ nghe mang chờ mong, con người vẫn ôn nhu nhìn Tử Hàm như vậy.

“Theo tất cả mọi người vừa mới nói, người nọ sử dụng là Thanh Nguyệt đao trong truyền thuyết, không gì là không phá nổi.”

“Người một tiểu nha hoàn, làm sao biết việc này?” Người trong tướng lĩnh cảm thấy Tử Hàm là cố ý múa may, muốn khiến cho Vương gia hảo cảm, căn bản là khinh thường Tử Hàm - một nữ nhân ở lại bên trong quân doanh, khoa tay múa chân, cho nên không vui nói.

Tử Hàm cũng không giận, cười hì hì nói: “Vị tướng quân này, ta mặc dù là một nha hoàn, tốt xấu cũng đi khắp đại gi—ang nam bắc, hơn nữa giải trừ đối với đám người cũng rất phức tạp, quán trà quán rượu đủ hạng người, có nghe có thấy, nhất định sẽ nhiều rộng một ít.” Tử Hàm giải thích hết, người nọ trừng mắt ngậm miệng, hừ lạnh một tiếng, vẫn có chút khinh thường, Triển Vân cũng phân tích lời nói của Tử Hàm, có chút đạo lý, lại có chút giọng.

Tử Hàm không rãnh mà để ý, lại nói: “Cho nên, ta nói muốn đánh bại người này, phải tìm được vũ khí khắc địch.”

“Nếu là không gì là không phá nổi, làm sao có vũ khí khắc địch thủ?”

“Đại nhân chẳng lẽ không biết đạo lý võ quýt dày có móng tay nhọn sao, nhớ kỹ một lần ở quán trà, từng có mấy người trong gi—ang hồ nghị luận, nói ở một ngọn núi gì có một Thiên Hạ sơn trang, chủ nhân sơn trang được một thanh bảo kiếm, chém sắt như bùn, gập núi phá núi, uy lực vô cùng, này ta chưa khảo chứng qua, có lẽ là khuyếch đại.” Tử Hàm nói xong hướng về phía Triển Vân cười cười, lại phát hiện con người Triển Vân sáng chói vô cùng.

Một võ tướng rất khinh thường nói: “Hừ, ta không tin, ngày mai xem ta đi đánh tiểu tử đó.”

Tử Hàm đến gần Triển Vân, quay người qua nhìn võ tướng kia, nhíu mày một khuôn mặt nghi vấn, “Chẳng lẽ võ công của đại nhân còn lợi hại hơn tướng quân, tướng quân cũng bị thương, đại nhân chẳng lẽ là có thể may mắn thoát khỏi? Cứ ai đi không chết thì bị thương, lại bị thương một người, sĩ khí làm sao tăng lên.”

Trong lúc nhất thời yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đang tự hỏi, Triển Vân lại đột nhiên nói: “Việc này tạm nói đến chỗ này, các vị đi xuống về doanh trướng, nghỉ ngơi lấy lại sức.”

“Dạ!” Chúng vị tướng lĩnh chấp tay trả lời, đồng loạt lui ra, trong doanh trướng to như vậy chỉ còn lại có Tử Hàm và Triển Vân, hai mắt nhìn nhau.

“Người cũng biết không ít.” Triển Vân tới gần Tử Hàm, Tử Hàm lui lại sau.

“Vương gia đi nhiều một chút, cũng sẽ biết đến rất nhiều, nói như vậy vương gia tin lời nói của nô tỳ?” Tử Hàm khéo léo né tránh Triển Vân tới gần, để tránh phần tâm sự mình che dấu bị tiết lộ.

“Người còn nghe nói cái gì?” Con người của Triển Vân rất sâu, mang một tia ngăm ngăm nhìn Tử Hàm, giống như dòng nước xoáy qua, muốn đem linh hồn Tử Hàm hút vào, khiến lòng Tử Hàm hơi cảm giác rung động.

“Nga, nô tỳ còn nghe nói. . . Nghe nói chủ nhân Thiên Hạ sơn trang võ công cao cường, tài trí mưu kế như Gia Cát Lượng, là một kỳ nhân.”

Khi Tử Hàm nói chuyện, trên khuôn mặt loáng qua thần sắc nghịch ngợm, nhìn không ra nàng nói là thật hay giả, lại rất muốn đem nha đầu tinh quái này ôm ở trong lòng, vươn tay muốn hành động, Tử Hàm lại lảng tránh.

“A. . . Nô tỳ mệt nhọc, đi về nghỉ ngơi trước, Vương gia bị thương, cũng nên nghỉ ngơi, nô tỳ cáo lui.” Tử Hàm đang nói muốn rời đi, Triển Vân lại một phen túm tay Tử Hàm, giận nói: “Người đang trốn ta?”

Tử Hàm cười ha ha, vô tâm nói: “Nào có trốn Vương gia, Vương gia đa tâm.” Tay Tử Hàm muốn rút khỏi tay Triển Vân, Triển Vân lại nắm chặt hơn.

“Vương gia, người làm đau nô tỳ.” Tử Hàm nhú mày, miệng cong lên, hiển nhiên Triển Vân - nam nhân thô lỗ này, thật sự làm đau cổ tay của nàng.

Triển Vân lại bị biểu tình khả ái này của Tử Hàm hấp dẫn, cánh tay dùng sức, đem Tử Hàm kéo vào trong lòng, mặt Tử Hàm đụng vào lồng ngực cứng ngắc của Triển Vân.

“Vì sao trốn ta?” Ánh mắt Triển Vân thực mê người, thanh âm trầm thấp mà ái muội.

“Nô tỳ không có, ngài đa tâm.” Tử Hàm tránh né vẫn cố không đụng vết thương của Triển Vân, không muốn khiến hấn đau càng thêm đau.

Triển Vân thực nhớ môi đỏ của Tử Hàm, hôn lên hương vị ngọt, cũng hoài niệm cảm giác vuốt ve Tử Hàm, đầu chậm rãi thấp, sắp chạm môi Tử Hàm, mắt Tử Hàm nhú lại, cười nói: “Vương gia rất nhã hứng.” Tay không khách khí đâm vào vết thương của Triển Vân. . . Không lưu tình chút nào . . . Triển Vân đau kêu một tiếng, buông lỏng Tử Hàm ra, mày kiếm nhăn lại.

Tử Hàm chuyển người, cười tủm tỉm khoát tay nói: “Vương gia nghỉ ngơi thật tốt, nô tỳ cáo lui.” Nói xong Tử Hàm nhẹ nhàng tiêu sái ra doanh trường.

Triển Vân một khuôn mặt âm u, thối nha đầu đáng chết, học phản kháng, còn ngoan độc như thế, vết thương đau quá.

Tử Hàm đi ra doanh trường, thở dài một hơi, hơi hoài nghi mình xung động bày tỏ Thiên Hạ sơn trang là sai.

Chỉ là đơn thuần muốn giúp hấn, không có mệnh lệnh thủ lĩnh, bóng dáng chậm rãi rời đi, biến mất không ở trong bóng đêm.

53. Chương 53: Cầu Kiếm

Đề nghị của Tử Hàm, những võ tướng này căn bản là không có để ở trong lòng, chỉ xem là chuyện cười, một nữ lưu có thể có đề nghị gì hay chứ, bởi vậy, một đội nhân mã lại lần nữa, lên chiến trường, một chết hai bị thương, bại!

Xám xịt trở về gặp chủ tướng Triển Vân, trên mặt mỗi người đều che kín màu đất.

“Tướng quân, thuộc hạ vô năng, xin tướng quân trách phạt!” Võ tướng râu dài kia, chấp tay quỳ xuống, một khuôn mặt hổ thẹn.

Triển Vân không có nói chuyện, hơi hơi nheo hai mắt lại, không biết trong lòng hấn suy nghĩ cái gì.

“Hai quân đội mới gi—ao chiến, chiến y trên người đối phương thật là cổ quái, thể nhưng đao thương bất nhập, cho nên quân ta tổn thất thảm trọng.” Tên còn lại mặt tràn đầy bi thống, vô cùng đau đớn nói.

Triển Vân chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, mặt tràn đầy ngưng trọng, tay siết thành nắm tay, hơi hơi đập vào trên bàn, cúi đầu nói: “Xem ra, chúng ta gặp đối thủ.”

“Tướng quân, ta thấy lời của Đồng cô nương, có phải cần cân nhắc hay không.” Mới vừa rời ra chiến, Giang Thanh Sơn bị trọng thương, đột nhiên nói một câu như thế, dẫn đến toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Tầm mắt của Triển Vân, đã rơi vào trên người Tử Hàm đứng ở phía sau đám người, “Đường Thiên Sơn.”

Tử Hàm đi từ từ lại đây, nhíu mày nói: “Nô tỳ cũng chỉ là nghe nói, ở chỗ giao nhau của Khương Vương triều và Lưu Vân quốc, đi về phía tây, nhưng cụ thể phải đi thế nào, nô tỳ cũng không rõ ràng, bất quá trên đời không việc khó chỉ cần người có quyết tâm, chỉ cần sơn trang này thật sự tồn tại, không lo tìm không thấy.”

“Ai nguyện đi?” Triển Vân giương mắt, con ngươi đen quét mọi người một cái.

Mọi người lại cúi đầu xuống, thật là khinh thường, mặc dù là chết, cũng không nguyện ý nghe một nữ nhân bố trí.

Giang Thanh Sơn đối với Tử Hàm rất hảo cảm, chỉ là mắt hoa đào kia rốt cuộc không có nhân tình liếc mắt đưa tình với Tử Hàm, thực nghiêm túc nói: “Thuộc hạ nguyện đi trước.”

“Người người bị trọng thương, sao lên đến Thiên Sơn, tìm đến phương pháp phá địch thủ.” Tử Hàm lại không lịch sự chút nào vạch sự thật này.

Lông mày Triển Vân nhăn lại, nếu là bảo kiếm, người bình thường đi chủ nhân sao dễ dàng hỗ trợ.

Nhưng phái ai đi đây, Triển Vân quét mắt chúng vị tướng sĩ một cái, cảm thấy thực không có người thích hợp, Địch công tử là người hoàng đế phái đến bên cạnh hắn, nhưng lại là người thanh cao tuyệt ngạo, sẽ đi sơn trang khom lưng cầu người sao? Quan trọng nhất là, bên cạnh hắn không thể thiếu Địch công tử, bây giờ trong quân người chết người bị thương, có thể đảm đương trọng trách đã ít người lại càng thiếu, Triển Vân có chút nguy nan, ánh mắt nhìn về phía Địch công tử, quả nhiên thấy hắn một bộ biểu tình không có ý đi.

Nếu Thiên Hạ sơn trang thật sự tồn tại, Địch công tử chắc chắn có mưu kế lấy bảo kiếm, tìm đến phương pháp phá địch thủ.

Nhưng lại không biện pháp phái ra Địch công tử, mà tướng lĩnh khác lại đối với việc này chẳng thêm ngó tới, nhiệm vụ cũng sẽ không hoàn thành.

Xem ra chỉ có hạ quân lệnh, không làm xong nhiệm vụ này, giết!

Lúc này phó tướng quân lên tiếng, tiếng thô nói: “Biện pháp này, nếu là Đồng cô nương nghĩ ra, vậy thì do Đồng cô nương đi làm là thích hợp nhất.”

Võ tướng râu dài nói: “Câu này của phó tướng quân rất đúng, là ai đưa ra, liền từ ai đi mới tốt, chúng ta là các ông mang theo binh đánh giặc, chuyện khom lưng cầu người, chúng huynh đệ làm không được.”

“Đúng vậy a. . .”

“Nói đúng!”

Mọi người nghị luận liên liền.

Trong mắt Triển Vân bật ra giận khí, đang muốn vỗ bàn giận dữ mắng mỏ, Tử Hàm lại không cam lòng yếu thế nói: “Ta đi thì đi.”

“Đừng vội làm càn.” Khí giận của Triển Vân lập tức chuyển đến trên người Tử Hàm, lên tiếng quở trách.

Gương mặt nhỏ xinh đẹp của Tử Hàm, một khuôn mặt không phục, “Nếu các vị tướng quân nâng đỡ nữ nhân chúng ta như thế, ta làm sao có thể làm nữ nhân mất thể diện.”

“Đều cam mồm cho ta.” Triển Vân nổi giận, một tiếng hét to.

Phó tướng quân thô tiếng thô khí, quỳ xuống, khiêm tốn và cường thế nói: “Vương gia, không biết ngày gần đây quá nhiều tâm tư ở trên người một nữ nhân sao? Nếu nàng muốn đi thì cứ đi, xin tướng quân lấy đại cục suy nghĩ.”

“Thế nào, người là giáo huấn bốn vương?” Tay Triển Vân vỗ thật mạnh vào trên bàn, kỳ thật nghị luận của mọi người hắn sớm đã biết. Nhất là phó tướng quân, kể từ ngày quân kỷ bị đưa đi, đối với việc Triển Vân đem Tử Hàm ở lại quân doanh sớm có câu oán hận, giờ phút này gặp dịp phát đi.

“Ta nói đi sẽ đi, nhất định sẽ không khiến các người thất vọng.” Tử Hàm xen mồm nói.

“Hừ, mạnh miệng ai không nói được.” Võ tướng râu dài một khuôn mặt khinh thường, một nữ nhân, phỏng chừng núi không lên nổi, còn tìm phương pháp phá địch thủ gì.

“Nếu ta làm được thì sao?” Tử Hàm không đếm xỉa Triển Vân quả trách, mặt nhỏ nâng ột khuôn mặt không phục.

“Nếu người có thể tìm đến kiếm có thể chặt đứt bảo đao của kẻ địch, còn có phương pháp phá áo giáp đao thương bất nhập của kẻ địch, lão phu theo họ người.”

Trong lòng Tử Hàm rất không thích lão nhân ngoan cố này, rõ ràng là khinh thường nàng, lập tức cũng không yếu nói: “Cắt, theo ta, ta mới không có tôn nhi già, đến lúc đó học chó sủa là được.”

“Người. . . !” Phó tướng quân phát cáu, “Được. . . . Nếu người làm không được, đừng trở về.”

“Ta nhất định sẽ làm được, người. . . Người. . . Người, còn có người.” Tử Hàm vừa nói vừa dùng ngón tay ngọc chỉ chỉ vài võ tướng, lại nói: “Đợi học chó sủa đi.” Tử Hàm chau chau cái mũi, mỉm cười, một khuôn mặt nghịch ngợm.

“Đủ rồi!” Triển Vân gầm lên một tiếng, “Người lại làm càn, ta. . . .”

Tử Hàm lại không cam chịu bộ dạng của Triển Vân, đôi mắt đẹp nhìn Triển Vân, “Như thế nào, Vương gia ăn nô tỳ phải không, Vương gia, nô tỳ nói đều là nghiêm túc, nô tỳ tức khắc xuất phát, nhất định sẽ tìm được phương pháp phá địch thủ.”

“Đồng Tử Hàm!” Triển Vân đã thẹn quá hóa giận rồi, người cũng từ phía sau bàn tướng quân đi đến phía trước, muốn bắt lấy Tử Hàm đem nàng ra ngoài, Tử Hàm lại tách ra, “Bây giờ nô tỳ phải đi thu thập hành lý, các vị đại nhân, chờ tin tức tốt của ta, thuận tiện. . . Luyện tập chó sủa một chút nha.”

Sắc mặt chúng tướng lãnh đột biến, rất là không vui, nhưng nghĩ đến dáng vẻ không phục của Tử Hàm, lại cảm thấy Tử Hàm có dũng khí và phân tích, lập tức đen mặt, không tính toán, nghĩ Tử Hàm chỉ là nói nói mà thôi, sẽ không đi thật.

Tử Hàm nói xong nghịch ngợm cười, người cũng ra ngoài doanh trướng, mà Triển Vân cũng như một trận gió mạnh, đuổi theo.

“Đồng Tử Hàm, người tìm việc có phải hay không!” Triển Vân từ phía sau Tử Hàm, bắt được cổ tay Tử Hàm, khiến nàng đứng lại.

Tử Hàm quay lại nhìn Triển Vân, đôi mắt đẹp đầy nghiêm túc, cùng gì đó Triển Vân nhìn không hiểu.

“Vương gia, nô tỳ là người thích hợp nhất có phải không? Vương gia không cần nghi ngại nhiều.”

“Ta không chuẩn.”

“Ta muốn đi.”

“Có phải muốn cho ta đánh người bất tỉnh hay không?”

“Trừ phi Vương gia đánh chết ta.”

“Người. . . .” Triển Vân bị sự cố chấp của Tử Hàm khiến tức giận nói không ra lời.

Tử Hàm đột nhiên trở nên thực ôn nhu, “Vương gia, chờ ta trở về, ta cho người kinh hỉ.”

“Không được, ta lo lắng, tuyệt đối sẽ không để người đi.” Triển Vân nói như chém đinh chặt sắt.

“Vương gia, nếu ta không làm chút gì, ta đây chỉ có rời đi, bởi vì chúng tướng sĩ đối với nô tỳ đã có oán hận, tướng quân là muốn nô tỳ rời khỏi sao?”

Tâm Triển Vân đột nhiên nhanh hạ xuống, hẳn không muốn Tử Hàm không ở bên cạnh hắn, mặc kệ hoàn cảnh là tốt hay xấu, hẳn đều muốn chia sẻ cùng Tử Hàm, để nàng ở cạnh hắn.

“Ta đây phái người đưa người quay về Vương Phủ.” Mặc dù là như thế, Triển Vân cũng không để Tử Hàm - một nữ hài tử, đeo lên túi vải lên đường dài đối mặt nguy hiểm không biết đến.

Tử Hàm lại cười sáng ngời, rất vui vẻ nhìn hấn vì lo lắng cho nàng mà có biểu tình phiền muộn, muốn ôm lấy hấn, nam nhân tuấn mỹ động lòng người này, Tử Hàm đột nhiên ôm lấy eo Triển Vân, giống một con nai nhỏ, ở trên môi mỏng của Triển Vân hôn nhẹ một cái, xoay người trốn đi.

Con người đen của Triển Vân nhìn bóng dáng phóng đi của Tử Hàm, bóng dáng mang e lệ, mang vui vẻ.

Nàng hôn hấn, mặc dù là nụ hôn nhột nhột như chuồn chuồn lướt nước, nhưng vẫn như cũ có thể khuấy phá loạn tim của hấn.

Nàng hôn hấn, vì sao! Triển Vân bình tĩnh trở lại, Tử Hàm đã chạy thực xa, hấn vẫn không quên hô lớn: “Người mơ tưởng đi!”

54. Chương 54: Thu Trang Chủ

Mặc kệ như thế nào Triển Vân cũng không để Tử Hàm đi Thiên Hạ sơn trang gì, nhưng buổi sáng thức dậy, đã không thấy Tử Hàm, bên trong doanh trường còn tràn ngập mùi hương thân thể của nàng, chỉ để lại một tờ giấy, viết rằng: Vương gia, chờ tin tức của ta, chờ nhớ ta nhất định sẽ bình an. Tử Hàm lưu.

Triển Vân xem hết tờ giấy này, người cũng chạy ra doanh trường, đi tới trước chỗ dựng quân doanh, đường xá mờ mịt đã nhìn không thấy bóng dáng Tử Hàm, nàng đã đi xa.

“Nhìn thấy Đồng cô nương không?” Triển Vân hỏi binh lính thủ vệ.

“Đêm hôm qua, Đồng cô nương nói Vương gia ngài phái nàng tìm phương pháp phá địch thủ, liền không dám ngăn cản.”

Đêm hôm qua đã đi, mây kiếm của Triển Vân nhú chặt, đuổi cũng đã không kịp.

Thân thể thon dài cường tráng đành phải quay lại bên trong, tâm nói thật cao, thối nha đầu, có biết như vậy sẽ khiến nhiều người lo lắng cỡ nào hay không.

Trong tay còn cầm lấy tờ giấy Tử Hàm lưu lại, giờ khắc này đã bắt đầu lo lắng, bắt đầu có chút. . . . Nhớ mong.

Tử Hàm lặng lẽ rời khỏi như vậy, bước lên đường xá đi Thiên Hạ sơn trang, mà tâm Triển Vân không có một ngày bình tĩnh, mỗi một ngày đều lo lắng.

Lúc không việc, tổng hội đi đến danh trường Tử Hàm ở, nhìn tất cả Tử Hàm dùng qua, tổng hội hi vọng Tử Hàm cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Vì sao tưởng niệm đậm nồng như thế, vì sao. . . . Không có tưởng niệm Tâm Nhi chính mình rất yêu, đây là vì sao, Triển Vân không dám nghĩ, chỉ có vung đi ý niệm trong đầu.

Tay nhẹ nhàng khẽ vuốt qua giường Tử Hàm ngủ, chăn đệm, mặt trên còn mang hương thơm của nàng, thật khiến người nhớ nhung.

Nàng chỉ là đi vài ngày, tưởng niệm của hấn lại tràn ra như thế, mỗi một ngày cũng nhịn không được đến chỗ này nhìn một cái.

Hi vọng nàng trở về rồi, hi vọng nàng ở trong lòng hấn, nhưng hấn không biết nàng đi nơi nào, đang ở nơi nào, có an toàn, khỏe mạnh, bình an hay không, có bị người khi dễ hay không.

Con người Triển Vân qua lại đánh giá tất cả trong doanh trường, hơi cảm giác mất mát, hơi thất vọng từ trong doanh trường Tử Hàm ở đi ra, mới đi vài bước.

“Vương gia, Đồng cô nương, còn chưa có trở về sao?” Giang Thanh Sơn đối diện Triển Vân đi tới, nhìn đến Triển Vân một khuôn mặt cô đơn, nhịn không được lên tiếng hỏi.

Triển Vân híp mắt, hơi không vui, “Đây là vấn đề người cần quan tâm sao?”

“Phải . . . Đương nhiên không phải.” Giang Thanh Sơn mới nói dạ, nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt ác liệt của Triển Vân lập tức sửa miệng, Vương gia này thật sự là bá đạo, quan tâm nàng một chút cũng không thể, thật sự là. Lòng dạ hẹp hòi.

“Phải người ra còn chưa có tin tức sao?” Sắc mặt Triển Vân âm trầm, chân dài đi thẳng về phía trước, Giang Thanh Sơn cũng đi theo.

“Không có, chim bồ câu truyền thư nói, không ai nhìn đến tung tích Đồng cô nương, hơn nữa Thiên Hạ sơn trang cũng rất khó tìm, còn đang tìm.”

“Dùng điểm tâm, mau chóng tìm được.” Triển Vân dặn dò đơn giản, lại để lộ tất cả lo lắng cùng tưởng niệm của hắn.

“Dạ! Vương gia!” Giang Thanh Sơn trả lời một tiếng, hai người một đường đi về phía trước.

.

Thời gi-an trôi qua nửa tháng, trời đã vào cuối mùa thu, lá vàng khắp nơi, gió lạnh lạnh rung.

Quân đội hai bên luôn luôn ở trạng thái đình chiến, Triển Vân không công thành, chính là bày xong trận, canh giữ ở đây.

Triển Vân ngồi ở trong doanh trường, trong tay cầm lấy binh thư, lại quay đầu hỏi Giang Thanh Sơn phía sau, “Tử Hàm nàng. Vẫn không có tin tức sao?”

Hơn mười ngày, Triển Vân luôn hỏi một câu này, đã thành thói quen, Giang Thanh Sơn hơi sợ hãi nói ra hai chữ không có, không phải sợ Triển Vân giận, mà là sợ hãi nhìn đến thất vọng và lo lắng trên khuôn mặt Triển Vân, cho tới bây giờ chưa thấy qua Triển Vân như vậy, rõ ràng là một nam nhân tương tự thành nạn, lâm vào trong tình ái.

Giang Thanh Sơn không nhịn được nói: “Vương gia người có vẻ thật là nhớ Tử Hàm cô nương có phải hay không, này cũng nói rõ Tử Hàm cô nương là người Vương gia thích.”

“Lại nói xằng nói bậy, cẩn thận ta đánh người quân côn.” Triển Vân nổi giận nhìn Giang Thanh Sơn một cái, quay đầu lại.

“Nếu thích vì sao không thừa nhận, Vương gia chưa từng để ý một nữ nhân như vậy, dù là Vân Vương Phi, Vương gia cũng không đề cập qua một câu, này không phải là thích một người thì là cái gì, cả ngày treo ở ngoài miệng, không thấy mặt thì nhớ lợi hại, giống như mất hồn.”

“Nàng chỉ là nha hoàn, ta làm sao thích nàng, người ta yêu là Tâm Nhi.” Lúc này đây Triển Vân ngoài ý muốn không có rống giận, chỉ là nhìn cửa doanh trường, cúi đầu nỉ non, như là đang nói cho Giang Thanh Sơn nghe, hoặc như là đang nói ình nghe, hơn nữa lại giống tự nói.

Nhưng thanh âm thật thấp kia đã sâu kín truyền đến ngoài trường, khiến người ở phía ngoài nghe tử tế.

Một nam nhân lẳng lơ mà xinh đẹp, bên môi mang theo nụ cười tà mị, nhìn nữ nhân xinh đẹp câu hồn bên cạnh, cười nói: “Đây là kết quả người trăm cay nghìn đắng đổi lấy.”

“Có lẽ, ta muốn không là kết quả.”

“Ai ở bên ngoài.” Người ở phía ngoài nói xong, Triển Vân đã phát hiện, hô to một tiếng.

Trên khuôn mặt người bên ngoài mang một nụ cười như có như không, đẩy rèm trường ra, bóng dáng lóe lên mà vào.

Con người nguyên bản ảm đạm của Triển Vân sau khi thấy người, trong nháy mắt trở nên sáng ngời, thân cũng không khỏi tự chủ đứng lên, rất nhanh tiêu sái vài bước, người đã đi qua tới bên cạnh người, tưởng niệm giống như thủy triều tuôn ra, rất muốn đem tiểu nhân nhi long đong mệt mỏi trước mắt này ôm ấp ở trong lòng, rất muốn hung hăng mắng nàng một trận, nhưng tất cả đều hóa thành vui mừng, tay chậm rãi vươn, muốn ôm ấp người trước mắt, thanh âm vui mừng hô: “Tử Hàm!”

Tử Hàm nhợt nhạt cười, “Vương gia, nô tỳ trở về rồi, không rụng một cọng tóc.”

A, nàng mọi chuyện đều tốt, chỉ là gầy chút, đen chút, nữ nhân đáng chết này, cũng dám vụng trộm trốn, khiến hấn lo lắng như vậy, như vậy. . . Tưởng niệm, muốn vượt ve nàng, vượt ve. . . . Cánh tay dài của Triển Vân muốn ôm thân mình Tử Hàm, lại vô huyệt rồi, thân Tử Hàm đã bị một đạo mị ảnh, quấn vào một lồng ngực khác.

Là ai, là ai, dám cùng hấn đoạt nữ nhân, con người đen của Triển Vân mang khí giận nhìn về phía nam nhân ôm ấp Tử Hàm, “Người là ai?” Triển Vân tức giận hỏi.

Tử Hàm thấy được khí giận ở đáy mắt Triển Vân, mỉm cười, đẩy ra nam nhân ôm chặt mình.

Triển Vân nhìn Tử Hàm tự trọng như thế, rời khỏi lồng ngực nam nhân kia, lúc này khí giận ở đáy mắt mới đánh tan.

“Vương gia, vị này là trang chủ Thiên Hạ sơn trang, Thu Vô Ngân.” Tử Hàm nhẹ nhàng giới thiệu nam nhân bên cạnh, rồi mới túm một nữ tử xinh đẹp mỹ lệ phía sau Thu Vô Ngân lên trước, cười giới thiệu nói: “Vị này là muội muội Thu Vô Ngân, Thu Vô Ngân.”

Muội muội?

Triển Vân hí mắt, chỉ quét một cái liền nhìn ra bảy tám phần, Thu trang chủ trước mắt này, là nam nhân, một nam nhân xinh đẹp, trong khí dương cương mang chút yêu mị, là một thân thể tổng hợp mâu thuẫn, nhất là một đôi con ngươi màu xanh đậm, càng làm đặc biệt, quan trọng là hấn vì sao dám ôm ấp Tử Hàm?

“Hân hạnh gặp!” Thu Vô Ngân ôm quyền, không kiêu ngạo không yếu hèn, nói đơn giản, quét Triển Vân một cái, nhìn ra được đối với Vương gia này không có hảo cảm gì.

“Hân hạnh gặp!” Triển Vân đáp lễ, thăm hỏi đơn giản, hai nam nhân lại âm thầm phân cao thấp, sóng ngầm hung tuôn.

Con người đen của Triển Vân nhìn chòng chọc Thu Vô Ngân, nghĩ rằng, ẻo lả, Tử Hàm nhất định sẽ không thích nam nhân như vậy.

Đôi mắt màu xanh đậm yêu mị của Thu Vô Ngân nhìn Triển Vân, tuần mỹ cương nghị, nhưng tính tình táo bạo, hào nhoáng bên ngoài, nam nhân như vậy có cái gì tốt, ánh mắt Tử Hàm còn chờ bàn bạc, mặc dù nha đầu kia không thừa nhận thích vương gia trước mắt này, nhưng ngàn dặm xa xôi đi cầu hấn, đã nói rõ hết thấy, không cần nhiều lời.

“Vương gia, lần này Thu trang chủ xuống núi nhất định có thể trợ giúp đại quân phá địch thủ.” Tử Hàm lên tiếng phá vỡ đám chìm trong doanh trường.

Giang Thanh Sơn xem kịch hồi lâu, lúc này mới đi, mi mắt lại nhiều nhìn một vị nữ tử phía sau Thu Vô Ngân, khách khí nói: “Thu trang chủ hữu lễ, một đường cực khổ.”

Thu Vô Ngân hoàn lễ.

Tử Hàm cũng cảm giác được quỷ dị trong không khí, cố gắng làm không khí sôi nổi, “A, ta xem trước đưa Thu trang chủ đi xuống nghỉ ngơi, ngày mai lại thương lượng đối sách.”

“Không cần, việc này sớm giải quyết, ta cũng có thể sớm đi trở về sơn trang thanh tịnh chút.” Thu Vô Ngân uể oải nói.

“Thu trang chủ có kế sách khác địch thủ gì?” Ngươi khí Triển Vân đầy ngập hoài nghi, một người ẻo lả có cái gì dùng, trong mắt cũng mang khinh thường.

“Nếu Vương gia không tín nhiệm năng lực của tại hạ như thế, ta cần gì phải tự tìm không vui, tại hạ cáo từ.” Thu Vô Ngân càng nhìn Triển Vân càng không thuận mắt, hai người nói chuyện đối chọi gay gắt, lời không hợp ý, lập tức muốn phát tay áo rời đi.

“Vô Ngân người làm gì thế, người dám đi thử một lần, ta và người tuyệt giao nha.” Tử Hàm kéo tay áo Thu Vô Ngân lại, uy hiếp nói.

Đôi mắt màu xanh đậm yêu mị của Thu Vô Ngân nhìn Tử Hàm, trên gương mặt tuần mỹ mang một nụ cười để ý không như lời nói, “Thối nha đầu, lại vì nam nhân này uy hiếp ta, ta ăn lấy một bộ sao?”

Tử Hàm làm nũng lắc lắc lấy tay áo Vô Ngân, “Được rồi, được rồi, là ta luyện tiếu người đi chứ sao.”

“Hừ, thôi nha đầu, coi như ngươi thức thời, lần này là giúp ngươi, không phải giúp hần.” Thu Vô Ngân dùng ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng điểm chóp mũi của Tử Hàm.

Triển Vân một khuôn mặt cau tiết, hai người là quan hệ gì, lại ở trước mặt hần, liếc mắt đưa tình, xem hần là người chết sao? Lập tức lòng đổ kị bốc lên, hét to một tiếng: “Đồng Tử Hàm, để hần đi, bổn vương không cần hần giúp!”

Thu Vô Ngân nghiêng mắt nhìn Triển Vân một cái, tràn đầy khiêu khích, nói với Giang Thanh Sơn: “Vị tiểu tướng quân này, phiền ngươi mang chúng ta đi nghỉ ngơi, mệt nhọc mấy ngày rồi.”

“Ách. . .”

“Nhanh đi a.” Tử Hàm nháy mắt với Giang Thanh Sơn, Giang Thanh Sơn vội nói: “Vương gia, thuộc hạ đi an bài.” Nói xong nói với Thu Vô Ngân: “Thu trang chủ, Vô Song cô nương, bên này mời.”

Lúc này Thu Vô Ngân mới xoay người đi ra ngoài, trong lúc Thu Vô Song xoay người, lại nhìn Triển Vân mấy cái, cuối cùng mới lắc mình đi ra ngoài.

Ba người rời khỏi, bên trong doanh trướng chỉ còn lại có Triển Vân và Tử Hàm, trong không khí tràn ngập khói thuốc súng.

“Ngươi xác định là tìm hần đến hỗ trợ?” Không phải tìm người đến tức chết hần?

“Đây còn phải hỏi sao? Đầu óc Vương gia ngài có phải cũng bị lừa đá hay không.” Lời Tử Hàm vẫn không có trên có dưới, thô tục lại không mất khả ái.

Nhìn dáng vẻ Thu trang chủ và Tử Hàm giống như thực quen biết, còn một bộ mập mờ, Triển Vân nhin không được hỏi. “Ngươi. . . Các ngươi trước kia quen biết?”

“Đi sơn trang mới quen.” Tử Hàm cúi đầu trả lời, không muốn nhìn dáng vẻ thực để ý người của Triển Vân, như vậy sẽ khiến nàng sinh ảo giác, nhận sai lầm, hần thích nàng, để ý nàng, nhưng hần chính miệng nói, hần không thích nàng, không thương nàng, mà yêu Vân Vương Phi.

“Ngươi xem bổn vương là người ngu sao, các ngươi như vậy giống mới quen sao, người rốt cuộc có chuyện gì giấu bổn vương.” Triển Vân tới gần Tử Hàm, thân mình cao lớn cường tráng, tới gần nàng như thế, khiến nàng có loại cảm giác áp bức.

“Vương gia, nô tỳ bất quá là nha hoàn của ngài, ngài cần hỏi đến tỉ mỉ như thế sao?” Tử Hàm ngẩng đầu, đối với con người Triển Vân, Triển Vân lại không dám nhìn thẳng mắt Tử Hàm thanh âm có chút dè dặt nói: “Ta là chủ tử của ngươi, tự nhiên có quyền lợi hỏi ngươi tất cả, mà ngươi phải trả lời.”

“Dạ, Vương gia xin hỏi.” Hần ngay tại địa phương nàng có thể đụng tay đến, lại xa xôi giống như nhìn ánh sao sáng phía chân trời xa, hần nói chủ tử, là Vương gia, mà nàng bất quá là một nha hoàn, trong mắt hần. . . Tâm hung hăng co rút đau đớn một chút, thương cảm. . .

Dáng vẻ khiêm cung của Tử Hàm, lại khiến Triển Vân không thích ứng, nhưng. . . “Vì sao hần xuống núi với ngươi?” Một người ẩn cư ở trong núi, tính tình nhất định là cực kỳ nhạ, sẽ không dễ dàng xuống núi, Tử Hàm làm sao mời được một nam nhân ẩn cư, hần không tin sự tình đơn giản vậy.

Mà Tử Hàm làm sao không biết nghề vực vô căn cứ của Triển Vân, sau khi nàng quyết định đi mời Vô Ngân, đã nghĩ kỹ tất cả, “Thu trang chủ vốn không chịu xuống núi, cũng không chịu gặp một nhân vật nhỏ như nô tỳ, bất quá nô tỳ ở bên ngoài quỳ một ngày một đêm, hần mới chịu gặp nô tỳ, về phần vì sao xuống núi, nô tỳ cũng không biết, bất quá nô tỳ đồng ý Thu trang chủ, chỉ cần hần lên tiếng yêu cầu nô tỳ bất cứ chuyện gì, nô tỳ đều sẽ đáp ứng, đây là điều kiện hần xuống núi.”

“Bất cứ chuyện gì?” Triển Vân thật muốn mắng Tử Hàm, lớn không đầu óc, người mù đều thấy rõ ràng, Thu Vô Ngân rõ ràng là có ý tứ đối với Tử Hàm, nói không chừng xuống núi cũng là vì Tử Hàm, hần coi trọng Tử Hàm.

“Đúng vậy a Vương gia, một đường đi tới này, nô tỳ và Vô Ngân, chính là đơn giản như thế.”

Thật sự đơn giản như thế sao, Triển Vân không tin, nhưng Tử Hàm không nói, sự tình chỉ có dựa vào hắn đi điều tra thôi, tổng cảm thấy thân phận Tử Hàm có chút kỳ quái.

“Nô tỳ cáo lui trước, một đường không ngừng gấp rút lên đường, mệt chết đi, nô tỳ muốn đi nghỉ ngơi, có lời gì, lần khác nói lại nha.” Tử Hàm cũng không thi lễ, đi ra ngoài.

“Tử Hàm.” Triển Vân nhìn bóng dáng Tử Hàm, muốn ôm nàng, nói với nàng, những ngày này, rất nhớ nàng, rất. . . nhớ mong nàng, nhưng, vì sao muốn nói việc này, Triển Vân nhìn Tử Hàm quay đầu lại, vô lực nói: “Đi xuống đi, nghỉ ngơi thật tốt!”

55. Chương 55: Lòng Đố Kỵ

Đêm dài vô cùng, Tử Hàm đã chìm vào giấc ngủ, mà Triển Vân không cách nào ngủ được, bóng dáng cao lớn ở trong đại trường quân doanh đi tới đi lui như có suy nghĩ gì, trong trí óc hắn đang nghĩ đến một màn Tử Hàm với Vô Ngân thân mật với nhau, đáy lòng lo lắng buồn bực không nói ra được, một trận thấp thỏm bực bội

Một lần lại một lần nghĩ Tử Hàm và Thu Vô Ngân là quan hệ như thế nào, trong thân phận của Tử Hàm có cái gì đó giấu ẩn.

Hắn điều tra thân phận của Tử Hàm, kết quả là trống rỗng như Tử Hàm nói trước đây, không cha không mẹ, cùng ông nội bốn bề phiêu bạt dựa vào nhau mà sống. Một người có thân phận đáng sợ không phải là quá phức tạp mà là trống rỗng, mà thân phận của Tử Hàm ngoại trừ những lời nàng nói ra, tất cả đều trống rỗng, cái này tựa hồ cũng nói trong chuyện này có vấn đề gì.

Con người đen của Triển Vân ở ban đêm loé sáng như ánh sao, loé ra, hắn lâm vào trầm tư.

Sáng sớm hôm sau, Triển Vân chẳng quan tâm nhiều, chỉ muốn gặp Tử Hàm, trong đầu nghĩ đều là dung nhan của Tử Hàm, muốn phóng thích nhớ nhung tích tụ nhiều ngày.

Người cũng tới doanh trường Tử Hàm, mới phát hiện trong doanh trường trống trơn, Tử Hàm không ở, mày kiếm của Triển Vân nhú chặt, lòng có chút ít bất an, chẳng lẽ Tử Hàm lại đi, hắn cuống quýt xoay người ra doanh trường, muốn tìm kiếm Tử Hàm, bóng dáng cao lớn mang theo lo lắng, con người dò xét bốn phía.

“Vương gia đang tìm ai sao?” Một âm thanh trong trẻo phát ra ở phía sau Triển Vân, Triển Vân không khỏi quay đầu lại, thấy được một nữ tử, là nữ tử ngày hôm qua cùng đi đến với Tử Hàm, hình như là muội muội của người ẻo lả kia, trong nội tâm cũng không có hảo cảm, lạnh lùng nói: “Quân doanh trọng địa, người nên hảo hảo ở trong doanh trường của người.”

Sự lãnh khốc của Triển Vân cũng không có dọa lùi nữ tử mỹ lệ trước mắt này, nàng cười nói: “Vương gia đang muốn tìm Tử Hàm sao ? ”

Lúc này hắn mới liếc mắt về phía nàng một cái, nói: “Người nhìn thấy nàng ?”

“Nàng cùng gia huynh đang đi sau núi ” Thu Vô Song hơi cười, mắt phượng nhỏ ôn nhu nhìn tuấn nhan của Triển Vân, trái tim có chút động, lần đầu tiên thấy Triển Vân, tuấn nhan đã ghi ở mắt của nàng,

Cùng đi sau núi, Triển Vân không nói hai lời, xoay người về hướng sau núi đi đến, trong lòng mắng thầm, đáng chết hai người kia sao lại đi sau núi, thật không ngờ không đếm xỉa hắn như hắn là người chết, không gặp mặt đã lâu lẽ nào nàng không có một chút nào mong nhớ hắn, muốn gặp hắn, cùng hắn nói chuyện sao, sáng sớm lại còn cùng cái tên ẻo lả như hình với bóng đi đến sau núi .

“Vương gia ” Thu Vô Song đi mau vài bước ngăn đường của Triển Vân.

Mày kiếm của Triển Vân nhú lên, dĩ nhiên là không vui, hí mắt nhìn Vô Song trước mắt: “Tránh ra!”

“Vương gia yêu mến Đồng cô nương sao?” Vô Song trực tiếp mà không cảm kị hỏi, nàng là nữ nhân, nhìn ra được ánh mắt một người nam nhân đối nữ nhân là không giống nhau, ánh mắt Triển Vân nhìn Tử Hàm, tràn đầy tham muốn giữ lấy, cực kỳ muốn nói cho tất cả mọi người, Tử Hàm là của hắn.

Triển Vân hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói: “ Người đâu có liên can gì, người không có tư cách tra hỏi bản vương”

“Ta là muốn cho Vương gia một lời khuyên, nếu như yêu mến Đồng cô nương xin ngài dừng lại”

“Cút ngay” Triển Vân đã không còn kiên nhẫn được nữa, yêu mến hay không có liên quan gì đến người khác đâu, chính là coi như mình không thích, cũng không cần người khác can thiệp, tay đã nắm thành quyền, dựa vào cái gì không cho phép hấn yêu mến.

Vô Song cười nhẹ, một chút cũng không đem sự giận dữ và không vui của Triển Vân để trong mắt, nói: “Ta muốn nói cho vương gia, thế giới này không chỉ có Tử Hàm là một cô gái tốt, nàng đã có người trong lòng, Vương gia nên hồi tâm đi”

“Người nói là muốn bản vương suy nghĩ về người sao ? Người là nữ nhân mặt dày vô sỉ nhất ta từng thấy.” Mặt Triển Vân tràn đầy khinh thường và trào phúng, con người đen khinh thường nhìn qua nữ nhân mỹ lệ trước mắt lại làm cho lòng của hắn không nổi lên nửa điểm rung động này, nguyên lai, không phải mỗi nữ nhân xinh đẹp đều động lòng người, lòng Tử Hàm có người khác, nhưng là ai, người ẻo lả kia sao? Nàng thích nam nhân khác? Tâm Triển Vân hung hăng co rút đau đớn một chút, ghen tuông xông lên đầu, không phải tư vị.

Khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú của Vô Song hơi xấu hổ, vì Triển Vân lại nói như vậy với nàng, “Chẳng lẽ biểu đạt tâm ý của bản thân, có cái gì không đúng sao, che giấu mới là chính xác? Ta so với nàng không kém !” Khuôn mặt Vô Song quật cường, con người không nháy mắt nhìn Triển Vân .

“Ta đối với người không hứng thú, xin tự trọng !” Triển Vân nói xong liền xoay người rời đi , để lại Vô Song vẻ mặt không cam lòng .

Nàng muốn nam nhân này, nhất định nàng phải có được, Vô Song nghĩ đến rồi cũng rời khỏi .

Triển Vân một đường đi nhanh, đi tới phía sau núi, xa xa nhìn thấy Tử Hàm cùng Thu Vô Ngân sóng vai đứng chung một chỗ , đầu hơi ngước lên, nhìn về hướng mặt trời, bóng lưng của Tử Hàm và Vô Ngân rơi vào mắt của hắn, giống như châm đâm, đau lòng, mắt đau nhức.

Hắn khó có thể giải thích loại tâm tình này của mình, giống như thứ quý giá gì mình một mực giữ lấy lại bị người đoạt đi, trong nội tâm rất mất mát, rất bức bối, rất phẫn nộ, không thoải mái

Tâm tình Triển Vân trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đang muốn xông về phía trước, bỗng thấy tay Thu Vô Ngân, vuốt tóc Tử Hàm, một bộ dáng thân mật.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ đến Vô Song nói Tử Hàm thích Vô Ngân, lòng đổ kị trong nội tâm Triển Vân thiêu đốt, phẫn nộ dị thường, bóng dáng như yến bay, đã rơi vào giữa hai người.

56. Chương 56: Yêu Thật Sự Rất Khó Sao?

Thân ảnh thon dài cường tráng của Triển Vân không chút nào khách khí tách rời Tử Hàm và Thu Vô Ngân ra, hắn cúi đầu nhìn gương mặt cau hờn người của Tử Hàm, kéo tay Tử Hàm lại, “Theo ta trở lại doanh.”

“Ta, không bây giờ còn không thể trở về, Vô Ngân hấn. . . .”

“Hắn thế nào, ta có nói người có thể đơn độc cùng một chỗ với hắn sao?” Triển Vân cắt đứt lời của Tử Hàm, ngôn ngữ bá đạo chưa từng có, nói dứt lời, ánh mắt không vui quét Thu Vô Ngân, trong nội tâm lại phỉ nhổ, diện mạo một nam nhân mỹ lệ vậy làm cái gì, cũng không phải nữ nhân.

“Vương gia, vì cái gì, vì cái gì ta không thể làm cái này không thể làm cái kia? Vì cái gì?” Tử Hàm nhìn chòng chọc con người đen của Triển Vân, trên khuôn mặt người mặt tràn đầy nghi vấn.

Thu Vô Ngân đi tới, trên gương mặt còn mỹ lệ hơn nữ nhân viết bất mãn với Triển Vân, vươn tay nhẹ nhàng kéo tay kia của Tử Hàm lại, đặt ở bên môi hôn nhẹ xuống, cười vô cùng yêu mị, con người màu xanh đậm giống như lãnh địa thần bí, khiến người không thể tìm tòi nghiên cứu, hấn nhu nhu nói: “Tử Hàm, đừng quên ước định của chúng ta.”

Con người của Triển Vân muốn phun ra lửa, người ẻo lả này lại kéo lấy tay Tử Hàm mơn trớn, lại còn có quỷ ước định gì.

Mà Tử Hàm cũng đang suy nghĩ biện pháp cởi ra bàn tay của hắn, cơn tức của Triển Vân phun lên trong lòng, cầm lấy tay Tử Hàm càng thêm dùng sức, bóp Tử Hàm đau đớn.

“Vương gia xin buông nô tỳ ra.” Tử Hàm nhú mày, mang con người đau đớn nhìn Triển Vân.

Mày kiếm của Triển Vân nhả lại, cơ bắp trên mặt xoắn xuýt, con người âm trầm nhìn Thu Vô Ngân kéo tay Tử Hàm, giận không thể át nói: “Vì cái gì không khiến hắn buông tay.” Hắn không phải từng luôn dắt lấy tay của nàng như vậy sao, vì sao muốn hắn buông ra, như vậy thật không thoải mái.

“Vương gia, vì cái gì người bá đạo như thế, tay của ta, không lẽ không có quyền tuyển chọn bị ai kéo lấy sao? Vương gia vì cái gì phải can thiệp việc này của nô tỳ.” Tử Hàm nhìn Triển Vân, chỉ cần Triển Vân nói, ta thích người, ta quan tâm người, không thể chịu đựng được nam nhân khác đụng người, nàng sẽ không chút nào do dự buông tay Vô Ngân ra, nhưng. . .

“Người quên mất sao, người ngoại trừ là nô tỳ của bốn vương, còn là thiếp của bốn vương, nữ nhân, một nữ nhân nên vì bốn vương sinh hạ con nối dòng.” Triển Vân xanh mặt, rống giận ra, nói hết lời, chính hắn cũng giật mình tại đó, hắn rút cuộc thế nào, vì cái gì muốn nói những lời tổn thương người, trong con người của Tử Hàm biểu lộ bị thương, khiến lòng của hắn vô cùng đau đớn, vì cái gì muốn quan tâm Tử Hàm như vậy, nàng bất quá chỉ là một nha hoàn, một công cụ sanh con, sự thật như thế a, chính là vì cái gì, hắn lại cảm thụ được đến lòng Tử Hàm đang đau nhức.

Tâm Nhi, hắn đáng để ý chính là Tâm nhi có phải không, vì cái gì muốn để ý một nữ nhân như vậy.

Nghĩ đến lòng của hắn giống như đao cắt, tay kéo lấy Tử Hàm, cũng giống như bị lửa đốt một nửa, trong nháy mắt rời khỏi, bóng dáng thon dài liên tục lui về sau mấy bước.

Mặt Tử Hàm trắng bệch, hiển nhiên lời Triển Vân đau nhói lòng của nàng, khiến nàng đau không cách nào hô hấp, Triển Vân là đang cảnh cáo nàng, không cần phải cuồng vọng yêu mến hắn, nhận rõ bốn phận của nàng, nhớ kỹ hắn từng nói, không nên yêu ta, ta cũng sẽ không yêu người.

Đúng vậy a, nàng đang vọng tưởng cái gì, một sát thủ giết người như ngoé thực sự đang vọng tưởng tình yêu vĩ đại, thật đáng buồn đáng tiếc a, a. . . !

Tử Hàm nhìn Triển Vân cười, trong mắt lại hàm chứa lệ quang nhàn nhạt, trầm thấp nói: “Đúng vậy a, ta chỉ là công cụ sanh con, Vương gia cần gì phải quan tâm ta cùng một chỗ với ai.”

Sắc mặt Thu Vô Ngân không vui, đem thân thể nhu nhược của Tử Hàm ôm nhẹ vào trong ngực, như cũ là một bộ dạng phong khinh vân đạm, nhìn không ra cảm xúc chân thật của hắn, chỉ có thể nghĩ đến, hắn rất không cao hứng, “Vương gia, Tử Hàm mặc dù là nha hoàn của người, nhưng nàng cũng là người của ta, mời người sau này nói chuyện khách khí chút, nàng không phải công cụ sanh con gì, nàng là tâm bảo trong tay ta, xin người rời khỏi nàng xa một chút.”

Khẩu khí nhàn nhạt lại đầy hương vị uy hiếp, Tử Hàm dựa ở trong lòng Vô Ngân, mặt nhỏ trắng bệch, đôi môi mím chặt.

Cố gắng che giấu cảm xúc của mình, “Vô Ngân, chúng ta đi chỗ đó một chút được không?”

Vô Ngân một khuôn mặt sùng nịch, lên tiếng nói: “Được!”

Gió núi thổi tới, tóc đen của Vô Ngân bay lên cùng sợi tóc đen bóng như nhung thiên nga của Tử Hàm quấn quanh cùng một chỗ, ti ti từng sợi, quấn quanh quanh, mỹ lệ cùng lãng lơ nói không hết.

Áo trắng bay bay, dáng người lồi lạc, một ít mỹ lệ lại cao ngạo, trong mắt chỉ chứa được bóng dáng uyển chuyển còn có mặt mang theo ưu thương của Tử Hàm.

Thân ảnh của hai người phiêu dật trong gió giống như một đôi thần tiên quyến lữ, thật xứng.

Triển Vân cứng ngắc đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng đi xa của Tử Hàm cùng Vô Ngân, vô hạn cô đơn, thần sắc lo lắng giống như bầu trời bao la không thấy mặt trời chiều, gió rét lạnh thổi thân thể của hắn, lạnh. .
. Rất lạnh.

Tất cả rốt cuộc là thế nào, vấn đề ở đâu ra Triển Vân xoay người thất hồn lạc phách đi về phía doanh trướng.

Hắn nên cho Tâm Nhi một phong thư nhà rồi, xuất chinh lâu như vậy, lần đầu tiên nghĩ đến cái vấn đề này.

Gió mạnh hơn rồi, cũng càng lạnh!

Tâm Triển Vân, cũng không có ấm áp!

Tử Hàm thuận theo Vô Ngân từng bước một hành tẩu, lại giống như trẻ con mất hồn, một bộ cô đơn.

Vô Ngân hơi đau lòng cảm bả vai Tử Hàm, nhìn kỹ đôi mắt thuần chân của Tử Hàm, để hai người ngừng bước chân.

“Tử Hàm, yêu ta không tốt sao? Quên mất hửn.”

Gió thổi qua, lời của Vô Ngân cũng theo gió bay đi, thật nhẹ nhàng, lại từng chữ từng chữ rõ ràng hữu lực truyền vào trong tai Tử Hàm, khắc sâu vào đáy lòng của nàng.

Yêu có thể đơn giản như vậy sao, nói yêu ngay lập tức liền yêu, nói không thích ngay lập tức sẽ không yêu, con người mờ mịt của Tử Hàm nhìn Vô Ngân nhẹ nhàng lắc đầu.

Vô Ngân nhẹ nhàng đem Tử Hàm ôm ở trong lòng, dùng cái cằm tròn bóng của hửn, ma sát đỉnh đầu Tử Hàm, ôn nhu mà sủng nịch nói: “Nha đầu ngốc, người biết người như cái gì sao, một con bướm bướm, một con bướm bướm nhào vào lửa, biết rõ sẽ tan xương nát thịt, lại như cũ muốn nhào tới, ngực của ta an toàn tin cậy như vậy, lòng của ta một mực để lại cho người, người lại một mực không nhìn tới, ta nên bắt người làm sao bây giờ.”

“Vô Ngân, thực xin lỗi.” Tay Tử Hàm cũng chặt chẽ ôm lấy eo Vô Ngân, nhẹ nhàng nỉ non áy náy của mình, Vô Ngân nguyên bản đã rời khỏi gi—ang hồ, lại bởi vì nàng mà nhớ tới thế tục chi tranh này, mà nàng lại vì nam nhân khác cầu hửn, lòng của hửn nhất định rất khổ sở a, Tử Hàm không dám suy nghĩ, chỉ có thật sâu xin lỗi và cảm tạ.

Vô Ngân nhẹ nhàng đẩy Tử Hàm ra, tay nâng mặt Tử Hàm lên, để mắt hai người ngó nhìn nhau, “Nếu có một ngày, hửn như cũ không nhớ người, mà người không hề yêu hửn, cho dù. . . . Cho dù tất cả mọi người trên đời này không nhớ người, ta cũng vẫn nhớ người.”

“Vô Ngân. . .” Tử Hàm khóc, vì thâm tình của Vô Ngân, vì lời nói này của Vô Ngân, tâm bị cảm động thật sâu, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thút thút lên, tay chặt chẽ nhốt chặt eo Vô Ngân.

Nàng yêu có bao nhiêu vất vả, có bao nhiêu thống khổ, có bao nhiêu ủy khuất, Vô Ngân yêu nàng cũng là như vậy a.

Mặt Tử Hàm vùi chặt vào trong ngực Vô Ngân, trầm thấp khóc nức nở, tâm đều hỗn loạn, yêu thật sự khó khăn như thế sao?

57. Chương 58: Lạnh Nhạt Sau Khi Phá Thành

Triển Vân nghe được lời Tử Hàm,ngơ ngác, giống như đang vùng vẫy thống khổ gì, trên khuôn mặt loáng qua biểu tình phức tạp, kinh ngạc, thống khổ, mê mang. . . , cuối cùng thân hình bất ổn liên tục lui ra sau, tay bưng lấy vị trí tim, có chút dồn dập cùng thống khổ nói: “Không. . . . Ta không thích người, ta làm sao sẽ thích người, đi ra ngoài, người ngay lập tức đi ra ngoài.”

Nàng hỏi rồi, hửn cũng đáp lại, không thích, không thích, đã không thích, vì cái gì tổng muốn làm ra một bộ nét mặt ta rất quan tâm người, đã không thích vì cái gì muốn cho nàng ảo giác, đối với nàng rõ ràng là đặc biệt, vì cái gì lại nói không thích.

Tử Hàm ném qua đến cái gì là hương vị thống khổ, trái tim giống bị lưỡi dao sắc bén từng chút lẳng trì, máu tươi đầm đìa, đau không cách nào hô hấp, nhẫn nhịn nước mắt lóe ra, đau mà lại cười nói: “Ta. . . .

Ta ngay lập tức đi ra, ta chỉ tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi thôi.” Tử Hàm cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ cảm thấy khổ sở, đau nhức, xoay người điên rồ chạy ra doanh trường.

Triển Vân nhìn dáng vẻ tan nát cõi lòng rời đi của Tử Hàm, muốn đuổi theo đi ra ngoài, lại chỉ có thể chống bàn, thân giống như muốn ngã xuống, gi—an nan la lên “Tử Hàm. . .” Đột nhiên trước mắt tối sầm, thống khổ ‘A!’ một tiếng, té xỉu trên mặt đất.

Lại là một ngày hỗn loạn, một ngày khiến ấy người tan nát cõi lòng, sau khi đi qua vẫn là tan nát cõi lòng. Nếu như Triển Vân thật sự yêu Tử Hàm, vậy hẳn thế nào cũng không dùng phương pháp phá địch thủ còn có thanh bảo kiếm kia của Vô Ngân.

Nhưng sáng sớm vài ngày sau, Triển Vân liền mang theo nhân mã tinh nhuệ, như tiền tuyến chạy đi, ở ngoài thành Lưu Tô quan gọi chiến.

Ra nghênh đón như cũ là tiểu tướng cầm trong tay Thanh Nguyệt đao, vẻ mặt kiêu ngạo không ai bì nổi, dùng đao chỉ lấy nhân mã Triển Vân, cười chế nhạo nói: “Lại đến chịu chết sao?”

Triển Vân tay cầm thanh phong kiếm, con người đen thâm trầm, vận sức chờ phát động, hẳn ôm định quyết tâm tất thắng.

“Ai chết ai sống, bây giờ nói còn quá sớm!” Triển Vân lạnh lùng nói xong, ngựa chạy lên trước.

Triều tướng đó cũng xông lên, Thanh nguyệt đao thẳng đến đầu Triển Vân, thương một tiếng, đao kiếm va chạm, phát ra tiếng vang bén nhọn.

Thanh Phong kiếm ong ong tác hưởng, lại một chút không tổn, mà trên Thanh Nguyệt đao lại xuất hiện mấy lỗ thủng rõ ràng.

Triển Vân vẫn một khuôn mặt trầm tĩnh, tiểu tướng rõ ràng ăn cả kinh, kinh ngạc nhìn Thanh Nguyệt đao của mình, chớp mắt thoáng định thần, mà chính là trong chớp mắt này, Thanh Phong kiếm của Triển vân đã lọt vào buồng tim của hắn, máu tươi chảy ra, rơi xuống ngựa.

Binh sĩ của Triển Vân thoáng cái sĩ khí mãnh liệt, hoan hô lên, chúng tướng sĩ Lưu Tô quan vừa thấy cảnh này, có người hô to: “Lên a..., xông lên a!”

Tướng lĩnh một mực đốc thúc của Lưu Tô quan chết đi, có thể làm đúng là đều giết lên, binh sĩ bọn hắn đao thương bất nhập, còn sợ cái gì không được.

Trong lúc nhất thời ngàn quân vạn mã, tiến đến, nhân mã Triển Vân lui về sau mấy mét, trong tay mang theo nhiều cung tên lửa, binh sĩ Lưu Tô quan vọt tới, oanh, trong lúc nhất thời ánh lửa nổi lên bốn phía, kêu thảm thanh không dứt bên tai, đám binh sĩ công kích phía trước, trên người bị lửa thiêu đốt, hoảng loạn mà thống khổ trốn tránh, không có phương hướng chạy trốn, muốn giảm nhẹ thống khổ, lại đem y phục trên người chiến hữu nhóm lửa, một truyền mười mười truyền trăm, trên người nhiều tướng sĩ Lưu Tô quan đều bị lựa bốc lấy.

Nguyên lai chiến y của bọn họ là một loại chất liệu đặc biệt chế thành, cứng cõi nhẹ nhàng, đao thương bất nhập, nhưng cực kỳ sợ lửa.

Binh lính Lưu Tô quan loạn thành một đoàn, mất đi lực tác chiến chiến đấu, Triển Vân chỉ huy nhân mã của mình, từ hướng khác, hướng cửa thành công tới, Lưu Tô quan quân lính tan rã, tại quân đội Triển Vân tấn công xong, phá quan.

Một khắc đại quân muốn vào quan, Tử Hàm đi tìm Vô Ngân, lại phát hiện Vô Ngân mất, trong doanh trường hắn ở, trên mặt bàn sơ sài, chỉ để lại một tờ giấy, trên mặt viết rằng: ta đi, rất nhanh sẽ lại gặp.

Tử Hàm hơi mất mát, lại không nghĩ nhiều hơn nữa, xoay người đi ra ngoài, chỉ cần nàng biết rõ còn gặp, cũng đủ.

Triển Vân chiếm cứ Lưu Tô quan, hấn muốn ở chỗ này ngừng vài ngày, hấn phải đợi, chờ phản ứng Lưu Vân quốc, cũng tùy thời làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Tử Hàm do Giang Thanh Sơn an bài ở tại trong phủ Triển Vân, phủ viện rất lớn, Tử Hàm đều ở trong phòng mình, vài ngày không có gặp Triển Vân.

giữa hai người, từ ngày đó bắt đầu, trở nên lạnh lùng, hấn không đến quan tâm nàng, hỏi han nàng, giống như nàng không tồn tại, cảm giác này khiến Tử Hàm lạnh quá lạnh quá.

Tử Hàm ngồi ở trên mặt ghế đá trong sân, ôm xung quanh ở thân thể của mình, nghĩ muốn ấm áp một chút.

Phía sau truyền tới một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng, nàng hy vọng là Triển Vân, nhưng là nàng biết rõ ràng không phải.

“Tử Hàm, sao ngồi ở chỗ này ngẩn người? Không lạnh sao?”

Một lời quan tâm từ phía sau truyền tới, Gi-ang Thanh Sơn, Tử Hàm quay người, khẽ mỉm cười nói: “Người đến làm cái gì, hôm nay không chuyện làm sao?”

Mắt hoa đào của Gi-ang Thanh Sơn lại bắt đầu bay loạn, ai oán nói :“Người cái không lương tâm, coi như ta rất nhàm chán, ta cố ý đến xem người.”

Tử Hàm nhìn biểu tình buồn cười của Gi-ang Thanh Sơn, lạnh lẽo trong lòng cũng ít đi hơn phân nửa, cười nói: “Dạ, là người bận rộn, cảm ơn người cố ý đến xem ta, không mang theo lễ vật gì đến sao?”

“Đương nhiên có!” Gi-ang Thanh Sơn, biến ma thuật từ phía sau lấy ra một bó hoa đến.

Tử Hàm xem xét một nhúm hoa quế vàng nhạt, phát tán ra mùi thơm.

“Tặng cho người, thích không?” Mắt hoa đào của Gi-ang Thanh Sơn loé loé, trên khuôn mặt tuần mỹ có thần sắc nịnh hót.

Tử Hàm tiếp lấy hoa, ngửi một chút, trong nội tâm lại nhớ tới Huyền Dực tặng nàng một phòng hoa lan, thoáng qua một cái ,sau Tử Hàm cười nhạt một tiếng nói: “Cảm ơn, rất thích.”

“Xem mặt người tóc trắng đều đông lạnh rồi, đi cũng không mặc thêm xiêm y.” Gi-ang Thanh Sơn đang nói đem áo choàng của mình cởi xuống, không khỏi bao lấy thân thể đơn mỏng của Tử Hàm, còn đỉnh đặc nói: “Này ấm áp chút ít a.”

Tử Hàm cảm giác được ý tốt của Giang Thanh Sơn, lại không thể tiếp nhận, uyển chuyển nói: “Cảm ơn, ta không lạnh, này vẫn trả lại cho người đi.”

“Tốt lắm, phủ đi, vài này nhìn người như du hồn, Vương gia cũng rất giống biển càng âm trầm, giữa các người có phải là xảy ra chuyện gì?”

Tử Hàm bộ dạng phục tùng, Gi-ang Thanh Sơn đều nhìn ra được nàng thương cảm, thật sự rõ ràng như thế sao, chính mình giống như mất đi mình, biến ngây ngốc ngu muội vô cùng.

“Chúng ta không sao, người nên quan tâm chung thân đại sự của mình a.” Tử Hàm không muốn nói tiếp việc này, đang muốn cởi áo choàng trả lại cho Giang Thanh Sơn, vô tình ngẩng đầu lại phát hiện, Triển Vân không biết khi nào đứng ở phía trước nàng, thì ra là phía sau Gi-ang Thanh Sơn.

Một đôi con ngươi thâm trầm mà buồn bã, bóng dáng tựa hồ gầy đi không ít, sao hấn đến, Tử Hàm tâm loạn, áo choàng trên tay, ngừng trệ ở đó, quên mất tất cả.

58. Chương 59: Tương Đối Không Lời

Gi-ang Thanh Sơn thấy Triển Vân đến, một bộ mặt gãi tai khuất phục, cười hắc hắc, pha trò nói: “Cái. . Ta còn có chuyện, đi trước.”

Tử Hàm nhìn Triển Vân, áo choàng của Giang Thanh Sơn còn ở trên người, nàng nghĩ Triển Vân sẽ túm rơi, ném cho Gi-ang Thanh Sơn, ác hung hăng nói cho nàng biết, còn dám choàng áo của nam nhân khác,

hắn nhất định không khách khí, lúc này mới như phong cách làm việc của Triển Vân, nhưng, hắn không có, đáy lòng thất vọng cùng cô đơn nói không nên lời.

Hắn chỉ là lạnh nhạt nhìn nàng, rồi mới nói với Gi-ang Thanh Sơn: “Còn không đi.”

“Dạ! Dạ! Thuộc hạ đi ngay” Gi-ang Thanh Sơn nhanh chóng rời đi.

Trong sân che kín gió thu còn lại Tử Hàm lòng tràn đầy cô đơn, còn có Triển Vân một khuôn mặt lạnh nhạt, hai người ngóng nhìn nhưng không ai lên tiếng nói chuyện.

“Vương gia có việc gì?” Tử Hàm lên tiếng phá vỡ ngưng ngừng yên lặng này.

“Ta. . . Đến trả lại kiếm.” Tay Triển Vân nâng Thanh Phong kiếm kia lên một chút, đặt ở trước mắt Tử Hàm.

Tử Hàm bị lạnh nhạt của Triển Vân đông lạnh, kinh ngạc nói: “Kiếm này tặng cho Vương gia rồi, Vương gia giữ lại a, có lẽ sau này còn có công dụng.”

Tay Triển Vân rũ xuống, con ngươi đen âm trầm, tựa hồ so với trước kia âm trầm không ít, gương mặt lạnh lùng kiên quyết hờ hững nói không nên lời.

Tử Hàm cúi đầu, gió thổi bay tóc dài của nàng, có vài cọng tóc đen không nghe lời, thổi qua trước gò má Triển Vân, coi như đang thân mật vuốt ve mặt của hắn, nói ra tâm tình buồn bã mà thương tâm của Tử Hàm.

Triển Vân vươn tay, không tự chủ được muốn phủ lên những sợi tóc nghịch ngợm đó, Tử Hàm lại cuống quýt lấy tay khéo lại một vài sợi tóc bay lên, sợi tóc trơn như gấm vóc, từ ngón giữa của Triển Vân trơn đi, lưu lại mùi thơm nhàn nhạt.

Tử Hàm do dự lên tiếng, “Vương gia còn có chuyện sao?”

“Không!”

“A!”

Trong lúc nhất thời hai người lại không có nói gì, không biết phải nói cái gì, Tử Hàm cúi đầu xuống nhìn chân của mình, hoài niệm trước kia, thời gian không câu nệ vui cười giận mắng cùng một chỗ, tối thiểu... giữa hai người không có buồn bực mà xa xôi nặng nề như vậy.

Triển Vân nhìn qua Tử Hàm cúi thấp đầu, lộ ra cổ trắng nõn mảnh khảnh, không khỏi thở dài một tiếng, nắm tay Tử Hàm lên, đem kiếm đặt ở trong tay Tử Hàm, “Cám ơn người giúp ta, kiếm trả lại cho chủ nhân của nó.”

Tử Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai mắt mê mang nhìn qua Triển Vân, hắn trở nên rất khách khí, lạnh nhạt làm cho lòng người có chút đau nhức, Tử Hàm cắn môi, nói không ra lời.

Triển Vân cũng không nói, muốn nói lại thôi, sắc mặt âm trầm, cuối cùng thân hình cao lớn chậm rãi xoay qua chỗ khác, nhanh chóng rời đi, Tử Hàm lại hô, “Vương gia, chờ một chút.”

Triển Vân dừng bước lại, nghe được tiếng bước chân tề tề toái toái đuổi tới của Tử Hàm, hắn không có quay đầu, chờ Tử Hàm đi tới trước mặt hắn.

“Vương gia, thời điểm cầu được thanh kiếm này, nô tỳ chính là chủ nhân kiếm này, thời điểm tặng kiếm cho Vương gia giết địch, chủ nhân kiếm này chính là Vương gia, nô tỳ chỉ hy vọng Vương gia có thể dùng thanh kiếm này giết nhiều kẻ địch, vì quốc gia cũng vì dân chúng.” Nói nhiều như vậy, nàng bất quá là muốn tặng Triển Vân một vật, mặc dù là từ nay về sau phân ly, tối thiểu nhất, bên cạnh hắn còn có một thứ thuộc về nàng, làm cho Triển Vân có được.

Triển Vân nhìn ánh mắt chờ đợi của Tử Hàm, đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn bưng lấy kiếm, trước mắt hắn, hắn không nên nhận lấy, tuy nhiên hắn vẫn nhận lấy kiếm trong tay Tử Hàm, cảm giác rất đặc biệt, có ý nghĩa đặc biệt.

“Cám ơn!” Triển Vân trầm thấp nói lời cảm tạ, bóng dáng thon dài cường tráng vượt qua Tử Hàm, nhanh rời đi.

Trong sân trống rỗng, chỉ có Tử Hàm đứng lặng tại đó, gió thu tùy ý lạnh rung vây quanh nàng, một thân trống trải.

Vài ngày sau, hoàng đế Lưu Vân quốc phái sứ giả đến đưa thư cầu hoà, Yến thành thất thủ, Lưu Tô quan bị ép, đoạt được Lưu Vân quốc đã là chuyện không xa.

Bởi vậy Lưu Vân quốc chỉ phải rất thức thời tiến đến cầu hoà, hi vọng hai nước có thể cùng chung sống, nước hãn nguyện ý thần phục, hàng năm sẽ đưa lên rất nhiều cống phẩm trân quý, nghe theo hoàng lệnh của Khương Vương triều, Lưu Vân quốc đã trở thành một nước lệ thuộc Khương Vương triều.

Ít ngày nữa, sẽ phái ra sứ đoàn, đi Đô thành diện thánh, đưa lên thư cầu hoà còn có cống phẩm.

Chiến tranh đã xong, binh lính theo sau của Khương Vương triều cũng chạy đến, đóng ở Lưu Tô quan, còn có vị trí Yến thành hiểm yếu này.

Đây là một việc thật đáng mừng, công lao lớn nhất không ai ngoài Tử Hàm, nàng mời Vô Ngân tới, cầu tới bảo kiếm.

Trong phòng nghị sự ở phủ của Triển Vân tụ đầy người, đương nhiên Tử Hàm đã ở trong đó, những võ tướng lỗ mũi trâu kia, giờ phút này cũng không kiêu ngạo như vậy, ánh mắt nhìn Tử Hàm không hề khinh thường, nhưng có chút không được tự nhiên.

Triển Vân ngồi ở trên cùng, nhìn qua các vị tướng sĩ, ngợi khen Tử Hàm, “Lần này phá địch, các vị tướng sĩ không thể bỏ qua công lao, nhưng công lao của Đồng Tử Hàm không người có thể thay.”

Mắt đào hoa của Gi—ang Thanh Sơn mang chút cười xem kịch vui, Dịch công tử thì một bộ tự nhiên, giống như việc không liên quan đến mình.

Tử Hàm vỗ hai tay, cười nói: “Vài vị đại nhân, có nhớ rõ cá cược ngày trước.”

Sắc mặt lão nhân nói với Tử Hàm thua sẽ theo họ Tử Hàm cực kỳ quái dị, phó tướng quân cũng vẻ mặt âm u.

“Ta nhắc nhở một chút, nhớ rõ ngày đó mọi người nói, nếu ta cầu được phương pháp phá địch, phải học chó sửa.”

“Người. . . !” Phó tướng quân then quá hoá giận, lại nói không được gì, bọn hãn đường đường đàn ông thua ở trong tay một nữ nhân đã rất mất thể diện, lại phải học chó sửa, chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề.

“Như thế nào đường đường đại nam nhân, chẳng lẽ lại muốn nói không giữ lời?” Tử Hàm vừa nói vừa đi đến trước mặt lão nhân ngoan cố hỏi, “Bá bá râu dài, người đến trước sao?”

“Cái này. . . Lão phu. . .” Râu dài vẻ mặt xấu hổ và giận dữ, lại không thể chống chế, chống chế cũng không phải hảo hán nên làm, nhưng học chó sửa, càng không được.

“Ồ, làm sao vậy, lúc trước chúng ta đã nói, làm sao vậy, muốn chống chế a.” Tử Hàm không vui, vẻ mặt nghịch ngợm, rõ ràng là ghi hận mấy người kia vô lễ với nàng cùng khinh thị nữ nhân.

“Lão phu đường đường là võ tướng, há có thể học chó sửa, lão phu tình nguyện chết, cũng không muốn chống chế.” Lão nhân râu dài cũng là tánh tình nóng nảy, xoạt một tiếng, rút bảo kiếm ra, muốn cắt cổ. “Vương gia, kiếp sau thuộc hạ lại cống hiến sức lực cho ngài.”

“Này, người chết ta tìm ai đi tính nợ a.” Tử Hàm quát, không phải nàng mềm lòng, mà là không muốn đem người làm tuyệt.

“Tính nợ gì!” Lão nhân râu dài, dừng lại động tác trong tay.

Tử Hàm nhú mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Ai nha, các người hay nói giỡn a, các người đều cắt cổ rồi, quốc gia này không phải thiếu vài vị tướng sĩ oai hùng, thiếu các người những trụ cột tài này, cái này chính là một tổn thất lớn của quốc gia.”

Tướng sĩ oai hùng, trụ cột quốc gia, lúc này vài cái từ nói ra khiến trong nội tâm mấy người thật là thoải mái, Tử Hàm thoáng khoa trương khích lệ làm cho tâm tình vài tướng sĩ trừng mắt giận mắt, vẻ mặt u sầu có chút giãn ra.

“Nếu đánh cuộc, các vị đại nhân cũng đều thua, đến, một người ba trăm lượng ngân phiếu, xem như đánh cuộc a.”

“Không cần học chó sửa?” Có người hỏi.

“Ừ, không cần, ngân phiếu phải ra, không cần phải chống chế.”

“Không phải là ba trăm lượng ngân phiếu sao, cái này có cái gì khó.” Phó tướng quân thô lỗ nói.

“Đâu? còn nói nhầm cái gì a, mau đem tới.” Tử Hàm đưa tay ra, vài võ tướng đã từng đánh cuộc với Tử Hàm tranh thủ thời giờ—an móc ra ngân phiếu, đặt ở trong tay Tử Hàm, tổn thất mấy trăm lượng bạc, tổng so với mất đi tánh mạng làm trò cười cho người trong nghề tốt hơn.

Tử Hàm nhìn qua lượng ngân phiếu trong tay, mở to hai mắt rất là khoa trương nói: “Các vị đại nhân đều rất có tiền, được rồi, đánh cuộc của chúng ta xóa bỏ.”

Lúc này sắc mặt vài người mới sực sôi, không giống một bộ dạng phải chết vừa rồi, Triển Vân lại bị Tử Hàm làm cho dở khóc dở cười, chỉ là ngồi ở chỗ kia, nhìn qua Tử Hàm trên vài võ tướng, bên môi cũng hơi kéo ra một nụ cười như có như không.

Ngày mai, phải lên đường về nước, có thể gặp ái phi Tâm nhi của hắn rồi, như vậy Tử Hàm? Ái phi, Tâm nhi Tâm nhi, vì sao trống rỗng mà không có một tia cảm tình tồn tại như vậy, giống như có người truyền thụ một cái khái niệm, hắn yêu Tâm nhi, phải yêu, tuy nhiên nó trống rỗng mà không có cảm giác.

Tầm mắt Triển Vân ngấm nhìn Tử Hàm, mà mặt mang cười của Tử Hàm xoay qua chỗ khác, bất ngờ đối với con người đen thâm trầm như dòng nước xoáy của Triển Vân, trong lúc nhất thời thất thần.

Triển Vân tránh tầm mắt, trốn tránh ánh mắt Tử Hàm, Tử Hàm cũng không ngoại lệ, thu thập tâm tình.

Tiền đà vừa cười nói: “Oa, thiệt nhiều bạc, như vậy đi, trở lại thủ đô, dùng những bạc này mời các vị đại nhân ăn cơm.”

“Tốt! Tốt!” Không học chó sửa, mọi chuyện đều nói tốt.

Trong phòng nghị sự một mảnh tiếng động lớn xôn xao, những người vốn đối Tử Hàm có ý kiến giờ phút này cũng hơi tiêu trừ ý kiến trong lòng.

Bởi vì Tử Hàm cho bọn họ mặt mũi, tuy móp hà bao, nhưng may mắn thay. . .

59. Chương 60: Đường Về Mê Loạn

Trải qua vô số người hy sinh, chiến tranh hạ màn, an bài tốt tất cả, Triển Vân thống lĩnh nhân mã hướng về phía đường về nhà mà đi.

Tử Hàm ngồi ở trong xe ngựa, trên người vòng quanh áo choàng dày đặc, dùng để sưởi ấm thân thể của mình, trời đã tiến vào đông lạnh, trời thu cũng bắt tri bắt giác đi qua, khí lạnh bức người.

Trận chiến này nhanh hơn so với trong mong muốn, tất cả mọi người thật cao hứng có thể lấy được thắng lợi nhanh như vậy, không ai suy nghĩ sâu xa huyền cơ trong chuyện này.

Chỉ có Triển Vân đang suy tư ở sâu trong nội tâm, trận chiến này thắng lợi hơi quỷ dị, giống như có một cỗ lực lượng đang âm thầm hỗ trợ.

Ngồi trên lưng ngựa, ngoái đầu nhìn lại nhìn không được nhìn Tử Hàm ngồi trên xe ngựa một cái, bên tai nghe được người bên trong ‘hắt xì’ một tiếng.

Triển Vân nhúu đôi chân mày, trong mắt tràn đầy vẻ ân cần, lấy áo choàng màu đỏ sẫm của mình, đưa cho Gi—ang Thanh Sơn bên cạnh.

Gi-ang Thanh Sơn đầu tiên là không kịp phản ứng, sững sờ một chút, sau khi nhìn đến tầm mắt Triển Vân nhìn chăm chăm vào xe ngựa, mới hiểu được, xoay người xuống ngựa hướng xe ngựa Tử Hàm đi đến.

Triển Vân thúc ngựa đi ở phía trước, khoảng cách xe ngựa có một chút khoảng cách, trong tư thái u nhã của Dịch công tử mang theo vài phần khó dò, sắc mặt có chút trầm trọng, con người híp lại nhìn qua đội ngũ phía trước.

Gi-ang Thanh Sơn ngồi ở trên cang xe ngựa, hướng về Tử Hàm phía bên trong nói: “Tử Hàm, lạnh hỏng rồi a, khoác cái này.”

Tử Hàm vung lên màn xe, thấy cặp mắt đào hoa của Giang Thanh Sơn, còn có áo choàng trong tay, màu đỏ thắm, ngoại trừ Triển Vân còn ai có áo choàng màu này, lập tức liền lắc đầu nói: “Cám ơn ý tốt, ta không lạnh.” Tử Hàm nói, tầm mắt nhìn về phía trước, thấy được tấm lưng rộng rãi của Triển Vân, còn có dung nhan mặt bên của hắn.

“Di, đang giận lấy sao, mũi đều đông lạnh đỏ, phủ thêm a.” Gi-ang Thanh Sơn cười cầm áo choàng trong tay đưa cho Tử Hàm, “Đây chính là Vương gia có ý tốt.”

“Cầm lấy đi trả lại cho Vương gia, cám ơn ý tốt của hắn.” Tử Hàm nói buông rèm xe xuống, không để ý tới Gi-ang Thanh Sơn nữa.

Đã không thích, không thương, cũng đừng có biểu hiện ra một bộ dáng rất quan tâm, nàng không muốn làm cho chính mình càng lún càng sâu, chẳng lẽ hắn không biết, một cái quan tâm rất nhỏ của hắn, một câu nói sẵn sốc vô tâm, cũng sẽ làm cho lòng nàng thay đổi sao?

Gi-ang Thanh Sơn nhú mày, cầm áo choàng nhảy xuống xe, bóng dáng nhanh nhẹn chạy vội vài bước, về tới bên người Triển Vân, thân thể nhảy lên, về tới trên lưng ngựa của hắn.

“Vương gia ngài mặc vào đi, Tử Hàm nói không cần.” Gi-ang Thanh Sơn vươn tay đem áo choàng ném vào trong tay Triển Vân.

Con người đen của Triển Vân có điểm không vui, mặt chìm xuống.

“Ta xem nàng là mạnh miệng, khuôn mặt đông lạnh trắng bệch, môi đều biến thành màu đen rồi, còn nói không lạnh.” Gi-ang Thanh Sơn giống như vô ý lăm bầm lầu bầu, cũng thúc giục con ngựa đi nhanh chút.

Triển Vân mặt lạnh quay đầu lại ngay, hướng xe ngựa Tử Hàm đi đến, bóng dáng bay thấp một cái, vũng vàng rơi vào trên xe ngựa, một bả xóc rền lên.

Tử Hàm tưởng Gi-ang Thanh Sơn, giận nói: “Ta nói không cần phải a, người. . .” Lời còn chưa dứt, lại thấy được tuấn nhan của Triển Vân, hắn lóe thân lên chui vào xe ngựa, trong nháy mắt, nguyên bản trong xe ngựa cảm thấy rộng rãi quanh quẽ, co quắp, nhỏ hẹp làm cho Tử Hàm cảm thấy có loại cảm giác áp bách.

Môi mỏng của Triển Vân nhếch lên, không nói một lời, con người đen híp nửa nhìn qua cái mũi đông lạnh đến đỏ của Tử Hàm, giơ tay lên, áo choàng về cái độ cong xinh đẹp, rơi vào trên người Tử Hàm, đôi tay thon dài màu mạch kia cẩn thận đem dây phía trước áo choàng cột lại.

Tử Hàm nhìn mặt Triển Vân, rồi sau đó cúi đầu xuống nhìn xem động tác nhu hoà hắn thắt áo choàng cho nàng, lòng có loại cảm giác rung động, lại ngẩng đầu đối mặt đôi mắt cô đơn của Triển Vân.

Lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cuống quýt cởi áo choàng ra, “Nô tỳ thật sự không lạnh, đa tạ ý tốt của Tướng quân.”

Tay Triển Vân lại ấn chặt bàn tay nhỏ bé bận rộn của nàng, trầm giọng nói: “Mặc, không cho phép lấy xuống.”

Khẩu khí bá đạo không được xía vào, vì cái gì hắn lại không chỗ nào cố kỵ lộ ra ôn nhu, quan tâm của hắn như vậy, làm cho nàng ảo giác cho là hắn sẵn sốc nàng, đã không thích nàng, hắn nên lạnh nhạt tới cùng không phải sao?

Tay của hắn rất ấm áp, không lạnh như băng giống nàng, nóng rực làm cho Tử Hàm không khỏi rút tay ra ngoài.

Tay Triển Vân không còn, bàn tay nhỏ bé băng băng lạnh lạnh lại mềm mại của Tử Hàm đã rút về lại, nàng đung cũng không cho hấn đụng một chút.

Lòng Triển Vân có chút ít thất lạc cùng đau đớn, không biết mình đây là thế nào, rất giận Tử Hàm cự tuyệt như vậy, nhưng cự tuyệt như vậy không phải rất bình thường ư, tại sao hấn phải tức giận, sau khi hấn xoay đầu, không nhìn tới đôi mắt câu hồn của Tử Hàm, nặng nề hỏi, “Còn lạnh không?”

Tử Hàm nghiêng qua Triển Vân liếc, cúi đầu nói: “Vốn là không. . . Hắt xì. . . Không lạnh.” Tử Hàm hung hăng đánh một cái hắt xì, có lạnh hay không, không cần phải nói rồi, Tử Hàm hơi then thùng, “Là có một chút lạnh mà thôi, bắt quá không quan trọng.”

Lúc này gió thổi nâng rèm cửa sổ xe ngựa lên, một trận gió lạnh chui vào, Tử Hàm nhin không được co rúm lại một chút, nhưng không chịu ngẩng đầu nhìn con người cô đơn của Triển Vân, thân thể lại cảm giác bị người túm, nghiêng về phía trước một chút, rơi vào một cái lồng ngực ấm áp.

“Còn lạnh không?” Thanh âm của Triển Vân ở đỉnh đầu Tử Hàm vang lên, hô hấp của hấn nàng nghe được rõ ràng, hương vị của hấn tràn ngập ở hơi thở của nàng, ngực rộng lớn lại kiên cố mà ấm áp, cánh tay chăm chú vòng quanh nàng, như vậy dùng sức. . . Cho nên nàng cùng thân thể của hấn mật thiết dán hợp cùng một chỗ, không lưu một khe hở, tâm động, mặt nóng rực.

Nàng ngẩng đầu, môi như có như không phớt qua cằm của hấn, môi mỏng mà khôu gợi của Triển Vân, cái mũi cao thẳng, còn có ánh mắt đen láy cô đơn, gần trong gang tấc, rơi vào trong mắt của nàng, trong không gi-an thu hẹp tràn ngập hơi thở mập mờ, giống như hết sức căng thẳng.

Triển Vân cảm thụ được ôm Tử Hàm trong ngực thật mềm mại, nhìn qua đôi mắt loé lên một chút của nàng, còn có môi của nàng, hấn luôn không cách nào khống chế chính mình, nhin không được nghĩ thân cận nàng, môi mỏng chậm rãi tới gần môi anh đào của Tử Hàm.

Tử Hàm thấy môi Triển Vân từ từ tới gần nàng, tựa hồ muốn hôn lên môi của nàng, hô hấp ấm áp của hấn cũng phun ở trên mặt của nàng, một hồi tâm ý mê loạn, trong đầu đột nhớ tới lời nói của Triển Vân..., ta không thích người, người ta yêu là Tâm nhi, Tâm nhi. . . Những lời này giống như ma chú, đem mê loạn của Tử Hàm đánh tan, nàng bối rối đẩy Triển Vân, lắc đầu hô: “Vương gia. . . Không cần.”

Triển Vân nghe được lời nói của Tử Hàm..., ý thức được mình lỗi, trong nháy mắt đẩy Tử Hàm ra, trên mặt tuần tú có thất bại, ảo não, xấu hổ và giận dữ, vén rèm xe lên, nhảy xuống xe ngựa, rồi sau đó điềm nhẹ vài cái dưới chân, bay người lên trên con tuần mã, giục ngựa chạy trốn, chỉ trong nháy mắt, hấn đã chạy vô cùng xa.

Tử Hàm ngồi ở trong xe ngựa, nhìn qua bóng dáng cao lớn dần dần rời xa của Triển Vân, trên người còn có nhiệt độ và hơi thở của hấn, quần quanh, làm cho nàng mê loạn.

Màn xe rơi xuống, che khuất tầm mắt của Tử Hàm, tâm chậm rãi quay về bình tĩnh, đường còn rất lâu, phải tiếp tục đi về phía trước. . .

60. Chương 61: Vân Ca Uống Trà

Đại đội nhân mã hành tẩu trên đường về nhà, trời cũng dần dần càng thêm rét lạnh, bọn họ đi một chút ngừng một chút, lại khó nén một khóa lòng khát vọng gấp gáp trở về nhà.

Bao nhiêu người vì quốc gia hy sinh tánh mạng, rốt cuộc không cách nào bước trên đất quê hương, người sống càng thêm quý trọng tất cả.

Giữa Tử Hàm và Triển Vân hơi ảm đạm yên lặng, hai người rất khách khí, nàng chỉ là một nha hoàn, hấn chỉ là một chủ tử, không nên như vậy.

Cứ như vậy một mực hướng về phương hướng kia mà đi, đi thật lâu, rốt cục trước mắt mọi người hiện lên cửa thành cao lớn ở thủ đô, còn có tường thành trải dài.

Trên mặt các tướng sĩ đều lộ ra vui sướng cùng kích động, bộ dạng hơi không thể chờ đợi được.

Lúc này trên trời cũng rơi bông tuyết đầu mùa đông, đều rơi vào trên người mọi người.

Cửa thành mở ra, người ở bên trong hoan hô nghênh đón các tướng sĩ chiến thắng trở về, bọn họ có trật tự tiến vào trong thành.

Dân chúng đã sớm biết được tin tức, trên đường phố trong thành đã vây đầy người, hoan hô vang vọng, nghênh đón quân thắng lợi.

Tất cả đều qua đi, Triển Vân vốn muốn diện thánh, chỉ là thái giám bên người hoàng đế lại lấy ra thánh chỉ, sau khi tuyên đọc mới biết được, là muốn Triển Vân và chúng tướng sĩ đi nghỉ ngơi trước, ngày khác mang theo công thần vào triều luận công ban thưởng.

Hoàng đế đã nói như vậy, thân là thần tử đương nhiên chỉ có thể tuân mệnh rồi, Tử Hàm liền theo Triển Vân đi về phía Vương Phủ.

Triển Vân đi ở phía trước thực vội, Tử Hàm theo ở phía sau, nhắm mắt theo đuôi, bông tuyết càng rơi xuống càng dày, dẫm lên trên phát ra tiếng vang kéo kệt kệt, hần thủy chung chưa nhìn lại nàng một cái, trong tầm mắt của hắn chỉ có đường về nhà.

Trong tầm mắt Tử Hàm cũng chỉ có bóng lưng vội vàng hành tẩu của Triển Vân, mắt tràn đầy, lòng tràn đầy, trong hoảng hốt, chỉ thấy Triển Vân dừng lại, lúc này Tử Hàm mới phát hiện, bọn họ đến.

“Vân ca!” Một đạo thanh âm mềm mại ở trong tuyết rơi truyền tới. Nguyên lai Vân Vương Phi cùng mọi người trong phủ, đã sớm chờ tại cửa, một bộ áo choàng màu đỏ chót, khảm một vòng lông hồ màu trắng, tôn quý lại làm cho người ta thương tiếc, trên mặt trắng thuần là vui vẻ khi nhìn thấy Triển Vân.

“Vân ca!” Vân Vương Phi liên tục hô, sau một khắc đình trệ, chẳng quan tâm thân thể suy nhược của nàng, nàng giống như bay chạy về phía Triển Vân.

Triển Vân đi nhanh vài bước, duỗi ra cánh tay dài đem Tâm nhi ôm vào lòng, rất sợ nàng chạy nhanh phát bệnh.

Triển Vân ôm Tâm nhi, làm cho chân nàng cách mặt đất rồi, độ cao của Tâm nhi vừa vặn cúi đầu nhìn qua Triển Vân, bàn tay trắng nõn vuốt mặt Triển Vân, hốc mắt phấp phồng, thanh âm hơi nghẹn ngào nói: “Vân ca. . . . Vân ca, người đã trở lại, ta rốt cục chờ được.”

“Uh, ta đã trở về.” Ôn nhu trong lời nói của Triển Vân làm cho người ta có thể hòa tan, ôm Tâm nhi trên mặt đất phủ kín bông tuyết vui vẻ xoay vòng, Tâm nhi phát ra tiếng cười sung sướng, hạnh phúc ngọt ngào. . . .

Gương mặt chợt loé đỏ của Triển Vân, rơi vào trong mắt Tử Hàm, nhìn xem bộ dạng bọn họ giống như thần tiên quyến lữ, Tử Hàm tâm không phải tư vị. . . .

Lòng ngực kia, chỉ thuộc về Tâm nhi, không phải nàng, lòng Tử Hàm có chua xót, cúi đầu xuống không muốn nhìn, tư thái thân mật của Triển Vân cùng Tâm nhi. . . . Bởi vì sẽ làm nàng đau lòng.

“Huh. . . . Tử Hàm tại sao lại ở chỗ này?”

Hai người rốt cục thân mật xong, lúc này Tâm nhi mới phát hiện Tử Hàm tồn tại, nghi hoặc nhìn qua Tử Hàm đứng ở nơi đó sắp hóa đá, Tử Hàm bước lên phía trước cúi người hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương Phi.”

Tâm nhi quay đầu nhìn qua Triển Vân, nghi ngờ nói: “Vân ca, đây là có chuyện gì.”

Triển Vân nhìn cũng không nhìn Tử Hàm, trực tiếp nắm tay Tâm nhi, hướng trong phủ đi đến, “Chuyện này ta trở lại nói cho người biết, bên ngoài lạnh lẽo, vào đi thôi.”

Tâm nhi nhú mày, quay đầu nhìn qua Tử Hàm, phân phó quản gia nói: “Quản gia, mang Tử Hàm đi nghỉ ngơi.”

“Dạ!” Quản gia lên tiếng.

Tâm nhi đối Tử Hàm lộ ra mỉm cười thân thiện, lúc này mới theo Triển Vân tiến vào trong phủ, hai người đi về Lan Hoa các.

“Người không có việc gì thật tốt, đi thôi, đi vào nghỉ ngơi đi, ta tìm người giúp người đốt ấm lò.” Quản gia rất thân thiết, tuy nghi hoặc, lại không hỏi nhiều.

“Đa tạ quản gia.” Tử Hàm khẽ gật đầu, thấp giọng nói tạ, một đoàn người hướng trong phủ đi đến.

Lòng Tử Hàm tràn đầy cô đơn, lại chỉ có thể một mình bi thương. . . .

Gặp lại người cửu biệt trông mong, Tâm nhi và Triển Vân cần thời gian kể ra tường niệm, chỉ là nàng phát hiện, Triển Vân không giống nàng vì cả hai đoàn tụ mà biểu hiện rất nóng bỏng, giống như có tâm sự gì.

Cùng hắn nói chuyện cũng không yên lòng, đối với tại sao cùng Tử Hàm một chỗ, Triển Vân nói cũng rất đơn giản, trong đầu Tâm nhi xẹt qua bóng dáng Tử Hàm, đột nhiên ý thức tín hiệu nguy hiểm gì.

“Vương gia, có tâm sự phải không?” Tâm nhi và Triển Vân dựa vào cùng một chỗ, nằm ở trên giường, nhìn qua mặt Triển Vân, trong lòng hơi hoảng hốt không hiểu.

“Không có, chỉ là hơi mệt mỏi.” Triển Vân từ từ nhắm hai mắt, trầm thấp nói, sau khi tắm rửa Triển Vân một thân nhẹ nhàng khoan khoái, tuần lãng bất phàm.

Tim của Tâm nhi vừa động, rất săn sóc nói: “Ta đi pha cho người một ly trà sâm uống, sớm đi nghỉ ngơi đi.”

“Để cho nha hoàn đi thì tốt rồi, người nghỉ ngơi.”

“Không, ta muốn tự mình đi, người ở bên ngoài mới chiến tranh mệt mỏi như vậy, ta làm vợ phục vụ tướng công mình một chút là một loại hạnh phúc.”

Triển Vân cười nhạt, nói khẽ: “Được, người đi đi!”

Mặt Tâm nhi lộ vẻ mỉm cười, xuống giường dài, Triển Vân lại như cũ từ từ nhắm hai mắt nằm ở nơi đó, tựa hồ tinh thần không phấn chấn.

Một khắc Tâm nhi xoay người, không còn vui vẻ, vẻ mặt ngưng trọng, đi tới bàn bên cạnh, phát tay ý bảo nha hoàn đứng hầu tại cách đó không xa xuống dưới.

Nha hoàn cũng không lên tiếng, chỉ là cúi người, Tâm nhi từ trên bàn bốc lên một miếng sâm, đặt ở trong chén trà, từ trong bình pha nước ấm, hồng trà, quay đầu nhìn Triển Vân một cái, chỉ thấy hắn nhắm hai mắt, tinh thần không phấn chấn, chắc là một đường mệt nhọc.

Tâm nhi lại quay đầu lần nữa tầm mắt rơi vào trên chén trà, nàng hơi đưa ngón út tay phải ra, nhỏ xuống cái trâm cài đầu đâm ngón tay, một chút máu tươi nhỏ tại trong chén trà.

Máu tươi hiện ra đen, sáp nhập vào trong nước trà, không thấy tung tích, Tâm nhi mới lộ ra một nụ cười quái dị, an tâm.

Ly trà ngắn hạn, xoay người, trên mặt đã là vẻ mặt ôn nhu, hướng Triển Vân đi đến, ôn nhu nói: “Vân ca, uống trà!”

61. Chương 62: Lòng Chua Xót Ân Ái

Tâm nhi đưa trà tới, Triển Vân không hề hoài nghi uống xong, vừa nằm xuống, bên môi Tâm nhi nhếch nụ cười hài lòng, có lẽ như vậy sẽ an toàn một chút, ai cũng không biết Tâm nhi suy nghĩ cái gì, một giọt máu tươi đỏ nhỏ vào trong ly trà lại có huyền cơ gì.

Đêm đã thâm trầm, Triển Vân buồn ngủ mà ngủ, Tâm nhi cũng nằm ở bên người Triển Vân, tham luyến nhìn qua dung nhan Triển Vân, đem mặt của mình dán tại trên mặt Triển Vân trầm thấp nói: “Vân ca, người là của ta. . . Là của ta. . .”

.

Bông tuyết trắng xoá ùn ùn kéo đến, rải đầy nhân gian, vào đông đầu hiu, mang đến một loại mỹ lệ khác.

Tử Hàm dậy sớm, nhìn qua chính là cảnh tượng như vậy, trong không khí lạnh lùng, tình cảnh cũng rất cảnh đẹp ý vui, vươn tay nhìn không được từ trên cây ngắt một viên tuyết, đặt ở bên miệng cắn một cái, hí. . . Thực mát, Tử Hàm thè lưỡi, đem bông tuyết trong tay ném lên không trung.

Trong không khí ngoại trừ bông tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng truyền đến thanh âm kéo kệt của người giẫm phải tuyết đọng đi tới, Tử Hàm quay đầu nhìn lại, Triển Vân nhẹ ôm Tâm nhi, chậm rãi hướng bên này đi tới.

“Nô tỳ thỉnh an chủ tử.” Tử Hàm cúi người vãn an.

“Đứng dậy, bên ngoài lạnh như vậy, sao mình người ở trong lúc này cũng sờ.” Hai gò má Tâm nhi mang cười, ôn nhu hỏi.

Tử Hàm đứng dậy, tầm mắt thủy chung buông xuống, nhìn qua bóng tuyết trắng trên mặt đất, thấp giọng nói: “Khó được chứng kiến cảnh tuyết đẹp như vậy, nhất thời không khỏi bị hấp dẫn.”

“Ra thế.” Vân Vương Phi khẽ nói một tiếng, lại nói: “Chuyện của người, Vương gia đã nói cho ta biết, không thể tưởng được người lập được công lao lớn như vậy.”

“Nô tỳ làm loạn thêm cho Vương gia, cũng làm cho Vương Phi quan tâm.”

“Trời lạnh, nhìn người xiêm y đơn bạc, ta lấy đến đây một áo choàng hồ, cho người chống lạnh, cũng muốn tới thăm người một chút, những ngày này nghĩ đến người. . . Bất quá nhìn xem tốt, ta cũng an tâm.” Vân Vương Phi cười tủm tỉm nói, một bộ dáng ta rất quan tâm người.

Tử Hàm hơi giương mắt, lúc này mới chứng kiến trong ngực Vân Vương Phi ôm một cái áo choàng, đồng thời cũng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Triển Vân.

“Đa tạ Vương Phi quan tâm, đồ quý trọng như vậy, nô tỳ không thể nhận.” Ánh mắt Triển Vân lạnh lùng nhìn nàng, làm cho nàng đau lòng, bộ dạng Triển Vân che chở Tâm nhi trăm bề làm cho nàng ghen tuông quay cuồng.

“Không cần phải từ chối, cũng coi như lòng biết ơn ta đối với người, cảm ơn người giúp ta chiếu cố Vương gia.” Tâm nhi nhẹ nhàng thoát khỏi trong lòng Triển Vân, đem áo choàng đặt ở trong tay của nàng.

“Nô tỳ thật sự không thể nhận. . . .”

“Ta cho người nhận lấy.” Khẩu khí Tâm nhi có ý mệnh lệnh.

“Nô tỳ. . . Đa tạ Vương Phi.”

“Cái này từ nay về sau, Vương gia vẫn phải là người hầu hạ, lúc trước chuyện chúng ta thương lượng xong, cũng muốn sớm đi chứng thực, không để cho ta thất vọng biết không?” Tâm nhi nhìn qua Tử Hàm thanh âm nhu nhu nói ra một câu như vậy.

Tầm mắt Tử Hàm nhìn không được liếc Triển Vân, lời này làm cho Tử Hàm không được tự nhiên, từ phát hiện mình yêu Triển Vân, cái đề tài này hiện tại nhắc tới, tựa hồ rất miễn cưỡng, Vân Vương Phi nhắc nhở nàng, sớm một chút mang thai.

Tử Hàm không biết nên trả lời như thế nào, Triển Vân lại lên tiếng, “Không có gì người đi xuống đi.”

Tử Hàm thấy được mặt Triển Vân không kiên nhẫn, khẩu khí lạnh lùng làm cho lòng người đau nhức, hần lãnh khốc mệnh lệnh nàng nên đi như thế.

Đúng vậy a, chẳng lẽ còn đang mong đợi ôn nhu cùng quan tâm của hắn ư, a. . . . Nàng bất quá là một cái công cụ thay thế trong mắt Triển Vân, nữ nhân ấm giường, tình yêu cùng ôn nhu của Triển Vân thuộc về Vân Vương Phi, nàng làm sao muốn si tâm vọng tưởng đây, “Dạ, nô tỳ cáo lui!” Tử Hàm xoay người, không chút lựa chọn rời đi.

Như thế nào mới có thể thoát đi cục diện khó xử như vậy. . . Ai, trong nội tâm Tử Hàm trầm thấp thở dài, người đi thật xa, trở lại phòng đem áo choàng buông, lại làm sao cũng vô pháp an tâm ngồi ở trong phòng, như vậy tâm càng lo lắng, nàng muốn đi ra ngoài một chút. . . .

Tuyết đọng đầy đất, người trên phố xá vẫn là nhiều như vậy, người bán hàng rong trong miệng khí trắng hô rao hàng, vài đứa trẻ đuổi theo ném tuyết, vui vẻ vô cùng.

Nàng một mực hâm mộ người có được gương mặt vui vẻ, bởi vì nàng cảm thấy người như vậy sống thật vui vẻ sung sướng.

Tử Hàm đang đi tới, thời điểm đi qua một quán trà, một nam nhân bộ dáng điềm tĩnh ngăn cản đường đi của nàng. “Vị cô nương này, có người mời người lên lầu ngồi.”

Trên lầu có người mời nàng? Sẽ là ai? Tử Hàm hồ nghi nhìn quán trà, nghĩ thầm có muốn đi lên hay không.

“Tiểu nhị ca, người không có nhận lầm người chứ, tìm ta đây sao?”

“Không sai, ngài không phải gọi Tử Hàm?”

“Phải”

“Cái đó chính là tìm ngài rồi, ngài theo ta lên đi, vị khách quan kia còn đang chờ.”

Ai, ai sợ ai a, còn sợ bị người ăn không thành, nàng cũng muốn nhìn xem là ai thần bí hể hể như vậy, Tử Hàm nghĩ nói: “Lên đi.”

“Được rồi, cô nương đi theo ta.” Tiểu nhị khom người, dẫn đường cho Tử Hàm, bọn họ trực tiếp lên lầu hai, đi tới trước cửa một cái nhà gi-an.

“Chính là chỗ này, chính ngài vào đi thôi.” Tiểu nhị chỉ vào cánh cửa có câu đối hai bên nói với Tử Hàm.

Tử Hàm gật đầu, tiểu nhị liền vội vàng đi, giờ phút này trong lòng Tử Hàm đột nhiên hiện lên một bóng dáng, chẳng lẽ là hắn?

Vươn tay đẩy cửa ra, tầm mắt tìm kiếm người tìm nàng, quả nhiên thấy một mỹ nam tử ngồi ở trước bàn tự rót uống một mình, yêu nghiệt nam này, khi nào thì lại tới đây. Tử Hàm đi vào, cũng đóng cửa lại.

“Uống trà sao?” Yêu nghiệt nam, mỉm cười, diên đảo chúng sinh.

Tử Hàm bất đắc dĩ cười, ngồi ở đối diện yêu nghiệt nam, “Sao người trong này?”

“Ta không phải đã nói, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.”

Tử Hàm nhìn qua gương mặt đẹp mắt của Vô Ngân, trách móc nói: “Đúng vậy a, người tiêu sái lưu lại một tờ giấy liền nhanh nhẹn mà đi, muốn ta đoán ý tứ.”

“Ta nghĩ đến người sẽ hiểu.” Trong lời nói Vô Ngân có chuyện.

“Bao lâu rồi đi?”

“Vội vã để cho ta đi như vậy?” Vô Ngân nhướn mày, sắc mặt không vui.

“Không phải, tùy tiện hỏi, ta sợ người không cẩn thận trái tim thiếu nữ bị tai họa, à, đương nhiên còn có nam nhân yêu mến.”

Trong nháy mắt Vô Ngân vươn tay nắm cầm Tử Hàm, con mắt màu xanh đậm nhìn qua Tử Hàm, nghiêng răng nghiêng lợi hung ác nói: “Này, người nói ta không phải nam nhân?”

“Các hạ tự mình cho là?” Tử Hàm cũng không sợ, trực tiếp nói.

Vô Ngân đứng nửa người dậy, cúi hướng Tử Hàm, mặt vô cùng gần, uy hiếp nói: “Xú nha đầu, không nên nói lời ác độc, cẩn thận ta cắn rơi đầu lưỡi của người, cho người nói không ra lời.”

Tử Hàm vươn tay nhéo nhéo gương mặt còn trắng non hơn nàng của Vô Ngân, “Mỹ nam tử, ta phải sợ ư?”

“Không cho gọi ta như vậy.” Con mắt màu xanh đậm của Vô Ngân lộ ra nồng đậm không vui.

“Được, Vô Ngân huynh, không cần phải nắm cầm của ta nữa, một hồi trầy da.” Tử Hàm sợ hãi ánh mắt kiêu kia của Vô Ngân, nàng biết rõ nói thêm gì nữa, Vô Ngân không biết sẽ làm ra chuyện gì, cặp môi đỏ mọng của hắn cách nàng thật là gần.

“Coi như người thông minh.” Vô Ngân cong môi cười, buông lỏng Tử Hàm ra. “Còn nhớ rõ đáp ứng điều kiện của ta sao?”

Tử Hàm bất đắc dĩ, “Nhớ rõ.”

Trong mắt màu xanh đậm yêu mỵ của Vô Ngân, hiện ra ánh sáng mềm mại, thăm thiết nhìn qua Tử Hàm, “Nhớ rõ là tốt rồi, ta ở tại nhà trọ Vọng Nguyệt, người tới tìm ta.”

Tử Hàm nhú mày nhìn qua Vô Ngân, “Tìm người?”

“Uh, đây là một trong điều kiện.” Vô Ngân chỉ là muốn nhìn Tử Hàm nhiều, nhiều thời giờ—an cùng một chỗ.

“Được, cái này không có gì khó khăn.” Tử Hàm mỉm cười đáp ứng. “Thời gian không còn sớm, ta phải đi.”

“Ta cũng cần phải trở về, Vô Song còn đang ở nhà trọ chờ ta.” Vô Ngân đứng lên, nhìn qua Tử Hàm nói.

“Vây đi thôi!” Tử Hàm dẫn đầu đi ra ngoài, Vô Ngân theo sát phía sau hai người một trước một sau ra quán trà.

Vô Ngân chứng kiến cái mũi Tử Hàm đông lạnh hồng hồng, cởi áo choàng, không nói lời gì đem Tử Hàm bao trùm, “Lần sau đi ra, nhớ rõ mặc nhiều xiêm y.”

“Uh!” Tử Hàm đáp ứng.

Hai người ngẩng đầu, đồng thời xoay người, Tử Hàm trở lại phương hướng Vương Phủ mà đi, mà Vô Ngân lại phải về nhà trọ Vọng Nguyệt, vốn phải là tại một cái lối rẽ tách ra.

Chính là giờ phút này xoay người, ở phương hướng bọn họ muốn đi đến chẳng biết lúc nào đứng một người nam nhân cao lớn cường tráng, sắc mặt hắc tái nhợt lạnh như băng không có một tia ôn nhu, con ngươi tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, hai mắt cứ như vậy thẳng tắp nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của Tử Hàm.

Tử Hàm nhìn người tới, nhin không được thấp giọng hô nói: “Vương gia. . .”

62. Chương 63: Không Cần Mập Mờ

Triển Vân nhìn qua bộ dáng thân mật khăng khít của Tử Hàm và Vô Ngân, đáy lòng có loại cảm giác thống khổ không chịu nổi, xen lẫn tức giận không hiểu, rất muốn một tay bắt Tử Hàm kéo vào trong ngực, rồi xa nam nhân yêu nghiệt kia.

Nàng làm sao có thể lại trên đường còn khai cùng nam nhân khác gần gũi nồng nóng, muốn giận lại không biết phát tác như thế nào, hai mắt âm trầm quét Tử Hàm vài lần, vừa nhìn về phía Vô Ngân một chút, người nam nhân này đến đây lúc nào, là vì đi theo Tử Hàm sao?

Tử Hàm thật sự đã yêu người nam nhân trước mắt này ư, ghen tỵ thiêu đốt lòng của hắn, đau không cách nào hô hấp. Tay Triển Vân nắm thành quyền, cuối cùng hai mắt nhú lại, đông lạnh nhìn Tử Hàm chằm chằm, lạnh lùng nói: “Người có bằng hữu, sao không mời đến trong vương phủ ngồi một chút.”

“Ách. . .” Nàng cũng là mới biết được, hoàng hồ Vương Phủ cũng không phải nhà nàng, có thể tùy tiện mời người đi vào ngồi một chút sao?

Triển Vân nhìn một bộ dạng muốn nói lại thôi của Tử Hàm, lại nói: “Đương nhiên, có lẽ trong lúc này nói chuyện dễ dàng hơn chút ít.”

Vô Ngân yêu nghiệt cười nói: “Tử Hàm bất quá là nha hoàn, làm sao dám làm cản trở tại hạ tùy tiện đi trong vương phủ như thế, kỳ thật gặp mặt trong này như Vương gia nói, thật sự không tệ, tại hạ thay mặt Tử Hàm tạ ơn Vương gia ưu ái.”

Người và Tử Hàm liên hệ thế nào, phải dùng tới người cảm kích, Triển Vân nhú mày, hừ lạnh một tiếng, “Không cần!”

“Vương gia. . . .” Tử Hàm cắt đứt lời nói ngấm ngầm hay công khai của hai người.

“Tốt lắm, bốn vương còn có việc đi vào triều, các người chậm rãi trò chuyện.” Ngọc Triển Vân buồn bực, không muốn nói thêm cái gì nữa, liền nhấc chân rời đi.

Tử Hàm nhìn qua bóng dáng rời đi của Triển Vân, đau lòng kịch liệt, cảm thấy lời của hắn rất rất đau đớn người.

“Ta đi trở về, hôm nào gặp người.” Tử Hàm nói xong không để ý tới Vô Ngân nữa, trực tiếp bỏ đi.

Vô Ngân đứng ở nơi đó nhìn bóng dáng rời đi của Tử Hàm.

Ánh mắt của nàng dùng để chứa nam nhân khác, cũng không liếc hắn thêm một cái, mà cả ánh mắt hắn lại đầy Tử Hàm, không tha cho những nữ nhân khác, nhân quả luân hồi. . .

Tử Hàm thực hiện hứa hẹn, cách hai ba ngày lại tới nhà trọ Vọng Nguyệt, vấn an Vô Ngân, có ngắn ngủi gặp nhau, tính cả Vô Song ba người, nói chuyện phiếm vài câu hoặc là đánh cờ, giết thời giờ—an.

Triển Vân như trước ân ái cùng Vân Vương Phi, nàng mắt không thấy tâm không đau, vừa vặn đến chỗ Vô Ngân hít thở không khí.

Khi Triển Vân và Tâm nhi cùng một chỗ, luôn luôn chút ít không yên lòng, thỉnh thoảng sẽ đứng ở cửa ra vào hướng ra phía ngoài nhìn quanh, không biết đang lo nghĩ cái gì.

Lòng Tâm nhi một mảnh ảm đạm, mơ hồ đã nhận ra một loại khí tức bất thường, chẳng lẽ Triển Vân động tình với Tử Hàm.

Nàng biết, mấy ngày nay Tử Hàm thường xuyên ra ngoài, tựa hồ quen một nam tử kỳ lạ, chẳng lẽ Triển Vân lo nghĩ, là vì cái này?

Trực giác của nữ nhân là trời sinh, tuy là miễn cưỡng mà chuẩn xác, Tâm nhi nhìn qua bóng dáng Triển Vân đứng ở cửa, trong nội tâm xông lên một hồi hận ý.

Nàng không thể đợi thêm nữa, nàng không thể ngồi mà đợi chết, Tâm nhi nắm chặt bàn tay nhỏ bé, móng tay đâm vào trong máu thịt lại hồn nhiên không biết.

Tối rồi, tối nay Triển Vân không ngủ ở trong Lan Hoa các của Tâm nhi, Tâm nhi cũng sớm đi ngủ.

Trong vương phủ một mảnh yên tĩnh, đêm vốn nên đen nhánh, lại bởi vì tuyết trắng chưa tan mà trở nên sáng ngời.

Tử Hàm đã trở lại, bị Vô Ngân và Vô Song quán quýt lấy, đợi đến hiện tại mới về, dù sao trở lại Vương Phủ cũng không chuyện, chậm chút trở về thì phải làm thế nào đây.

Lặng yên đi về phía chỗ ngủ của mình, trong phòng lại lóe lên ánh nến.

Tử Hàm không khỏi buồn bực, chẳng lẽ có người ở bên trong, nàng đẩy cửa ra, ánh mắt nghi hoặc định ở bóng lưng cao lớn cường tráng đứng bên trong phòng.

“Vương gia. . . Đã trễ như vậy, tại sao ngài lại ở chỗ này.” Tử Hàm sửng sốt một chút, lập tức nghi vấn.

Triển Vân xoay người lại, quay mắt về phía Tử Hàm, trong con ngươi đen ẩn nhẫn quá nhiều tâm tình, môi mỏng khẽ mở, trầm giọng nói: “Ta tới bắt một con mèo thích trộm đồ tanh nửa đêm.”

Mèo thích trộm đồ tanh? Đêm không trở về nhà? Người này nói cái gì, khẩu khí bình thản, chậm rãi nói: “Chút tự do ấy ta không có sao? Nô tỳ là nha hoàn, hoặc nô tỳ nên nói là công cụ thay thế, nhưng là, nô tỳ không phải độc chiếm, không đáng Vương gia nói nô tỳ đi trộm tình?”

Triển Vân chỉ cần nhớ tới Tử Hàm rất có thể cùng cái nam nhân yêu nghiệt kia cả ngày cùng một chỗ, lòng của hắn liền bực bội cùng thống khổ không hiểu, hơi hỗn hỗn quát: “Không cần phải dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta, trong đêm khuya cùng nam nhân khác một mình ở cùng một chỗ, không phải trộm tình là cái gì?”

Tử Hàm trầm thấp thở dài, hẳn rồi cuộc muốn như thế nào đây, đã không thích nàng, nàng đã có thể duy trì một khoảng cách rồi, vì sao hẳn chính là không chịu buông tha nàng, không nên mập mờ không rõ như vậy.

Tử Hàm sâu kín thở dài một tiếng, bình tĩnh nói: “Vương gia, đêm đã khuya, ngài là không phải nên trở về nghỉ ngơi sao? Ở lại chỗ nô tỳ sợ không thích hợp, Vân Vương Phi biết khó tránh khỏi hiểu lầm.”

“Điểm ấy không cần người nhắc nhở.” Triển Vân sắc mặt giận dữ, “Từ nay về sau không cho người tùy tiện ra phủ, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Hạn chế tự do thân thể, dựa vào cái gì? Tử Hàm nhìn chăm chăm vào con mắt Triển Vân, mỗi chữ mỗi câu không chút nào yếu thế nói: “Vương gia, vì cái gì, vì cái gì đối với ta như vậy, ngài không biết là hơi quá sao? Không nên nói với nô tỳ, bởi vì nô tỳ là nha hoàn, ngài là chủ tử, cho nên nhất định phải nghe ngài, nha hoàn rất nhiều, ngài vì sao chỉ mệnh lệnh nô tỳ như vậy? Nếu như ngài yêu Vân Vương Phi, không cách nào yêu nô tỳ, xin mời ngài không cần mập mờ không rõ như vậy để biểu hiện ra một bộ dáng quan tâm, như vậy nô tỳ sẽ cho rằng ngài yêu nô tỳ, cho nên, xin ngài. . . Đi ra ngoài!”

“Người. . .” Triển Vân nghe lời nói của Tử Hàm..., lại nói không ra lời, đúng vậy a, chính mình là đang làm cái gì, nửa đêm canh ba tới nơi này, chờ, là vì cái gì.

Lại vì Tử Hàm đi ra ngoài gặp người đàn ông kia, giống như vợ con của mình hồng hạnh ra tường, ghen ghét, lửa giận, đau lòng, những cảm giác chưa bao giờ có mấy ngày qua một mực thiêu đốt lên, xé rách lòng cùng linh hồn của hắn, làm cho hắn đau nhức chưa bao giờ có.

Triển Vân càng nghĩ càng giận, tàn nhẫn nói: “Đúng vậy a, người bắt quá là nha hoàn, một tiện thiếp thay ta sanh con cũng không xứng, ta cần gì phải quan tâm nhiều như vậy, một nữ nhân ngay cả sanh con giùm nam nhân cũng chịu, chuyện gì làm không được.”

Triển Vân cho rằng Tử Hàm cùng Vô Ngân nhất định đã không nói ra quan hệ, hoặc là Tử Hàm đã yêu Vô Ngân.

Ý nghĩ này càng làm cho hắn hồng mắt, coi như nói ra lời như vậy, sẽ làm chính mình dễ chịu chút ít, chính là những lời này đau nhói Tử Hàm, cũng đồng dạng làm thương tổn chính mình, đau lòng khó nhin. . .

Lời nói của Triển Vân khiến cho Tử Hàm mất đi lý trí, mặt mũi nàng tràn đầy bi thương, chỉ vào phương hướng cửa, giận hờn: “Người đi ra ngoài, đi ra ngoài. . . Ta làm cái gì không cần người quan tâm.”

“Rất tốt, người thích làm gì thì làm.” Sắc mặt Triển Vân tái nhợt, bước đi ra ngoài.

Tử Hàm thống khổ nhắm mắt lại, tại sao phải như vậy, giống như tất cả cũng thay đổi hương vị, chủ tớ lại không trên không dưới, tình nhân không có ngọt ngào hạnh phúc, là người nên hận, né ra, lại chiếu cố không muốn như thế, cãi nhau cũng là loại khắc khẩu của tình nhân. . . Điên rồi nàng nhất định là điên rồi, nguyên lai một mực sẽ không yêu nàng, yêu lại khiến tâm chết như vậy, điên cuồng như vậy. . . Ai tới cứu nàng.

63. Chương 64: Đêm Mỹ Diêu

Lại là một ngày mới, ánh mặt trời vào đông chiếu trên băng tuyết chưa tan, phát ra tia sáng chói mắt.

Triển Vân đạp trên băng tuyết, ra cửa, lại quên muốn đi thăm Tâm Nhi, hỏi thăm buổi sáng.

Chỉ vì trong nội tâm bị đôi mắt thống khổ của Tử Hàm dây dưa, trong đầu một mực quanh quẩn những lời nói của Tử Hàm, làm cho hắn rất thống khổ.

Hắn không phải đi lâm triều, mà là cùng Dịch công tử đi quán rượu mua say, hắn cũng không là người phóng túng, lại lần đầu tiên phóng túng chính mình như vậy.

Triển Vân một mực buồn bực uống rượu, muốn đánh tan bực bội cùng thống khổ đầy bụng, nhưng là mặt Tử Hàm, luôn luôn xuất hiện ở trong đầu, khiến dung nhan Tâm Nhi xóa đi một chút cũng không dư thừa, làm cho lòng của hắn rối rắm.

Địch công tử nhẹ vịn bầu rượu, cũng đem bộ dạng thất thường của Triển Vân lưu trong mắt.

“Người cũng không mua say, làm sao vậy?” Để ly rượu trong tay xuống, Địch công tử đoạt được rượu của Triển Vân, chưa thấy qua người liều mạng uống rượu như vậy.

“Ít hỏi nhiều.” Sắc mặt Triển Vân tối tăm, tâm sự đầy bụng, đoạt lại rượu, tiếp tục uống.

Địch công tử, ưu nhã cười, “Chẳng lẽ là khổn khổ vì tình.”

Bình rượu trong tay Triển Vân pằng một tiếng đặt lên bàn, cúi thấp đầu, ánh mắt tan rã mê ly, tối tăm thâm trầm, bi thương cười khẽ, “Ha ha. . . Chuyện khổn khổ vì tình, làm sao có thể, ta cùng Tâm Nhi lưỡng tình tương duyệt, không biết yêu vui về bao nhiêu, làm sao có thể khổn khổ vì tình.”

“Bây giờ người như vậy là vì cái gì, vì Đồng Tử Hàm kia sao?”

“Nàng. . . Vì nàng?” Triển Vân buồn cười, “Làm sao có thể đây, nha đầu tức cười, chỉ biết gặp rắc rối, làm chề cười, như một người ngu ngốc, người nói đùa gì vậy.”

Triển Vân nói xiêu xiêu vẹo vẹo đứng người lên, trong tay chẳng biết lúc nào lại cầm lên bầu rượu, ngôn ngữ không rõ nói, “Tiền thưởng người thanh toán, ta đi trở về.”

Địch công tử như có điều suy nghĩ nhìn qua Triển Vân hơi say, bên môi lộ ra một nụ cười u nhã, đặt ly rượu xuống, hô: “Tiểu nhị tính tiền!”

Triển Vân đã đi xa, tập tễnh về phía vương phủ, bầu trời tối đen, hắt đi lại trong đêm đen.

Đi đến cửa vương phủ, thoáng cái lại vỗ cánh cửa dày, quản gia nghe được thanh âm, mở cửa vương phủ ra cho hắn.

“Vương gia ngài đã trở lại, sao uống rượu say, Vương Phi vẫn chờ người sao?” Lời hỏi thăm này vốn không nên nói ra miệng, chính là lần đầu tiên chứng kiến Vương gia say rượu, quản gia vẫn nhịn không được nói ra, vươn tay bận rộn vịn lấy thân thể Triển Vân, lại bị Triển Vân đẩy ra.

“Bỏ ra, tự ta có thể đi!” Triển Vân lầm bầm một tiếng sau, liền đi thẳng về phía trước, một cái phương hướng trở lại phòng ngủ của mình, một cái đi về chỗ Tâm Nhi, còn có một cái đi về phía chỗ Tử Hàm.

Mất hần hơi mê say, qua lại nhìn ba phương hướng này, do dự một chút, liền hướng về phía phòng Tâm Nhi đi đến.

Một ngày không gặp Tâm Nhi rồi, nàng nhất định đang trách hần lạnh nhạt nàng, đây là thói quen của Triển Vân, mỗi ngày mặc kệ bận rộn, cũng muốn quan tâm Tâm Nhi.

Đi một lát, đi vào gi—an phòng Tâm Nhi, vỗ vỗ cửa, cũng không có người lên tiếng, Tâm Nhi đang giở trò quỷ gì, Triển Vân dựa vào khung cửa, đẩy cửa ra, thân thể tà tà đi vào, đột nhiên trước mặt xông tới một hương khí kỳ dị, trước mắt cũng mê mang một hồi.

Triển Vân nhịn không được lắc đầu, cố gắng thấy rõ cảnh tượng trước mắt, gi—an phòng Tâm Nhi, nhưng Tâm Nhi đâu, chẳng lẽ ngủ? Chính là tựa hồ nghe đến thanh âm ưm của Tâm Nhi, bệnh phát ra sao?

Triển Vân nóng vội lão đảo nghiêng đi về phía trước giường, một phen vén lên rèm giường, bóng dáng Triển Vân tại đó phản ứng không kịp.

Chỉ thấy nằm trên giường là một nữ nhân toàn thân trần truồng, da thịt non mịn tuyết trắng, tại dưới ánh nến phát ra sáng bóng nhẹ nhàng, mà nữ nhân là thê tử Tâm Nhi của hắn.

Nàng tựa hồ rất khó chịu ở trên giường ngoa nguẩy, Triển Vân tỉnh rượu hơn phân nửa, vươn tay đỡ nửa người Tâm Nhi lên, lo lắng hỏi: “Tâm Nhi, người làm sao vậy, có phải là không thoải mái hay không?”

Cánh tay tuyết trắng của Tâm Nhi ôm cổ Triển Vân, thân thể liễu lĩnh dán sát vào thân thể Triển Vân, dùng mềm mại của nàng ma sát cứng rắn của Triển Vân, “Vương gia!”

“Tâm Nhi người làm sao?” Triển Vân hồ nghi hỏi, tay cũng phủ ở lưng bóng loáng của Tâm nhi, ôm vào trong lồng ngực cảm giác, lại cực kỳ giống Tử Hàm.

“Vương gia. . . . !” Nhân nhi trong ngực, trầm thấp la lên, hơi thở như lan, thổi tới trên mặt Triển Vân. Triển Vân xem thật chân thực, trong ngực bộ dáng Tâm Nhi, nhưng lại luôn có chút ít kỳ quái nói không nên lời.

“Vương gia muốn ta, ta muốn ở cùng một chỗ với ngươi.” Môi Tâm nhi, vuốt ve mặt của hắn.

Trong đầu Triển Vân lại hiện lên Tử Hàm, dung nhan, tâm rối rắm, thanh âm khàn khàn, “Tâm Nhi. . . Thân thể của ngươi, không thể, ngươi không biết sao?”

“Không. . . Ta đã tốt hơn nhiều rồi, đại phu nói có thể, Vương gia yêu ta, ta muốn cùng ngươi làm.”

Triển Vân ôm mềm mại trong ngực, ngửi hương khí quen thuộc, tâm thần bất an, vội vàng lắc đầu nói: “Không được, Tâm Nhi, nghe lời.”

“Vương gia chó không phải là không thương Tâm Nhi, cho nên không muốn cùng Tâm Nhi?” Tay Tâm Nhi vuốt ve lồng ngực của Triển Vân.

Thân thể Triển Vân không khỏi nóng lên, hơi rục rịch, nhưng vẫn không chế được, cảm giác câu hồn này, làm cho hắn không khống chế được, khàn khàn nói: “Ta làm sao có thể không thương ngươi, ta chỉ lo lắng thân thể của ngươi.” Yêu, nói như vậy không còn chút sức lực nào, coi như chỉ là hứa hẹn, tâm đã sớm phản bội chính mình, lại không chịu thừa nhận.

“Chính là Vương gia không chịu cùng Tâm Nhi làm.” Tâm Nhi vẻ mặt lả chã chực khóc, “Vương gia có phải là thích Tử Hàm, cho nên không chịu đựng Tâm Nhi?”

Yêu mến Tử Hàm, không, Triển Vân lắc đầu, đầu óc một hồi đau đớn, “Không, không có, ta không có yêu mến nàng, ta yêu chính là ngươi, Tâm Nhi.”

“Cái đó Vương gia cùng với ta làm.” Tay Tâm nhi chậm rãi trượt, “Vương gia không chịu, chính là không thương Tâm Nhi.”

Hắn yêu Tâm Nhi, trái tim, hắn chứng minh cho nàng xem, Triển Vân gầm nhẹ một tiếng, xoay người đem Tâm Nhi đặt chứng minh, “Ta sẽ chứng minh tình yêu của ta, Tâm Nhi, ta yêu ngươi.”

Cúi đầu, hôn môi, cổ Tâm Nhi, một đường xuống phía dưới hôn hít lấy, ôn nhu cực kỳ.

Vừa hôn hít lấy Tâm Nhi, vừa bỏ đi quần áo của mình, lộ ra thân thể tinh trắng, cuối cùng vươn tay tách chân Tâm Nhi ra, dùng cứng rắn của hắn chống đỡ mềm mại của Tâm Nhi, ngừng đầu, khàn khàn nói: “Ta muốn tiến vào, Tâm Nhi.”

Dùng sức, động thân, Tâm Nhi đau hừ một tiếng, lông mày chăm chú nhăn lại, cứng rắn của hắn phá tan biểu tượng trinh tiết của nàng, Triển Vân thương tiếc cực kỳ không dám lộn xộn, hắn biết rõ nàng đau nhức, mặt cúi trong cổ Tâm Nhi, “Tử Hàm. . . Thực xin lỗi, làm ngươi đau nhức.”

Hắn hô chính là Tử Hàm, chính mình lại hồn nhiên không biết hô sai tên của người dưới thân.

Người trong ngực không khỏi cứng đờ, sắc mặt trắng bệch khó coi, Triển Vân ngẩng đầu lên, nhìn về phía mặt Tâm Nhi, tâm đột nhiên cả kinh, thân dưới nằm thế nào lại là Tử Hàm, hắn hoảng sợ trợn to hai mắt, muốn rút thân thể ra, chính là thân dưới bộ dáng mềm mại lại như cái túi chăm chú co rút lại, làm cho cứng rắn của hắn không cách nào rời đi.

Triển Vân dùng sức lắc đầu, nhắm lại mắt, lại lần nữa mở ra, chứng kiến nằm là Tâm Nhi, không phải Tử Hàm, hơi an tâm lại có chút ít thất vọng.

Nguyên lai là chính mình bị hoa mắt, chẳng lẽ lực ảnh hưởng Tử Hàm đối với chính mình sâu như vậy sao? Giờ khắc đang giao hoan cùng Tâm Nhi, cũng sẽ hiển hiện bóng dáng Tử Hàm, Triển Vân vẻ mặt thật có lỗi, cúi đầu hôn hít lấy môi Tâm nhi, bắt đầu hoan ái nguyên thủy.

Trong miệng dùng sức hô tên Tâm Nhi, giống như muốn dùng phương thức như vậy xua đuổi lấy cái gì. . .

64. Chương 65

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

65. Chương 66: Cho Người Trở Thành Của Ta

Sáng sớm Triển Vân đau đầu muốn nứt, trần trọc mà tỉnh, mở to mắt chứng kiến Tâm Nhi sáng khoái tinh thần ngồi ở bên cạnh giường, lộ ra thần sắc lo lắng.

Tâm Nhi, vợ của hắn, trong đầu Triển Vân có thể nhớ lại tình cảm mãnh liệt như điên đêm qua, hắn đoạt lấy thân thể suy nhược của Tâm Nhi, tâm Triển Vân xiết chặt, mạnh mẽ ngồi xuống, hai tay cầm lấy bả vai Tâm Nhi, lo lắng nói: “Tâm Nhi, người có khỏe không? Ta có thương tổn đến người không?”

Tâm Nhi nghe được lời Triển Vân..., rất là nghi hoặc, “Vương gia đang nói cái gì, làm sao có thể làm bị thương Tâm Nhi?”

“Chúng ta đêm qua không phải. ?”

“Không phải là cái gì?” Bộ dáng Tâm Nhi nghi hoặc không hiểu, coi như đêm qua cái gì cũng chưa có phát sinh qua.

“Ta nhớ được đêm qua trong này, chúng ta hoan ái, chẳng lẽ không đúng sao?” Triển Vân kinh ngạc nói.

Sắc mặt Tâm Nhi trở nên hồng, điểm nhẹ đầu Triển Vân một cái, “Người nha, uống say không còn biết gì, lại vẫn nằm mộng như vậy.”

Mộng? Triển Vân hơi không tin không phải mộng, có mộng rõ ràng chân thật như vậy ư, cảm giác dục tiên dục tử đó, giờ phút này vẫn chưa thỏa mãn.

“Ta uống rượu say?” Triển Vân rầu rĩ hỏi.

“Đúng vậy a, nếu đêm qua chúng ta có cái gì, ta cũng không thể còn sống gặp người rồi, còn không bị người lấn qua lấn lại chết.” Tâm Nhi cười khê.

“Đêm hôm qua ta một mực ở trong này?”

“Đúng vậy, một mực trong này.” Tâm Nhi gật đầu.

Dĩ nhiên là giấc mộng, trong nội tâm Triển Vân mê mang một hồi, cũng không động thanh sắc, tin lời Tâm Nhi nói..., đúng vậy a, thể chất Tâm Nhi sao có thể làm việc phu thê, có lẽ thật là cảnh trong mơ a.

“Vương gia. . . . Nếu như người thật sự không muốn cùng những nữ nhân khác sinh một hài tử, như vậy để cho Tử Hàm đi thôi, nghe nói nàng gặp một nam nhân tốt, chúng ta không thể ích kỷ chậm trễ nàng như vậy.” Triển Vân từng ở trong phòng Tử Hàm đợi nửa đêm, nàng như thế nào không biết, điều này nói rõ Triển Vân thật sự có chút yêu mến Tử Hàm.

Triển Vân giật mình, để cho Tử Hàm đi, rời đi tầm mắt của hắn, rời đi cuộc sống của hắn, vùi đầu vào trong ngực người nam nhân kia. . . . Nghĩ khiến tâm Triển Vân như tê liệt đau nhức, lại đau nói không ra lời.

Lại là một cái đêm khuya, Triển Vân không cách nào chìm vào giấc ngủ, lòng của hắn bị bóng dáng Tử Hàm giày vò, là muốn Tử Hàm, hay để cho nàng rời đi?

Hắn đi ở trên đường đá xanh thông đến chỗ ở của Tử Hàm, bực bội dạo bước, hắn có hai ngày không thấy bóng dáng Tử Hàm rồi, lại chết tiết tưởng niệm. Muốn đi xem nàng, nhưng không cách nào quên hai người khắc khẩu, muốn cúi đầu cũng không thể là hắn, cho nên trong này mâu thuẫn bồi hồi, nhận hết tra tấn.

Đột nhiên, Triển Vân nghe được một hồi thanh âm bất thường, tựa hồ có người đi ra, Tử Hàm sao?

Tâm Triển Vân nhanh hạ xuống, có chút chờ mong nhưng cũng có chút nghi hoặc, theo đạo lý đã trễ như vậy, nàng sẽ không ra tới.

Triển Vân không muốn Tử Hàm chứng kiến bộ dáng hần bồi hồi trong này, tự tôn nam tính, làm cho hần núp vào.

Chỉ thấy Tử Hàm một thân quần áo nhẹ, đi ra, hướng về phía cửa chính đi đến, Triển Vân không khỏi xiết chặt nắm tay.

Xú nha đầu, nửa đêm canh ba đi ra ngoài làm cái gì? Hần cũng muốn nhìn xem, Triển Vân nhẹ tay nhẹ chân đi theo.

Tử Hàm cũng ra Vương Phủ, thời điểm đang muốn thi triển khinh công rời đi, mẫn cảm cảm giác được có người đi theo nàng.

Tâm Tử Hàm trầm xuống, là ai, sẽ là ai, Tử Hàm không thể quay đầu lại, chỉ có thể đi về phía trước, mặc kệ người sau lưng là ai, nàng không thể bại lộ hành tung lần này.

Tử Hàm tâm niệm vừa động, hướng một cái phương hướng nàng quen thuộc đi đến, nàng đi thong dong, tự nhiên, giống như không có phát hiện sau lưng có người theo dõi.

Chỉ chốc lát sau liền đi tới trước cửa, một cái sân vườn tay vỗ vỗ cửa, cửa ken két một tiếng mở ra, Tử Hàm lách mình mà vào, trực tiếp đi tới trước một phòng ngủ, đẩy cửa vào phòng ngủ của Vô Ngân

“Tử Hàm. . . Người. . . .” Có người trong nhà nhìn thấy Tử Hàm đang muốn nói cái gì, Tử Hàm lại vội vàng tiến lên, ôm lấy người kia, hướng về phía hần nháy mắt mấy cái, rất tự nhiên nói: “Nhớ người, tới thăm người một chút.”

Vô Ngân lập tức hiểu ý, cười híp mắt vươn tay ôm sát eo Tử Hàm, hần thừa cơ thân mật dán sát vào mặt Tử Hàm, mập mờ nói: “Chỉ là đến xem sao? Không làm gì khác?” Vô Ngân nói môi xinh đẹp cũng đánh úp về phía Tử Hàm.

Tay Tử Hàm âm thầm uốn éo ở một miếng thịt bên hông Vô Ngân, rất nhỏ tiếng nói: “Dám làm càn ta liền tóm rơi một miếng thịt của người.”

“Có thể hôn một cái, rơi một miếng thịt cũng không sao a.” Vô Ngân tà mị cười, môi hướng Tử Hàm hôn tới.

Tử Hàm lại không thể bày ra né tránh, như vậy sẽ lộ tẩy, chỉ có thể hận đến nghiến răng nhìn môi Vô Ngân đánh úp lại, khi mắt thấy hôn vào trên môi, cửa sổ âm một thanh âm vang lên, rách nát bấy.

Tử Hàm cùng Vô Ngân không khỏi hướng cửa sổ nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân sắc mặt tái nhợt, hai mắt che kín lửa giận đứng ở nơi đó, bên chân hủy hoại cửa sổ.

Tử Hàm nhìn qua người tới, miệng trương thành hình O, giật mình nhìn người nọ, lắp bắp nói: “Vương. . . Vương gia!” Nàng như thế nào cũng không ngờ được, đi theo phía sau nàng chính là Triển Vân.

“Người nửa đêm đi ra chính là vợ vãi cùng hần?” Toàn thân Triển Vân tản ra lạnh lùng tức giận, từng bước một tới gần Tử Hàm cùng Vô Ngân.

“Ta.!” Tử Hàm không biết nên giải thích như thế nào.

“Nàng là nữ nhân của ta, đi ra gặp ta cũng không có gì không đúng.” Vô Ngân thân mật ôm Tử Hàm.

Triển Vân nhìn qua tay Vô Ngân ôm Tử Hàm, rất muốn rất muốn đi lên chém đứt hần, Tử Hàm bỏ qua tay Vô Ngân, may mắn không khinh công, bằng không tất cả đều xong rồi.

“Vương gia làm sao người đến trong lúc này?”

“Ít nói nhảm, theo ta trở về.” Triển Vân rất là tức giận, căn bản không muốn nói nhảm, tiến lên một phen núp lại cánh tay Tử Hàm.

“Vương gia, không thể.” Mặc dù là gặp tình lang, Vương gia ngài cũng không cần thiết tức giận như vậy a, Tử Hàm muốn tránh thoát tay Triển Vân, chính là không có tránh ra.

“Buông nàng ra!” Thanh âm Vô Ngân sâu kín truyền đến, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh.

“Đi!” Triển Vân bá đạo nói, cũng lôi kéo Tử Hàm đi ra ngoài.

Tử Hàm biết rõ, Vô Ngân tức giận, hẳn không nhìn nổi Triển Vân đối với chính mình như vậy, rất sợ hai người sẽ đánh nhau, Triển Vân không phải đối thủ của Vô Ngân, “Vô Ngân, không cần, ta về trước đây.”

Đây là tình huống gì, rất hỗn loạn, Tử Hàm tùy ý Triển Vân lôi kéo đi ra ngoài, Vô Ngân tức giận và bất đắc dĩ, một chưởng đi qua, lại nát một cái cửa sổ.

Vì cái gì, hẳn không thể hảo hảo có được Tử Hàm!

Tay Tử Hàm bị Triển Vân nổi giận kéo chặt, tay của hắn dùng sức như vậy, bóp tay của nàng đau quá.

“Vương gia, thả ta ra, ngươi làm đau ta.” Tử Hàm bước nhanh đi tới, đi theo bước chân mang theo tức giận của Triển Vân.

Triển Vân xoay người, dùng ánh mắt phần nộ mà đau hận nhìn qua Tử Hàm, tay dùng sức lôi kéo, đem Tử Hàm ôm vào trong ngực, sau đó đem Tử Hàm khiêng tại trên vai.

Hắn không nói một câu, toàn thân đầy tràn tức giận, Tử Hàm vuốt lưng Triển Vân, kêu to: “Thả ta xuống, ngươi con trâu thô lỗ này.”

Mặt Triển Vân càng tái nhợt, vài cái phi thân về tới Vương Phủ, đi vào lầu ngủ của hắn, đưa chân đạp một cái, đem cửa đóng chặt đá văng, bước đi đến trước giường, không chút nào ôn nhu đem Tử Hàm nhét vào trên giường.

Tử Hàm đau hừ một tiếng.

Triển Vân xoay người, vươn tay chăm chú nắm cầm Tử Hàm, dữ tợn quát: “Ngươi cứ như vậy không thể chờ đợi được, ta không cho ngươi ra phủ, ngươi liền vụng trộm đi gặp tình lang! Hừ, xem ta chết đấy sao?”

“Ngươi không có quyền trông nom ta, trông nom tốt Vân Vương Phi của ngươi thì được rồi.” Tử Hàm cũng tức giận rống giận.

Triển Vân tức giận bắt lấy bả vai Tử Hàm, loạn choạng rống giận, “Ta như thế nào không có quyền quản ngươi?”

“Ngươi là ai của ta, ta gặp ai, cùng ngươi không quan hệ.” Nàng tại sao phải thừa nhận tức giận không giải thích được của hắn, không giải thích được, không giải thích được!

Sắc mặt Triển Vân tái nhợt, hai mắt lửa giận thiêu đốt, tâm sắp bị một màn vừa rồi kia xé rách, lòng đổ kị thiêu đốt lên mỗi một tấc da thịt của hắn còn có lòng của hắn, không khỏi mất đi lý trí quát: “Ngươi quên ư, ngươi là thiếp của ta, ngươi là thiếp nên sanh con cho ta, xú nữ nhân ngươi quên sao? Ngươi nói ta có hay không có quyền lực quản ngươi!”

Tử Hàm sợ nhất nghe được Triển Vân nói như vậy, sẽ làm lòng của nàng đau nhức như tê liệt. “Không! Ta không phải, ta không phải!”

Triển Vân nghĩ tới lời Tâm Nhi nói..., trong lòng có loại ý niệm kỳ quái, nghĩ tới bộ dạng thân mật của Tử Hàm cùng Vô Ngân, tâm liền đau đớn, lòng đổ kị thiêu đốt, kích động giận hờ: “Là ngươi, chính là ngươi!”

Triển Vân cũng không chịu được tra tấn như vậy nữa, một tay lấy Tử Hàm đẩy ngã tại giường, thân thể cường tráng cũng đè lên, chỉ cần đoạt lấy nàng, thì có lý do khiến nàng ở lại, chỉ cần nàng là của hắn, người nam nhân kia sẽ không có cơ hội không phải sao.

Triển Vân một tay gi—am cầm hai tay Tử Hàm, một tay xé nát quần áo Tử Hàm, làm cho thân thể nàng bạo lộ trong không khí.

“Không!” Tử Hàm nổi giận kinh hô một tiếng, sợ hãi nhìn Triển Vân nổi giận.

Triển Vân lại cúi đầu hôn môi của nàng, tại bên môi nàng nói nhỏ: “Hôm nay ta liền cho ngươi trở thành của ta, của ta!”

66. Chương 67: Bạo Ngược Triều Miên Đồ

Giờ phút này Triều Vân mất đi lý trí, hấn chưa bao giờ nổi giận như vậy.

Như vậy Triều Vân sẽ làm gì Tử Hàm? Nửa kinh hãi, nàng hoàng sợ nhìn Triều Vân, liều mạng giãy dụa, nếu như yêu, nàng không muốn yêu như vậy.

Tử Hàm khóc hô, giãy dụa muốn Triều Vân thả ra, nhưng dù nàng giãy dụa như thế nào, nàng cũng không thể thoát ra.

Triều Vân lại như một đầu sư tử nóng giận, không cho phép nàng phản kháng, kiên trì ý nghĩ muốn nàng.

Hắn kéo hai chân Tử Hàm ra, cũng cởi quần của mình, lộ ra cái sớm đã to lớn, nhắm ngay phần mềm mại, không hề báo động trước xông đi vào, không có báo trước, không có ôn nhu. . . .

“A!” Tử Hàm đau nhức, khiến Tử Hàm cau chặt lông mày, kêu đau một tiếng, chăm chú cắn môi, mắt đầy thống khổ, đây là một loại chết? Nhìn mặt Triều Vân, khóc rống chất vấn: “Đau quá. . . ! Vì cái gì, tại sao phải đối với ta như vậy, vì cái gì!”

Trong tích tắc Triều Vân đi vào, không có gặp được chứng ngại như mong muốn, tức giận xông lên đầu, hấn nổi giận, muốn xé nát nam nhân cướp đi đêm đầu tiên của Tử Hàm.

Bàn tay to của hấn nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Hàm, thống khổ quát um lên: “Nói cho ta biết, đêm đầu của ngươi cho ai? Có phải là cho người nam nhân kia, người thương hấn như vậy?”

Hấn rống giận, thân dưới cũng động, va đập vào như tròng phạt, chỉ có thô bạo.

Tử Hàm trắng nghiêm mặt, chịu đựng đau nhức Triều Vân gây cho nàng, trên thân thể, còn có trong lòng.

“Ta bất quá là một công cụ sinh hài tử, ngươi không cần để ý nhiều như vậy.” Thân thể nàng đau, lại mây trôi nước chảy, không giải thích, quát như vậy bị thương mình cũng bị thương hấn.

Hấn cái gì cũng không nhớ rõ, không nhớ rõ tất cả đêm qua, hôm nay lại thô bạo đối đãi nàng như vậy, chất vấn trong sạch của nàng. Nàng thương hấn, nhưng hấn sao có thể đối đãi nàng như vậy, Tử Hàm có cảm giác tâm đã chết, mặc cho Triều Vân ở trên người nàng ra vào, không hề phản kháng.

Triều Vân gầm nhẹ, ánh mắt cuồng loạn, giống như muốn đem Tử Hàm dung nhập xương cốt, đau nhức nói: “Vì cái gì. . . . Vì cái gì lần đầu tiên của ngươi không phải cho ta, vì cái gì!”

Tử hàm rất nhanh nói: “Bởi vì ngươi không có tư cách!”

Tâm Triều Vân thu lại, lực đạo tăng lớn cổ tay Tử Hàm xem chút bị Triều Vân bóp nát, hấn càng thêm thô bạo rồi, một chút cũng không ôn nhu.

Lời nói của Tử Hàm đau nhói hấn, hấn để ý, để ý thân thể Tử Hàm bị nam nhân khác đụng, để ý Tử Hàm cùng nam nhân khác đã làm qua chuyện như vậy, để ý quả thực nổi giận, hôn môi Tử Hàm, lại là một động tác cuồng phong dữ dội.

Tử Hàm giống như là một đoá hoa trong gió, bị dữ dội tàn phá, lại không thể phản kháng, nhắm mắt lại không nói lời nào, thẳng đến. . . . Một hồi rên rỉ thô bạo chấm dứt, Triều Vân để thân thể mồ hôi nằm ở trên Tử Hàm, đem Tử Hàm nhét vào trong ngực, ngực dán ở cổ Tử Hàm, một loại không hiểu vây quanh.

“Đi ra ngoài. . . Ngươi đi! Thanh âm Tử Hàm yếu ớt, lại tràn đầy phẫn nộ.

“Nữ nhân, ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta.” Triều Vân càng thêm ôm sát Tử Hàm, bọn họ tan làm một thể, có lẽ nàng sẽ có một hài tử, nàng cũng sẽ không rời khỏi, nàng vốn là bởi vì có một hài tử với hấn mà lưu lại không phải sao?

“Đi ra ngoài!” Thanh âm Tử Hàm run rẩy, hiển nhiên rất thương tâm, nam nhân nàng yêu a, lại đối với nàng như vậy, đã không cách nào yêu nàng, sao lại muốn thương tổn nàng như vậy?

“Ngươi là của ta, sẽ không rời đi ta.” Triều Vân vui đầu vào bên tai Tử Hàm trầm thấp nỉ non.

“Ta không phải của người, trừ phi người yêu ta!” Tử Hàm nói, thân thể tại trong ngực ấm áp của Triển Vân lại không cảm thụ được một tia ấm áp.

“Tâm, tâm của ta đã cho Tâm Nhi.” Hai mắt Triển Vân trở nên mê mang, giống như đang nói một chuyện rất mơ hồ.

“Người yêu nàng, người đã yêu Tâm Nhi, tại sao phải đối với ta như vậy, đây là thương tổn đối Tâm Nhi cũng là đối với ta, ta hận người, ta hận người.” Tử Hàm vô cùng thương tâm, nhịn đau không được khóc thành tiếng.

“Không, Tử Hàm, đừng hận ta, đừng hận ta.” Triển Vân rất đau, thanh âm vô cùng đau đớn, “Ta không biết, ta chỉ biết rõ ta để ý người và nam nhân khác cùng một chỗ, ta muốn giữ lấy người của người lòng của người, cho người không rời khỏi tầm mắt của ta, nhưng đây không phải yêu, bởi vì ta yêu Tâm Nhi.”

Ta chỉ muốn bá chiếm người cùng tâm của người, tuy nhiên ta không thương người, đây là Logic gì? Một nam nhân mình yêu, luôn miệng nói yêu nữ nhân khác, tâm Tử Hàm giống như bị lắng trì, Tử Hàm như thế nào cũng vô pháp để ý tâm tư Triển Vân, có lẽ Triển Vân cũng không biết hẳn tại sao lại như vậy, thừa nhận yêu Tử Hàm liền khó như vậy sao?

Trái tim của Tử Hàm đau, đau quá, lắc đầu thống khổ quát: “Không nên nói nữa, người đi ra ngoài đi, trở lại bên người Tâm Nhi của người, không cần phải lại đến quấy rầy ta!”

Triển Vân ôm chặt eo Tử Hàm, vội vàng hỏi: “Người yêu người nam nhân kia sao? Lần thứ nhất của người cho hẳn có phải không?”

Triển Vân ghen nổi giận!

Tử Hàm trào phúng nói: “Cái này không liên hệ gì tới người, cho người thì như thế nào, người sẽ bởi vì lần đầu tiên cho người mà yêu ta? Nếu như cái này nói như vậy, ta cũng không thích!”

Ánh mắt Triển Vân trở nên chìm đáng sợ, hắn từ từ nói: “Nghe nói sau khi tiến vào cúc hoa (amus), cũng sẽ gặp cản, người có muốn thử một chút hay không?”

Triển Vân tìm tới đến chỗ đó của Tử Hàm, Tử Hàm dọa chảy mồ hôi, kêu lên: “Người dám, ta liền giết người!”

Triển Vân hôn thoáng Tử Hàm, nhẹ nhàng xoa chỗ đằng sau của Tử Hàm, trầm thấp mà thống khổ nói: “Chỗ đó lần đầu tiên cho hẳn, chỗ này sao không thể cho ta, chỗ này không phải lần thứ nhất sao?”

“Bệnh tâm thần, vô sỉ, hỗn đản.” Tử Hàm vừa then vừa giận, liều mạng giãy dụa, nhưng Triển Vân không nhúc nhích, dán chặt lấy phía sau của nàng.

“Người lại chửi một lần thử xem? !” Triển Vân đột nhiên xoay người, che ở trên người Tử Hàm, con người đen âm trầm chưa từng có nhìn qua Tử Hàm, “Người mắng một lần nữa thử xem, ta liền tiến vào chỗ này của người.”

“Người vô sỉ!” Tử Hàm chính là không phục, dù là trong nội tâm thật sự sợ hãi phải chết.

“Đối với người phải vô sỉ.” Con người đen của Triển Vân nhìn gương mặt tái nhợt vì sợ của Tử Hàm, rốt cục không hề dọa nàng, đứng dậy xuống đất, sửa sang lại quần áo.

Hắn ngẩng cao thân thể đứng ở bên giường, giống như cái gì đều chưa có xảy ra, chỉ có Tử Hàm một thân run rẩy, vội vàng dùng chăn mền che ở thân thể của mình.

“Hương vị của người không tồi, hảo hảo ở Vương Phủ, nói không chừng trong bụng người đã có cốt nhục của bốn vương, nhớ kỹ đừng đi ra ngoài, người là thiếp của bốn vương, người cũng biết, nữ nhân không tuân thủ phụ đạo sẽ như thế nào, nhốt lồng heo, còn có lột sạch quần áo dạo phố, nếu người còn dám đi gặp người kia, tin tưởng ta, ta sẽ làm như vậy.” Bên môi Triển Vân giương ra một vòng cười, nụ cười kia dày đặc hung ác.

Nên kính sợ chính là nàng mới đúng, hận nam nhân đã man đối đãi thô bạo này, hẳn là đồ biến thái.

Chỉ là không có yêu ở đâu ra hận, Tử Hàm nhin không được muốn khóc, vì cái gì chính mình sẽ biến thành như vậy.

Bất tri bất giác? Lại rơi vào dòng nước xoáy, không cách nào thoát đi, không cách nào thừa nhận, lại như cũ yêu nam nhân hỉ nộ vô thường này.

Nàng hận mình như vậy, thật hận thật hận.

Tử Hàm không tiếng động khóc nức nở, không phải không kiên cường, không có gì ngoài thân phận sát thủ của nàng, nàng cũng là một nữ nhân.

Triển Vân nhìn qua Tử Hàm trầm thấp khóc nức nở, rất muốn bảo nàng đừng khóc, duỗi tay ra lại dừng lại, xoay người, nhanh chóng rời đi.

Tử Hàm, mắt đen mông lung, nhìn qua bóng cánh tay, nàng đau nhức lẩm bẩm nói: “Lần đầu tiên của ta, không phải cho người sao, người quên sạch tất cả, say rượu thực có thể cái gì đều quên sao? Trí nhớ của ta lại khắc sâu như vậy, dựa vào cái gì người quên mất sạch sẽ, còn đến nhức nhối ta như vậy, người tên ngu ngốc này, đứa ngu, nam nhân bại hoại, người như vậy, ta vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho người biết sự thật.”

Trái tim Tử Hàm tâm đau quá, thống hận chính mình như vậy, giống như nàng đã không phải là nàng, chỉ là một kẻ điên, nữ nhân vì yêu mất đi lý trí.

Đêm thâm trầm, lạnh buốt như vậy!

Tử Hàm buông lỏng thân thể đau đớn về tới chỗ ở của mình, trên cổ tay bị Triển Vân nắm bầm tím một mảnh, hạ thể cũng đau lợi hại, làm đi cũng có chút gi—an nan. Đã là rạng sáng, trời cũng sắp sáng.

Tử Hàm nghĩ nấu chút ít nước ấm tắm đi một thân đau xót, lại nghe đến một tiếng đập cửa, sẽ là ai?

Tử Hàm vừa buông lỏng thân thể đau đớn đi mở cửa, mở cửa xem xét, lại là Hương Thảo, “Có chuyện gì sao Hương Thảo?”

Hương Thảo không nói một lời, trên tay còn bưng một chén thuốc đen sì, trực tiếp đi đến.

Thần sắc Tử Hàm ngưng lại, tâm mệt mỏi, nàng chống cửa, không nhìn qua Hương Thảo, “Hương Thảo tại sao không nói chuyện, có chuyện gì không?”

Môi xinh đẹp của Hương Thảo mấp mảy, nhìn qua mặt tiêu tụy của Tử Hàm, sâu kín hỏi, “Người và vương gia đã ở chung?”

“Người tới chính là vì hỏi cái này?” Tử Hàm rất không muốn trả lời câu hỏi kia, bởi vì đó là đau nhức trong nội tâm nàng, hơn nữa nàng không cần phải nói với Hương Thảo những thứ này.

“Thuốc này. . . Người uống a.” Mặt Hương Thảo nghiêm túc, thần sắc bí hiểm.

Tử Hàm nhíu lông mày nhìn qua chén thuốc đen sì, lắc đầu nói: “Thuốc gì đó, ta mới không cần uống.”

Lúc này Hương Thảo mới nóng nảy, lo lắng nói: “Chỉ là một chút ít thuốc bổ thân thể.”

“Ta không tin, ta đây bổ thân thể làm cái gì, Hương Thảo nói cho ta đây là thuốc gì a?”

“Ta không thể nói, người uống là được, đây là vì muốn tốt cho người.”

“Vì tốt cho ta? Nhớ rõ trước đó, người nói cho ta biết muốn ta rời đi Vương Phủ, lúc này đây lại thần bí hề hề bảo ta uống thứ gì, Hương Thảo người nhất định có chuyện gì gạt ta đúng hay không?” Tử Hàm mơ hồ cảm thấy cái gì, Hương Thảo niệm tình nàng giúp đỡ, cho nên mới muốn ám hiệu nàng cái gì, xuất phát từ hảo tâm, nhưng nàng thật sự rất muốn biết rõ Hương Thảo đang lo cái gì.

“Ta. . . Tử Hàm, ta không thể nói.” Hương Thảo lại là một bộ dạng muốn nói lại thôi, “Đây quả thật là thuốc bổ, nữ nhân từ nay về sau, đều phải uống.”

“Phải không?” Ánh mắt nghi vấn của Tử Hàm nhìn qua Hương Thảo, ánh mắt Hương Thảo lập loè, chột dạ không thôi.

“Thuốc này, thuốc này người tât phải uống.” Hương Thảo bưng bát thuốc lên, lại hơi sợ Tử Hàm.

“Hương Thảo người đang làm cái gì!” Một tiếng la hét, cả kinh Hương Thảo bát thuốc ầm một tiếng rơi trên mặt đất, rơi nát bấy, chén thuốc đen sì cũng tung tóe đầy đất.

Tử Hàm quay đầu, Vân Vương Phi chẳng biết lúc nào đã đứng ở cửa ra vào, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt có chút ý tứ cảnh cáo nhìn qua Hương Thảo.

“Vân Vương Phi. . .” Tử Hàm ấp úng hô một tiếng sớm như vậy sao nàng lại tới nơi này.

Hương Thảo lại sợ tới mức mặt không huyết sắc, thân thể như lá rụng trong gió thu, run rẩy đứng ở nơi đó, ngay cả hành lễ đều quên.

Tử Hàm không khỏi nhớ tới vết thương trên người Hương Thảo.

“Hương Thảo, người ở nơi này làm cái gì.” Thanh âm của Vân Vương Phi mềm mại, nhưng đối Hương Thảo mà nói không thể nghi ngờ là tràn đầy sát thương.

Hương Thảo vội vàng quỳ xuống đất, thân thể run rẩy không ngừng, sợ hãi nói: “Nô tì. . . Nô tì. . . !”

“Trên mặt đất là cái gì?” Mắt Vân Vương Phi thẩu đảo qua chén thuốc văng khắp nơi trên đất, nghiêm nghị hỏi.

“Dạ. . . . Dạ. . . !”

“Nói!” Vân Vương Phi thay đổi ôn nhu ngày xưa. Thanh âm có chút thất thường giận.

“Thuốc.” Hương thảo cúi đầu trầm thấp cũng không dám nhìn Vân Vương Phi.

“Thuốc gì?”

“Sao Vương Phi tức giận như vậy, Hương Thảo cũng là đến xem ta, thân thể của ta không thoải mái.” Tử Hàm nhin không được giải vây cho Hương Thảo, tuy rằng nàng còn chưa tinh tường là chuyện gì xảy ra, nhưng chén thuốc nhất định không phải là thứ tốt gì bằng không Vân Vương Phi sẽ không tức giận như vậy, nhưng nàng có thể cảm giác đến, thiện ý của Hương Thảo, mà trên người Vân Vương phi nhiều thêm một bí mật.

“Vương Phi tới nơi này có việc sao?” Tử Hàm chuyển lời nói khiến Vân Vương phi thu hồi giận dữ, nói với Hương Thảo: “Còn không xuống dưới!”

“Dạ!” Hương Thảo vội đứng dậy, vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

“Vương Phi đừng giận, nha đầu không đáng cho chúng ta giận.” Tử Hàm vịn lấy Vân Vương Phi, để cho nàng ngồi xuống.

Lúc này Vân Vương Phi mới nói “Ta rất ít tức giận. Bất quá nha đầu này cũng quá không được. Biết rõ ta ngóng trông người sớm một chút sinh ra một nhi tử cho Vương gia, nàng lại đưa tới chén thuốc này.”

Chẳng lẽ là thuốc tránh thai? Tâm Tử Hàm càng tràn đầy nghi hoặc, lời nói từ miệng Hương Thảo thật khác với từ miệng Vân Vương phi, “Ta nghĩ không thể nào, Hương Thảo nói là thuốc bổ.”

Mục đích của Hương Thảo chính là không cho nàng mang thai, nhưng vì cái gì làm như vậy, hình như thật lâu trước Hương Thảo đã nhắc nhở nàng.

Vân Vương Phi trầm lặng nói: “Nha đầu kia theo ta nhiều năm, biết rõ tâm tư ta đối Vân ca, sợ sau khi người sinh ra một nhi tử, Vân ca sẽ không yêu ta nữa, cho nên mới tự chủ trương, Tử Hàm người không để vào trong lòng chứ?”

“Nô tì làm sao có thể, Vương Phi ngài quá lo lắng.” Như thế, mọi người đều biết chuyện của nàng và Triển Vân.

Vân Vương Phi và Hương Thảo, một người vội vã muốn nàng mang thai, một người sợ hãi nàng mang thai, đây là chuyện gì xảy ra.

“Cũng không biết Vân ca không ôn nhu như vậy, cũng không biết thương hương tiếc ngọc” Vân Vương Phi đứng lên, mắt hạnh ái muội nhìn những dấu ấn trên người Tử Hàm.

Tử Hàm ngớ ra? Xấu hổ, cúi đầu xuống, không biết nên nói cái gì, cũng không biết trong lời nói của Vân Vương Phi mang theo vài phần trêu chọc, thêm vài phần ghen tỵ, tóm lại nghe lạ lạ.

“Cố gắng cả đêm chắc hẳn ngươi cũng mệt mỏi rồi, ta bảo người mang cho người ít nước ấm, tắm xong, nghỉ ngơi đi.”

“Nha. . . . !” Đúng là mệt mỏi cả đêm, Tử Hàm nhin không được nhớ tới Triển Vân thô bạo đối đãi, lại nổi giận.

Vân Vương Phi nhìn qua Tử Hàm cúi đầu, bên môi giương ra một vòng cười, xoay người đi ra ngoài.

Lúc này Tử Hàm mới đóng cửa lại, trong nội tâm một lần lại một lần suy nghĩ, chuyện xảy ra, rất là quỷ dị.

Kệ, nghỉ ngơi trước nói sau, mệt mỏi quá! Thân ảnh không khỏe của Tử Hàm đi về phía giường, ngã xuống ngủ.

Tử Hàm nằm ở nơi đó, đầu tiên là ngủ không được, tâm tư rối bời, cho tới bây giờ không có nghĩ tới, chính mình vừa thất thân vừa mất tâm.

Nàng hơi mê mang rồi, chính mình kế tiếp nên làm cái gì?

Không nghĩ tới lần này ra ngoài, bị Triển Vân phát hiện theo dõi, lý do biến thành kết quả là Triển Vân giận tím mặt, gây ra chuyện như vậy, nàng và Triển Vân âm ỷ rồi, cũng thương tổn . . . Triển Vân trái lại không thể nghi ngờ cực kỳ giống một trượng phu ghen, nhưng sống chết nói không thương nàng, chỉ là mê luyện thân thể của nàng hoặc là gương mặt này sao? Tử Hàm cũng nghĩ không thông, đoán không được.

Nhưng, một đêm cuồng loạn, một đêm ôn nhu, hẳn cũng không nhớ rõ rồi, hẳn tuy uống rượu say, nhưng thật có thể đem một đêm như vậy quên sạch sẽ sao? Không phải do đêm đầu của nàng, đối với nàng mà nói trí nhớ khắc sâu, tốt đẹp chính là một đêm đó.

Mà Triển Vân lại bởi vì hẳn quên, liền bởi vì nàng không phải xử nữ, còn nhục nhã nàng như vậy.

Nàng chính là không nói cho hẳn chân tướng, nếu quả thật yêu một người, có phải là tắm thân xử nữ không có quan trọng như vậy ?

Như vậy, Triển Vân để ý như vậy, nói rõ cái gì, nói rõ hẳn không thương nàng, một chút cũng không thương a.

Ai, trái tim đau nhức , đau nhức, Tử Hàm cuộn thân thể, ôm trái tim, không biết nên hận hay là nên yêu, mâu thuẫn a mâu thuẫn. . . !

Tử Hàm ngủ rất say, còn làm một cái mộng phiền phức, mơ tới cùng Triển Vân sống chết, cũng mơ tới ôn nhu của hẳn tàn bạo của hẳn, cũng mơ tới lòng của mình đau đớn. . . Ngay cả mộng đều là đau.

Ngủ lại chìm, Tử Hàm cũng có ba phần tỉnh ngủ, trong ánh trăng mờ mờ thấy bên người có người, nàng không khỏi mở to mắt.

Thình lình phát hiện, Triển Vân ở bên người nàng, đang vươn đầu ngắm nhìn nàng, mà giờ khắc này trời đã tối, nàng ngủ bao lâu rồi?

Nhìn qua nam nhân vừa yêu vừa hận trước mắt này, trái tim Tử Hàm đau đớn, lại mâu thuẫn, đã không thể yêu nhau, đã không cách nào cùng một chỗ, nàng phải học phòng bị. . . Đợi cho thủ lĩnh hạ lệnh bảo nàng rời đi, nàng sẽ rời đi, cả tâm cũng sẽ không đau lợi hại.

“Nơi đó còn đau không?” Triển Vân sờ tóc đen của Tử Hàm, động tác nhu hòa, thần sắc ôn nhu, trong ánh mắt giống như có chút lưu luyến.

Tử Hàm biết rõ Triển Vân nói ở đâu, “Không đau, cảm ơn Vương gia quan tâm.” Thanh âm lạnh lạnh của Tử Hàm sâu kín truyền vào trong tai Triển Vân.

“Người đang tức giận?”Triển Vân nắm lên một ít tóc, đặt ở mũi, hít một hơi thật dài nói, “Tóc của người giống như vẻ đẹp của người, như mực như mây.”

Bất quá là hung khí giết người, Tử Hàm rút đi tóc trong tay Triển Vân, muốn đứng dậy, lại bị Triển Vân ấn chặt, không khỏi lại nằm ở chỗ đó.

“Người. . . Làm gì vậy?” Tử Hàm hơi sợ nhìn qua mắt đen của Triển Vân, nàng sợ hãi, sợ hãi lại như vậy, sợ chuyện đêm hôm qua tái diễn.

Triển Vân nhìn đến hoảng sợ trong mắt Tử Hàm, đáy lòng khó chịu, hấn đến đây làm cái gì, lại không biết nên làm cái gì bây giờ, giọng thô nói: “Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người.”

“Phải không?” Đã làm thương tổn không phải sao?

“Người tới!” Triển Vân hô to một tiếng, thả xuống rèm giường không cho người khác nhìn đến Tử Hàm mị hoặc như vậy.

Cửa mở ra, Tử Hàm bị rèm giường che khuất nhìn không thấy người tới đang làm cái gì, chỉ nghe được thanh âm. Hình như có người mang thùng nước đến đây.

Tiếng bước chân rời đi, Tử Hàm và Triển Vân nghe rõ, nô tì đi ra ngoài còn giúp nàng đóng cửa lại.

“Tắm một chút người sẽ thoải mái chút ít.” Giọng điệu của Triển Vân tràn đầy bá đạo, thực sự mang theo chút tâm ý.

Tuần lãng của hấn, áy náy của hấn, bá đạo ôn nhu của hấn, Tử Hàm đều nhìn ở trong mắt, nàng biết rõ nàng sẽ trầm luân ở bên trong ôn nhu của Triển Vân, nhưng cũng tự nói với mình lần nữa, hồi tâm a, người nam nhân này không thuộc về người, các người không có kết quả. . . . Nàng như thế nào lo được lo mất như vậy, một chút cũng không giống chính mình.

“Phát gốc cái gì.”Triển Vân ôm lấy Tử Hàm, hướng thùng tắm sau tắm bình phong đi đến.

“Người. . . . Người làm gì, ta không cần phải tắm.”Hấn không phải là muốn xem nàng tắm chứ, cái đó nàng vẫn không thể đào cái động chui vào!

“Hừ!” Mặt cương nghị của Triển Vân mang một mặt đùa cợt, nhìn gương mặt ửng đỏ của Tử Hàm, hơi động tâm. “Thẹn thùng ư, có vị trí nào trên người của người ta không có nhìn thấy qua.”

Tử Hàm lại trắng không còn chút máu liếc Triển Vân, nói: “Chính mình tắm, Vương gia mời đi ra ngoài .”

“Được!” Triển Vân nhướng mày, lại sẵn khoái đáp ứng cầu xin của Tử Hàm. Bên môi của Triển Vân nổi lên một mặt ý cười.

Tử Hàm thấy được, nam nhân này, không nên cười với nàng, bởi vì nụ cười kia quá mức mê loạn lòng người, Tử Hàm tâm phiền ý loạn, không khách khí đuổi Triển Vân, “Người đi ra ngoài đi.”

Triển Vân không nói, xoay người đi ra ngoài, tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa, Tử Hàm biết rõ Triển Vân ra khỏi.

Nàng cởi y phục, ngâm mình vào trong thùng tắm, nhanh chóng tắm xong, không ngâm quá lâu.

Ra thùng tắm, vừa mặc vào áo trong lại nghe đến thanh âm mở cửa đóng cửa, Tử Hàm ôm chặt áo trước ngực.

Đã thấy bóng dáng cao lớn cường tráng của Triển Vân đi tới, mắt tròn của Tử Hàm trừng Triển Vân, “Người. . . Người lại đây làm cái gì? ”

Triển Vân nhìn qua tóc dài của Tử Hàm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiệt làm đỏ, mỹ lệ câu hồn, giống như một đoá hoa, câu dẫn hấn.

Tử Hàm? Mắt đen của Triển Vân lóe lên trong nội tâm hơi hỗn loạn, thân thể chậm rãi tiến lên, Triển Vân đã từ từ tới gần, kéo lại Tử Hàm, Tử Hàm nhịn không được cương cứng một chút, cũng làm cho Triển Vân đau lòng.

Triển Vân quát: “Nếu người nhớ lại lần thứ nhất ta không ngại.”

Tử Hàm quay đầu xem xét, mình đã đến trước mặt thùng tắm.

Triển Vân không có động tác tiến thêm một bước, chỉ là đơn giản ôm nàng, đi ra ngoài, đi vào bên giường, Tử Hàm nhìn qua Triển Vân.

Triển Vân đối với thái độ của Tử Hàm hơi không vui, để nàng ở trên giường, hắn cũng tùy theo ngồi xuống.

Hai tay Triển Vân nhẹ nhàng cầm tay Tử Hàm nhìn đến vết bầm tím. Đau lòng, chính là tất cả hắn làm vào đêm qua, trong mắt hiện lên một vòng xin lỗi, lại cứng ngắc nói: “Cũng không biết bôi thuốc sao?”

Tử Hàm nhịn không được, giận dữ hét: “Vương gia, người không biết là người rất kỳ lạ ư, thương thể của ta đau nhức của ta, đều là người tạo thành, đây là lỗi của ta sao?”

“Đúng! Là người sai, là người không nghe lời, đây là trừng phạt người.”

“Phương pháp vương gia trừng phạt người chính là cường bạo một nữ nhân không thể nói tiếp.”

“Câm mồm!” Triển Vân gầm lên, dừng lại nhìn Tử Hàm nói tiếp, “Không cần phải dùng cái chữ này, ta không cho phép.”

Tử Hàm cười, “Chuyện mình làm, làm gì che lấp như vậy.”

“Người cố tình chọc giận ta phải không, như vậy đối với người có chỗ tốt gì.” Nét mặt Triển Vân đầy vẻ giận dữ, hiển nhiên bị Tử Hàm nói trúng. Hai chữ đó, làm đau đớn lòng của hắn, cũng đâm trúng chỗ yếu của hắn, đêm qua hắn và sói lang không có gì khác nhau.

“Ta chọc giận Vương gia sao? Thật sự là rất xin lỗi, ta nói xin lỗi.” Tử Hàm cười, đáy mắt tràn ngập thống khổ.

Triển Vân một phen đẩy ngã Tử Hàm, động tác thô lỗ cũng mang theo giận.

Tử Hàm trào phúng cười, không phản kháng, cứ nằm ở nơi đó, hai mắt thống khổ nhìn mặt Triển Vân, “Như thế nào? Vương gia còn muốn trừng phạt thêm sao?”

Sắc mặt Triển Vân tái xanh, trong hai mắt tràn ngập tức giận cùng thống khổ, “Người là một tì thiếp thay thế không phải sao, ta tùy thời có thể muốn thân thể của người, người cần gì phải thù như vậy, nếu như người không muốn cùng ta làm, như vậy người vì cái gì ở tại chỗ này, mục đích người lưu lại không phải là cùng ta làm, sau đó sinh một người con của ta sao? Ta cùng thiếp của mình làm, tính cường bạo sao?”

Giảo! Trái tim đau đớn, đau quá, đúng vậy a, lý do nàng lưu lại không phải là nữ nhân thay thế sao?

Nếu như không phải vì nhiệm vụ, nàng nhất định thoát đi nơi này, Triển Vân nói rất đúng a, một Vương gia cùng thiếp của mình làm tình không phải thiên kinh địa nghĩa sao?

Tất cả không được tự nhiên, tất cả đều bởi vì yêu a, bởi vì tình yêu, nàng thiếu chút nữa quên thân phận của mình, yêu thật sự làm cho người ta có thể bị lạc. . . . Trái tim như muốn nứt ra rồi, chịu đựng nước mắt muốn rơi xuống trong mắt, dùng sức cắn môi, không khóc ra.

Lúc trước nghe nói đó là nước mắt của nữ nhân, chính là nàng không tin, bởi vì trong trí nhớ nàng rất ít rơi lệ, nhưng từ khi biết Triển Vân, nàng phát hiện mình, lệ xem như rất dễ dàng rơi xuống.

Nữ nhân cho là nước mắt!

Triển Vân nhìn qua Tử Hàm, nhìn qua mắt trừng to của nàng, đau lòng. Tâm phiền nóng nảy, duỗi tay từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ nhét vào trước mắt nàng, nói: “Bôi thuốc, ở đâu đau nhức bôi ở đó.”

Triển Vân nói xong xoay người đi ra ngoài.

“Không cần người lo!” Tử Hàm giận nắm lên gối đầu, ném về phía Triển Vân. Triển Vân hơi quay đầu, con người đen liếc Tử Hàm, “Nhớ kỹ, làm thiếp của ta, phải học được thuận theo.”

Triển Vân đi nhanh rồi đi, Tử Hàm lại bị thương không nhẹ, nam nhân như hắn, ta sẽ không lưu luyến người nữa, sẽ không!

Tử Hàm nằm một ngày, thân thể cùng tâm đều vết thương chồng chất, ăn một chút cơm tối, Tử Hàm lại ngủ.

Sáng sớm hôm sau Tử Hàm rất sớm liền rời giường, lúc này người trong vương phủ đều nên còn ngủ, Tử Hàm nghĩ: trước thỏ đáng, liền ra cửa, nàng cũng không muốn bị phát hiện, gặp Triển Vân xuất hiện liền thẳm.

Nàng muốn đi tìm Hương Thảo, lên tiếng hỏi một việc, giải toả nỗi băn khoăn, thừa lúc không ai phát hiện, Tử Hàm đi tới chỗ ở của Hương Thảo, Tử Hàm nhẹ nhàng gõ cửa, không người lên tiếng, chẳng lẽ là ngủ quá sâu, Tử Hàm liền gọi vài tiếng, vẫn không có người nào lên tiếng.

Tử Hàm thử đẩy cửa, cửa nhưng không có khóa lại, cửa bị nàng đơn giản đẩy ra, Hương Thảo trong phòng? Không cầu thả, cũng rất sạch sẽ, trên giường gỗ được xếp chỉnh tề, Hương Thảo không ở trong phòng?

Nhưng Tử Hàm, có thể cảm giác đến một loại khí tức tử vong, nàng không khỏi xoay đầu, nhìn đến ở giữa có một cái bóng, trong nội tâm Tử Hàm cả kinh, ý thức được cái gì, vội ngừng đầu hướng trên nhìn lại, hoảng sợ phát hiện, trên nóc nhà treo một người. . .

67. Chương 68

Thiếu, sẽ thêm vào sau

68. Chương 69

Ta xin nói trước là ta chỉ tóm tắt những gì ta hiểu, chắc chắn đúng mà thôi, cho nên có thể lược bỏ một số nhiều, nhưng ta đã rất cố gắng đọc hiểu những ý chính, cũng không tệ ^^

Sau khi phát hiện Hương Thảo chết trong phòng thì cả vương phủ đều kinh ngạc, ai cũng nghĩ là Hương Thảo tự tử ngoại trừ Tử Hàm và Triển Vân. Nhưng cũng nhờ việc này mà Tử Hàm tìm đến Triển Vân nói chuyện và quan hệ của họ tốt hơn chút, thường hay triền miên dây dưa.

Sau đó, hoàng thượng (ca ca Triển Vân) thấy Triển Vân chưa có con nối dòng và vốn cũng lo sợ Triển Vân có ý đồ mưu phản nên ban hôn hai người con gái con (họ là chị em) của đại quan trong triều, họ hàng của hoàng hậu cho Triển Vân làm trắc phi, một người là Lệ phi, một người là Lệ phi. Vì việc này mà Tử Hàm rất đau lòng, còn Vân Vương phi thì vẫn vui vẻ hoà ái. Triển Vân không thể kháng lệnh cũng không muốn cho hoàng thượng nghi ngờ nên cũng đành tiếp nhận, dù vậy không có động phòng. Hai trắc phi này rất là hống hách ngang ngược thường hay kiếm chuyện với Tử Hàm, nhưng Tử Hàm cũng không xem họ là gì, còn Triển Vân vẫn thường ngủ lại với Tử Hàm.

Trong một lần nói chuyện với quản gia, Tử Hàm biết được người con chết đi của Triển Vân là con của Triển Vân và một tì thiếp, khi sinh con tì thiếp đã chết, sau đó không lâu đứa nhỏ cũng chết theo, mọi việc khá kỳ lạ, khiến Tử Hàm để tâm suy nghĩ. Rồi Tử Hàm lại được triệu kiến vào cung gặp hoàng thượng vì hoàng thượng tình cờ gặp nàng và mê luyện nàng, muốn nàng thành phi tử của hắn, nhưng nàng một mực từ chối, còn đánh hoàng thượng một cái, bỏ chạy khỏi cung. Triển Vân thì càng lúc càng muốn giữ lấy Tử Hàm muốn nàng có con của mình nhưng lại phát hiện Tử Hàm luôn uống thuốc tránh thai, nên hai người âm ỷ một trận to.

Sau đó thì Tử Hàm bị bắt đi. Người bắt cô không ai khác chính là Huyền Dực. Thì ra trong trận hoả hoạn lúc đó Huyền Dực vẫn chưa chết nhưng lại bị phỏng huỷ hết dung mạo. Dù thế, Huyền Dực vẫn nguyện ý bỏ qua cho Tử Hàm, chỉ muốn giữ nàng lại bên người. Nhờ vậy mà Tử Hàm cũng biết được thân phận thật của mình từ miệng Huyền Dực. Trong một lần thất thố, Huyền Dực đã nói ra nàng quả thật là con gái ruột của Huyền Hoa và một người đàn ông khác. Năm xưa, vì Huyền Dực không thể có con nhưng gia đình cứ đổ lỗi là do Huyền Hoa cho nên Huyền Hoa không chịu nổi mà rời đi. Hơn một năm sau, nàng trở về và ẵm theo một bé gái. Cho dù Huyền Dực có tra hỏi thế nào nàng cũng không nói ra cha đứa bé là ai. Vì tức giận Huyền Dực đã mang đứa bé vào rừng muốn chôn sống nhưng Huyền Hoa liền chết ngã cản. Trong lúc

vừa phần nô vừa ghen tỵ, Huyền Dực đã giết chết Huyền Hoa, nhưng sau đó cũng không chịu nổi dả kích, nên cứ luôn gạt mình Huyền Hoa chưa chết.

Sau khi biết chuyện, Tử Hàm cũng không hận Huyền Dực vì việc giết mẹ mình, ngược lại còn thấy thông cảm và đáng thương hơn cho Huyền Dực. Bắt đầu từ đó nàng thật tình đối đãi Huyền Dực. Nhưng sau đó không lâu lại phải trở về bên cạnh Triển Vân vì nhiệm vụ. Lúc này thì biết tin hai trác phi của Triển Vân đều có thai. Thì ra trong lúc nàng vắng mặt, Triển Vân đã qua đêm với họ vài lần. Nàng vô cùng đau lòng nhưng cũng không thể làm gì. Trở về thay nàng cũng biết mình mang thai con của Triển Vân, nhưng một mực giữ kín.

Từ sau khi mang thai, hai trác phi càng vênh váo hơn, càng cố ý xem thường Tử Hàm. Nàng vẫn chọn cách bỏ mặc bọn họ. Lúc này, nàng vẫn hay ra ngoài gặp Vô Ngân, đau lòng vì hắn hay say rượu, đau khổ vì mình. Có một ngày nàng lên ra ngoài gặp Vô Ngân, nhưng không may ngày đó Ngọc phi lại bị hại chết, một xác hai mạng, trước khi chết nàng ta đã nói với Triển Vân là do Tử Hàm hại mình, và cũng có nô tỳ thấy Tử Hàm không ở trong phòng vào lúc đó, Lệ phi lại khóc lóc đòi công đạo. Cho nên Triển Vân vừa tức giận Tử Hàm ra khỏi phủ vừa bắt đắc dĩ đã nhốt Tử Hàm vào đại lao.

Sau đó, Vân Vương phi đã sai người bỏ thuốc độc vào cơm để Tử Hàm phải chết, lúc Tử Hàm trúng độc hấp hối, Vân Vương phi rất đắc ý và đã nói ra chân tướng sự việc với Tử Hàm, con của Triển Vân, Hương Thảo, Ngọc phi đều là do nàng ta hại chết vì độc chiếm Triển Vân. Không những thế, nàng ta đã hạ cổ Triển Vân để khiến cho Triển Vân suốt đời chỉ yêu mình. Khiến cho Triển Vân dù yêu Tử Hàm cũng luôn miệng nói yêu nàng ta, nhưng nàng ta biết Triển Vân đã thật sự yêu Tử Hàm nên không để cho Tử Hàm sống.

Sau khi Triển Vân hạ triều, đang đau đầu vì việc Lệ phi khóc kể với hoàng thượng thì nghe tin Tử Hàm ở đại lao đã xảy ra chuyện. Hắn vội vàng chạy về nhưng chỉ kịp ôm cái xác lạnh như băng của Tử Hàm, lòng đau như cắt, phần nô thất thổ không thôi. Đột nhiên, Tử Hàm lại sống dậy, thì ra nàng vốn không có trúng độc mà chỉ giả vờ. Triển Vân liền mừng như điên còn Vân Vương phi thì thật không ngờ tới. Nhờ vậy, mà Tử Hàm được thả ra đại lao.

Sau đó, nàng nhận được nhiệm vụ phải đi giết hoàng thúc của Triển Vân. Nàng đã định đây là nhiệm vụ cuối cùng của mình vì cực cực. Nhưng không ngờ, Triển Vân lại xuất hiện lúc nàng sắp giết được hoàng thúc của hắn. Nàng vội bỏ chạy nhưng hắn lại đuổi theo gắt gao không thôi. Cuối cùng, hai người đánh nhau, Tử Hàm bị trúng 1 chưởng của Triển Vân và bị hắn tháo khăn che mặt. Khi nhìn thấy mặt Tử Hàm hắn liền bất động không thể tin. Tử Hàm muốn giải thích nhưng Triển Vân không cho nàng cơ hội, điên cuồng gào thét chất vấn, rất phần nô khi biết nàng là sát thủ, biết mình bị gạt. Nhưng cuối cùng hắn vẫn thả nàng đi, không bao giờ muốn gặp lại. Do đó, Tử Hàm ôm trái tim tan nát trở về tổ chức... và mọi chuyện phức tạp hơn lại bắt đầu...

Phù, xong màn tóm tắt dưới đây là file convert, mọi người muốn hiểu rõ hơn thì down về đọc, nhưng ta báo trước ngoại trừ chương 68 và 83 có sửa chữ, hiểu được 70% thì các chương khác chỉ hiểu được 40% thôi nhé. Tích Giáng, Tích Dịch = Tử Hàm, Mướn Vân = Triển Vân. Đọc rồi mọi người sẽ hiểu vì sao ta không edit =.=

69. Chương 84

Linh Sơn

Tử Hàm bị đưa về tới Linh sơn, thủ lĩnh đang chờ nàng, thủ lĩnh cứ như vậy đứng ở nơi đó, đại sảnh rộng rãi an tĩnh không có bất kỳ thanh âm. Tử Hàm quỳ gối trên mặt đất, cúi thấp đầu, đợi thủ lĩnh xử lý.

Đằng sau chuyện, đều là không cách nào biết trước, không biết sẽ xảy ra cái gì, chính là, hiện tại nàng không chỉ vì sự sống của mình, hơn nữa càng nên vì hài tử trong bụng mà sống.

“Ta rất thất vọng đối với ngươi!” Thanh âm thủ lĩnh bằng bằng truyền đến, nghe không ra sát khí mang theo trong lời nói.

“Thuộc hạ thất trách.” Tử Hàm gương mặt nhìn thoáng qua thủ lĩnh, nội tâm phỏng đoán tâm ý.

Thủ lĩnh đột nhiên tức giận hét lớn: “Ngươi có biết hay không, sơ xuất của ngươi, làm cho tất cả thất bại trong gang tấc.”

Tử Hàm vội nói: “Thuộc hạ biết sai.”

“Ngươi biết kết cục của nhiệm vụ thất bại a.”

“Thuộc hạ biết rõ, xin thủ lĩnh thứ tội, thuộc hạ tuyệt đối không có ngờ tới, Vương gia đi cùng, nhưng, thuộc hạ cái gì cũng chưa nói, chưa từng rò rỉ câu về bất cứ chuyện gì.”

“Hắn. . . . Cái gì cũng không biết?” Thủ lĩnh hỏi.

“Dạ, hắn chỉ biết rõ thuộc hạ là sát thủ, cho rằng thuộc hạ lừa gạt hắn.”

“Xem ra ngươi đối với ta vẫn còn trung tâm !”

“Dạ, thuộc hạ không dám có hai tâm.”

Thủ lĩnh đột nhiên xoay người. “Ngươi yêu hắn?”

“Sát thủ không có yêu, ta chỉ là đang diễn trò.” Nàng trấn định như thế, không ngẩng đầu, bình tĩnh mà chống đỡ.

“Đã như vậy, đêm nay, ta muốn ngươi giết hai nữ nhân ở quý phủ hắn.” Thủ lĩnh hạ mệnh

Lòng Tử Hàm thu một chút.

Thủ lĩnh đặc biệt hỏi: “Như thế nào, không thể làm sao?”

Tử Hàm lắc đầu, lãnh tuyệt mà vô tình nói: “Ta giết!”

Lầu chính Vương Phủ

Triển Vân cùng Tử Hàm chia cách, hắn bảo nàng biến, không muốn gặp lại nàng, nhưng thật như vậy sao?

Nếu không muốn gặp nàng, vì cái gì chính mình sẽ khó chịu như vậy, Triển Vân uống rượu say, lảo đảo ngã bầu rượu, trong miệng là vị rượu, trong ngực đều là dung nhan Tử Hàm.

Khóc, cười, nghịch ngợm, tức giận, giống như đang ở trước mắt, nhưng. . . Nàng lại lừa hắn lâu như vậy.

Nàng lại là sát thủ, bao nhiêu thân tử vô tội chết ở trên tay nàng, mà nàng lại là người bên gối của hắn.

Triển Vân nghĩ phát giận đẩy bầu rượu ngã trên mặt đất, cuồng loạn gầm rú. Cái gì. . . Vì cái gì, vì cái gì gạt ta!” Giống như điên rồi đá ngã lăn cái ghế, còn có bình hoa quý giá, trên mặt có vết nước mắt nhàn nhạt, trong mắt tràn đầy thống khổ.

“Tất cả đều là giả dối, cái gì cũng đều giả dối.”

Trách không được nàng không muốn hài tử, bởi vì nàng làm tất cả đều là diễn trò, đều là phụng mệnh làm việc. Triển Vân về mặt phần nộ, hai vai run dử dội phát tiết nội tâm thống khổ.

Vì mệnh lệnh, nàng có thể bán đứng thân thể của mình, vì cái gì cũng có thể, mà hắn, một mực vẫn cho nàng là nữ tử đơn thuần và thiện lương.

Nhưng không nghĩ đến, nàng lại là sát thủ, Triển Vân buồn phiền vỗ trán của mình.

“Vân ca. . . !” Tâm Nhi đứng ở ngoài cửa, nhỏ giọng và cẩn thận la lên.

“Biến, đều rút cho ta, ai cũng không muốn gặp, đều rút cho ta.” Triển Vân uống rượu nhiều như vậy, tăng thêm tâm tình lo lắng, làm gì suy nghĩ người ở phía ngoài là ai.

Tâm Nhi nghe được tiếng rống giận dữ của Triển Vân, tâm đau nhức, mặt trở nên trắng bệch, khổ sở cực kỳ, đúng là nàng đang ghen, Triển Vân ôn nhu đã không thấy, không thấy.

Tâm nhi che mặt, khóc rời đi.

Mà bên trong một mảnh hỗn độn.

Ngoại trừ phần nộ, tình yêu nồng đậm ở sâu trong nội tâm của Triển Vân, bởi vì chính mình không cách nào ý thức được yêu, cho nên mới phải tức giận chuyện Tử Hàm lừa gạt như thế.

Đêm sâu giống như mực tàu.

Trời sáng rồi, nhưng trên trời vẫn một mảnh u ám, không thấy một chút ánh sáng, làm cho lòng người trầm trọng.

Lão Vương gia là thúc thúc của hoàng đế, cũng là thúc thúc của Triển Vân, trong triều có địa vị quan trọng.

Đêm qua hẳn thiếu một chút bị giết, đưa tới không ít kinh hách, nhưng lão vương gia cũng thoát rồi, không có gì sợ nữa, sáng sớm liền tới Vương Phủ xem Triển Vân.

Đêm qua Triển Vân đi bắt thích khách, không biết là kết quả gì.

Lão Vương gia đi vào Vân Vương Phủ, dưới sự dẫn dắt của quản gia đi tới lầu chính, một đám nô tài nha hoàn đều bị Triển Vân hù đến, không dám đi quấy rầy.

Lão Vương gia nói: “Tự mình đi vào.”

Duỗi tay đẩy cửa ra, mùi rượu xông vào mũi, Triển Vân còn nằm ở trên giường, bất tỉnh nhân sự.

Lão Vương gia xoay đầu, không phải đi bắt thích khách rồi, làm sao có thể uống say, vội hô: “Hoàng đế!” Triển Vân có chút tỉnh mở mắt, thấy được lão Vương gia, ngồi dậy. “Hoàng thúc chuyện gì?”

“Sao người uống vượt qua say? Thích khách ? ”

“Thích khách? Chạy rồi!” Triển Vân còn có chút không có tỉnh rượu. “Hoàng thúc bị sợ hãi, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Nói xong hai mắt nhắm nghiền, nằm vật xuống trên giường, tiếp tục ngủ.

Lão Vương gia xoay đầu, đành phải rời đi.

Linh Sơn

Tử Hàm đi ra mật thất, đứng ở trên đỉnh núi, tùy ý gió núi thổi hai gò má, thổi lên tóc đen của nàng. “Người. . . Thật sự chịu đi?” Cô Lang đứng ở sau lưng Tử Hàm, con người sắc bén như sói. “Ta đã tiếp nhiệm vụ.” Tử Hàm nhìn qua đêm tối như mực, thanh âm lại bay đến. “Người có thể hoàn thành sao?”

“Không biết, nhưng ta không có quyền cự tuyệt.” Bên môi Tử Hàm nhàn nhạt cười, toàn thân tản ra nữ tính ôn nhu cùng ánh sáng mẫu tính, rất đẹp, cũng rất ưu sầu.

“Cô Lang, người muốn cuộc sống như thế nào?” Tử Hàm nghiêng đầu hỏi.

Cô Lang nhíu mày, suy nghĩ một chút, không đáp hồi lại. “Người thế nào?”

Tử Hàm khổ cười nói: “Ta? Ta muốn một cái nhà, cùng nam nhân mình yêu làm ăn sinh sống, vừa thân cận vừa hạnh phúc, cùng một chỗ nhìn hải tử lớn lên.”

Cô Lang cười, nhưng không có lên tiếng, chỉ là con người nhìn qua ánh mắt hy vọng, mong ước của Tử Hàm, Tử Hàm có thể thực hiện mộng tưởng.

Hai người nhìn qua chỗ khác, không nói chuyện. . . !

.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân thời tiết, ngày này đêm đặc biệt tối nhanh. Tử Hàm từ từ đi về dưới núi.

Hôm nay, phải chấp hành nhiệm vụ, đi giết người Vương Phủ, nàng thật sự phải đi giết người sao?

Không! Nàng không cách nào làm!

Tối thiểu hiện tại khi Triển Vân cảm thấy còn yêu Tâm nhi, nàng còn chưa cách nào xuống tay, không phải có lỗi với Tâm nhi.

Nàng giết vô số người, nhiều hơn một Tâm Nhi cũng không tính nhiều, nhưng nàng không muốn làm cho Triển Vân khổ sở, cũng không muốn làm cho Triển Vân hận nàng, nàng cũng đáp ứng qua bảo bảo trong bụng, nàng không hề giết người, muốn làm một người tốt, nàng sẽ không nuốt lời.

Hành tẩu trên đường, nhớ tới từng ly từng tý chung đụng với Triển Vân, cũng không thể quên được, nàng ở trên chợ làm rách quần của Triển Vân.

Hiện tại nhớ lại, đều cảm thấy buồn cười.

Triển Vân nhất định phần nọ, nhưng hắn không có trách tội nàng.

Tử Hàm nghĩ khéo môi nhện không được lộ ra một vòng tươi cười, hoàn hồn lại, lại phát hiện, người đã đi tới trước cửa Vương Phủ.

Xoay người, người đã rơi vào trong sân, Tử Hàm nhện không được nhú mào, bốn phía rất an tĩnh, lơ mơ cảm giác được một mùi vị của tử vong.

Tử Hàm không khỏi bước nhanh hơn, đi thẳng về phía trước, người đi tới trước lầu chính, Tử Hàm dừng bước.

Tâm, hồi hộp, không dám tin nhìn qua trong sân, trên mặt đất đá xanh, nằm thi thể.

Người chết, hơn nữa không phải một người, đến bảy tám người, nằm có bảy tám cổ thi thể.

Tiểu Liên, Tiểu Hoàn, Vân Khoan, còn có. . . Tâm Nhi, trong nội tâm Tử Hàm nhảy loạn xạ, bộ dáng rất loạn.

Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì, những người này sẽ chết, Triển Vân, hắn đi đâu, không, Triển Vân người nhất định không nên có chuyện, lòng Tử Hàm nóng như lửa đốt xông vào lầu của Triển Vân, xem xét mọi nơi, không có phát hiện Triển Vân.

Lòng của nàng có điểm an tâm, tìm không thấy Triển Vân, chính là hiện tượng tốt, chính là, là ai giết.

Tử Hàm cảm giác có một âm mưu lớn đang chờ nàng, nàng đi ra lầu chính của Triển Vân. Mới ra cửa liền nghe được thanh âm có đồ vật gì đó ném vụn, định thần nhìn lại, bóng dáng Triển Vân đứng lặng tại đó.

Ném vụn chính là bầu rượu, hắn không có việc gì, Tử Hàm thật cao hứng. Đang muốn nói cái gì, Triển Vân vài bước tiến lên, ôm lấy thi thể Tâm nhi.

Đau khổ vuốt mặt Tâm Nhi, thanh âm không ngừng la lên “Tâm Nhi, Tâm Nhi, ngươi làm sao vậy, tỉnh tỉnh.”

Nhưng Tâm Nhi đã chết, không cách nào sống lại, Triển Vân ôm chặt lấy thân thể Tâm Nhi, thống khổ vô cùng.

“A! Không, Tâm Nhi, ngươi không thể chết được.” Triển Vân khóc ra thành tiếng, vô cùng thống khổ.

“Vương. Vương gia.” Tâm nhi đột nhiên tỉnh lại một phát bắt được tay Triển Vân.

“Tâm Nhi. Ngươi không thể chết. Tâm Nhi!” Triển Vân vui mừng vuốt mặt Tâm nhi.

Tâm Nhi vẽ mặt lại thống khổ, chăm chú nắm lấy tay Triển Vân, vô cùng thống khổ nói: “Vương gia. . . . Chú ý, Tử. . . Hàm, nàng. . . . nàng.”

Triển Vân khóc rống nói: “Ta biết ta biết rõ, ngươi đừng nói chuyện, ta dẫn ngươi đi tìm ngự y, ngươi không thể chết được, Tâm Nhi.”

Tâm nhi lại tái nhợt cười, nói: “Vân ca. . . Thực xin lỗi. ” Tay cầm lấy tay Triển Vân chậm rãi rũ xuống, con ngươi chậm rãi khép lại, không bao giờ nhìn Triển Vân nữa, Tâm Nhi hoàn toàn mất đi hô hấp.

“A. Không!” Triển Vân thống khổ kêu. “Tâm Nhi. . . Tâm Nhi. Người không cần phải chết. Không cần phải chết!”

“Vương gia. !” Tử Hàm muốn an ủi , tuy nhiên phát hiện mình không biết nói cái gì cho phải. Vì cái gì còn nói nàng, vì cái gì nói là nàng, nàng không có giết người trong vương phủ, rốt cuộc là ai đang hại nàng.

Hai mắt Triển Vân rơi lệ, từ từ thả lỏng người trong lòng, đứng lên, vẻ mặt phần nộ cùng thống khổ, trong mắt ngoại trừ phần nộ, thống khổ, còn có chán ghét từ từ tập hợp.

Hắn rút ra bội kiếm, hạ xuống, chỉ hướng Tử Hàm, quát. “Là người!”

Sắc mặt Tử Hàm biến đổi. “Không, Vương gia, không phải ta!”

Triển Vân từng bước một tới gần Tử Hàm, kiếm đặt ở trái tim Tử Hàm, phần nộ mà thống khổ quát: “Không phải người. . . . Xem cách bọn họ chết đi, đây chẳng phải là thủ pháp của người sao? Giết người ở vô hình, giết người không thấy máu, đây không phải người làm sao? A!”

“Ta thật không có, tin tưởng ta.” Tử Hàm nhìn qua Triển Vân cực kỳ bi thương, tâm cũng đau nhức.

Triển Vân cuồng nộ gào thét, hai mắt đỏ vằn, mang theo thù hận. “Không phải người, người đến làm cái gì, Tâm Nhi nàng chết, chết, Vân Khoan cũng đã chết, bọn họ phạm vào tội gì, muốn người xuống tay như vậy, Vân Bích có phải là người giết , người nói.”

Tử Hàm thống khổ nói: “Khi ta tới, người cũng đã chết, ta thật không có giết bọn họ, vì cái gì người không chịu tin tưởng ta.”

Tâm Nhi chết đi, làm cho Triển Vân đau lòng khó nhịn. “Tin tưởng người, tin tưởng một sát thủ, người đến làm cái gì, nói, người đến làm cái gì, ta không phải bảo người rút đi đấy sao? Người còn tới làm gì?”

“Ta. Ta chỉ là tới. ! ”

“Câm mồm, chuyện cho tới bây giờ, người còn nguy biện, người sát thủ máu lạnh này, là người hại chết bọn họ!” Triển Vân rống giận, tóc đen nhảy múa

“Ta không có!” Tử Hàm kêu.

Triển Vân trả lời nàng là di chuyển kiếm, trực chỉ cổ họng Tử Hàm, quát um lên: “Người sát thủ máu lạnh này, là người, là người hại chết nàng, hôm nay ta muốn giết người trả thù.”

Nàng thương tâm lắc đầu. “Không, không phải ta, ta không có!”

“Chuyện cho tới bây giờ người còn nguy biện.” Hắn cuồng loạn rống giận, thanh kiếm kia cũng xuyên qua thân thể nàng.

“A!” Tử Hàm đau nhức kêu một tiếng, mở lớn hai mắt nhìn qua Triển Vân, không muốn tin tưởng, một kiếm này Triển Vân đâm qua.

Không phải là nam nhân nàng yêu, không phải. . . . Không phải phụ thân của hài tử trong bụng.

Tâm, đau quá, loại đau này, kéo linh hồn của nàng. Đau đớn toàn thân, máu tươi rơi trên mặt đất, từ kiếm chảy đến trên mặt đất.

Tử Hàm cầm kiếm lạnh buốt, trong miệng cũng tràn ra máu tươi, con người nhìn qua Triển Vân, thống khổ nói: “Vương gia. . . Người. . . Vì cái gì. . . Vì cái gì đối với ta như vậy, không tin ta.

“Ta. !” Triển Vân nhìn qua Tử Hàm chảy máu như rót, tâm lại đau đớn kịch liệt .

Thần sắc nguyên bản cuồng loạn, giờ phút này tràn đầy vô cùng thống khổ, nhìn qua kiếm trong tay nhìn qua Tử Hàm bị mình đâm, tâm đau đớn kịch liệt, tay loạn buông, bóng dáng không ngừng lui về sau.

Tử Hàm nở nụ cười, bi thương mà thương cảm. “Một phen cuồng dại của ta, đổi lấy lại là một kiếm của người.”

Triển Vân thất hồn lạc phách lên trước, muôn ôm Tử Hàm, Tử Hàm đã từ từ lui về phía sau, con người một mảnh tinh mịn, lặng yên nói: "Vì cái gì. . . . Vì cái gì! "

Tử Hàm nói nôn ra một ngụm máu tươi, rồi cuộc không cách nào chèo chống, đầu nghiêng qua, thân thể như nhũn ra, từ từ nhắm hai mắt chậm rãi hướng trên mặt đất ngã xuống.

"Tử Hàm, không!" Tâm Triển Vân như bị vũ khí sắc bén đâm qua, nhìn Tử Hàm, giống như chính mình thật sự làm sai rồi, chính là, chính là, Tử Hàm giết Tâm Nhi, nàng máu lạnh vô tình, hẳn không nên như vậy, nhưng hẳn là thật là khổ sở, rất thống khổ.

Muốn phóng qua, ôm lấy thân thể ngã xuống của Tử Hàm, nhưng, nhưng vào lúc này, một đạo bóng dáng, nhiều như như gió lốc đem Tử Hàm cuốn đi.

Triển Vân nhìn qua nam nhân ôm đi Tử Hàm, thống khổ quát: "Buông, không cần phải đem nàng đi."

Nam nhân nhìn qua mặt Tử Hàm, vẻ mặt sát khí, rồi sau đó nhìn qua Triển Vân. "Người không xứng được lòng của nàng, hảo hảo chôn cất Vân Vương Phi của người a."

Lúc này Triển Vân đã là cực kỳ bi thương, sợ, sợ Tử Hàm bị mang đi, chết hẳn cũng muốn cùng một chỗ với nàng

Đang muốn đi lên đoạt, nhưng không ngờ, một chưởng phong đánh úp lại, nặng nề đánh vào lồng ngực của hắn, làm cho hắn liên tiếp lui về phía sau, nôn ra một ngụm máu tươi.

Tử Hàm nhìn qua mặt đầy sát khí của Vô Ngân, lắc đầu suy yếu vô lực nói: " Vô Ngân, dẫn ta đi. . . . Đi."

Vô Ngân ẩn nhẫn sát ý, ôm lấy Tử Hàm, xoay người rời đi. !

70. Chương 85: Chương 85 Đến 102

Tóm tắt từ chương 85 đến 102

Sau khi rời đi, Tử Hàm và Vô Ngân ẩn cư trong rừng núi, sống cuộc sống an nhàn nhưng Tử Hàm vẫn không quên được đứa bé đã bị mất, vì thế hoàn toàn chết tâm với Triển Vân. Còn Triển Vân thì tiếp tục sống trong tâm trạng bi thương, tiếc nuối, oán hận... Cho đến ba tháng sau, thi thể của Vân Vương phi được chôn lại bị mất, khiến Triển Vân cho người truy tìm. Cuối cùng biết được là do một phụ nữ giấu đi...

Từ miệng của người phụ nữ này biết được bà ta là mẹ của Hương Thảo vì trả thù cho con gái mình nên đào xác Vân vương phi. Triển Vân lúc đầu nhất mực không tin nhưng nghe bà kể ra câu chuyện từ đầu đến cuối, những gì Hương Thảo nói với bà, biết con trai đầu tiên của mình chết là do Vân Vương phi giết để lấy máu làm môi dẫn bỏ cổ vào người Triển Vân, biết nàng làm vậy là vì lúc trước Triển Vân hoa tâm không yêu nàng. Lại nghe theo lời người phụ nữ mời một thầy chuyên về cổ đén khám bệnh, xác thực trên người Triển Vân bị hạ cổ. Lúc này, Triển Vân thật sự nổi giận, sau khi bỏ được cổ trong người, cũng để mặc xác Vân Vương phi mà không chôn. Hắn càng hối hận mình đã đối xử tệ bạc với Tử Hàm nhưng dốc lòng tìm kiếm.

Lúc này Tử Hàm và Vô Ngân đang trên đường trở về Thiên Hạ sơn trang, khi dừng chân ở một quán trọ họ gặp được La La đang bị hai đại hán ức hiếp nên ra tay cứu giúp. Sau đó hai tên đại hán vẫn đến gây rối khiến Tử Hàm ra tay trừng trị, lúc đó thì Triển Vân đuổi tới, nghĩ Tử hàm giết người vô cớ nên có đoạn đối thoại ở trích đoạn 4 văn án. Sau đó thì La La luôn đi theo Tử Hàm và Vô Ngân, bề ngoài thì thân thiết nhưng vốn là ngầm ám hại, vì cô ta nhận được lệnh và thầm yêu Vô Ngân nên ghen ghét Tử Hàm. Đến một đêm cô ta bắt cóc Tử Hàm giấu đi còn hạ độc Tử Hàm rồi bắt Vô Ngân phải thành thân với cô ta. Nhưng ma thay trong ngày đại hôn Tử Hàm đã về kịp và ngăn cản nhưng La La không chịu giao thuốc giải, nên Vô Ngân cũng hạ độc lại cô ta, rồi đưa Tử Hàm đi.

Triển Vân vẫn âm thầm theo bọn họ, lại gặp Dịch công tử mang binh đuổi tới nói là hoàng thượng hạ chỉ giết Vô Ngân và Tử Hàm. Triển Vân ngoài mặt nhận chỉ hỗ trợ nhưng kỳ thật âm thầm giúp Tử Hàm. Khi về đến Thiên Hạ sơn trang, độc trong người Tử Hàm đã trở nặng, Vô Ngân rất đau khổ và muốn thành

thân với Tử Hàm, nàng cũng chấp nhận. Ngày đại hôn, sau khi họ bái đường xong thì binh lính do Dịch công tử dẫn đầu đã tiến đến phóng hỏa. Vô Ngân vội dẫn Tử Hàm, Vô Song và hai ông bà lão nô bộc trong nhà theo hậu sơn trốn đi. Chẳng may bà lão nô bộc trúng tên chết, tuy họ thoát được nhưng ai cũng đau buồn. Sau đó, họ chia hai đường, Vô Song và lão bộc, Vô Ngân và Tử Hàm trốn đi. Nhờ Triển Vân và Giang Thanh Sơn giả dạng giúp đỡ, nên Vô Ngân và Tử Hàm thoát khỏi sự truy đuổi của Dịch công tử.

Nhưng Tử Hàm vì trúng độc, biết mình sắp chết, không muốn liên lụy Vô Ngân, nên đã bỏ lại hân mà đi... Lúc này chân tướng của mọi việc dần dần bại lộ...

71. Chương 103: Đại Kết Cục

Trong thiên địa, nàng thật là nhỏ và yếu đuối, nhất là Tử Hàm giờ phút này không hề còn lực phản kháng, yếu đến một hài tử bảy tuổi có thể muốn mạng của nàng.

Nàng không khỏe thở hào hển, tay vịn lấy một cây bông vải, dựa vào, không cử động.

“Ai đó!” Đột nhiên nghe được chỗ không xa có người hô một tiếng, Tử Hàm ngẩng đầu nhìn đến rất nhiều quan binh sau nàng.

Trốn, nàng vô lực đào tẩu, tâm một mảnh yên tĩnh, nên tới cuối cùng sẽ đến, sớm một chút chấm dứt tánh mạng hơi tàn này, cũng là cách tốt.

Tử Hàm nhìn đến thân hình ưu nhã của Dịch công tử chạy nhanh về phía nàng, cây kiếm đâm về trước cản bản không muốn lãng phí một chiêu, muốn chấm dứt tánh mạng của nàng.

Đến đây đi, chết sao cũng được, nàng chết, không cần liên lụy Vô Ngân nữa.

“Tử Hàm, chú ý!” Một đạo ảnh đen từ một bên dùng tốc độ nhanh như sét đánh lao tới, ôm lấy nàng, muốn né ra, Tử Hàm tập trung nhìn vào, lại là Cô Lang.

“Đừng lo cho ta, người đi mau!” Tử Hàm hoảng sợ khê hô, Cô Lang lại một mực ôm nàng, một tay khác cầm kiếm đối phó với Dịch công tử, kiếm chiêu của Cô Lang là nhanh nhất trong đám sát thủ của bọn họ, chỉ là kiếm chiêu của Dịch công tử càng lợi hại, nhanh rất chuẩn, không đến vài cái liền đánh rớt kiếm trong tay Cô Lang.

Cô Lang rõ ràng không phải đối thủ của Dịch công tử, Tử Hàm cảm giác phát hiện, kiếm pháp của Dịch công tử có chút quen mắt, nhưng hình như đang cố ý che dấu cái gì, kiếm pháp rất là kỳ lạ.

Cô Lang ôm Tử Hàm lui ra sau vài bước, tránh đi công kích tiếp tục mà đến của Dịch công tử, che chở Tử Hàm bỏ chạy về phía không có quan binh.

Dịch công tử không có đuổi, chỉ là hung ác vươn tay, chỉ thấy những quan binh kia lấp tốt tên, nhanh mà hung ác bắn về phía Cô Lang cùng Tử Hàm.

“Cô Lang chú ý!” Tử Hàm kinh hô, dùng sức xoay người dùng thân thể bảo vệ Cô Lang, Cô Lang ngưng khí, thuận thế dùng nhuyễn khí tiếp được mưa tên công kích đến, dùng sức hất lên trời, mưa tên phản xạ trở về, bắn chết vài quan binh. Khi đang muốn xoay người rời đi, cây sáo Dịch công tử thường dùng liền biến thành cây kiếm, tựa như tia chớp bắn về phía Tử Hàm.

‘Xì’ một tiếng, thanh âm vũ khí sắc bén xuyên qua thân thể, Cô Lang ôm Tử Hàm thân thể rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Tử Hàm bị Cô Lang đặt ở dưới thân, nhìn Cô Lang vẻ mặt thống khổ, Tử Hàm hoảng sợ dùng tay xoa mặt Cô Lang, “Cô Lang, đừng làm ta sợ, người không có việc gì đúng hay không.”

Oa, Cô Lang nhỏ ra một ngụm máu tươi, xoay người ngã xuống trên cỏ bên cạnh Tử Hàm.

“A. . . Không! Không!” Tử Hàm chẳng quan tâm thân thể của mình đau đớn, bò về phía Cô Lang, thống khổ lắc đầu, nhìn một mảnh máu tươi trước ngực Cô Lang, đau lòng không thôi, hoảng sợ khóc hô, “Không. . . Cô Lang, người không thể chết được, không thể chết được.”

Tay Cô Lang chăm chú bắt được tay Tử Hàm, hai mắt mờ mịt, khó khăn nói: “Tàng Tử. . . Ta. . . Ta không thể bảo vệ người nữa. . . Tha thứ ta. . . Là ta, giết chết Vân Vương Phi, hại người thiếu chút nữa toi mạng, ta chỉ, chỉ là không muốn người yêu. . . . Khổ cực như vậy. . . !”

“Không.” Mồ hôi của Tử Hàm chảy đầy mặt, khóc lóc đầu, “Ta không trách người, không trách người, ta không cần người phải chết, không cần phải chết. ”

Tay mang máu của Cô Lang xoa mặt Tử Hàm, thống khổ cười, “Có thể chết vì người. . . Ta. . . . Rất có phúc, Tàng Tử, ta. . . . Rốt cuộc không cần giết người. . . ”

“Không, Cô Lang. . . , vì cái gì, ta không cần người phải chết.” Tử Hàm nắm thật chặt tay Cô Lang dán tại trên mặt của nàng, tan nát cõi lòng, đau nhức. . . !

Cô Lang cũng rốt cuộc không cách nào nói ra lời nói, đành chỉ nói, ánh mắt vẫn còn nhìn Tử Hàm.

Tử Hàm đau lòng khóc không ngừng, chỉ là ôm lấy đầu Cô Lang, chăm chú ôm vào trong ngực.

Cô Lang chưa từng bị người ôm qua như vậy, hân hoan luôn cô đơn, yên lặng yêu nàng, còn chưa có nói ra. Nước mắt giống như lũ lụt vỡ đê, rượu rơi vào trên mặt Cô Lang, đau lòng giống muốn chết đi, từng lần một la tên Cô Lang.

“Đến phiên người!” Thân ảnh Địch công tử rơi vào trước mặt của nàng, Tử Hàm lại bỏ mặc. Giết đi, nàng chết tất cả đều đã xong.

“Để cho ta!” Thanh âm Triển Vân vang tới, mang theo một loại bất an. Thanh âm rơi xuống, người của hắn cũng gấp gấp chạy vội tới, hắn cuối cùng không yên lòng Tử Hàm, chính mình trước thi triển khinh công chạy đến, để cho Giang Thanh Sơn mang đám người chậm rãi hành tẩu.

“Người xuống tay được?” Địch công tử trào phúng nhìn Triển Vân.

Triển Vân nắm chặt kiếm trong tay, con ngươi đen nhìn qua Tử Hàm thống khổ, ôm thi thể Cô Lang, giống như mất đi linh hồn.

Tâm cơ rút nhanh đau nhức, “Đương nhiên, ta muốn tự tay giết nàng báo thù cho người trong phủ.”

Triển Vân nói xong gơ kiếm lên, hướng Tử Hàm đâm tới, chỉ là kiếm phong vừa chuyển lại đâm về phía Địch công tử.

Kiếm của Mao Địch còn ở trên người Cô Lang, hắn không có binh khí, lập tức bị lực đạo hung mãnh của Triển Vân ép lui về phía sau mấy bước, Triển Vân lập tức ôm lấy Tử Hàm, xoay người rời đi.

“Cô Lang!” Tử Hàm thống khổ nỉ non tên Cô Lang, con ngươi tràn đầy nước mắt nhìn qua thân thể Cô Lang, đau nhức tràn qua toàn thân nàng, trước mắt rốt cuộc thấy không rõ cái gì, mất đi ý thức cuối cùng.

“Đáng chết!” Mao Địch cả giận, hô lớn: “Bắn cho ta!”

Những quan binh kia cũng không dám động thủ, chỉ là ở đó do dự, cố kỵ thân phận Triển Vân là Vương gia.

Mao Địch rống giận, từ trên thi thể Cô Lang rút kiếm của hắn ra, cả giận nói: “Đuổi theo cho ta.”

Triển Vân ôm Tử Hàm chạy nhảy trong khu rừng không người, Mao Địch điên rồi, hoàng đế điên rồi, hắn cũng điên rồi.

“Vương gia, đem người giao cho ta, đằng sau không có đường.” Đám người của Mao Địch đuổi theo.

“Muốn người, trừ phi ta chết.” Triển Vân nghiêm mặt, vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không để cho Tử Hàm chết đi.

“Vương gia, nếu không đem người giao cho ta, đừng trách ta không khách khí.”

“Trong mắt người còn có ta Vương gia này sao? Đừng quên người là thân phận gì.”

“Vương gia cố ý kháng chỉ, đừng trách tại hạ vô tình.” Mao Địch lấy kim bài ra làm chứng, “Thấy kim bài như gặp hoàng thượng, Vương gia người muốn kháng chỉ không tuân sao?”

“Người đừng có hy vọng a.” Triển Vân không để ý, không nhìn cái kim bài đó, “Dùng hoàng thượng đề ta, người quá không biết ta.”

“Bắn cho ta, bắn.” Dịch công tử giơ kim bài của hoàng đế lên cao hô to một tiếng, “Trái lệnh chém!”

Bọn quan binh nhìn đến kim bài của hoàng đế, nào dám cãi lời, cung tên nhắm ngay Triển Vân, hung ác bắn tới.

Triển Vân đem Tử Hàm vác ở sau lưng, giơ kiếm đánh rơi vô số tên bắn tới, Mao Dịch cả giận, duỗi tay nắm một cây tên, dùng đủ lực bắn về phía Triển Vân.

Cây tên kia vô cùng mãnh liệt, vèo một tiếng phát ra, nhanh mà hung ác, Triển Vân gấp gáp lui thân thể của mình, muốn vươn kiếm chém lại, không ngờ dưới chân vừa trượt, Tử Hàm sau lưng thuận thế rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Không, Tử Hàm!” Triển Vân xoay người hoảng sợ dùng tay nắm chặt tay Tử Hàm, thân thể cũng vô pháp đứng vững theo thân thể của Tử Hàm rơi xuống phía dưới, thân thể hai người giống như lá rụng trong gió thu, ngã vào trong vực sâu vạn trượng.

Triển Vân từ từ nhắm hai mắt nắm thật chắc Tử Hàm, có thể chết cùng một chỗ cũng là một loại hạnh phúc, Tử Hàm trên đường hoàng tuyền, không cần phải hận ta nữa, Tử Hàm ta yêu người, vẫn luôn yêu người.

Tử Hàm từ từ mở to mắt, thanh tỉnh lại, nhìn phía mắt đen bóng của Triển Vân, cũng ý thức được giờ phút này mình và Triển Vân đang rơi.

Tầm mắt hai người gi—ao cùng một chỗ, nàng rơi, sẽ gặp tan xương nát thịt, chuyện cũ trước kia chính là nhất thời, tất cả hận, đều ở một khắc sinh tử này trở nên chẳng phải quan trọng, tóc đen bay bay, bọn họ dắt tay cùng một chỗ, tâm không hề còn hận, Tử Hàm nở nụ cười.

Triển Vân nhìn qua mặt Tử Hàm, cũng lộ ra một nụ cười hiểu ý, tất cả là không nói lời nào. . . . !

Trên đỉnh núi, Mao Dịch cúi người nhìn lại, vực sâu không thấy đáy, té xuống nhất định là tan xương nát thịt, hồn về tây thiên.

“Đại nhân, hiện tại nên làm như thế nào?” Thuộc hạ tiến lên hỏi thăm.

Mao Dịch trừng mắt, lại nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!”

“Dạ!”

Một đám người ở Mao Dịch phân phó, tìm kiếm đường tiến vào đáy vực, cũng tìm không ra, ngoại trừ nhảy xuống không có đường khác.

Mao Dịch đành phải hạ lệnh thu binh, hồi triều phục mệnh, tất cả đều đã xong . . . Mao Dịch xoay người, ưu nhã rời đi. . . .

“Tĩnh đi tĩnh đi, không cần phải ngủ nữa. ”

Một đạo thanh âm nhiều người rất kiên trì ở chỗ đó la lên, la cho nam nữ nằm ở trên giường tĩnh lại.

“Ai a, ai ồn như vậy.” Triển Vân một tiếng không kiên nhẫn, vừa đứng dậy, chân đều đau nhức, nhịn không được “A!” kêu một tiếng, đột nhiên trong nội tâm nhớ ra cái gì đó, quay đầu tìm kiếm bóng dáng hắc luôn ôm, chỉ thấy Tử Hàm hảo hảo nằm ở bên cạnh hắn, an bình ngủ, sắc mặt hồng hào.

“Tử Hàm!” Triển Vân kinh hỉ la lên, không biết giờ phút này có phải là thật, rõ ràng nhớ rõ, bọn họ lọt vào vực sâu vạn trượng, hắc không có ôm hy vọng sống, chỉ muốn chết cùng một chỗ với Tử Hàm, nhưng giờ phút này, bọn họ còn sống, còn sống.

Tử Hàm nghe được bên tai có tiếng giết, sâu kín tỉnh lại, mở hai mắt mê man, tuần nhan của Triển Vân ánh vào trong mắt nàng. Nháy mắt có chút không rõ, “Chúng ta. . . . Ở nơi nào?”

“Các người ở trong nhà của ta.” Một cái thanh âm của thiếu nữ vang lên.

Lúc này Tử Hàm và Triển Vân mới đem tầm mắt quảng về phía trên người của một thiếu nữ đứng bên tảng đá, dung nhan linh hoạt kỳ ảo, mỹ lệ giống như tiên tử.

“Người là?” Tử Hàm chần chờ hỏi, nhớ tới mình ngã vào trong vực sâu a, “Là người đã cứu chúng ta?”

Một đứa bé con đi đến, mặt nhỏ nhắn, thịt đỏ đỏ, mắt to lóe lên lóe lên, thật là đáng yêu, hần nhảy đến bên người nữ tử áo trắng, kéo tay nữ tử áo trắng, nghịch ngợm chớp chớp mắt, “Đúng vậy a đúng vậy a, tiên nữ tỷ tỷ nhà của ta đi hái thuốc, phát hiện các người rớt trên đá, may mắn trên mặt dài khắp cỏ hoang, tỷ tỷ của ta không chỉ cứu các người trở về, chăm sóc vết thương, nhanh cảm ơn tiên nữ tỷ tỷ nhà ta a.”

Nữ tử áo trắng cười nhạt một tiếng, nhéo nhéo khuôn mặt tiểu hài tử, “Tiểu tử kia, miệng người lợi hại nhất.”

Tử Hàm cử động thử, quả nhiên thân thể nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, không hề đau đớn, độc trúng mấy ngày trước đây cũng đã không còn. “Đa tạ cô nương cứu giúp, cô nương làm sao giải độc cho ta?”

Nữ tử đó cười nói: “Thuốc giải này là phụ thân của ta nghiên cứu, không biết cô nương làm sao có thể trúng độc này?”

Trên trời thật sự quá yêu nàng, đây là vì hoạ được phúc, “Xin hỏi phương danh ân nhân?”

Tiểu hài tử trẻ con nói: “Tỷ tỷ của ta gọi Độc tiên tử a, chú ý nàng lại độc chết các người, hoặc là cho các người biến thành xấu kinh!”

“Cô nương chính là Độc tiên tử?” Trong truyền thuyết Độc tiên tử hung ác vô cùng, phương pháp bỏ độc nghe rợn cả người.

Trên mặt Độc tiên tử mang cười nhàn nhạt, nói nhỏ: “Như thế nào, có sợ ta hạ độc các người không?”

Tử Hàm cười, “Nghe đồn không thể tin.”

Độc tiên tử nhún mày, “Độc tiên tử chỉ là cách gọi trong giang hồ, ta gọi là A Cửu.”

Triển Vân xoay người xuống đất, không để ý chân đau đớn, cau mày nói: “Đa tạ cô nương cứu giúp.” Tử Hàm ngồi dậy, “Không biết còn có đường đi ra ngoài, chúng ta nên nhanh rời đi.”

A Cửu khuyên: “Chân người có thương, hành tẩu không tiện, sợ là khó có thể đi ra ngoài, hay là dưỡng tốt thương nói sau.”

“Chúng ta không tiện ở lại.” Tử Hàm uyển chuyển cự tuyệt, sợ Dịch công tử sẽ đuổi theo, mình không sao cả, chỉ sợ làm phiền hà ân nhân cứu mạng.

“Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, người cùng vị đại thúc này tự sát sao?” Tiểu hài nhìn qua Tử Hàm và Triển Vân, đột nhiên nói một câu.

Tử Hàm nhin không được nhìn Triển Vân, bị lời nói của hài tử khiến nở nụ cười, “Không phải, chỉ là lỡ chân”

Mặt Triển Vân tối sầm, hô quát: “Tiểu tử, con mắt nào của người thấy ta giống thúc thúc, sao nàng là tỷ tỷ, ta lại là thúc thúc rồi?” Hần thoạt nhìn già như vậy sao? Trong nội tâm khó chịu.

Tiểu hài tử hướng về phía Triển Vân làm mặt quỷ, không nói thêm gì nữa.

“Hai vị chớ không phải là gặp phiền?”

Tử Hàm khẽ gật đầu, xuống giường, “Chúng ta ở tại chỗ này sợ sẽ liên lụy cô nương.”

“Các người an tâm ở lại là tốt rồi, trong lúc này đi ra ngoài sẽ lộ hành tung, không ai mang theo là tìm không được, yên tâm đi, mặc dù có người, ta cũng không sợ họ.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, ở lại, có người xấu truy các người, ta giúp các người độc ngược lại bọn họ.” Tiểu hài tử nói lộ ra cười đáng yêu, nói lời lại dọa người.

“Khách khí không bằng tuân mệnh.” Tử Hàm nhìn chân Triển Vân bị thương, liền quyết định tạm thời ở lại.

Vì hoạ được phúc. . . !

Tử Hàm và Triển Vân liền tạm thời lưu lại, mấy ngày nữa sẽ rời đi.

Lặng yên, mọi người cùng nhau dùng qua cơm tối, Tử Hàm lại làm sao cũng ngủ không được, trong não đều là bộ dạng khi chết của Cô Lang. Thanh âm của hắn, mặt của hắn, còn có những hành vi động tác khi còn sống của hắn, chính là rớt cuộc không cách nào nhìn đến Cô Lang, hắn đã chết, cứ như vậy chết ở trước mặt của mình.

72. Chương 104: Đại Kết Cục 2

Tâm đau nhức, nguyên lai là Cô Lang trước một bước giết chết bọn người Tâm Nhi, bởi vì hắn biết rõ nàng không thể xuống tay.

Tử Hàm thống khổ cong chân, ngồi trên một khối đá, trong não đều là cặp con ngươi cô đơn của Cô Lang.

Vì nàng chết là một loại hạnh phúc ư, nàng được Cô Lang dùng sinh mệnh cứu, Cô Lang, nàng chưa bao giờ hảo hảo nói chuyện với hắn, cũng chưa bao giờ quý trọng điều tốt hắn đối với nàng, thậm chí cũng không kịp nói tiếng cảm ơn, hắn cứ như vậy chết, vì cứu nàng mà chết đi.

“Đang suy nghĩ gì!”

Thanh âm Triển Vân vang lên ở phía sau của nàng, Tử Hàm ngẩng đầu, nhìn qua một mảnh non nước phía trước.

“Không có gì!” Trong thanh âm nhàn nhạt của Tử Hàm mang theo đau thương, còn có hận đối với những người đưa Cô Lang vào chỗ chết. “Nghỉ ngơi đi!” Tử Hàm nói đứng lên, không nhìn tới Triển Vân, đi vào trong.

Gió mát nhàn nhạt, giống như quan hệ của bọn họ cũng chỉ là bụi.

“Người còn đang hận ta?” Triển Vân níu tay Tử Hàm lại, thanh âm có chút run rẩy.

“Không, không hận!” Tử Hàm giãy tay Triển Vân, không muốn đối mặt vấn đề này.

“Chúng ta. . . . Còn có thể làm lại sao?” Triển Vân hỏi câu hỏi sâu trong đáy lòng.

“Không, ta đã lập gia đình.” Tử Hàm nói xong đi thẳng về phía trước.

Thân thể Triển Vân thẳng đứng ở nơi đó, thống khổ cúi đầu, không dám xoay người nhìn bóng dáng Tử Hàm rời đi, Tử Hàm đi cách hắn một bước, tâm giống như đều bị xé nát một ít.

Triển Vân xoay người, buông lỏng đau xót chạy vội tới trước mặt Tử Hàm, một tay ôm Tử Hàm nhét vào trong ngực, “Tử Hàm, thực xin lỗi!” Tuy nhiên hắn biết rõ, ba chữ thực xin lỗi, cái gì dùng đều không có, nhưng hắn vẫn muốn nói, thực xin lỗi.

Lòng ngực này, mùi vị kia, nàng quen thuộc, thực yêu, nhưng nàng không hề mềm yếu, nhẹ nhàng đẩy Triển Vân ra, thản nhiên nói: “Ta nói rồi ta đã không hận, tất cả quá khứ đều trôi qua, vĩnh viễn nên nghỉ ngơi.”

Thanh âm của Triển Vân run rẩy, “Chúng ta. . . . Chúng ta còn có thể bắt đầu một lần nữa sao?”

“Ta. . . . Đã thành thân.” Tử Hàm dừng lại bước chân, đi qua vai Triển Vân vào trong, để lại Triển Vân thống khổ, thẳng đứng ở nơi đó.

Đúng vậy, nàng thành thân rồi, áo đỏ thắm không phải chứng minh ư, Triển Vân nhin không được nữa.

Tất cả đều chậm, đều đã muộn!

Tử Hàm đối với hắn, không hận, không yêu!

Triển Vân đứng tại nguyên chỗ, nhìn không tới cô đơn trên mặt Tử Hàm rơi xuống, nhìn không tới ánh sáng chớp động trong mắt Tử Hàm.

Mấy ngày sau,

Tiểu hài tử linh tinh đó tên gọi Tiểu Cai, không biết như thế nào vô cùng yêu mến Triển Vân, không ngừng quần quít hần đi câu cá, Triển Vân bị quần không có biện pháp, đành phải khắp khiêng mang theo hần đi.

Tử Hàm và A Cửu đứng ở trước, A Cửu nhìn qua bóng lưng của Triển Vân và Tiểu Cai, cười nhạt một tiếng nói với Tử Hàm: “Hần rất yêu người!”

Tử Hàm nhìn qua A Cửu, khẽ cười một cái, “Người nhìn ra?”

Áo trắng của A Cửu nhẹ nhàng đong đưa theo gió mát, trên mặt có cười, nói khẽ: “Uh, ánh mắt của hần ngoại trừ yêu say đắm đối với người, còn có thống khổ rất sâu, nhìn ra được, hần sống ở trong thống khổ, nếu như một người không thể sống vui vẻ, so với chết còn khó chịu hơn.”

Tử Hàm biết rõ, Triển Vân sống ở trong thống khổ tự trách, trước kia nàng hận muốn giết Triển Vân, nhưng giờ phút này nàng không có hận như vậy.

“A Cửu có nam tử yêu mến sao?”

“Ha ha, được vinh dự làm Độc tiên tử như ta đây, nào có nam nhân dám gần ta một chút, các người là ngoại lệ nha.”

“Ta tin tưởng A Cửu sẽ gặp được một nam nhân có thể thân cận A Cửu.”

“Tất cả cứ tùy, không thể cầu, nếu như gặp ta nhất định sẽ trân trọng.”

“A Cửu. . . Ta muốn đi ra ngoài.”

“Ừ?”

“Ngay hiện tại, tổng ta đi ra ngoài được không? Ta có chuyện rất quan trọng muốn làm.”

“Hần thì sao? Người không cùng một chỗ với hần?”

“Không, để cho hần ở tại chỗ này hảo hảo dưỡng thương, ta cùng hần, không phải người trên một con đường, A Cửu giúp ta được không?”

A Cửu nhìn qua Tử Hàm, xem Tử Hàm đang suy nghĩ gì.

A Cửu mang theo Tử Hàm đi ra sơn cốc dưới vực sâu này, con đường xác thực bí ẩn, nếu như không có người, nhất định là không đi ra được.

Tử Hàm cầm tay A Cửu, nói lại: “Làm phiền người chú ý hần, nếu có kiếp sau, lại báo đáp đại ân của người!”

“Người phải cẩn thận.”

“Cám ơn, A Cửu, ta đi!”

“Bảo trọng!”

“Bảo trọng.”

Tử Hàm xoay người, hướng phương hướng trong nội tâm nàng suy nghĩ trăm ngàn lần đi đến, áo trắng của A Cửu lay động, đứng ở trên cỏ xanh, giống như tiên tử, nhìn qua bóng lưng Tử Hàm rời đi, nàng sâu kín thở dài, hồng trần quá nhiều tranh chấp. . . . Xoay người rời đi.

Nhiều ngày sau

Tử Hàm một thân áo đen nhẹ nhàng, đầu đội nón, che mặt vô cùng thấp. Hành tẩu ở trong kinh thành.

Nàng đi tới ngoài hoàng cung, nhìn qua thành cung cao cao, mắt lộ ra ánh sáng âm trầm, cầu hoàng đế, người không phải muốn mạng của ta ư, ta tới .

Tử Hàm lặng yên trở vào hoàng cung, nhìn một thái giám bưng một cái khay đi về phía tẩm cung, Tử Hàm xoay người, một phen đặt kiếm lên cổ hần, kéo hần tới sau hòn non bộ. Kiếm gác ở trên cổ thái giám, thái giám sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

“Dám lên tiếng, ta liền muốn mạng người.”

Thái giám gạt đầu liên tục.

“Người ở phòng nào, muốn đi đâu?”

“Ta ở phòng luyện dược, đang cầm đan dược muốn đưa cho hoàng thượng, nữ hiệp đừng giết ta.”

Tử Hàm duỗi tay một chương bỏ vào sau gáy thái giám, thái giám mềm ngã xuống hôn mê, Tử Hàm đổi đi quần áo của hắn, cầm đan dược lên đi về phía tẩm cung của hoàng đế.

Cửa ra vào có thị vệ đứng, Tử Hàm tiêu sái, cúi đầu đi thẳng về phía trước.

“Đang làm gì? Phòng nào?” Thị vệ ở cửa chặn đường Tử Hàm đi đến.

Tử Hàm cúi đầu, thanh âm mảnh trả lời: “Nô tài phòng luyện dược, đến đưa thuốc!”

Hai thị vệ nghi ngờ đánh giá nàng, “Mặt lạ hoắc, chưa thấy qua người, Tiểu Trư tử?”

“Tiểu Trư tử? Chắc hẳn chính là thái giám bị mình đánh bất tỉnh, “Tiểu Trư tử ngã bệnh, nô tài mới đưa thay hắn, hoàng thượng sợ là đã đợi không kịp, sẽ trách tội. . .”

“Vào đi thôi.” Hai thị vệ cho đi, Tử Hàm gạt đầu, đi vào.

Trong tẩm cung, Tử Hàm đi vào liền nhìn đến lão hoàng đế ngồi phịch ở trên người một Tàn phi, bộ dạng giống như vô lực.

“Thuốc, cho ta thuốc!” Hoàng đế nhìn đến chén thuốc trong khay của Tử Hàm, mắt lộ ra mừng rỡ.

“Dạ!” Tử Hàm đi ra phía trước, đưa thuốc cho hoàng đế, lại duỗi tay điểm huyệt đạo của nữ nhân dưới thân hoàng đế, rồi sau đó thoáng cái giữ ở cổ họng hoàng đế.

“Người. . . Người là ai?” Hoàng đế hoảng sợ nhìn qua thái giám trước mắt, “Người muốn làm cái gì?”

“Hoàng thượng không biết ta sao, người không phải vẫn muốn mạng của ta sao?” Tử Hàm ngẩng đầu, hé ra mặt lạnh, chiếu vào trong mắt hoàng đế.

“Người là tiểu thiếp mỹ nhân của Văn Vương gia.” Hoàng đế mở lớn hai mắt, y nguyên nhớ rõ Tử Hàm xinh đẹp.

“Hoàng thượng còn nhớ rõ ta, thật tốt.”

“Người muốn làm gì?”

“Ta tới muốn mạng của người, như vậy ta mới có thể sống yên ổn, sẽ không lại bởi vì ta mà hại chết bằng hữu ta, ta muốn báo thù cho bằng hữu chết đi của ta.”

“Không liên quan chuyện của trẫm a, là chủ ý của hoàng thúc, trẫm chẳng qua là nghe theo lời nói của hoàng thúc mà làm.”

“Cầu hoàng đế ngu ngốc vô năng, giữ lại người làm gì.”

“Cứu giá, có thích khách!” Hoàng đế liều mạng lớn tiếng kêu cứu.

Tử Hàm cả kinh, chế trụ cổ họng hoàng đế, đem hoàng đế để tại trước mặt của nàng, mà lúc này rất nhiều thị vệ tràn vào.

“Mau tới cứu trẫm!” Hoàng đế sợ tới mức đầu đầy mồ hôi. Đôi mắt trông mong nhìn qua những thị vệ kia. “Hoàng thượng!” Lúc này lão Vương gia đi tới, nhìn qua hoàng đế kêu một tiếng.

“Hoàng thúc cứu trẫm a!”

“Hoàng thượng yên tâm, thần đã bao vây ở đây, thích khách nhất định trốn không thoát.” Lão Vương gia đột nhiên nở nụ cười, nói: “Bắn tên!”

“A! Hoàng thúc người. . . . !” Hoàng đế kinh hãi muốn nói điều gì, cũng đã không cách nào mở miệng, trên ngực đã bị cung tên bắn trúng, máu tươi chảy ròng.

Tử Hàm không dám tin nhìn qua tất cả xảy ra trước mắt, lão Vương gia kia lại giết vua, hẳn muốn soán vị sao?

“Thích khách giết hoàng đế, bắt lấy thích khách cho ta.” Lão Vương gia vươn tay hô, rất nhiều thị vệ hướng Tử Hàm giết tới.

Tử Hàm xoay người đi, rút ra kiếm giấu trong người, chém giết, sau khi chém giết vài thị vệ, phá tan cửa sổ, muốn chạy trốn, nhưng không ngờ, sớm có người ở ngoài cửa sổ tẩu hạ lưới sắt, đem thân thể Tử Hàm một mực vây khốn, kiếm của mười thị vệ để ở cổ họng Tử Hàm.

Lão Vương gia nhìn khắp nơi, cao giọng hô: “Bắt thích khách giết vua này lại, nhốt vào đại lao, không có mệnh lệnh bốn vương, ai cũng không chuẩn tới gần.”

“Dạ!” Thủ lĩnh thị vệ tóm lấy Tử Hàm.

Chuyện trong cung, thật sự là khó có thể đoán trước khó có thể để ý, Tử Hàm không cam lòng nhìn qua lão Vương gia, tâm lạc vào bóng đêm.

Tử Hàm bị giam vào trong đại lao, trong nhà tù, chỉ có một mình nàng không có những người khác. Nàng đã bị nhốt hai ngày, bên ngoài xảy ra chuyện gì nàng không biết, chỉ biết là lão Vương gia muốn soán vị.

Cửa sắt dày đặc bị người mở ra, một người nam nhân mặc hoa phục đi đến, Tử Hàm ngẩng đầu nhìn đến mặt lão Vương gia.

Địch công tử đi theo phía sau lão Vương gia, Tử Hàm khinh miệt liếc, “Các người biết rõ ta muốn đến?”

“Không!” Về mặt lão Vương gia đắc ý, “Chỉ là không nghĩ tới ông trời cũng giúp đỡ bốn vương, vốn chỉ muốn cho hoàng đế uống thuốc độc, lại không nghĩ rằng sẽ có người chết thay tìm đến.”

Đúng vậy a, nàng thành thích khách ám sát hoàng đế, tất cả tội danh đều là nàng gánh chịu, mà cái lão Vương gia có thể danh chính ngôn thuận làm chuyện hẳn muốn làm.

“Người không chết, như vậy Vân Vương gia? Hẳn không có cùng một chỗ với người?” Mao Địch nhíu mày hỏi.

“Không thể trả lời.” Nguyên lai những người này cho rằng Triển Vân chết, cho nên vội vàng vàng tìm thời cơ giết chết hoàng đế rồi sau đó soán vị.

“Là người hạ lệnh, truy sát ta?” Tử Hàm nhìn qua lão Vương gia, muốn biết, chuyện này có huyền cơ gì.

“Người không cần biết rõ quá nhiều, chỉ cần nói cho ta biết Triển Vân ở nơi nào?”

“Người nói cho ta biết tại sao người phải đưa ta vào chỗ chết, chúng ta trao đổi điều kiện. ”

“Người bắt quả là sơn dương thế tội mà thôi, người giết chết vô số đại thần, rất nhiều người yêu cầu tra rõ hung thủ, mà người đúng là hung thủ kia, cái này còn chưa đủ định tội chết của người sao? Phương pháp giết người của người chỉ có một loại, cho nên những năm gần đây thần tử người giết chết không dưới vài chục, người không nên chết sao?”

Tử Hàm cố gắng nghĩ, nhìn qua lão Vương gia, nhìn qua Địch công tử, trong đầu đột nhiên nảy ra một cái ý nghĩ.

Chỉ sợ sau khi nàng giết chết những quan viên kia, lão Vương gia sẽ dẫn thủ hạ của hắn, trong triều cũng chậm chậm đều là vây cánh của hắn, như vậy, như vậy, người làm những điều này nhất định có mục đích gì, mục đích, cái đó chính là xưng đế. . . . Sau khi mọi chuyện cần thiết bại lộ, nàng chính là người chết thay, nàng là sát thủ, mặc dù có người tra, cũng chỉ là nàng gây nên.

Như vậy, như vậy nam nhân ở trước mắt, Tử Hàm bật thốt lên hô: “Người. . . Người là thủ lĩnh?” Nàng làm tất cả, không đều là tại vì tròng diện hôm nay mà trải đường sao?

Lão Vương gia cười nói: “Người rất thông minh.”

“Bất quá người sai rồi, ta mới là thủ lĩnh của người, cũng là người dưỡng dục người lớn lên, dạy người võ công. ” Mao Dịch ưu nhã nói ra.

Làm sao có thể, “Người, Mao Dịch? Là. . . Thủ lĩnh.” Đầu óc Tử Hàm hồ đồ.

“Như thế nào không giống sao?” Mao Dịch dùng thanh âm già nua Tử Hàm quen thuộc hỏi, đó chính là thanh âm của thủ lĩnh a.

Không, nàng không thể tin được, không thể tin được đây là thật, Tử Hàm khiếp sợ trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, những người này trăm phương ngàn kế lâu như vậy, chôn dấu sâu như thế này.

73. Chương 105: Đại Kết Cục 3

Mà nàng, từ đầu đến cuối bất quá là một quân cờ hữu dụng nhất, thật sự là bị ai a, Tử Hàm cười khổ. Người nuôi mình, dĩ nhiên là người một lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết, tâm Tử Hàm không hiểu thống khổ.

“Nói, Triển Vân ở đâu?” Lão Vương gia muốn xác định Triển Vân ở đâu để làm đề phòng.

“Ha ha. . . !” Tử Hàm tan nát cõi lòng cười, “Ta không biết, không biết hắn ở đâu, các người giết ta đi.” Tâm buồn bã lặng yên, trong lúc nhất thời không cách nào tiếp nhận, không cách nào tiêu hóa chuyện như vậy.

“Cứng đầu! ” Lão Vương gia một chưởng đánh vào trên mặt Tử Hàm.

Tử Hàm đã không cảm giác đau đớn, nhưng ngã xuống, ngã ở trên mặt đất, nằm ở chỗ đó, không khóc, không nói lời nào, trong đầu loạn một mảnh.

Tử Hàm bị nhốt ở trong lao, vừa trôi qua vài ngày, vốn cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng những người này vẫn còn giữ lại tánh mạng của nàng, chẳng lẽ nàng còn hữu dụng ư, chẳng lẽ con cờ như nàng dùng xong vẫn còn chưa bị vứt đi.

Hôm nay, trong phòng giam lại có người đến, Mao Dịch, hắn nhìn nàng, thần sắc đầy sát khí, là tới tổng nàng ra đi sao?

“Áp đi!” Mao Dịch ra hiệu bảo binh sĩ sau lưng tiến lên áp Tử Hàm.

Tay chân Tử Hàm đều bị xiềng xích, bị những thị vệ đẩy đẩy thê thê bắt đi ra ngoài.

Bọn họ muốn?

Rốt cục ra đại lao, ánh sáng phía ngoài chói mắt, làm cho Tử Hàm nhiều ngày không thấy ánh sáng bị chói chóng mặt.

Đợi đến có thể tỉnh tường nhìn đến tất cả chung quanh thì thấy được chỗ không xa trước mắt đứng một nam nhân oai hùng, trên khuôn mặt tuần tú có lo âu, nhìn nàng bị thị vệ bắt ở ngoài mấy trượng, mà cổ của nàng lại mang một thanh đao cứng.

Chuyện gì xảy ra, Tử Hàm đứng ở nơi đó, nhìn qua nam nhân ở trước mắt, tại sao hắn lại muốn tới.

“Tử Hàm. . . . Người có khỏe không?” Thanh âm lo lắng của Triển Vân vang lên, sau đó tức giận quát: “Chết tiết, buông nàng ra.”

“Vương gia, thả nàng hay không, quyết định bởi ngài, chỉ cần ngài đáp ứng yêu cầu của Mạnh lão Vương gia, nàng có thể còn sống rồi đi.”

Tử Hàm nghe lời Mao Dịch nói..., ý thức đến, Triển Vân phải đáp ứng bọn họ chuyện gì, nàng thành con cờ uy hiếp Triển Vân, uy hiếp Triển Vân bỏ quyền tranh đoạt để sao?

Tử Hàm lắc đầu, hô: “Không cần, không cần lo cho ta, không cần phải đáp ứng bọn họ, làm chuyện người nên làm, đừng cho kẻ gi—an đắc chí.”

Triển Vân nhìn Tử Hàm, đau lòng không thôi, tức giận nói với Mao Dịch: “Không nên thương tổn nàng, bằng không mơ tưởng đạt thành tâm nguyện.”

“Được!” Trong mắt Mao Dịch chớp động lên vẻ vui mừng, “Áp tải trong lao, chú ý canh giữ.”

“Triển Vân. . . . !” Tử Hàm bị áp đi về phía nhà tù, nhịn không được quay đầu lại, nhìn Triển Vân.

Không ngờ rằng, sự tình sẽ biến thành như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Thời gi—an vừa qua mấy ngày, trong lao Tử Hàm lo lắng vô cùng, lo lắng đến Triển Vân, tin chắc bên ngoài đã xảy ra chuyện.

Cửa Đại Vũ lại bị người mở ra, Mao Dịch đi đến, vẫn ưu nhã chết tiệt.

Tử Hàm nhìn hắn, không dám tin, hắn chính là thủ lĩnh, một người xa lạ quen thuộc.

“Đi thôi! Người đã lấy được tự do.”

“Triển Vân ?” Lòng của nàng hay là nhịn không được buộc lên an nguy của Triển Vân, nàng không xác định xảy ra chuyện gì, tuy, hắn từng thương hại nàng, nhưng Cô Lang rời đi, làm cho nàng càng thêm luyến tiếc người sống ở trong sinh mệnh nàng.

“Hắn ở sườn núi Song Thập ngoài thành chờ người.” Trong con ngươi đen của Mao Dịch hiện lên cái gì.

Cứ như vậy tự do ư, sau sự tự do của nàng cất dấu một cái giá lớn, nhưng nàng đã chẳng quan tâm nhiều như vậy, nàng nghĩ là lúc này nhanh rời đi thôi, tìm Triển Vân, tìm Vô Ngân, tìm hai nam nhân trong đời mình, nói cho bọn họ biết nàng bình yên vô sự, nàng còn sống.

Sườn núi Song Thập

Triển Vân lo lắng chờ ở nơi đó, Mao Dịch nói, Tử Hàm sẽ đến chỗ này tìm hắn, nhưng hắn đợi rất lâu rồi, vì cái gì Tử Hàm còn chưa tới, chẳng lẽ bọn họ nuốt lời rồi, không, bọn họ không dám.

Hắn đã có thể đưa lão Vương gia lên ngôi vị hoàng đế, là có thể kéo hắn xuống, cho nên bọn họ không dám thương tổn Tử Hàm.

Triển Vân lo lắng bất an, bước qua lại, rốt cục bên tai nghe được một hồi tiếng bước chân.

Thấy được, thấy được Tử Hàm hân tâm tâm niệm niệm, nàng đến đây, nàng an toàn thoát ra.

“Tử Hàm!” Triển Vân đến hô một tiếng, trên mặt tuấn tú đều là tươi cười.

Tử Hàm nhìn Triển Vân, trái tim giống như phóng khoáng rất nhiều, tất cả hận, sau khi đi ngang qua sinh tử cách biệt, đều trở nên phai nhạt.

“Vương gia!” Tử Hàm mỉm cười, đến gần hắn, Triển Vân cũng nghênh đón.

“Người có khỏe không? Bọn họ có thương tổn người hay không?” Triển Vân muốn ôm chặt lấy Tử Hàm, nhưng duỗi hai tay ra, lại thu hồi, Tử Hàm sẽ không nguyện ý.

Tử Hàm cười nhạt một tiếng nói: “Ta rất khỏe, cảm ơn người cứu ta một mạng.”

“Tử Hàm. . . !”

“Ta không gọi Tử Hàm!” Tử Hàm sửa lời nói của Triển Vân. Triển Vân ngẩn người, hơi khó chịu.

Tử Hàm lại duỗi tay ra, “Chỉ mới quen biết, ta gọi là Tang Tử.”

Triển Vân duỗi tay ra, từ từ cầm tay Tử Hàm, tâm thất lạc muốn nát. “Người khỏe, Tang Tử!”

“Từ nay về sau chúng ta là bạn tốt, Tử Hàm đã chết rồi, còn sống chính là Tang Tử, chúng ta đều quên một số chuyện không vui trước kia.”

“Cả yêu cũng quên sao?” Triển Vân thống khổ nói nhỏ, tay nắm Tử Hàm chậm rãi mở.

“Ta. . . Phải đi, Vương gia bảo trọng.” Tử Hàm tránh né không muốn thảo luận việc này.

“Đi nơi nào?” Tâm Triển Vân đau đớn như kim đâm.

“Ta đi tìm Vô Ngân, hẳn đang đợi ta.”

“Tang tử. . .!” Triển Vân thống khổ nói không ra lời, duỗi tay lấy ra một vật từ trong lòng, kéo tay Tử Hàm, đặt ở trong lòng bàn tay nàng. “Bảo trọng. . . Chúc người hạnh phúc.”

Lòng Tử Hàm chua xót, mắt nóng lên, tầm mắt mơ hồ nhìn qua đồ trong tay, không gì khác, chính là lần đầu tiên Triển Vân tặng cho nàng, lại bị Tâm Nhi cướp đi.

“Coi như nghĩ về kỷ niệm.” Triển Vân rầu rĩ nói, xoay người, chỉ là không muốn làm cho Tử Hàm nhìn đến, một mặt nhu nhược không chịu nổi của hắn.

“Tạm biệt!” Tử Hàm nắm chặt tay, sau khi xoay đầu, xoay người, đi về một phía.

Mắt Triển Vân cô đơn nhìn bóng lưng Tử Hàm bỏ đi, thống khổ thấp hô, “Nếu như, không có Vô Ngân, người còn có thể cho ta một cơ hội quay đầu lại không? Ta thật sự yêu người. . . Được không?”

Triển Vân đứng ở nơi đó khóc ồ lên, khóc như một hải tử chưa lớn.

Trái tim Tử Hàm đau nhức, cũng không dám xoay người nhìn Triển Vân, cũng không có mở miệng nói chuyện, nàng rằng chăm chú cắn môi, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Biết rồi, ta sẽ, Tử Hàm yên lặng trả lời trong lòng, nhưng nàng sẽ không nói ra.

“Tang Tử!” Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên ở phía trước nàng, Tử Hàm mở to mắt, thấy được Vô Ngân một thân áo trắng, đứng ở chỗ không xa chờ nàng, áo trắng bay bay, tuần dật vô cùng.

Tử Hàm lau khô nước mắt, Vô Ngân trước mặt thật rõ ràng, hắn hướng về phía nàng cười, cười thật ôn nhu xinh đẹp. Bước chân nhanh hơn tới gần Vô Ngân, Vô Ngân, ta sẽ ở lại bên cạnh người, hảo hảo yêu người.

Tử Hàm cách Triển Vân càng xa, cách Vô Ngân càng gần, Vô Ngân cười đến gần nàng, duỗi ra đôi tay phát sáng kia, cầm tay nàng.

Đúng lúc này, bên tai Tử Hàm âm âm nổ vang, thân thể Vô Ngân đem nàng bế nhào đặt ở trên mặt đất.

Tử Hàm ngã xuống, đầu chóng mặt, chuyện gì xảy ra, nhìn đến Vô Ngân ghé vào trên người nàng vẫn không nhúc nhích, Tử Hàm kinh hô, “Vô Ngân, Vô Ngân!” Duỗi tay xoa mặt Vô Ngân, lại phát hiện, máu đỏ tươi nhuộm đỏ mặt Vô Ngân, giọt máu rơi vào trên người của nàng.

“Không!” Tử Hàm phát ra một tiếng gào rú đau nhức triệt tâm, hoảng sợ hô tên Vô Ngân, “Vô Ngân. . . . Vô Ngân!”

Nhưng Vô Ngân lại nhắm chặt hai mắt lại, không cách nào trả lời nàng. Tử Hàm hoảng sợ khóc, cố gắng ngồi dậy, lại nhìn đến Triển Vân cũng bị nổ xủ ở chỗ không xa, nghĩ đến hẳn là muốn cứu nàng, nhưng vẫn chưa kịp.

Tử Hàm nhìn qua Triển Vân còn có Vô Ngân té trên mặt đất, không biết nên như thế nào, tâm giống như ngã vào trong lửa mạnh thiêu đốt lên, đau nhức. . . .

Mà lúc này, bóng dáng Mao Dịch xuất hiện ở trước mắt Tử Hàm sắp hồng mắt, tay hắn cầm kiếm, đi qua.

Hai mắt Tử Hàm tức giận mà thống khổ nhìn qua Vô Ngân, quát um lên: “Là người, là người chôn thuốc nổ ở trong này, tại sao phải ác như vậy, vì cái gì?”

“Bởi vì các người đều đáng chết!” Mặt mũi Mao Dịch tràn đầy dữ tợn, không còn ưu nhã ngày xưa nữa.

“Ta muốn giết người.” Tử Hàm giống như điên rồi xông về phía Mao Dịch, nhưng nàng trải qua bị thống, đã hoàn toàn đã không có kết cấu, căn bản không phải đối thủ của Mao Dịch, mấy chiêu xuống, Tử Hàm bị một chưởng của Mao Dịch đánh rớt tại bên người Triển Vân.

Ngực Tử Hàm nóng lên nở ra một ngụm máu tươi, nàng hận nhìn qua Mao Dịch.

“Bọn họ đều là người hại chết, người còn sống chính là sát tinh!” Kiếm Mao Dịch hướng Tử Hàm đâm tới.

“Dừng tay!” Nam nhân giống một trận gió, từ dưới thân kiếm của Mao Dịch đoạt đi Tử Hàm.

“Huyền Dực. . .” Tử Hàm không dám tin nhìn qua nam nhân cứu mình, hắn làm sao có thể tới nơi này.

Ánh mắt Mao Dịch thoáng nhìn qua Huyền Dực, “Ít quan chuyện người ta.”

“Nàng là hài tử của Huyền Hoa, ta sẽ không để cho người giết nàng.” Huyền Dực vẫn tuấn lãng như ngày xưa, nhìn Mao Dịch.

“Chính bởi vì nàng là hài tử của Huyền Hoa, nàng mới càng phải chết.” Mao Dịch dữ tợn rống giận.

“Vì cái gì, Huyền Hoa có gì đắc tội người.”

“Nữ nhân không biết tốt xấu kia, ta hận không thể giết nàng.”

“Người. . . Người biết Huyền Hoa.” Con người đen của Huyền Dực trầm xuống, chăm chú nhìn chăm chăm Huyền Dực.

“Đâu chỉ biết, ta còn chiếm hữu nàng, ha ha!” Mao Dịch điên cuồng cười.

“Người. . . Là người!” Trong mắt Huyền Dực bị lửa giận thiêu đốt, thả Tử Hàm ra, kiếm chỉ Mao Dịch, “Người nam nhân kia chính là người?”

“Ha ha, là ta thì thế nào?” Mao Dịch cuồng loạn một hồi, “Vì cái gì, nàng không thương ta, vì cái gì.”

“Nam nhân bên ngoài của Huyền Hoa chính là người? Nàng không thương người? Hài tử nàng mang là của người?”

“Người nói cái gì?” Sắc mặt Mao Dịch cuồng loạn.

Huyền Dực cười khở, chỉ vào Tử Hàm, “Người muốn giết hài tử của mình sao? Sau khi về nhà Huyền Hoa đã mang thai, hài tử đó là của người, có phải không?”

“Người nói vậy!” Mắt Mao Dịch nhìn không được nhìn mặt Tử Hàm.

Tử Hàm càng như rơi vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, nàng là hài tử của Mao Dịch, không, nhất định không phải như thế.

“Nàng bắt quả là một dã chủng, sao lại là con của ta, ha ha. . . Chê cười.” Một hồi cười điên cuồng.

“Sau khi Huyền Hoa trở về thì đã mang thai, là ta đem bỏ đi.”

Thân ảnh Mao Dịch không ngừng lui về phía sau mấy bước, “Người nói láo!”

Huyền Dực thoáng khở nói: “Ta nói chính là lời nói thật, ta tức giận giết chết Huyền Hoa, bởi vì nàng phản bội, bởi vì trong bụng nàng mang hài tử của người khác, sau khi sinh ra hài tử, nàng không chịu bỏ hài tử, ta. . . Ta mất bình tĩnh giết chết nàng.” Huyền Dực thì thào tự nói. Vừa nghĩ về hồi ức thoáng khở, “Năm nay nàng nên mười tám rồi, tiếp qua hai tháng liền sinh nhật.”

“Không, đây không phải là thật!” Tử Hàm thoáng khở bịt lấy lỗ tai, liên tiếp lui về phía sau.

Mao Dịch nhìn không được nhìn Tử Hàm, mười tám tuổi, thời gian hắn và Huyền Hoa quen, là thời gian tuổi xuân của hắn và Huyền Hoa, tính toán, tất cả tất cả đều là chân thật, thời gian đúng lúc là. . . Tử Hàm là nữ nhân của hắn?

Không, sẽ không !

Mao Dịch bị hung hăng đá kích, nguyên bản hắn cho rằng đã bỏ lỡ mất, về sau nhìn Tử Hàm từng ngày lớn lên giống như Huyền Hoa, tưởng là trùng hợp.

Khi ở trong hang động đó, biết Tử Hàm giống Huyền Hoa, hắn cho rằng, Tử Hàm là Huyền Hoa cùng nam nhân khác sinh hạ.

“Tang tử!” Ánh mắt cuồng loạn của Mao Dịch, nhìn qua Tử Hàm, nhìn không được hô tên Tử Hàm, nàng là nữ nhi của hắn, là nữ nhi của hắn!

Đều là quả báo, hành vi của hắc đế tội nên ông trời lại dùng loại phương thức này trả lại cho hắc đế.

“Huyền Hoa, vì cái gì, vì cái gì phản bội ta.” Huyền Dực nhìn qua gương mặt giống của Tử Hàm, ngửa đầu hô với ông trời.

Mao Dịch đột nhiên nói: “Nàng không có phản bội người, là ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền thích nàng, ta bắt đi nàng, mạnh chiếm giữ nàng, ta rất yêu nàng, lần đầu tiên gặp ta liền biết rõ ta đã yêu nàng thật sâu, nhưng nàng lại vụng trộm rời đi ta, nàng nói nàng không thương ta, nàng có nam nhân mình yêu.”

Huyền Dực sợ ngây người, cái gì, cái gì, Huyền Hoa một mực yêu chính là hắc đế, nàng phản bội bất quá là thân bất do kỷ.

A! Đầu Huyền Dực đau quá, trái tim đau nhức, huyền hoa, hắc đế giết chết huyền hoa, cỡ nào tức cười.

“Ha ha. Ha ha!” Huyền Dực cười khổ, “A!” Sau một tiếng gầm rú thống khổ, trong miệng phun ra một ngụm máu đỏ, bóng dáng cao lớn ngã trên mặt đất, mắt nhắm nhìn trời, đã không còn hơi thở, hắc đế tự cắt đứt kinh mạch.

Chết, là hắc đế luôn muốn làm, hắc đế trên đường hoàng tuyên truy tìm Huyền Hoa. . . . Tình là vật gì, mê người như thế, lại đã thương người như thế.

Chân tướng lại quá tàn khốc, biểu hiện ra hết thấy những việc không đẹp, máu chảy đầm đìa.

Hết truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-thiep-bi-bo-cua-vuong-gia-manh-tuong>